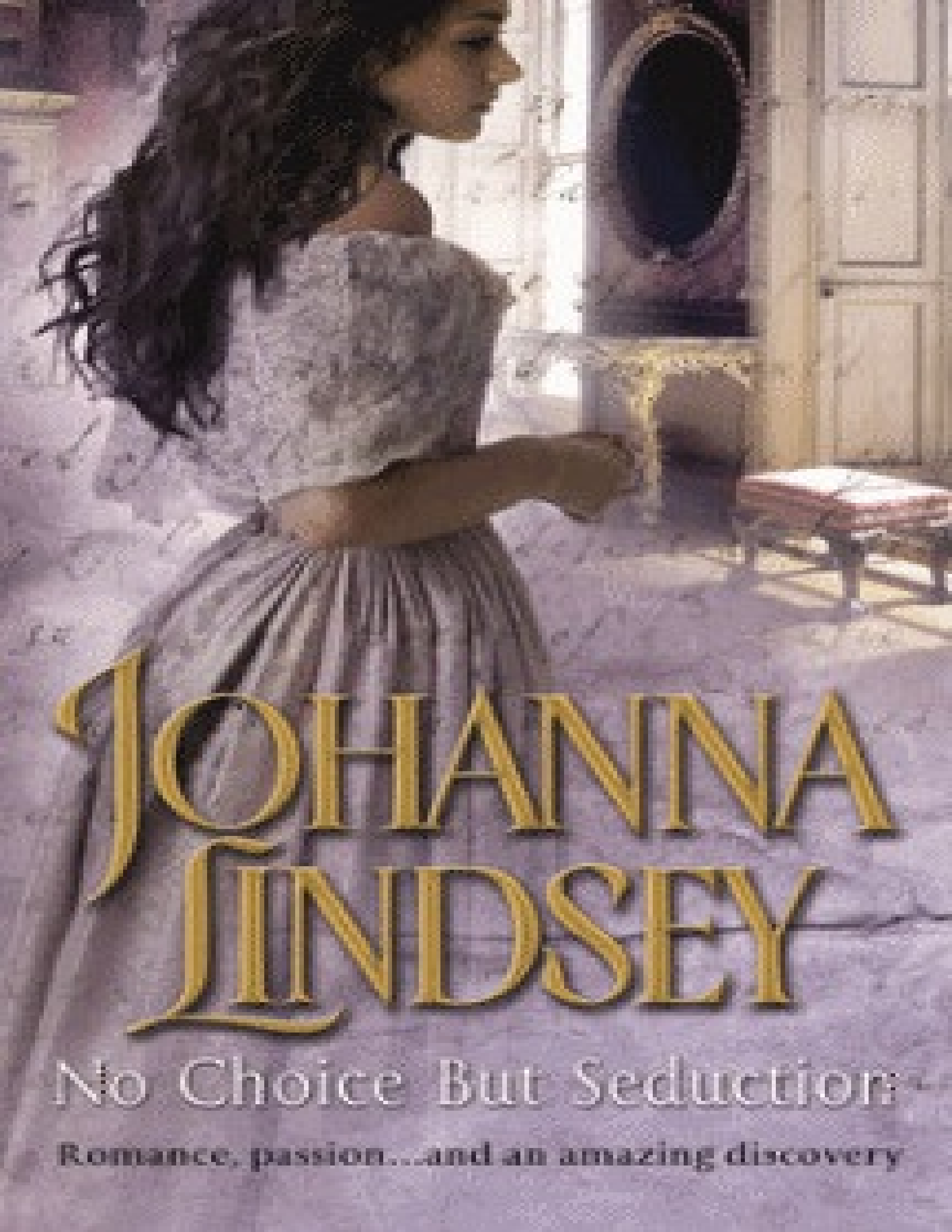
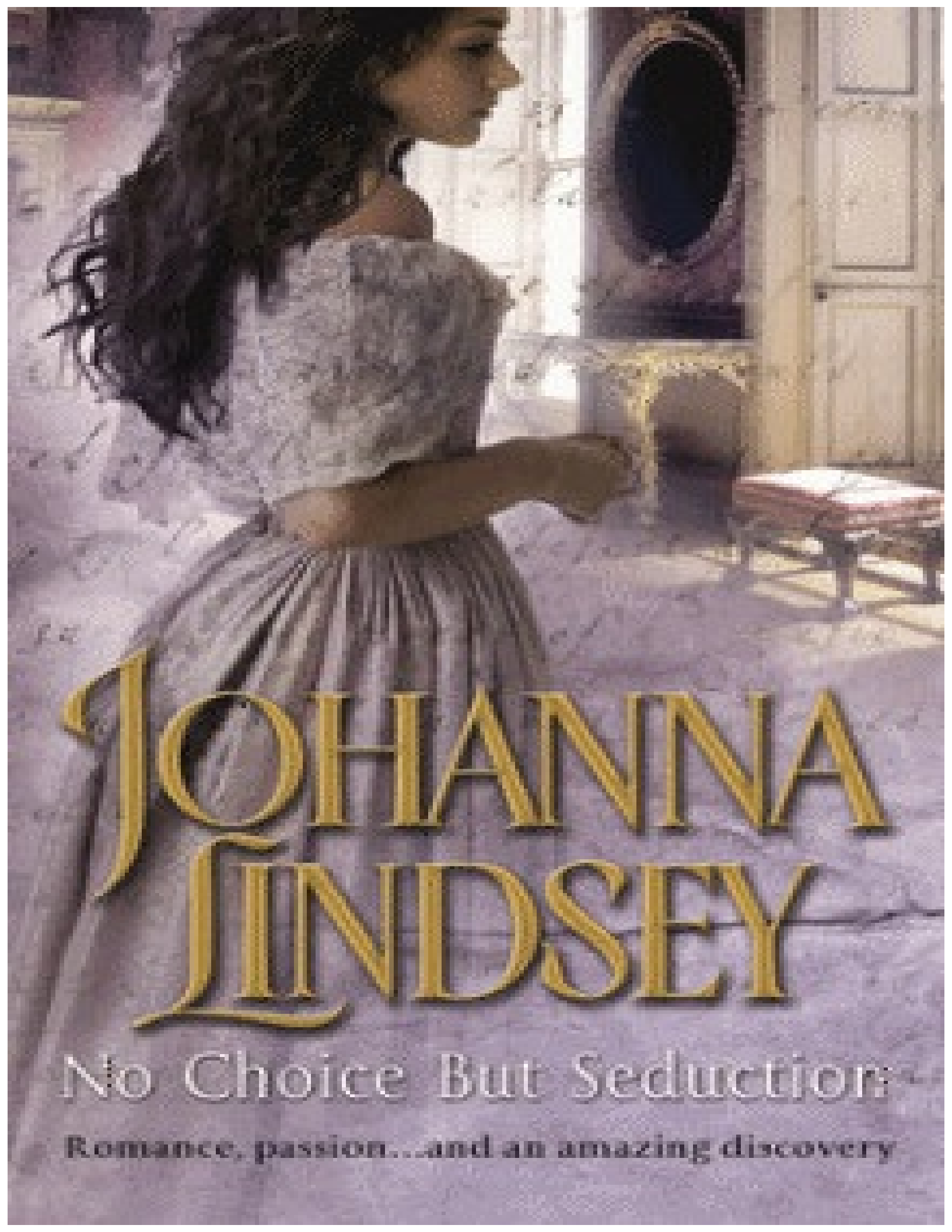

JOHANNA LINDSEY

No Choice But Seduction

Romance, passion...and an amazing discovery

A woman with long, dark, wavy hair is shown in profile, looking towards the right. She is wearing a white, off-the-shoulder, long-sleeved dress with a full, pleated skirt. She is standing in a room with a large, ornate, light-colored wooden door in the background. The room has a stone floor and a large, oval-shaped mirror or window above a small table. The lighting is soft and warm.

JOHANNA LINDSEY

No Choice But Seduction

Romance, passion...and an amazing discovery

KHÔNG CÓ SỰ LỰA CHỌN NGOÀI QUYỀN RỬ

JOHANNA LINDSEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Lời giới thiệu

Nàng, Katey Tyler, một cô gái đến từ Mỹ, đang trên đường thực hiện ước mơ có một chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình.

Chàng, Boyd Anderson, người con thứ 5 trong gia đình Anderson, chủ con tàu Oceanus, đang trên đường đến Anh thăm gia đình mình.

Và họ đã gặp nhau tại chuyến đi định mệnh đó. Đam mê, tình yêu và những lời nói dối ngọt ngào đã cuốn họ đi. Rồi đến cuối cùng tất nhiên là một kết thúc hạnh phúc mãi mãi về sau.

Xin chân trọng gửi đến các bạn cuốn thứ 9 trong series về nhà Malory của tác giả Johanna Lindsey. Các bạn sẽ lại được cuốn vào một câu chuyện mới, đầy phiêu lưu những cũng đầy lãng mạn và đôi khi là hài hước. Những ai từng đọc những cuốn trước trong series này thì sẽ không thể bỏ qua cuốn thứ 9 này để có thể biết rõ hơn về câu chuyện của gia đình lắm những kẻ ăn chơi trác táng đã hoàn lương và những vụ bê bối này. Mong các bạn thích tác phẩm này cũng như mình vậy!

Mời các cùng thưởng thức!

[Prologue](#)

[Chapter 1](#)

[Chapter 2](#)

[Chapter 3](#)

[Chapter 4](#)

[Chapter 5](#)

[Chapter 6](#)

[Chapter 7](#)

[Chapter 8](#)

[Chapter 9](#)

[Chapter 10](#)

[Chapter 11](#)

[Chapter 12](#)

[Chapter 13](#)

[Chapter 14](#)

[Chapter 15](#)

[Chapter 16](#)

[Chapter 17](#)

[Chapter 18](#)

[Chapter 19](#)

[Chapter 20](#)

[Chapter 21](#)

[Chapter 22](#)

[Chapter 23](#)

[Chapter 24](#)

[Chapter 25](#)

[Chapter 26](#)

[Chapter 27](#)

[Chapter 28](#)

[Chapter 29](#)

[Chapter 30](#)

[Chapter 31](#)

[Chapter 32](#)

[Chapter 33](#)

[Chapter 34](#)

[Chapter 35](#)

[Chapter 36](#)

[Chapter 37](#)

[Chapter 38](#)

[Chapter 39](#)

[Chapter 40](#)

[Chapter 41](#)

[Chapter 42](#)

[Chapter 43](#)

[Chapter 44](#)

[Chapter 45](#)

[Chapter 46](#)

[Chapter 47](#)

[Chapter 48](#)

[Chapter 49](#)

[Chapter 50](#)

[Chapter 51](#)

[Chapter 52](#)

[Chapter 53](#)

[Chapter 54](#)

[Chapter 55](#)

Prologue

RỜI KHỎI NHÀ ĐẾN THĂM GIA ĐÌNH ANH

Boyd Anderson phát hiện thấy vài sự khó chịu rõ ràng về cách nói đó. Tuy nhiên đó đúng là sự thật. Trong 8 năm qua, tất cả thời gian anh lái thuyền đến Bridgeport, Connecticut, với hi vọng là tìm được một trong 4 người anh trai của mình ở nhà, nhưng không có ai ở đó cả. Anh đã phải giương buồm đi đến nơi khác để tìm họ.

Tất cả họ đều là thuyền trưởng, nhưng ông anh trai của Boyd đã lái thuyền vòng quanh thế giới, nhưng tất cả họ đều hăm hở trở về nhà bởi vì cô em gái duy nhất của họ, Georgina, đang chờ họ. Nhưng Georgina giờ đã kết hôn với một người Anh, quý ngài James Malory, và giờ cô ấy sống ở tít phía bên kia đại dương của Connecticut, và là nơi Boyd lái tàu đến nếu anh muốn gặp cô. Đây là một trong những lý do mà vì sao Boyd lại đang suy nghĩ về việc định cư tại London. Anh vẫn chưa có quyết định rút khoát, nhưng anh chắc chắn sẽ nghiêng về hướng đó bởi một vài lý do, nhưng chủ yếu là bởi vì giờ gia tộc Anderson đến London, nơi mà em gái của họ sống, thường xuyên hơn là họ quay về nhà. Và Georgina không phải là người nhà Anderson duy nhất kết hôn với gia tộc Malory. Anh trai lớn của Boyd, Warren đã khiến cả gia đình kinh ngạc bởi làm một việc giống như vậy khi anh ấy kết hôn với quý cô Amy Malory. Trong khi Warren vẫn lái thuyền ít nhất nửa năm, và mang gia đình anh đi cùng, anh ấy dành nửa năm còn lại ở London, như thế những đứa con của anh có thể hiểu thêm về nhiều, nhiều những anh chị em họ, cô chú, ông trẻ, bà trẻ và ông bà ngoại của chúng.

Xếp đặt lại mọi thứ sẽ là một sự thay đổi lớn trong cuộc sống của Boyd. Điều đó có nghĩa là phải từ bỏ biển cả sau nhiều năm dong thuyền ra khơi kể từ khi anh 18 tuổi. Giờ anh đã 34, anh đã coi con tàu, The Oceanus, là nhà của mình trong vòng 15 năm qua! Không một ai biết rõ hơn anh rằng anh thích một căn nhà nhiều như thế nào, cái mà không lắc lư.

Anh cân nhắc rời bỏ biển cả cũng bởi những lý do khác nữa. Nhìn thấy cả Georgina và anh trai Warren của anh đều có cuộc hôn nhân hạnh phúc với những thành viên trong gia tộc Malory, Boyd càng ngày càng mong muốn kiểu hạnh phúc đó cho chính bản thân anh. Điều đó không nói rằng anh muốn ổn định với một phụ nữ nhà Malory, thậm chí nếu có bất cứ ai ở độ tuổi lập gia đình. Chiết tiết đi là không. Điều đó có nghĩa là phải đối mặt với một bức tường phản đối vững chắc của nhà Malory, điều mà anh không hề muốn chút nào. Nhưng anh muốn một người vợ. Anh đã sẵn sàng. Nếu sự kết giao của anh với gia tộc Malory đã dạy cho anh bất cứ điều gì, thì đó là kết hôn có thể là một điều tuyệt vời. Anh chỉ là chưa tìm người phụ nữ thích hợp.

Anh cũng hoàn toàn mệt mỏi, bởi những mối quan hệ không đáng nhớ với những người phụ nữ. Anh trai anh, Drew, có thể vui vẻ với việc có một người tình ở mỗi bến cảng, nhưng Drew là một kẻ quyến rũ vô tư lự, người dễ dàng tạo thành những sự dằn buộc nhỏ và luôn có những người phụ nữ để quay trở lại - khắp mọi nơi trên thế giới!

Đó không phải là điều dễ dàng đối với Boyd. Anh không thích hứa hẹn khi mà anh không thể giữ được, anh cũng không đưa ra quyết định nhanh chóng, ít nhất là không đối với những việc quan trọng như chọn lựa một bà Boyd Anderson tương lai. Và anh không thích phân phát tình cảm của mình ở giữa những người phụ nữ. Đơn giản anh là một người lãng mạn ư? Anh không biết, anh chỉ biết rằng sự lãng mạn với những người phụ nữ khác nhau không làm anh thỏa mãn theo cái cách khiến Drew thỏa mãn. Điều Boyd thực sự muốn là có một người phụ nữ ở bên cạnh anh cho đến cuối đời.

Anh hiểu tại sao anh thậm chí chưa tiến gần đến chỗ tìm được cô ấy. Anh có nhiều chuyến hành trình, nên anh giữ cho chuyện yêu đương của mình ngắn và khá khách quan. Anh cần dành nhiều thời gian hơn với người phụ nữ anh bị thu hút, để thực sự hiểu rõ về cô ấy. Nhưng khi nào mà một thủy thủ lại từng dành nhiều thời gian hơn là một vài ngày ở bất cứ bến cảng nào?

Nếu anh định cư ở London, anh sẽ có tất cả thời gian mà anh cần để tìm kiếm một người phụ nữ đặc biệt có ý nghĩa với anh. Cô ấy ở ngoài kia. Anh biết là có. Anh chỉ cần ở một nơi đủ lâu để tìm kiếm cô ấy và theo đuổi cô ấy.

Boyd nhìn ra phía cầu cảng bận rộn và phía bên kia thị trấn Bridgeport và cảm thấy một sự buồn bã. Đây có thể là lần cuối cùng anh ở đây. Ngôi nhà lớn của gia đình Anderson đã trở nên trống rỗng kể từ khi Georgina rời đi. Ở đó có những người bạn và những người hàng xóm, những người anh đã biết cả cuộc đời mình và sẽ nhớ, nhưng gia đình anh là trung tâm, và Georgina là trung tâm của gia đình từ khi cha mẹ họ qua đời.

Thuyền trưởng của Boyd, Tyrus Reynolds, đến gặp anh ở lan can tàu. Boyd không phải là thuyền trưởng con tàu của anh và sẽ không bao giờ như vậy. Gia đình anh nghĩ anh quá tự do để muốn nắm quyền chỉ huy, mặc dù vậy anh luôn luôn ra khơi cùng với con tàu của mình. Anh chưa bao giờ làm cho họ thoát khỏi cái ý nghĩ sai lầm đó, mặc dù điều đó không đúng.

“Nếu cậu không vội như vậy để đến Anh,” Thuyền trưởng Tyrus căn nhắc, “Chúng ta ít nhất có thể đi loanh quanh một chút đến một trong những bến cảng ở phía Nam để chở bông thay vì chở hành khách ở đây.”

Boyd cười toe tóe xuống người đàn ông lớn tuổi anh coi là một người bạn cũng như là một thuyền trưởng. Boyd cao chưa đến 6 feet, nhưng Tyrus thấp hơn và có một tính khí cộc cằn.

“Ông không cần nhắc đến việc hành khách là một thứ hành hóa tốt à?” Boyd đáp.

Thuyền trưởng Tyrus khịt khịt mũi. “Khi tôi phải mua vui cho họ trong toàn bộ chuyến đi ư? Và giải quyết những lời than phiền của họ! Rượu Rum và sợi bông không than phiền.”

“Nhưng chúng ta hãy xem xét về mặt lợi nhuận, nếu tất cả các khoang đều đầy. Và chắc hẳn đây không phải lần đầu tiên chúng ta chở hành khách. Ông chỉ không thích nó bởi vì ông nhớ đến lần cuối cùng khi một bà già lực lưỡng cố gắng để quyến rũ ông.”

Thuyền trưởng Tyrus rên rỉ. “Đừng nhắc tôi nhớ đến chuyện đó. Tôi không bao giờ muốn đề cập đến chuyện đó với cậu, nhưng bà ta thực sự đã lên vào cabin của tôi và ngay trên giường của tôi. Ngay cả đức chúa của tôi cũng phải hoảng sợ, khi thức dậy và thấy bà ta sát bên cạnh.” Boyd bật cười. “Tôi hi vọng ông đã không lợi dụng bà ta.” Tiếng khịt mũi của thuyền trưởng Tyrus lần này có nhiều ý nghĩa hơn. Boyd liếc mắt ra xa nên Tyrus sẽ không nhìn thấy nụ cười toe tóe của anh. Khốn kiếp, anh ước anh có thể trông thấy điều đó, nhưng chỉ tưởng tượng đến nó cũng đã khiến anh lại muốn cười.

Đôi mắt của Boyd bắt được màu hồng và oải hương sáng màu ở bến cảng bên dưới, dừng lại trên một người phụ nữ cao ráo đang mặc một chiếc váy màu oải hương và áo choàng màu hồng. Tay áo choàng được xắn lên. Giờ là giữa hè và chắc chắn là một ngày ấn áp. Với một cánh tay ở đằng sau, cô gái lau trán, đánh văng chiếc mũ của cô ra khỏi đầu. Nàng có mái tóc màu đen, nhưng anh đã thấy bím tóc dài mà nàng để ra sau. Anh ao ước nàng quay lại để thay cho việc chỉ cho anh nhìn thấy phía sau nàng, không phải là phần này của nàng không hấp dẫn. Chiếc mũ chỉ đơn thuần rơi xuống vai nàng, làm những sợi ruybăng của chiếc mũ cuốn quanh cổ nàng, nhưng nàng không buồn nhắc nó trở lại đầu mình bởi nàng đang bị thu hút vào việc nàng đang làm.

Anh ngạc nhiên. Nàng đang cho những con mòng biển và tất cả những con chim khác xung quanh ăn, để ý thấy nàng đang quăn thức ăn ra từ cái cái giỏ trên tay. Không có gì không ổn với chuyện này cả. Thỉnh thoảng anh cũng cho những con chim và động vật hoang dã ăn. Nhưng nàng đang làm điều đó trên một bến cảng đông đúc!

Một đàn chim bao quanh nàng, và đang bay đến nhiều hơn. Nàng đang trở thành một mối phiền toái. Mọi người tránh xa bầy chim của nàng. Một vài người dừng lại một lúc để quan sát nàng,

may thay, không cản mất tầm nhìn của anh. Một người làm việc ở bến tàu cố gắng xua sạch những con chim khỏi đường của anh, nhưng chúng chỉ đơn thuần di chuyển đến gần ân nhân của chúng hơn. Người đàn ông đó nói điều gì đó với nàng. Nàng quay lại và mỉm cười với anh ta. Và Boyd đã chết lặng đi khi nhìn thấy phía trước mặt của nàng.

Nàng không chỉ dễ thương. Anh thấy nàng thật thanh tú. Trẻ trung, có lẽ nàng chỉ mới 20. Nước da hơi nâu do ánh nắng mặt trời, những lọn tóc xoắn ra bao quanh thái dương cô, một gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, và có má lúm đồng tiền khi nàng cười. Và nàng thật đầy đặn. Chúa tôi, những đường cong như thế thường hiện ra trong những giấc mơ ưa thích của anh!

“Hãy ngậm miệng lại đi, chàng trai, cậu đang nhỏ dãi kìa,” thuyền trưởng Tyrus nói.

“Chúng ta hãy hoãn lịch khởi hành lại.”

Thuyền trưởng Tyrus dõi theo cái nhìn chăm chăm của anh. “Vì cái quỷ gì mà chúng ta sẽ làm vậy, và bên cạnh đó, tôi tin rằng cô ấy là một trong những hành khách của chúng ta. Ít nhất là tôi mới trông thấy cô ấy ở boom tàu. Tôi sẽ đi để kiểm tra lại với Johnson nếu cậu thích. Anh ta để những khách hàng kí nhận cho chuyến đi của họ.”

“Làm ơn hãy làm đi,” Boyd nói mà không để đôi mắt anh rời khỏi cô. “Nếu anh ta nói có, tôi có thể hôn anh ta.”

“Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ không đề cập điều đó với anh ta,” thuyền trưởng Tyrus nói, cười lớn khi ông đi khỏi.

Boyd tiếp tục quan sát cô gái trẻ, thưởng thức cảnh đẹp. Mỉa mai làm sao anh vừa nghĩ về việc tìm kiếm một người vợ và đứng ở đó là một ứng cử viên hoàn hảo. Đó có phải là duyên số không? Và khốn khiếp, nàng có vài đường cong ngọt ngào đáng chú ý. Anh đi đến để gặp nàng. Nếu nàng không phải là một hành khách, vậy thì anh sẽ ở lại và để The Oceanus ra khơi mà không có anh. Nếu nàng là một hành khách, anh có một cảm giác rằng đây sẽ là chuyến đi dễ chịu nhất trong đời anh. Nhưng giờ anh vẫn chưa đi xuống bến tàu. Đi cùng với sự kích động anh còn cảm thấy một chút bồn chồn. Sẽ thế nào nếu nàng chỉ trông đáng yêu? Sẽ thế nào nếu nàng là một người có tính khí tồi tệ? Chúa tôi, điều đó sẽ quá thảm khốc. Nhưng chuyện đó sẽ không thể nào. Bất kì người nào dành thời gian để cho những con chim hoang dã ăn thì sẽ có vài sự trặc ẩn trong người. Lòng trặc ẩn thường đi đôi với lòng tốt và tính tình dễ chịu. Dĩ nhiên là vậy, anh tin chắc vào bản thân mình. Khốn khiếp, tốt hơn hết lần này đừng có là ngoại lệ đầu tiên!

Nàng ngừng ném thức ăn cho những chú chim. Anh, cũng vậy, lắng nghe âm thanh đã lôi kéo sự chú ý của nàng đi nơi khác. Từ vị trí của mình trên con tàu, anh trông thấy một chú chim bị thương đang nằm trên nóc một thùng hàng cao. Anh chú ý thấy nó gần đây, nhưng không thể nhận ra nó bị thương hay anh sẽ phải đi xuống để cứu nó và xem xem liệu Philips, bác sỹ của con tàu, có thể giúp gì cho nó trước khi họ khởi hành không.

Boyd cũng thích động vật, và luôn luôn cố gắng giúp đỡ chúng khi chúng gặp khó khăn. Khi còn là một đứa trẻ, anh đã đem về nhà tất cả những con vật bị lạc mà anh tìm thấy, nhiều đến nỗi khiến mẹ anh bực mình. Nhìn bề ngoài người phụ nữ trẻ giống như một kí ức, kể từ lúc nàng phát hiện ra con chim đó và phát ra những tiếng buồn rầu. Boyd hình dung chú chim đã làm ra một cuộc huyền não bởi vì nó đang cố gắng để đi xuống chỗ thức ăn mà nàng đã rắc ra xung quanh và không thể. Anh nghi ngờ rằng người phụ nữ trẻ có thể nhìn thấy chú chim từ nơi nàng đứng ở trên bến tàu, nhưng nàng đã đi quanh những chiếc thùng, tìm kiếm nó, và cuối cùng nàng ngược nhìn lên trên.

Boyd vội vàng đi xuống bến tàu. Anh biết nàng sẽ cố gắng để trèo lên những chiếc thùng để với tới chú chim, điều đó rất nguy hiểm. Có 5 chiếc thùng được chất lên, nó cao ít nhất là gấp 2 lần chiều cao của nàng, và thay vì buộc ở dưới như chúng nên như vậy, chúng đã được chất thành một kim tự tháp, với một chiếc thùng lớn ở dưới đáy nên chiếc thùng nhỏ nhất có thể đổ nhào. Boyd đã đến quá muộn. Nàng đã trèo lên cái thùng thứ 3, những ngón chân của nàng để ở mép thùng, và với tới con chim. Nàng giờ đang cố gắng để đỡ nó vào trong cái giỏ.

Boyd không nói gì, sợ rằng nếu anh nói bất cứ điều gì, chuyện đó sẽ khiến nàng bối rối và nàng sẽ ngã xuống. Bởi lý do giống vậy, anh không cố gắng để trèo lên và kéo nàng xuống. Nhưng anh không muốn để nàng bị thương. Anh không rời đi cho đến khi nàng lại an toàn ở dưới đất.

Chú chim, bị nhử bởi thức ăn ở trong giỏ, cuối cùng đổ nhào vào trong đó. Cô gái trẻ xoay sở trên đó với chiếc giỏ móc ở cánh tay, nhưng giờ cái giỏ đã có một con vật sống, thật không dễ dàng gì để đi xuống. Nàng phải nhận thấy điều đó khi nàng liếc nhìn xuống phía chân mình. “Đừng di chuyển,” Boyd kêu lên. “Chờ tôi một chút tôi sẽ giữ lấy cái giỏ cho cô, sau đó sẽ giúp cô xuống.”

Nàng quay đầu lại và nhìn xuống anh. “Cảm ơn anh !” nàng đáp lại, làm lóa mắt anh bằng nụ cười của mình. “Tôi đã không nghĩ việc này sẽ khó khăn nhiều hơn khi mới bắt đầu.”

Anh dùng một chiếc thùng nhỏ, trống như một bàn đạp để với tới chiếc thùng đầu tiên. Anh không cần lên cao hơn để lấy chiếc giỏ từ nàng, và anh chỉ nhảy trở xuống để đặt nó bên cạnh. Nhưng nàng không chờ sự giúp đỡ của anh. Nàng đã đi xuống cái thùng thứ 2 khi nàng bị trượt tay và ngã về phía sau. Boyd di chuyển nhanh đến và bắt được nàng trong tay anh.

Đôi mắt nàng mở to với sự va chạm. Anh cũng vậy. Đây là một ân huệ không ngờ đến. Anh dường như không thể di chuyển. Anh nhìn vào trong đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo của nàng, và gương mặt nàng... Chúa ơi, đôi mắt anh đã đánh lừa anh. Nàng xinh hơn nhiều khi nhìn gần. Và bề nàng trên tay anh như thế này, với những ngón tay trên một bàn tay chạm vào ngực nàng và cánh tay anh bao phủ quanh hông nàng, cơ thể anh phản ứng lại, và tất cả mọi điều anh có thể nghĩ đến là hôn nàng.

Tức tối với việc anh có thể khao khát một người phụ nữ rất mãnh liệt và nhanh như vậy, anh đặt nàng xuống. Xa khỏi anh.

Nàng vuốt thẳng lại chiếc váy màu oải hương của mình trước khi nàng liếc nhìn về phía anh. “Cảm ơn anh rất nhiều. Điều đó thật - hoảng sợ.”

“Không có gì đâu.”

Với cái cúi chào thân thiện, nàng tự giới thiệu. “Tôi là Katey Tyler.”

“Boyd Anderson. Tôi là chủ của tàu Oceanus.”

“Anh sao? Tuyệt quá, tôi là chủ một trong những cabin trên tàu, ít nhất là cho đến khi chúng ta đến Anh.” Nàng cười toe toét.

Chúa ơi, núm đồng tiền của nàng thật đáng yêu. Cơ thể anh không thể dụ xuống. Anh ngạc nhiên là anh còn có khả năng nói chuyện – nếu anh có thể gọi cái đó là vậy. Cái quái quỷ gì đã xui khiến anh đề cập đến việc anh là chủ của con tàu vậy? Anh chưa bao giờ làm vậy! Chuyện đó có vẻ khoe khoang – hay đang cố gắng quá mức để gây ấn tượng.

“Katey là viết tắt của Catherine phải không?” anh hỏi.

“Không mẹ tôi thích giữ mọi thứ đơn giản. Bà ấy biết bà ấy sẽ gọi tôi là Katey, nên bà ấy đã hình dung là tại sao không bỏ phần Catherine đi và đó là tên tôi.”

Anh cười. Nàng trông giống một Katey làm sao. Tay áo xắn lên, bím tóc đáng nhẽ phải buộc chặt

theo một kiểu tóc giản dị, trèo lên những cái thùng ở bến cảng! Boyd có một cảm giác rất, rất mạnh mẽ rằng anh đã tìm thấy người vợ tương lai của mình.

“Tôi sẽ giữ chú chim,” Boyd đưa tay ra. “Bác sỹ của chúng tôi có thể chăm sóc nó.”

“Đó là một ý tưởng tuyệt vời! Tôi nghĩ nó bị gãy cánh phải. Tôi sẽ tìm một đứa trẻ lớn hơn thích chăm sóc cho nó.”

Tiếng cười của Boyd trầm hơn. Nàng thật tuyệt, nàng có một trái tim nhân hậu. “Tôi không thể nói cho cô biết là tôi vui sướng như thế nào, Katey Tyler, rằng cô sẽ ra khơi cùng với chúng tôi.”

Nàng chớp mắt nhìn anh không chắc chắn. “Hay quá – cảm ơn anh. Anh không thể tưởng tượng tôi đã mong chờ điều này như thế nào đâu - Ôi!”

Thình lình cô chạy đi. Boyd quay lại và nhìn thấy nàng chạy đến phía một đứa trẻ đang đi lang thang trên rìa của bến tàu. Chỉ mới vài tuổi, đứa trẻ ngả nghiêng bấp bênh, nhìn xuống mặt nước, và nguy hiểm là có thể rơi xuống.

Giữ đứa trẻ trong tay, Katey nhìn xung quanh, gần như chắc chắn về phía cha mẹ của đứa trẻ, sau đó nàng bước vào trong đám đông.

Boyd bắt đầu đi theo nàng, nhưng quyết định từ bỏ. Nàng có thể nghĩ anh đang quá sốt sắng. Nàng có vẻ giật mình khi anh biểu lộ sự vui thích của mình khi được đi tàu cùng cô. Có phải anh đã quá thẳng thắn, có lẽ thậm chí là mất lịch sự? Tuyệt, anh đã không sử dụng một cách chính xác những cách tán tỉnh. Nhưng anh chắc chắn anh có thể quyến rũ như anh trai mình, Drew, nếu anh để tâm vào chuyện đó.

Sau khi chọc ghẹo Philip về kỹ năng của một bác sỹ mà anh có trong bữa ăn nhẹ, anh trở về boong tàu. Ván cầu vẫn chưa được nhắc lên, vài đồ dự trữ vẫn chưa được chất. Và Katey Tyler ở trên boong.

Đôi mắt anh, sau đó là chân anh, tiến về phía nàng. Nàng đang đứng ở lan can gần chỗ tấm ván, nhìn chăm chăm về phía thị trấn khi anh đến gần. Anh dừng lại đằng sau nàng.

“Chúng ta lại gặp nhau.”

Anh làm nàng giật mình, có lẽ bởi vì giọng nói khàn khàn của anh. Nàng quay lại ngay lập tức, cô chạm vào anh. Không, anh đã đứng quá gần, gửi thấy mùi hoa tử đinh hương từ mái tóc của nàng, nên nàng không thể tránh sự đụng chạm. Nhưng nàng đỏ mặt khi nàng cố gắng để dịch ra xa và không thể làm được vì lan can ở phía ngay phía sau nàng. Miễn cưỡng để mất sự tiếp xúc, Boyd từ từ lùi lại.

“Cô không phải đến từ Bridgeport chứ?” anh nói.

“Làm thế nào anh biết?”

“Bởi vì tôi đến từ Bridgeport. Tin tôi đi, nếu cô sống ở đây, tôi đã về nhà thường xuyên hơn.”

Lời nói của anh và nụ cười của anh có thể đã có một chút trơ trẽn bởi vì nàng rõ ràng là bối rối. Nàng nhìn nhanh xuống, sau đó bắt đầu nhìn lại bến tàu, nhưng vài thứ khác đã bắt được sự chú ý của nàng.

“Ai có thể nghĩ là họ rất phiền hà cơ chứ,” một phụ nữ với mái tóc màu đỏ hoe nói khi bà ta tiến tới gần họ, mỗi tay giữ một đứa trẻ chập chững bước đi. “Chúng ta sẽ phải tránh xa nếu họ mang chúng ta lên khoang tàu lần nữa.”

Katey cúi xuống và bế đứa trẻ lên trên sườn mình, làm rối tóc của nó. Boyd không thể nói rằng đó là một cậu bé hay một cô bé.

“Đó không phải là một ý kiến tồi đâu, Grace. Họ đã có hơn là một chút tò mò ở cái tuổi

này," Katey nói.

"Tuyệt, đây, đưa cô bé lại đây. Tôi sẽ sắp xếp cho hai đứa ở khoang dưới trước khi đi."

"Con cô à?" Boyd hỏi ngay khi người phụ nữ kia rời đi với 2 đứa trẻ.

Anh nói đùa, nhưng Katey liếc nhìn anh với một cái cau mày trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Sau đó nàng mở to đôi mắt và nói, "Đúng vậy! Thực sự thì, tôi đã không nghĩ đến phải đề cập đến chuyện đó, nhưng tôi đã kết hôn và tôi đang trên đường đến Anh gặp chồng mình. Tôi nên đi và giúp đỡ cô hầu của mình. Những đứa trẻ đáng yêu đó có thể là một chuyện khó chịu." Cô vội vã đi. Boyd đứng lặng đi, không nghi ngờ gì về nó.

Thuyền trưởng Tyrus tới gần anh, vỗ một tay lên vai anh. "Điều đó không phải luôn luôn xảy ra sao? Những người tốt đều đã bị chiếm lấy."

Boyd lắc đầu và rên rỉ. Đây sẽ là một chuyến đi dài.

Chapter 1

London, Anh, 1826

Bức thư được giao đến bởi một đứa trẻ bán thú, người không biết rằng nó đã nhầm nhà. Sự nhầm lẫn này không phải lỗi của nó. Thành bé không được cho biết là có nhiều ngôi nhà Malory khác ở London. Nó đã đến ngôi nhà đầu tiên nó được chỉ, vui mừng rằng nó không phải mất quá lâu để kiếm được vài đồng trong chiếc túi của nó. Và ngay khi nó được hỏi về việc nó làm, nó đã chạy đi trước khi Henry có thể hỏi nó.

Henry và Artie, 2 con chó biển già gầy gò, đã chia sẻ công việc quản gia ở nhà James Malory kể từ khi James rời bỏ cuộc sống trên biển của mình và cả 2 bọn họ rời bỏ nó cùng anh. Nhưng gần đây James đã quay trở lại biển, chỉ một thời gian ngắn, để giải cứu cho ông anh rể Drew Anderson, người đã tự đưa mình vào trong một mớ lộn xộn khi anh đi theo một thủy thủ của anh ta, người đã xoay sở để trốn thoát, những tên cướp biển đã đánh cắp thuyền của anh ta ở ngay cảng London! Cùng với Drew trên đó. Henry và Artie đã chơi xấp ngựa để xem ai sẽ là người ra khơi cùng với James để đi giải cứu. Henry đã thua.

Henry đã quăng bức thư mà không đọc nó lên trên một núi những tấm danh thiếp và giấy mời, chúng đến từ những người không biết rõ gia đình Malory đặc biệt này không có mặt ở nhà. Một quản gia bình thường sẽ không bao giờ để cái khay trên bàn đại sảnh với giấy mời và thư. Nhưng đã tám năm kể từ khi Henry và Artie bắt đầu chia sẻ công việc, không ai trong 2 người họ được học để làm một quản gia phù hợp như thế nào cả.

Buổi chiều hôm đó khi Boyd Anderson trở về căn nhà Malory ở quảng trường Berkeley, anh phát hiện thấy bức thư ở trên cái khay của mình, cùng với một vài tấm thiệp khác đã trôi khỏi chồng lớn bên cạnh. Anh không thường có một cái khay của mình trong nhà của em gái anh Georgina, nhưng bởi vì anh chỉ thường viếng thăm 1 hoặc 2 tuần, chưa bao giờ lâu như vài tháng như chuyến viếng thăm lần này. Cũng không phải lần đầu tiên thư từ của Georgina bị trộn chung cùng với của anh.

Mặc dù xuất hiện nhiều hơn trong suy nghĩ của mình, Boyd vẫn chưa quyết định được về việc định cư ở Anh. Nhưng đó không phải lý do mà anh vẫn ở đây. Anh vẫn chưa quay lại biển vì anh đang giúp đỡ em gái anh. Mặc dù Georgina đã được gả vào gia đình Malory đông đúc và bất cứ một ai trong số những ông anh chồng đông đảo của cô cũng sẽ vui lòng chăm sóc con của cô ấy khi cô ấy đi, cô con gái 7 tuổi của Georgina, Jacqueline, không bỏ lỡ dịp được cùng với 2 đứa em sinh đôi của cô bé đến ngôi nhà nông thôn của chị họ của chúng quý bà Regina Eden, bởi vì cô bé không muốn ở xa người bạn thân và em họ của mình Judith. Những Malory khác ở London có thể đưa cô bé đi, nhưng từ khi Boyd ở nhà với cô bé, Georgina đã đề nghị anh để mắt tới Jacqueline cho đến khi anh lại ra khơi.

Anh đã thích được đi theo để giải cứu. Chuyện đó sẽ có một chút ít hay ho để trêu chọc ông anh trai của anh Drew. Nhưng thực tế, Georgina đã hoàn thành một sự chuyển hướng tốt khác bằng cách không nhấn mạnh về việc đang diễn ra, kể từ khi chồng của con bé không có mối quan hệ tốt với bất cứ ai trong số những ông anh trai của con bé, bao gồm cả bản thân anh. Người đàn ông đó thậm chí không có quan hệ tốt với cả những ông anh trai của mình. Và không có cách nào để anh và James Malory không đánh nhau nếu cuối cùng họ phải ở trên cùng một con tàu. Ngoài ra, cái nhìn trên gương mặt James khi Boyd đề nghị đi theo anh ta, well, nó khiến Boyd vui mừng vì anh ta đã có một cớ để ở lại sau hết.

"Tất cả chúng ta đều biết nơi cô ấy thích ở," Georgina nhận xét.

"Nhưng Roslynn đã đề cập đến chuyện cô ấy cần sự thanh bình và yên tĩnh ở nhà của mình lúc này, mà sẽ không như vậy khi Judy và Jack ở đó. Khi anh sẵn sàng để ra khơi sẽ là quá sớm để đặt cô ấy vào vị trí đó."

Roslyn Malory hóa ra không mang thai. Boyd cuối cùng cũng không ra khơi như mong đợi. Và Jack, như cha của con bé đã gọi nó lúc nó sinh ra đời, đã đủ vui vẻ ở nơi con bé ở, kể từ lúc con bé vẫn được viếng thăm em họ Judith thường xuyên như nó thích.

Dù thế nào đi nữa, Boyd cũng không thực sự lo lắng về Drew. Georgina đã lo lắng đủ cho tất cả bọn họ. Nhưng Boyd biết anh trai anh đủ rõ và không nghi ngờ gì anh ấy sẽ tự mình thoát khỏi bất cứ vấn đề gì anh ấy đã mắc vào rất lâu trước khi Georgina và chồng con bé đến giúp. Chết tiệt, nhận thấy họ đã đi bao lâu, anh bắt đầu nghi ngờ rằng họ thậm chí là không đuổi kịp con thuyền của Drew!

Georgina đã không mong chờ Boyd ở London lâu thế này. Không một ai cả, bao gồm cả bản thân anh. Nhưng khi con thuyền của anh, Oceanus, quay trở lại từ chuyến đi ngắn mà anh để nó đi, thay vì rời đi cùng nó, anh lại để nó đi lần nữa. Và đã suy nghĩ nhiều hơn về việc từ rã biển cả.

Việc kinh doanh của gia đình Anderson, hãng tàu Skylark, giờ cũng có một văn phòng ở London. Gia đình anh đã tránh xa nước Anh trong nhiều năm vì cuộc chiến cũ và cảm thấy khó khăn từ chuyện đó, họ đã lại một lần nữa kiên quyết dựng hành rào trong kinh doanh với Anh. Thực tế, giờ Anh là trung tâm của tất cả giao thương mà họ mới giành được, văn phòng ở London đã phát triển đáng kể trong 8 năm qua. Boyd không hề nghĩ đến việc tiếp quản hoạt động của nó.

Trở thành người quản lý? Chúa ơi, tại sao anh không chỉ sẵn sàng làm điều đó chứ? Bởi vì kì cục làm sao, anh yêu biển. Anh chỉ ghét những gì nó đã làm với anh.

Georgina đã giới thiệu tầng lớp thượng lưu London với anh nhiều hơn vào mỗi lần anh viếng thăm nơi đây. Anh thậm chí để một tủ quần áo ở nhà cô ấy, đặc biệt dành cho anh khi anh ở London, để phù hợp hơn đối với một quý ông, bởi vì quần áo của người Anh khá đẹp hơn so với của thủy thủ! Anh không trở lên thái quá với những chiếc cà vạt xếp nếp hay cổ tay áo bằng vải ren như vài người trong bọn họ. Thực tế, anh làm theo sự gợi ý của em rể anh, James- với quần áo được may đo hoàn hảo, nhưng hoang dã và cổ áo để mở. Và anh có một vài cái áo vét để diện cho những bữa tối có tính chất xã giao.

Trong lần viếng thăm kéo dài này anh đã nhận được vài lời mời khiêu vũ và dạ hội từ những người Georgina quen biết, biết rằng anh vẫn ở trong thành phố, và anh thỉnh thoảng đồng ý. Anh đã không tích cực tìm kiếm một người vợ, nhưng nếu người phụ nữ hoàn hảo đó xuất hiện, điều đó sẽ khuyến khích anh định cư ở đây. Anh đã nghĩ rằng anh đã tìm thấy cô ấy. Katey Tyler là một người phụ nữ hoàn hảo cho anh- nếu như cô ấy chưa bị chiếm lấy!

Chúa ơi, làm sao tâm trí anh lại trở nên lú lẫn nữa? Nhớ về nàng, anh phải mất nhiều ngày và những trận rượu bí tỉ để lại mang nàng ra khỏi tâm trí mình. Nhưng chỉ bởi vì một điều thật đơn giản. Nàng đã ở một nơi nào đó trong suy nghĩ của anh thường xuyên hơn là không. Dường như chuyện biết rằng anh không thể có nàng bởi nàng đã có một người chồng và càng làm cho anh muốn nàng thậm chí còn nhiều hơn! Anh chưa bao giờ có khả năng hiểu chính xác điều gì về Katey Tyler lại làm anh bị vụn xoắn từ trong ra ngoài trong suốt chuyến đi đó. Cô ấy thậm chí không phải loại phụ nữ mà anh thường để mắt tới.

Nàng quá cao, chỉ thấp hơn anh vài inch. Anh thích cảm giác cao lớn ở chỗ nào có những người phụ nữ có liên quan đến, và Mrs. Tyler không mang lại cho anh cảm giác đó, khi nàng đứng mắt đối mắt với anh. Nhưng đó không phải là vấn đề. Khi mà một lần nhìn thấy những đường cong căng tràn của nàng thì không còn gì khác quan trọng nữa.

Nàng có thể nói nhiều - về bất cứ thứ gì. Cái đó là một điều đáng chú ý. Thậm chí là hơn cả đáng chú ý, anh chưa bao giờ thấy điều gì bức mình như vậy cả! Hai má núm đồng tiền của nàng thường làm nàng trông như đang mỉm cười khi mà nàng không làm vậy. Và nàng tư mâu thuẫn với bản thân rất nhiều, điều đó có thể khá là khó hiểu, nhưng anh thực sự đã phát hiện ra điều đáng yêu đó. Điều đó tình cờ khiến nàng hấp dẫn. Chiếc mũi của nàng thon nhỏ, gần như giống quý tộc, lông mày của nàng khá mảnh, miệng nàng- anh chưa bao giờ có thể nghĩ về miệng nàng mà không trở lên khuấy động.

Không có người phụ nữ nào từng ảnh hưởng tới anh như vậy trước đây, hay ở trong suy nghĩ của anh lâu như thế này.

Gabrielle Brooks đã giành được sự quan tâm của anh. Điều đã từng là một sự giải khuây, đảm bảo với anh rằng anh không đánh mất mục tiêu! Cô ấy có thể xua đuổi Katey đi khỏi tâm trí

anh- Well, cái đó là hi vọng đầu tiên của anh.Gabby đã đến London giống như anh và trở thành khách của Georgina và James bởi vì cha của cô, một người bạn cũ của James, đã hỏi xin James trở thành người đỡ đầu cho cô ở mùa lễ hội. Một tạo vật thật dễ thương, Gabby có thể thay đổi những suy nghĩ của anh về chuyện kết hôn nếu không phải Drew cũng say mê cô ấy.Đây không phải điều ông anh vô tư lự của anh từng chờ đợi để bị còng chân như người Anh đã nói.Nhưng Gabby dường như cũng say mê Drew, nên Boyd dừng nghĩ về cô ấy như ứng cử viên cho một người vợ.Bên cạnh đó,hóa ra, cô là con gái của tên cướp biển, và Boyd đã có một khoảng thời gian khó khăn trong quá khứ để vượt qua cái thực tế đơn giản đó.Những tên cướp biển là kẻ thù thực sự của những thủy thủ. Anh liếc qua 2 giấy mới trên khay của anh, cái thực sự dành cho anh và cẩn thận để lại 4 cái với địa chỉ của em gái anh.Anh mở bức một bức thư khi mà anh không thể xác định được người nhận.Anh đã đọc nó 2 lần trước khi hiểu được ý nghĩ của nó.Và sau đó anh kiểm tra những tiếng la hét của cháu gái anh ở trên cầu thang. Khi anh phát hiện ra Jacqueline ở trong phòng của con bé, màu sắc quay trở lại má anh và trái tim anh từ từ đập bình thường lại.Anh đọc bức thư một lần nữa.

Ta có con gái người.Hãy bắt đầu chuẩn bị một món tiền nếu người muốn con gái người quay trở về.Người sẽ được cho biết nơi đem tiền đến.

Boyd nhét bức thư vào trong túi, quyết định chắc chắn là nó đã bị gửi đến sai địa chỉ.Anh tự hỏi có phải là của bất cứ người hàng xóm nào của Georgina có con gái không.Anh không biết, nhưng anh sẽ mang bức thư đó đến cho nhà chức trách.

“Có gì không ổn sao bác?”

Liếc nhìn thấy biểu lộ buồn rầu của Jack, Boyd đáp, “Ta có thể hỏi cháu điều tương tự.” Cô bé chỉ nhún vai, nhưng sau đó cô bé thở dài và nói,”Hôm nay Judy đã cưới chú ngựa đầu tiên của em ấy ở Hyde Park.Không phải là một con ngựa con, mà là một con ngựa thực sự mà chú Tony mang về cho em ấy.”

“Và cháu không được mời đến xem?” anh đoán.

“Cháu có, nhưng – cháu chỉ nghĩ rằng chú Tony nên chia sẻ điều đó với em ấy.Chú ấy rất mong ngóng điều đó.”

Boyd cố gắng để kìm nén một nụ cười.Cháu gái anh mới chỉ 7 tuổi, nhưng có vài thứ con bé làm anh ngạc nhiên với sự thấu hiểu bên trong và quan tâm của con bé với những người khác.Con bé rõ ràng muốn đến công viên để nhìn người bạn thân của nó cưới chú ngựa thực sự đầu tiên của cô bé, nhưng thay vào đó con bé muốn mang lại cho người cha của cô bé đó cảm giác đó. Boyd đã biết về cuộc đi chơi và đã sợ rằng Jack sẽ cảm thấy bị bỏ quên.Anh đã thực sự cân nhắc mua cho con bé một con ngựa như vậy,nhưng sau đó anh nhận ra rằng em gái anh có thể ngất xỉu nếu anh làm vậy.Thực tế ,có khả năng phản ứng của James về điều đó sẽ chống lại quyết định của anh.Nếu Ngài Anthony mong nhìn thấy sự vui sướng của con gái anh khi cô bé cưới con ngựa thực sự lần đầu tiên, James hầu như chắc chắn cũng mong như vậy.

“Bên cạnh đó, “Jacqueline thêm vào,”Qua tối nay Judy sẽ đi nghỉ cuối tuần, nên cháu sẽ được nghe-“

Con bé chưa nói hết bởi vì Henry đã làm gián đoạn bởi tiếng thở của ông, như thể ông vừa chạy lên trên cầu thang như Boyd đã làm.Không nói điều gì đã khiến ông đi lên trên cầu thang vội vàng như vậy, ông nhìn liếc nhìn cháu gái anh sau đó ra hiệu cho Boyd đi ra hành lang.Hery biết rằng những đứa trẻ đó có đôi tai thính, và đây là một điều mà ông hoàn toàn chắc chắn

Jack không nghe trộm được.

“Một tin nhắn vừa được đưa đến từ Ngài Anthony,” Hery thì thầm một cách khẩn cấp vào tai Boyd.

“Ông ấy muốn tất cả đàn ông trong à [nhà] đến và úp[giúp] để tìm kiếm cô con gái. Cô ấy đã bị mất tích trong công viên.”

“Khốn khiếp,” Boyd nói, và kéo Hery xuống cầu thang cũng với anh trước khi anh cho ông xem bức thư.

Bây giờ nó đã có ý nghĩ. Bức thư đã được đưa đến sai địa chỉ trên con đường này, nhưng chỉ là sai nhà Malory, điều nhằm lẫn thường xuyên xảy ra với 8 gia đình Malory riêng rẽ trong thành phố.

“Một cuộc tìm kiếm không phải là điều tất yếu,” Boyd nói dứt khoát. “Nhưng tôi cần đưa bức thư này cho Ngài Anthony ngay lập tức.”

“Quý tha ma bắt, thuyền trưởng sẽ giận dữ nếu ngài ấy không được giúp đỡ.”

Boyd không nghi ngờ gì vị thuyền trưởng Hery đang nói đến là James Malory. 2 người anh em trai trẻ nhà Malory khá thân thiết, như là Boyd thân thiết với Drew và Georgina, họ là 3 người trẻ nhất trong gia đình họ.

“Vậy thì tôi sẽ đại diện cho anh ấy.” Boyd nói khi anh xông ra khỏi căn nhà.

Chapter 2

Chuyến đi bằng chiếc xe ngựa 4 bánh thật là kinh khủng. Đó là một chiếc xe ngựa cũ. Những chiếc ghế thậm chí không có đệm lót. Chúng có thể đã có đệm lót khi cỗ xe còn mới, nhưng đã là từ bao thập kỉ trước rồi? Cả những ô cửa sổ cũng đều để mở ra ngoài. Những tấm kính đã không có ở đó từ lâu rồi kể từ khi chúng bị vỡ và tháo bỏ.

Chỉ có những tấm vải được đính trên mỗi cửa sổ tối thiểu là để giữ cho gió không lùa vào trong, nhưng nó cũng không cho phần lớn ánh sáng ban ngày chiếu vào. Ít nhất không có khả năng là trời sẽ lạnh khi mà thời tiết ở giữa tháng 10. Judith biết ơn bởi có ít thứ để lo sợ. Cô bé không khóc. Cô bé tự nói với bản thân rằng cô bé là một Malory và Malory phải cứng cỏi. Và bên cạnh đó, đôi mắt của cô bé sẽ cay xè nếu cô bé khóc. Cô bé biết chúng muốn vậy. Và tay của cô bé đã bị trói chặt nên cô bé không thể lau đôi mắt của mình. Nhưng thật khó khăn để giữ cho những giọt nước mắt không rơi xuống.

Một ngày được bắt đầu một cách li kì đã trở thành một cơn ác mộng như những điều mà cô bé chưa bao giờ trải qua trước đây. Cô bé đã phô trương tài năng trong công viên. Cô bé không muốn cha cô lo lắng về con ngựa mà ông đã mua cho cô là quá lớn đối với cô, hay rằng cô bé không thể điều khiển nó một cách thành thực.

Nó là một con ngựa cái tuyệt đẹp, một con ngựa thon nhỏ chỉ cao hơn một vài ngang tay so với con ngựa nhỏ của cô bé. Và cô bé đã ngồi vững trên yên ngựa. Cha cô đã mua cho cô một cái yên ngựa thông thường, không phải là một chiếc yên ngựa ngồi một bên (sidesaddle), và đã nói với cô bé rằng cô có nhiều hơn là vài năm để dùng nó trước khi cô bé cần học để cưỡi ngựa như một quý cô là như thế nào. Cô bé chỉ muốn xem con ngựa đi nhanh ra sao và chứng tỏ rằng ông không cần lo lắng về mình.

Nhưng nước đại đó đã đưa cô đi vòng qua một chỗ rẽ trên con đường, xa hơn nhiều từ chỗ cha cô đang đứng quan sát và ở ngoài tầm nhìn của ông. Cô bé đã từ từ xuống ngựa để quay lại và đã bị giật mạnh trở lại. Con ngựa của cô đã bị vỗ mạnh và chạy đi, và Judith đã bị kéo lê xuyên qua những tán lá rậm rạp bên cạnh con đường với một bàn tay trên miệng để giữ cho cô không kêu lên.

Và còn một giọng nói đe dọa, "Gây ra bất cứ tiếng ồn nào và tao sẽ cắt ngay cổ họng của mày và quăng cái xác đã chết vào trong bụi rậm."

Cô không thể gây ra bất cứ tiếng ồn nào. Thay vào đó cô ngất đi. Khi cô tỉnh dậy, tay của cô đã bị trói, chân của cô cũng bị trói, và miệng cô nhét vải. Rơi xuống từ chiếc ghế không có đệm xuống sàn nhà của cỗ xe đã đánh thức cô bé dậy.

Cô bé không cố gắng để quay trở lại trên ghế, không nghĩ rằng mình có thể xoay sở được để làm chuyện đó. Và nỗi sợ hãi đã qua. Cô biết rằng chiếc xe ngựa đã tăng tốc một cách liều lĩnh. Cơ thể nhỏ bé của cô đã nảy qua sàn xe bắn thiu. Dù cô bé bị mang đến bất cứ đâu, cô chắc chắn rằng mình không bao giờ muốn ở đó. Chiếc xe ngựa cũ như đang vỡ ra và đổ sụp xung

quanh cô.

Nhưng cuối cùng thì nó đã dừng lại theo cách thông thường và cánh cửa mở ra. Cái gì đó ngay lập tức bao phủ cả người cô bé, chiếc áo choàng không tay hay tấm mềm, làm cho cô bé không có thời gian để quay lại nhìn người đã ở đó. Cô bé cuộn lại trong chiếc áo choàng để cho nó bao phủ tất cả mọi inch trên người trước khi cô bé bị kéo lê qua sàn xe và sau đó sự tỉnh táo bị đánh bật khỏi cô bé khi cô bé bị vác trên một bờ vai xương xẩu đã lái chiếc xe đến đâu đó.

Cô bé vẫn chưa nhìn thấy người đã bắt cóc mình, nhưng giọng nói đã đe dọa cô bé, một cách thô lỗ, nghe như của một người phụ nữ. Nhưng cái đó không làm giảm bớt nỗi sợ của Judith. Giờ cô bé nghe thấy những âm thanh, rất nhiều, và những giọng nói, thậm chí là vài tiếng cười. Và mùi thức ăn rõ rệt, khiến cô bé nhận thức thấy mình đã đói như thế nào. Nhưng Judith thà lưu giữ tất cả những điều đó còn hơn để nó phai nhạt đi, như thể chỉ là đi qua một ô cửa mở hay một căn bếp hay một căn phòng ăn và bây giờ nó đã bỏ xa lại phía sau. Cô bé không thể nhìn thấy gì từ phía dưới tấm áo choàng đó, nhưng cô bé có thể nói rằng mình đang bị mang lên tầng. Người đang mang cô bắt đầu thở nặng nề hơn bởi việc cố sức.

Một cánh cửa mở ra. Nó kêu cọt két. Và sau đó cô bé bị nén nên một thứ gì đó mềm mại. Một chiếc giường ư? Chiếc áo choàng không bị bỏ đi. Cô bé cố gắng để ngọ nguậy thoát khỏi nó để cô bé có thể nhìn.

“Dừng chuyện đó lại,” Một giọng nói gầm lên với cô bé. “Ở yên đó, im lặng, và người sẽ không bị đau.”

Cô bé dừng lại. Cô bé đã yên lặng. Và cánh cửa lại mở ra, nhưng cô bé không bị bỏ lại một mình. Người nào đó khác đã đi đến.

“Tôi nghĩ rằng tôi nhìn thấy cô lên ra khỏi cửa của quán rượu,” một người đàn ông nói với giọng kết tội. “Cô đã ở chỗ quý quá nào vậy hả? Khi cô kéo tôi xuống đây để thăm dì của cô, cô đã không nói là cô sẽ biến mất cả ngày. Sáng nay tôi tỉnh dậy và phát hiện ra cô đã đi rồi. Cô đã nghĩ gì vậy?”

Hắn ta tiến lại gần cái giường khi hắn ta nói, nhưng hắn ta đã quay đi khỏi nó ngay với một tiếng thở hổn hển và quay lại để căn nhắc với người phụ nữ “Cái gì đây?”

“Đó là thần tài của tôi,” cô ta nói với một tiếng cười khoái trá.

Cái áo choàng bị giật khỏi cô bé. Ánh sáng đèn trong căn phòng làm cô bé nhìn không rõ trong một lúc, nhưng ngay khi mắt cô bé đã điều chỉnh thích ứng được ánh sáng, Judith mở to mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ rực và đôi mắt xanh dịu dàng. Hắn ta không xấu xí hay khó nhìn. Hắn ta cũng ăn mặc lịch sự, như phần lớn những người quý tộc. Và cô bé quan sát thấy gương mặt hắn ta dần trở lên nhợt nhạt khi hắn ta nhìn chăm chăm xuống cô bé. Cô bé hoảng sợ, nhưng bởi vài lý do người đàn ông dường như hoảng sợ nhiều hơn.

Hắn ta quay biểu hiện sợ hãi của mình vào người phụ nữ. “Tóc của con bé? Mắt của hắn ta?” Hắn ta ghen lại.

“Cô nghĩ tôi không nhận ra con bé thuộc về ai ư?”

“Anh nghĩ tôi đang cố gắng để dấu điều đó ư?”

“Cô mất trí rồi, hãy giải thích đi!” hắn kêu lên. “Nhìn cái mũi khoằm này đi. Cô nghĩ tôi bẩm sinh đã có nó ư? Nhìn những vết sẹo ở trên gương mặt tôi đi! Cô có biết có bao nhiêu chiếc xương của tôi đã gãy không? Tôi đã may mắn còn sống sau sự đánh đập mà hắn ta đã tặng cho tôi, và cô lại bắt cóc con gái của hắn ư? Làm thế nào cô làm được việc này vậy? Tại sao?”

“Mỗi lần anh uống rượu, tôi đều nghe thấy anh than vãn về tài sản, cái đã nên là của tôi. Well,

anh nên vui vì tôi cuối cùng đã đồng ý với anh.Đúng, nó nên là của tôi, nó không nên là của vài đứa trẻ ngu ngốc, những đứa không cần đến nó sau này và nhất định là không cần nó bây giờ, sau khi đã được gả vào một gia đình giàu có.Nên số tài sản nên trở về đúng nơi nó thuộc về, đó là của chúng ta.”

Geordia Cameron lắc đầu hoài nghi.Hắn chưa bao giờ thực sự hối hận vì đã kết hôn với người phụ nữ này- cho đến giờ.Hắn đã thuê cô ta để quán lý cửa tiệm đầu tiên của hắn ở Edinburgh, bởi vì hắn không biết tí gì về việc làm chủ một cửa hàng.Cuối cùng vì hắn không chịu nổi sự vồn vã của cô ta và đã hỏi cưới cô ta.Cô ta đến từ một tầng lớp thấp hơn, nhưng tại thời điểm đó trong cuộc sống hắn, hắn không quan tâm.Hắn có thể làm gì đó để quay trở lại.Trên thực tế, hắn đã cố gắng để ép mẹ của đứa trẻ này kết hôn với hắn.Cuối cùng, Roslyn đã làm thay đổi tâm trí hắn với lòng khoan dung của cô.

“Điều tôi nói ra không phải thực sự là những gì tôi nghĩ, lúc đó bị đã uống say.Tôi đã từ bỏ chỗ tài sản đó nhiều năm trước rồi.Ông chú của tôi đã đúng khi trao nó cho người mà ông ấy thích, và em họ tôi là người có quan hệ gần gũi hơn với ông ấy, nên ông ấy trao nó cho cô ấy.Ông ấy sẽ không bao giờ trao bất cứ một phần nhỏ nào cho tôi, ông ấy căm ghét tôi.”

“Anh vẫn nên có-“

“Im đi, và nghe tôi này.Tôi đang kể cho cô nghe vì sao cô lại mất trí.Em họ tôi, Roslynn đã đưa cho tôi tiền để mở những cửa hàng của chúng ta.Cô ấy đã đưa cho tôi 10 nghìn bảng anh,để nó vào vali của tôi mà tôi không hề biết, và không mong chờ một tiếng cảm ơn bởi vì điều đó.Nó đủ để tôi mở tất cả 3 cửa hàng của chúng ta, và chúng đủ nuôi sống chúng ta.Chúng ta không giàu có, nhưng chúng ta cũng không thiếu thốn.Và giờ chúng ta báo đáp cô ấy bằng điều này ư?”

“Và anh nghĩ tôi đã mất trí khi mà anh chỉ vừa nói cô bé này là con của ai ư?”

“Anh đã làm điều đó khi mà anh đề cập đến chỗ tài sản chết tiệt đó có mối liên hệ với mẹ con bé.”

Cô ta tặc lưỡi, sau đó càu nhàu,”Và tôi đã thận trọng khi dấu chúng ta ở đây.Tôi thậm chí đã trộm một chiếc xe ngựa cũ vào sáng nay trước khi tôi bắt đầu lên đường đến London, chỉ trong trường hợp tôi có thể đã thông báo một cách vội vã.Nhưng không thể phát hiện ra tôi.Tất cả đều dễ dàng.Tôi đã lập một kế hoạch lén vào trong căn nhà của chúng,nhưng trong lúc tôi đang quan sát ngôi nhà, con ngựa nhỏ của con bé đã đi ra ngoài cùng với cha của con bé.Nên tôi đã đi theo chúng để thấy một công viên lớn, một nơi dễ bị bắt quả tang, tôi đã nghĩ vậy,cho đến khi tôi nhận ra tên đàn ông đó đã không ngăn cản con bé ra khỏi tầm nhìn của hắn.Tôi đã bỏ đi khi mà con bé cưỡi ngựa vào đúng tầm tay của tôi.”

“Tôi không quan tâm cô đã làm chuyện này như thế nào, tôi muốn nghe cô sẽ làm gì.Cô sẽ mang trả lại cô bé.”

“Không,” cô ta đáp một cách dứt khoát.”Và đã quá muộn cho chuyện đó rồi.Trước khi tôi rời London, tôi đã chuẩn bị một bức thư để trao đổi vào tối nay, nói cho chúng biết nơi mang tiền đến.Giờ chúng đã nhận được nó rồi.”Nhưng sau đó cô ta mỉm cười với hắn.”Anh là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với tôi, không thể phủ nhận điều đó.Và giờ tôi đáp trả lại anh bằng việc làm cho chúng ta giàu có hơn là một vài cửa hàng có thể làm.Nên nếu chúng ta có thể phải rời khỏi đất nước vì việc này thì đã sao,” cô ta nói thêm với một cái nhún vai,”Đó là một cái giá nhỏ để trả cho một tài sản.Thôi đi ngủ đi.Anh sẽ gặp tôi vào sáng mai.”

Sau đó cô ta bế đứa trẻ lên và đặt cô bé xuống sàn nhà, trong một góc của căn phòng để họ có

thể lấy lại giường của mình.Geordie ngay lập tức chộp lấy cả 2 chiếc gối từ giường ngủ cũng như lớp chăn ở trên và để nó xung quanh đứa trẻ để làm cô bé thoải mái hơn.Vợ của hắn ta cưới hắn.Hắn ta nghiêng chặt răng, hi vọng một đêm ngủ ngon sẽ khiến cho cô ta nhìn thấy sự sai lầm trong những việc ngu ngốc mà cô ta đã làm.Hắn không thích nghĩ rằng hắn sẽ tống vợ mình vào tù chỉ để cứu mạng sống của cô ta.Nhưng hắn không nghi ngờ gì tất cả những điều mà cô ta đã và đang bắt đầu làm sẽ khiến hai bị giết chết bởi Anthony Malory nếu cô gái trẻ này không được đem trở lại ngay.

“Làm ơn, làm ơn hãy nói với cha cháu là ta không làm điều này,”hắn ta thầm thì với đứa trẻ khi hắn ta nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.”Nó không phải là ý của ta, ta thề.”

“Anh đang lẩm bẩm cái gì vậy?”Vợ hắn hỏi.

“Không gì cả, em yêu.”

Chapter 3

Tiếng mèo kêu đã đánh thức Katey Tyler lần thứ 2 trong đêm. Một con mèo? Một đứa trẻ? Thật khó để nói chính xác được cái gì đã gây nên âm thanh ầm ĩ đó, nhưng nó làm nàng phát cáu, và âm thanh đó dường như là đến trực tiếp từ căn phòng bên cạnh phòng nàng. Chiếc giường của nàng giáp với bức tường phân chia 2 căn phòng, và lúc này nàng căn nhắc một cách nhanh chóng việc cố gắng di chuyển chiếc giường đi cách xa khỏi tiếng ầm ĩ, đó là một chiếc giường lớn và nàng không nghĩ là nàng có thể xoay sở được với nó mà không đánh thức tất cả mọi người khác ở trên tầng dấy.

Họ đã đến quán trọ ở vùng ngoại ô Northhampton này vào lúc khá trễ đêm qua. Căn nhà trọ vẫn chưa kín người nên Katey đã có thể để cho cô hầu gái của mình, Grace, ở một phòng. Nàng ước gì đã không ở trong hoàn cảnh này, bởi nếu Grace ở đây, họ chắc chắn có thể cùng nhau di chuyển chiếc giường.

Việc liều lĩnh như vậy sẽ khiến mọi người thức dậy và đi kiểm tra tiếng động. Sau cùng, Katye không đến nước Anh để làm những chuyện liều lĩnh? Well, không chính xác là nước Anh, đây chỉ là chạm dừng chân đầu tiên của nàng trong chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Nhưng toàn bộ mục đích chuyến đi của nàng là để quan sát và làm những điều mới mẻ và để có vài chuyện hứng thú trong cuộc sống của cô. Sự phiêu lưu, kích động, thậm chí có thể là một ít lãng mạng nếu nàng may mắn.

Và cuối cùng nàng đã nhận được nhiều hơn những gì nàng mong đợi khi vượt qua biển Đại Tây Dương từ Mỹ đến Anh, hoặc nàng đã có thể có nếu nàng không hoảng sợ và tự dựng lên một nhân thân khác không phải là của mình để tránh bị làm phiền bởi những người đàn ông. Nhưng điều đó chỉ ổn khi nàng giới thiệu mình như là một phụ nữ đã kết hôn. Nàng chỉ vừa mới bắt đầu chuyến du lịch quan trọng này và nàng không muốn nó kết thúc ngay lập tức bởi vì chuyện nàng phải lòng người đàn ông đẹp trai đầu tiên nàng tình cờ gặp.

Đó là một điều rõ ràng có thể xảy ra khi mà nàng gặp Boyd Anderson. Khi anh giữ nàng ở trong cánh tay mình trên bến tàu ở Bridgeport, Connecticut, cứu nàng thoát khỏi một cú ngã khủng khiếp từ những chiếc thùng mà nàng đã trèo lên, nàng đã rất bối rối. Nhưng khi anh mỉm cười với nàng! Thật là một thảm họa, điều đó khiến nàng cảm thấy rất lạ ở bên tận sâu bên trong, nó làm nàng sợ hãi, nên nàng đã vui mừng vớ lấy một cái cớ để chạy trốn.

Và nàng vẫn chưa thực sự bình tĩnh lại từ cuộc gặp gỡ đó khi anh đến gần nàng trên boong tàu một lúc sau đó. Sau cùng, nàng đã hiểu gì về những người đàn ông chứ? Nàng có 3 lời đề nghị đính hôn từ những người đàn ông lớn tuổi trong làng và nàng đã không chuẩn bị để gặp những người giống như Boyd Anderson. Thậm chí đã có một cậu bé 16 tuổi theo sau xe ngựa của nàng khi nàng rời khỏi Danbury cùng với mẹ của nàng, cũng đã không gây nên cảm giác gì chỉ là một sự thích thú. Chàng trai đã đi theo họ trong suốt chuyến đi mua sắm ngắn của họ đến thị trấn lớn hơn, nhưng đã không nói một lời nào cho đến khi họ rời đi. Sau đó cậu ta đã la lên từ phía sau là cậu ta sẽ trở thành một người chồng tốt! Lúc đó nàng đã 20. Nàng đã không làm gì ngoài cười khúc khích cho đến khi mẹ lờm nàng.

Nhưng Boyd Anderson với mái tóc quăn, nâu vàng và đôi mắt nâu sẫm đó lại rất dễ dàng mê hoặc nàng, hơn cả những người đàn ông đẹp trai mà nàng từng gặp. Và nếu anh không tiến lại gần nàng lần nữa trên boong tàu, quá sớm sau lần gặp đầu tiên của họ, chuyến du lịch này có thể trở nên khác biệt làm sao. Nhưng anh đã làm vậy. Anh thậm chí còn tì nhẹ vào nàng, lấn áp nàng với sự nam tính của mình. Và sau đó với nụ cười khác lạ, đầy nhục dục đã đánh cắp hơi thở của nàng và gây ra cho nàng một thứ cảm xúc mới lạ khiến nàng bối rối đủ để trở nên sợ hãi. Và không nghi ngờ gì nàng đã chớp lấy ngay một ý tưởng, khi người hầu của nàng tiến tới cho nàng cùng với 2 đứa trẻ đi cùng với họ đến Anh, và anh đã trêu chọc hỏi chúng là của nàng à.

Anh đã không lại gần nàng nữa, nên việc tỏ ra đã kết hôn đã đáp ứng được mục đích của nàng. Chuyện đó đã giữ cho anh không có thêm bất cứ lời đề nghị nào nữa. Nhưng, oh, điều đó đã thật kích thích làm sao!

Biết rằng anh đã bị nàng thu hút, nhìn thấy điều đó trong mắt anh, trên nét mặt anh, đôi môi anh khi anh đến gần nàng. Sự kiềm chế của anh thật đáng khâm phục bởi vì anh dường như là một người chứa đầy đam mê!

Nghĩ về anh khiến nàng không thể quay lại giấc ngủ ngay lập tức, nhưng chuyện đó không thường như vậy. Nàng hối hận vì cảm thấy hoảng sợ khi một người đàn ông đẹp trai và nam tính như Boyd rõ ràng là thích nàng, nhưng đó là bởi vì lý do nàng đi trên chiếc tàu này- để phiêu lưu và trải nghiệm. Lần tới khi nàng nhận được sự quan tâm của một người đàn ông đẹp trai, nàng sẽ biết xử lý tình huống đó như thế nào.

Tiếng mèo kêu âm ỉ khó chịu lại vang lên. Nếu nàng đang ở nhà, nàng sẽ đi điều tra ngay lập tức. Nàng không thể chịu đựng được khi nghĩ đến những con vật bị đau, bị đói, hay ngược đãi. Nàng đã một lần đuổi tá điền Cantry ra khỏi làng bằng chính cái gậy của ông ta, nàng đã chụp lấy nó từ tay ông ta khi nàng bắt gặp ông ta đang dùng nó với con ngựa của mình. Hươu nai ăn táo từ tay nàng, chúng đã tin tưởng nàng như vậy đó. Và 2 con mèo của người hàng xóm đã thường xuyên bỏ lại những con chuột ở cổng ra vào như là món quà.

Lần này âm thanh làm tai nàng chói tay và xé nát trái tim Katey. Cuối cùng nàng quăng chiếc chăn khỏi người, chụp lấy chiếc áo choàng nàng để dưới chân giường, và ra khỏi cửa trước cả khi nàng thắt dây. Nàng đã định đập mạnh vào cánh cửa phòng khi nàng ngừng lại giữa chừng. Nàng không muốn đánh thức bất cứ ai khác dậy chỉ bởi vì giấc ngủ của nàng bị quấy rầy. Nàng kéo mái tóc đen dài ra khỏi chiếc áo choàng khi nàng cân nhắc nên làm gì. Đó có thể chỉ là một con mèo bị mắc kẹt trong một căn phòng trống. Đây là lần thứ 2 nàng trải qua tình huống này trong chuyến du hành của mình, nếu đúng như vậy. Đó là chuyện xảy ra vào cuối hè khi nàng đến Anh, giờ đã là đầu thu, và chủ quán trọ đã để cửa sổ mở, ngay cả những cánh cửa sổ ở trong căn phòng trống, để khiến căn phòng tràn ngập không khí trong lành khi mà họ có thể trước khi thời tiết trở lạnh. Những con mèo hoang đã phát hiện ra lối đi đó và băng qua những cánh cửa mở để tìm thức ăn, sau đó đã quên đi ra ngoài như thế nào và tạo nên một cảnh tượng om sòm.

Thở mở cánh cửa sẽ cho nàng biết ngay lập tức nếu căn phòng đang được sử dụng. Nếu nó bị khóa, nàng sẽ cân nhắc đi xuống tầng dưới để phàn nàn với chủ quán trọ. Nếu nó mở, con mèo ồn ào có thể sẽ chạy ngay ra ngoài hành lang và chạy trốn, và vấn đề của nàng sẽ được giải quyết.

Cánh cửa mở ra khi nàng xoay nắm cửa. Nàng đẩy cửa ra đủ rộng để cho con mèo chạy ra ngoài,

nhưng không có con mèo nào xuất hiện. Có một ánh sáng rực rỡ màu cam trong căn phòng như thể một ngọn lửa đang tàn, hay một ngọn đèn được vặn nhỏ lại, điều đó cho biết căn phòng đang có người dùng chứ không phải những con mèo hoang.

Nàng đóng cửa lại nhẹ nhàng, bối rối vì nàng đã mở cửa phòng của một ai đó. Mặc dù vậy nàng vẫn không di chuyển. Cái gì đã gây lên âm thanh đó? Một đứa trẻ ư? Đó lại là chuyện khác. Cha mẹ đứa trẻ có thể đã thường xuyên nghe âm thanh đó nên tiếng ồn không đánh thức họ dậy. Nhưng nó lại vang lên, âm thanh đó, và thật kì cục, giờ âm thanh đó nghe tuyệt vọng hơn.

Nàng chỉ hé nhìn một chút, nàng tự nhủ với bản thân khi nàng lại mở cửa ra và ló đầu vào trong để xem xét bên trong căn phòng. Một ngọn đèn đã được vặn xuống rất nhỏ và có thể tắt bất cứ lúc nào. Có một chiếc giường, đang được một đôi sử dụng, họ nằm bên dưới tấm chăn, đang ngáy nhè nhẹ.

Nàng nhanh chóng tìm kiếm một cái nôi trên sàn nhà, thứ có thể chứa một đứa trẻ, và nếu nàng tìm thấy nó, nàng sẽ đánh thức cha mẹ đứa trẻ dậy để chăm sóc cho con họ. Nhưng thay vào đó nàng phát hiện ra một đôi mắt to đang nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt đó dường như đang cầu xin nàng, nó thuộc về một đứa trẻ đang bị bịt miệng và ngồi ở góc nhà. Bé trai hay bé gái, nàng không thể nói được, nàng cũng có thể nhìn thấy tay của đứa trẻ cũng đang bị trói. Một chiếc chăn đã che đi cái đó, nhưng nàng đoán vậy, bởi vì không có một sự cố gắng nào để di chuyển miếng giẻ khỏi miệng.

Điều hợp lý phải làm lúc này là đóng cửa lại và chạy xuống cầu thang để nhờ giúp đỡ. Nhưng Katey không quan tâm đến điều hợp lý đó. Nàng cần đưa đứa trẻ đó ra khỏi đây. Nàng sẽ lo lắng sau đến chuyện nàng có được phép can thiệp vào chuyện này hay không. Một chuyến viếng thăm vị quan tòa trong vùng sẽ giải quyết được điều đó, và nếu như đứa trẻ được giả lại với bố mẹ mình, có lẽ quan tòa có thể chuyển đủ nỗi sợ hãi cho họ để khiến họ không ngược đãi đứa trẻ nữa.

Sự ngược đãi này làm nàng tức điên và khiến nàng đi thẳng vào trong phòng mà không nghĩ đến 2 người đang ngủ ở trên giường. Nhưng khi nàng đến gần đứa trẻ và bỏ miếng giẻ ra, làm để lộ ra một mái tóc dài màu đồng của một cô bé gái, Katey thấy sự ngược đãi này còn tồi tệ hơn nàng đã nghĩ nhiều. Không chỉ có tay mà chân của cô bé cũng bị trói, ngoại trừ một sợi dây dài để chắc chắn cô bé ở yên đó, còn có một sợi dây khác trói lại xung quanh mắt cá chân cô bé, và đầu kia buộc quanh một bên chân giường. Đó là lí do vì sao cô bé không thể ngo ngoậy hay lăn ra khỏi đây.

Katey nhanh chóng tháo sợi dây ra và bế đứa bé lên. Giờ nàng chú ý nhiều hơn đến 2 người đang ở trên giường, họ có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. "Shh" với đứa trẻ trong trường hợp cô bé không nhận ra cô bé đang được giải thoát và bắt đầu gây ồn lần nữa, Katey nhẹ nhàng nhón chân ra khỏi phòng và cố gắng đóng cánh cửa lại mà không phải đặt cô bé xuống. Sau đó nàng vội vàng bước vào phòng mình, đặt cô bé lên chiếc ghế đơn trong căn phòng, nhanh chóng khóa cửa lại, và tắt một ngọn đèn nên để nàng có thể nhìn điều nàng làm trước khi nàng cột dây áo.

Sợi dây trói trở thành những sợi nhỏ bồm xồm, với những cái nút quá chặt để có thể cởi ra, bởi vì hình như cô bé đã cố ra sức kéo chúng ra. Nhưng Katey đã chuẩn bị những thứ nhỏ nhất khi đi du lịch rủi gặp trường hợp không may hay khẩn cấp.

Nàng thường để quần áo của mình buộc chặt trong vali trên xe ngựa của họ nếu họ chỉ lưu lại trong thời gian ngắn ở nơi nào đó, với người đánh xe của họ đang ngủ ở trong xe để bảo vệ

chúng, nàng mang một chiếc vali quần áo lót đã được phân loại, một chiếc váy du lịch đặc biệt, và một bộ đồ nghề may vá nhỏ.

Giờ nàng đã tìm thấy một chiếc kéo nhỏ từ bộ đồ nghề may vá và nhanh chóng cắt hết những sợi dây trói cô bé. Nhưng ngay khi thoát ra, cô bé trở lên điên loạn lao đến chiếc bình ở góc phòng, trượt chân và vấp ngã trên đường mà không nghi ngờ gì là do chân tay cô bé đã bị tê cứng vì bị giam cầm quá lâu. Đứa trẻ tội nghiệp! Không ngạc nhiên khi cô bé đang gây ra những tiếng ồn ào lớn.

Katey quay sang một bên để cho cô bé một chút riêng tư. Nàng mở chiếc giỏ để thức ăn mà nàng và Grace bao giờ cũng mang theo kể từ khi họ để bụng đói đi ngủ vào một đêm nọ bởi vì họ đã đến quán trọ quá muộn để có được một bữa ăn.

“Em đói không?” nàng hỏi trong khi nàng lấy ra vài cái bánh mì và bẻ miếng pho mát tròn.

“Em rất đói.”

“Chà, đến đây và ngồi xuống. Đây không phải là một bữa tiệc theo bất cứ cách thức nào và đã để hơi lâu rồi, nhưng –”

“Cảm ơn rất nhiều,” cô bé nói xen vào, và chộp lấy miếng bánh mì từ tay Katey.

“Nếu chờ thêm một chút, chị sẽ kiếm cho em một cái đĩa.”

“Em không thể chờ được,” cô bé nói với một cái mồm đầy đồ ăn. “Thế này là tốt rồi, thật đấy.”

Katey cau mày. “Em ăn lần cuối cùng khi nào?”

“Sáng nay. Hay là sáng hôm qua nhỉ? Em không nhận biết được thời gian.”

Katey cũng không. Giờ có thể là gần sáng theo như nàng biết. Với tấm rèm trong phòng đã kéo lại, nàng không thể nói được. Nhưng giờ nàng đang nhìn chăm chăm một cách ngạc nhiên vào đứa bé.

“Làm thế nào mà cha mẹ em lại có thể làm chuyện này với em được cơ chứ? Em đã cư xử không đúng ư?”

“Cha mẹ em không bao giờ đối xử với em theo cách này cả,” cô bé nói, giọng cô bé gần như bực tức. Nhưng cô bé dừng lại khi cô bé nhìn thấy một chiếc bánh ngọt trong giỏ và chộp lấy trước khi cô bé tiếp tục, “Nếu chị muốn nói đến người đàn ông và người phụ nữ trong căn phòng đó, thì em chưa bao giờ trông thấy họ trước đây.”

Katey thấy cực kì nghi ngờ và bắt đầu nói, nhưng nàng đã kìm lại được. Đứa trẻ này thực sự đói, đang ăn mọi thứ trong tầm nhìn. Cô bé đã bị trói và bị ngủ lại trên sàn nhà lạnh. Nếu những người ở cánh cửa bên cạnh là cha mẹ cô bé, thì họ nên bị bắn.

“Vậy, làm thế nào mà em đến được đây?”

Cô bé ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn và ăn chậm lại. Giờ Katey thấy rằng cô bé xinh xắn một cách khác thường. Mái tóc màu vàng óng của cô bé có những vệt màu đồng, và mặc dù nó rời bù, nó vẫn sạch và sáng bóng. Và đôi mắt cô bé thật tối, màu xanh đậm đáng yêu. Cô bé có một vệt sước trên má. Và trong khi chiếc áo cưới ngựa nhung hồng mà cô đang mặc bị làm bẩn bởi bụi và thứ gì đó như mạng nhện bám đầy trên váy, nó không phải là một bộ quần áo cũ. Thứ vải đẹp đẽ đó còn khá mới, và nó vừa vặn với cô bé một cách hoàn hảo. Chiếc váy đã được may riêng cho cô bé, điều đó có nghĩa là cô bé phải đến từ một gia đình giàu có.

Và rồi giọng nói nhỏ nhẹ của cô bé phá vỡ những suy nghĩ của nàng. “Người phụ nữ đó đã kéo em khỏi con ngựa của mình và nói rằng bà ta sẽ cắt cổ em và bỏ xác em lại trong bụi rậm nếu em gây nên bất cứ tiếng ồn nào. Em không biết tại sao em lại không nhớ những gì diễn ra sau đó, nhưng khi em tỉnh dậy, em đã bị trói lại trên sàn của một chiếc xe ngựa cũ. Và sau đó em đã

bị mang vào trong căn phòng đó.”

“Chúng đã bắt cóc em ư!?” Katey há hốc miệng kinh ngạc.

“Là người phụ nữ.Người đàn ông, ông ta nghe như thể là ông ta là anh họ của mẹ em, và em nhớ mẹ đã nói đến một lần về một người anh họ, người đã mang đến cho mẹ nhiều rắc rối trước khi em được sinh ra.Mặc dù vậy, đó không thể là ý kiến của ông ta về việc mang em đến đây.Ông ta muốn đưa em thẳng về London.Ông ấy dường như rất sợ cha em và những gì cha em sẽ làm với ông ấy.Nhưng người phụ nữ lại từ chối để em đi.Bà ta muốn tiền và và bà ta nghĩ bà ta sẽ có được từ em.Và bà ta dường như đã có quyết định cuối cùng.”

Giờ Katey bắt đầu có một vài mối lo sợ rằng cô đã hiểu đó là một mối quan hệ phức tạp.Ông ta sẽ không cho phép cô bé bị tổn hại nghiêm trọng phải không?Nhưng sau đó, ông ta lại trối cô bé lại và thậm chí là không cho cô bé ăn!

Nàng đưa mắt nhìn đứa trẻ lần nữa, vẫn đang ăn ngấu nghiến thức ăn trong miệng, và mối lo sợ của nàng tiêu tan.Làm thế nào họ dám ngược đãi đứa trẻ này chứ!

“Chị thấy rằng em sẽ được về nhà,” Katey nói với một nụ cười cam đoan.”Chị đang đi du lịch đến London.Chúng ta sẽ rời đi ngay trong sáng-“

“Làm ơn, chúng ta có thể đi ngay bây giờ được không?” cô bé ngắt lời, vẻ mặt của cô bé trở lên hoảng sợ.”Em không muốn họ lại tìm thấy em.Em nghe họ nói rằng cái khóa cửa đã bị gãy, khi họ trối em vào giường, nên họ sẽ biết có ai đó giúp em ra ngoài, bởi em không thể tự làm điều đó.”

“Và họ sẽ tìm kiếm quanh đây,” Katey kết thúc với một cái gật đầu.”Tốt thôi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Chapter 4

Người hầu của Katey, Grace Harford, cần nhần ngày càng nhiều về việc lên đường trước bình minh. Nhận biết rõ về thói quen thường thêm thắt những sự kiện vào trong những câu chuyện kịch tính, cô không tin một lời nào về sự giải thích của Katey cho chuyện tại sao họ lại rời quán trọ đi vào lúc rất sớm và đi cùng một cô bé. Không phải họ đã hộ tống tất cả những đứa cháu trai và cháu gái người hàng xóm của Katey trong suốt quãng đường đến Anh sao? Không phải là một chủ quán trọ ở Scotland đã hỏi nhờ Katey hộ tống con trai ông ta đến với mẹ của cậu bé ở Aberdeen khi ông ta nghe rằng nàng đang trên đường đến đó ư? Mọi người nhìn thấy Katey Tyler với đôi mắt to màu xanh của nàng, 2 má lúm đồng tiền, với nụ cười quyến rũ và ngay lập tức tin tưởng nàng, ngay cả những đứa trẻ của họ. Judith Malory, như cô bé đã tự giới thiệu, là một đứa trẻ khác đã được giao phó cho Katey chăm sóc cho một chuyến đi, và đó là điều Grace lo lắng đến tận lúc này.

Mọi người đã yêu thích Katey ngay khi họ gặp mặt nàng, nhưng Katey không chắc là tại sao. Không một lần nào nàng nghĩ đó là bởi vì nàng dễ thương. Mẹ nàng xinh đẹp với mái tóc màu than sẫm và đôi mắt màu ngọc lục bảo. Nhưng trong khi Katey giống bà, thì không ai coi trọng vẻ ngoài của nàng khi nàng lớn, nên nàng cũng vậy. Theo quan điểm của nàng, người hầu của nàng với đầy những nốt tàn nhan và mái tóc xoăn đỏ đáng chú ý hơn của nàng.

Katey khá cao khoảng 5 feet 9. Khi cha nàng qua đời, nàng mới 10 tuổi, nàng đã cao bằng ông ấy, và nàng đã kìm lại việc lớn lên sau đó. Nàng hóa ra cao hơn mẹ nàng 5 inch. Adeline đã truyền cho Katey chiều cao từ bên phía gia đình của bà, bởi vì cha của nàng thấp hơn.

Giờ Katey rất ít khi nghĩ về chiều cao của mình và chỉ cảm thấy lúng túng khi nàng đứng gần một người đàn ông thấp hơn nàng, nhưng điều đó không thường xảy ra. Điều nàng khó chịu hơn chiều cao là những đường cong của nàng. Nàng đã nghe thấy những người đàn ông miêu tả nàng là một cô gái cao và xinh đẹp. Nhiều lần nàng đã bắt gặp những người đàn ông nhìn chằm chằm vào khoảng giữa ngực áo nàng, thậm chí là những người đàn ông lớn tuổi trong làng!

Nhưng ngoài điều đó ra, Katey cảm thấy thoải mái trong ngôi làng nhỏ bé Gardener, nàng cởi mở và luôn luôn vui lòng cho mượn sự giúp đỡ nếu vài người cần nó. Thậm chí cả những người xa lạ cũng lôi kéo được nàng. Nàng có thể đang đứng trong một nhóm người, và một người qua đường sẽ hỏi đường nàng và lờ tất cả những người khác đi, và không có nhiều những người lạ đi ngang qua ngôi làng nhỏ đó.

Nhưng những điều giống như vậy có thể nói đến những người hàng xóm của nàng ở Gardener. Họ thường xuyên đến chỗ nàng bởi vì nàng dễ gần, thân thiện, và nếu nàng không thể giúp đỡ vài chuyện, nàng thường biết vài người có thể làm điều đó. Và nàng thêm vào một chút kích thích cho cuộc sống của họ bởi những câu chuyện mà nàng kể.

Katey không ngạc nhiên chút nào khi Grace đã kết luận đây chỉ là câu chuyện khác của Katey. Lớn hơn Katey 5 tuổi, khi mới chỉ 22 tuổi, 10 năm trước Grace đã đến sống ở nhà Tylers và làm cuộc sống của nàng trở lên vô giá như là một quản gia và một người bạn. Nhưng cô ấy bướng bỉnh với những suy nghĩ của mình, nên Katey không cố gắng để làm cô người hầu của

nàng tin khác đi.Nàng chỉ ngồi xuống cỗ xe ngựa của họ trên đường đến London và mỉm cười với chính mình, tự thưởng thức rằng một lần nữa câu chuyện thú vị mà cô kể thực sự là sự thật. Mặc dù Judith ngạc nhiên, và ngay khi cô người hầu với mái tóc xoăn ngồi đối diện họ và quay trở lại với giấc ngủ, cô bé thì thầm với Katey,"Tại sao cô ấy không tin chị?"

"Em không cần thì thầm,"Katey trả lời."Cô ấy ngủ rất say.Lay cô ấy là cách duy nhất gọi cô ấy dậy.Thậm chí cả hét lên cũng không.Nhưng tại sao cô ấy nghi ngờ chị ư, well, có một câu chuyện trong đó."

"Em không mệt,"Judith nói như thể khuyến khích nàng kể câu chuyện.

Katey cười toe toé với cô bé."Rất tốt, bắt đầu từ đâu nhỉ? Chị lớn lên trong một thị trấn buồn chán nhất mà chị có thể tượng tượng được.Nơi đó thậm chí không phải là một thị trấn, chỉ là một ngôi làng nhỏ.Không có cửa hàng nào khác ngoài cửa hàng tạp hóa mà gia đình chị làm chủ.Không có nhà nghỉ, quán rượu.Bọn chị có một cô thợ may làm việc tại nhà và một người làm nghề thợ mộc,người bán đồ đạc ở bên ngoài chuồng ngựa của ông ấy.Ồ, và bọn chị có một người bán thịt nữa, mặc dù ông ấy không hẳn là một người bán thịt,chỉ là một người thợ săn bản địa giữ lại những con thú săn mà ông ấy săn được."

Judith với đôi mắt mở to thích thú nói,"Những con vật đi lang thang trên đường ư?"

"Ồ, đúng vậy.Em thấy đấy,không có gì quá nguy hiểm cả, mặc dù đã có một con nai lao vào hang rào của bà Pellum một năm nọ.Điều đó có thể bị bỏ qua trong im lặng nếu bà ấy không cố gắng đuổi theo nó với cái chổi của bà ấy.Nhưng một ngôi làng không thể nhỏ hơn Gardener.Nếu vài người cần bác sỹ, hoặc luật sư, họ phải đi xuống con đường vào thị trấn Danbury cách đó 20 dặm.Không có những gia đình mới nào đến làng của bọn chị, và những đứa trẻ bỏ đi ngay khi chúng đủ lớn để làm vậy."

"Thế chị có làm vậy không?"Judith hỏi."Bỏ đi như những đứa trẻ khác ấy?"

"Chị không làm như vậy.Mẹ chị ở đó, chị hiểu rõ điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, việc chị bỏ đi mà không có bà.Bà không còn ai khác ngoài chị sau khi cha chị mất.Well, bà có, nhưng gia đình của bà không thừa nhận bà, nên họ không được tính đến như là gia đình nữa."

"Tại sao họ lại vậy?"

Katey nhún vai."Chị nghe bà kể rằng, họ là những quý tộc giàu có và rất quan tâm đến giai cấp xã hội.Họ không chấp nhận để mẹ chị kết hôn với cha chị đơn giản là bởi vì ông là một người Mỹ.Well, cũng có lẽ bởi vì ông là một thương nhân.'Nghề buôn bán'là thứ mà mẹ chị đã chọn lựa.Họ cũng ghét điều đó nữa."

Judith không lấy làm ngạc nhiên."Đó là một loại tính cách trưởng giả, điểm chung của những quý tộc nhỏ.Nhiều người trong số họ làm ra vẻ kể cả với bất cứ ai làm nghề buôn bán."

"Họ làm vậy ư?Well, đối với chị điều đó nghe vô cùng nhỏ nhen.Nếu cha chị không có cửa hàng của chính mình, ông ấy sẽ không bao giờ đi đến Anh trước tiên, sẽ không gặp mẹ chị, và em có thể tưởng tượng, chị sẽ không bao giờ được sinh ra!"

Judith trao cho nàng một cái nhìn nói một cách rõ ràng rằng, *làm ơn đừng nói như thế em là một đứa trẻ vậy*.Katey gần như cười phá lên.Cô bé dường như thực sự nhiều tuổi hơn tuổi thật của cô bé.

"Ông ấy đến để mở một cửa tiệm ư?"Judith hỏi tiếp.

"Không, chị nghi ngờ rằng điều đó từng xảy ra với ông.Chị nhận thấy rằng, ở nhà ông đã có tất cả nhà cung cấp mà ông cần cho cửa hàng của ông từ thị trấn Danbury gần đó, nhưng ông không thật sự bán bất cứ thứ gì được quan tâm, chỉ là những thứ thiết yếu và được làm ra bởi

những người dân địa phương. Ông đến Anh để nghiên cứu xem nếu có thể tìm ra vài thứ mới hấp dẫn hơn để bán và thay vào đó đã tìm thấy mẹ chị. Và bà đã trốn đi với ông, em có thể nói rằng mẹ chị đã cắt hết mọi đường tháo lui, và bà không bao giờ trông thấy gia đình người Anh của bà nữa."

"Em nghĩ em nhận ra giọng của chị." Judith cười toe toét. "Em có họ hàng với những người Mỹ. Nhưng tại sao mẹ chị không trở về nhà mình ở Anh sau khi cha chị mất?"

Katey thở dài. Đó là điều mà nàng muốn mẹ nàng làm, và nàng đã đề cập đến chủ đề này ít nhất là mỗi năm một lần từ 12 năm trước kể từ khi cha nàng mất, nhưng Adeline Tyler xem thường gia đình bà để bà quay trở về, và bà từ chối thẳng thừng để đặt dù là một bước chân lên đất Anh lần nữa. Bên cạnh đó, bà đã tiếp quản việc trông nom cửa hàng và quả thật thích việc đó. Đó như là một cái tát lên gương mặt nhà Millard, những họ hàng người Anh của bà, rằng giờ bà đã tự mình buôn bán. Không một ai trong gia đình bà từng biết về điều đó, kể từ khi bà không liên lạc với bất cứ ai trong bọn họ, nhưng bà dường như âm thầm hả hê về nó.

Để thỏa sức tò mò của đứa trẻ đang ngồi bên cạnh nàng, Katey nói, "Khi gia đình mẹ chị không thừa nhận bà, bà cũng ít hay nhiều hơn không thừa nhận họ. Và chị nghĩ bà khinh miệt nước Anh là vì vậy."

Judith gật đầu. "Nhưng tất cả những chuyện đó đã dẫn đến việc cô hầu của chị nghi ngờ những gì chị nói ư?"

Katey cười khúc khích. Nàng cho rằng cô bé đã quên điều đó, nhưng vì cô bé không vậy, Katey nói với cô bé, "Em đã từng buồn chán bởi hết ngày này đến ngày khác trôi qua, mà không mang lại cho em những kỉ niệm có giá trị gì để nhớ lại chưa?"

"Chưa bao giờ cả," Judith đáp ngay lập tức.

"Vậy thì em rất may mắn, bởi vì cuộc sống của chị chính là như vậy khi lớn lên ở Gardener. Và chị không phải là người duy nhất thức dậy mỗi ngày mà không có mong ước gì. Những người dân làng ở lại tất cả đều là những người lớn tuổi, và tất cả họ đều không trải qua điều gì trong cuộc sống cả. Họ dường như không quan tâm, nhưng nếu vài thứ hấp dẫn xảy ra, họ dĩ nhiên thích nghe về nó. Nên thỉnh thoảng chị đã mang đến cho họ vài thứ thú vị để nghe."

"Chị nói dối họ ư?"

Katey nháy mắt. Đứa trẻ không chỉ xinh đẹp, cô bé thông minh và nhận thức khá tốt. Và trong khi Katey không bao giờ mơ rằng sẽ thảo luận những điều về bản thân mình với một người lạ, nàng cảm thấy một mối quan hệ không bình thường với cô bé, có thể bởi vì họ đã cùng chia sẻ chuyến phiêu lưu thực sự đầu tiên của nàng trong chuyến du lịch quan trọng này.

"Vì chúa, chị không bao giờ nghĩ rằng điều đó giống như là nói dối. Chị chỉ sáng tạo ra những câu chuyện bịa đặt nho nhỏ thôi, thêm thắt thêm vài điều mà chị đã ngẫu nhiên chứng kiến. Chẳng hạn như, khi chị để ý thấy con mèo của bà Cartley ở trên mái nhà bên cạnh, con mèo dường như bán đứng trên đó, sợ hãi trở xuống. Mà chị thì yêu những con vật, và chị không thể bỏ mặc nó ở lại trên đó. Và chị biết rằng ông bà Cartley không có ở nhà bởi vì họ đã đi thăm con gái của họ ở Danbury vào sáng đó và sẽ không quay lại trong vài giờ hoặc hơn. Nên chị đã đi và trèo lên trên hàng rào hoa hồng của bà Cartley để lên mái nhà họ, nhưng lúc chị thực sự đã ở trên đó thì con mèo đã đi rồi!"

"Nó đã có can đảm nhảy xuống phải không?"

"Không." Katey cười khúc khích. "Nó đi xuống bằng đường mà nó đã trèo lên, với một cái thang! Chị quên rằng ông Cartley đang sửa mái nhà tuần vừa rồi. Ông ấy đã bỏ lại chiếc thang

dựa ở phía sau nhà của họ. Sự phấn khích đã hết, và thật mỉa mai làm sao về sự phấn khích đó. Nên thay vì đề cập đến chuyện đó với bà Cartley sau đó, chị đã kể rằng con mèo của bà ấy đã treo lên mái nhà của họ, càng ngày càng cao hơn, nhà của họ có hai tầng, và người hầu của chị đã mạo hiểm mạng sống và trèo lên cây sồi già cạnh ngôi nhà của họ để cứu nó. Grace đã được kết luận là vị nữ anh hùng của tháng, điều mà cô ấy không bận tâm một chút nào cả, và nó làm tất cả mọi người có vài thứ để nói thay vì thờ ỉt.

“Điều đó nghe như anh họ Derek của em nhận rằng con cá anh ấy bắt được vào mùa hè này dài 2 feet vậy, nhưng vợ của anh ấy kể lại sau đó rằng con cá họ bắt được chỉ có 6 inch. Điều đó thú vị hơn là nghe rằng nó là một con cá lớn, nhưng điều đó dĩ nhiên thật tức cười khi mọi người phát hiện ra nó thậm chí không đủ lớn để giữ lại. Vậy đó là loại câu chuyện mà chị kể ư?”

“Tương tự- nhưng không chính xác vậy. Em thấy đó, chị đã ở tuổi của em khi chị bắt đầu thỉnh thoảng ‘Sáng tạo’ để miêu tả những điều chị nhìn thấy. Chị đã có một thất bại tồi tệ vào năm đó. Chị nghĩ chị sẽ đến trường ở Danbury, nơi chị cuối cùng có thể gặp một vài đứa trẻ khác tuổi chị, dù điều đó có nghĩ là 2 lần cười trên con ngựa nhỏ của chị, đến và đi. Nhưng một thầy giáo già đã nghỉ hưu đến Gardener năm trước đó, và thay vào đó mẹ của chị xoay sở để mời ông ấy trở thành gia sư của chị. Nên khi chị trông thấy một người lạ mặt ăn cắp cà chua từ vườn của mẹ chị trong khi chị giúp bà làm bánh quy cho bữa tối, chị chỉ quan sát, hình dung nếu ông ta đủ dối để trộm chúng, thì không có gì phiền khi ông ta có chúng. Nhưng khi bà quay trở lại từ bếp, chị nghĩ rằng bà có thể sẽ khiển trách chị bởi những quả cà chua bị thiếu, kể từ lúc bà biết chị buồn bởi vì bà đang giữ chị ở nhà, nên chị kể với bà rằng chị đã đuổi theo tên trộm với chiếc cán bột mà chị đã dùng.”

“Chị đã phụ giúp ở trong bếp ư?” Judith nói. “Em ước em có thể làm điều đó, nhưng đầu bếp nhà em chỉ cho em ăn một cái kẹo và nói em ngồi bên cạnh.”

Katey cho rằng cô bé thích ở trong bếp hơn là tên trộm. “Nhà chị chỉ có một người hầu, Grace,” Katey nói, ra hiệu về phía người đồng hành đang ngủ của họ. “Nên bọn chị cùng chia sẻ những công việc vặt trong nhà.”

“Mẹ chị thực sự đã chú ý thấy có một vài quả cà chua bị thiếu ư?” Judith hỏi.

“Ồ, đúng vậy, bà biết chính xác có bao nhiêu quả cà chua mà bà đã trồng được và chính xác bao nhiêu quả đã bị hái mất. Bà yêu khu vườn của bà. Chị cũng vậy. Chị dành nhiều hơn một giờ với bà ở sân sau nhà chị.”

Cô bé không chú ý thấy sự u sầu đã xâm nhập vào Katey với những kí ức đó. Chúa ơi, nàng nhớ mẹ nàng. Một tai nạn ngu ngốc đã mang cuộc sống của bà ra đi vào mùa đông trước, một cú ngã trên mặt băng.

Judith thở dài bên cạnh nàng. “Đó là những thứ khác mà chúng em không có, vườn rau. Bác Jason của em có nhiều tòa nhà ở Haverston, bất động sản của bác ở nông thôn, chỉ là những mảnh đất ở bên ngoài. Mặc dù vậy, những khu vườn ở trong khuôn viên thành phố chỉ có hoa thôi. Đầu bếp mua tất cả thức ăn của nhà em ở chợ.”

Điều này thật là kì quặc làm sao khi mà một đứa trẻ lại có thể nhìn những công việc vặt trong nhà với sự thèm muốn như vậy, đứa trẻ khác có thể nhìn những công việc này như là một sự phiền toái, và còn những đứa trẻ khác có thể nhìn chúng chỉ đơn thuần như là một sự giải khuây khỏi sự buồn chán.

“Vậy là chị đã nói dối mẹ chị ư?” cô bé hỏi.

Katey đỏ mặt, khi nghe chuyện đó được diễn tả theo cách đó. “Chị đã kể cho bà biết về tên

trộm. Hẳn ta có thật. Chị chỉ không muốn bà biết rằng chị đã đứng ở đó và không cố gắng làm gì để ngăn hẳn lại. Nhưng đó là nguyên nhân cho một chuyện ầm ĩ ở trong làng rằng những người đàn ông đã ra ngoài săn đuổi tên trộm nhiều ngày. Chuyện đó đã mang lại cho họ vài thứ để nói trong gần nửa năm. Em nên nhìn thấy chuyện đó đã đặt ‘cuộc sống’ quay trở lại với họ như thế nào, nếu em hiểu điều đó có nghĩa gì. Nên mặc dù mẹ chị đã cho chị lời trách mắng khùng khiếp về việc mạo hiểm cuộc sống của mình và cảnh báo chị không bao giờ được làm bất cứ điều gì ngu ngốc như vậy lần nào nữa, chị đã học được vài điều khác từ chuyện đã xảy ra. Chị đã học được làm thế nào để tháo bỏ sự buồn chán khỏi cuộc sống của tất cả mọi người, ngăn ngọn là vậy.”

“Vậy chị thường xuyên thêm thắt vào những sự kiện mà chị chứng kiến à?” Judith hỏi.

“Đúng vậy, cô ấy có thói quen sáng tạo những điều thú vị bên ngoài bầu không khí buồn chán,” Grace nói khi cô ấy ngồi dậy từ phía bên kia họ với một tiếng ngáp.

“Không thường xuyên đâu,” Katey nói với cô hầu gái của nàng.

“Đủ thường xuyên để khiến tôi trở thành nữ anh hùng của làng,” Grace càu nhàu.

“Cô thích trở thành nữ anh hùng mà. Đó là lý do mà toàn bộ ngôi làng đã khóc khi cô rời đi chứ. Họ thì chỉ vẫy chào tạm biệt tôi thôi.”

Grace cười khúc khích. “Thật tuyệt vời, vì vậy tôi đã thích là một phần của điều đó.”

“Em không thể tưởng tượng được điều gì như vậy, không có vài điều thú vị đi qua trong cả quãng thời gian dài,” Judith nhận xét. “Với gia đình em, luôn luôn có vài điều thú vị diễn ra. Tại sao à, bác James và bác George đã ra đi vài tháng để tìm kiếm sự riêng tư. Và vào cuối mùa hè người anh họ Jeremy của em đã kết hôn với một tên trộm, người mà hóa ra là cô con gái bị thất lạc của một nữ Nam tước.”

Katey chớp mắt. Ngay cả Grace cũng nhìn đầy ngờ vực, sau đó chuyển ánh mắt của cô sang Katey như thể để nói, đứa bé này đã lây thói quen xấu của cô nhanh như vậy đó? Và nó nghe như thể đứa bé đang thêm thắt vài thứ với chính câu chuyện của cô bé.

Katey cười vì điều đó, nhưng sau đó Judith thêm vào, “Chị đến đây để gặp những người họ hàng người Anh của chị phải không?”

Katey dừng lại. Đó là một chủ đề mà nàng không muốn thảo luận đến. Nàng đã có tất cả mục đích mà nàng làm trong chuyến du lịch xa này và đang mong ước nó. Và sau khi họ đến Anh, nàng đã đi thẳng đến thị trấn Havers, nơi theo ý muốn của mẹ nàng là thị trấn gần nhất để đến sự sản của gia đình Milllard ở Gloucestershire. Nhưng một khi ở đó rồi, nàng đã đột ngột thay đổi ý kiến của mình.

“Cô ấy đã vậy, “Grace trả lời cô bé.” Cô ấy chỉ không có can đảm để gõ cửa nhà họ và thay vào đó đưa chúng tôi đến Scotland.”

“Đó không phải là lý do bọn chị đến đây,” Katey nói, bực mình với sự thẳng thừng của cô hầu gái. “Đó chỉ là vài điều để làm trong lúc bọn chị ở đây thôi, và giờ vài điều đó có thể hoàn thành lúc khác - hoặc là có lẽ là không bao giờ. Họ có lẽ không từng biết là chị có tồn tại. Bên cạnh đó, bọn chị đã lên kế hoạch đi du lịch đến Scotland.”

“Làm sao mà chị lại không muốn gặp mặt gia đình của mình vậy?” Judith ngạc nhiên hỏi.

“Họ đã từ mẹ chị. Chị không thể hiểu làm thế nào mà họ có thể làm một điều như vậy với chính đứa con của mình kia chứ. Đó là một việc làm có ý nghĩa, và chị không chắc chắn là chị muốn thừa nhận mối quan hệ với những người như thế.”

Judith gật đầu, nhưng Grace, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nói, “Cô có thể muốn ngồi cho

chắc chắn. Có một người lái xe ngựa liều lĩnh đang tiến xuống con đường, và nếu ông Davis không để ý, ông ta có thể không tránh khỏi con đường kịp lúc để tránh một sự va chạm.” Judith hé nhìn ra ngoài cửa sổ và tái nhợt.” Là bà ta! Người phụ nữ đã bắt cóc em đang lái chiếc xe ngựa đó.”

“Vậy câu chuyện của Katey là thật ư?” Grace hỏi, liếc qua Katey và Judith.

“Đúng vậy, tất cả những điều đó,” Katey đáp.

“Well, trông như bà ta đã đang đi chậm lại,” Grace nói, vẫn đang nhìn chiếc xe ngựa đang đến gần.” Tôi đoán bà ta muốn nói một lời với chúng ta.”

Miệng Katey căng ra.” Tôi cũng muốn nói một lời với bà ta, nhưng tôi để bà ta sang một bên. Điều quan trọng hơn là chúng ta phải đưa cô bé này về với gia đình của cô bé.” Và sau đó Katey nói với đứa bé,” Cúi xuống để bà ta không thể nhìn thấy em nếu bà ta cố gắng để nhìn vào qua cửa sổ. Và đừng lo lắng. Bọn chị sẽ không cho phép bà ta ở bất cứ đâu gần em nữa.”

Chapter 5

Boyd chưa bao giờ nhìn thấy Sir Anthony Malory buồn như ngày hôm qua trong công viên Hyde cả. Khi Boyd tìm thấy ông, người đàn ông đó đã đắm chìm trong lo lắng. Nhưng anh đã chờ đợi điều đó bởi vì vài người hầu của Anthony đã đi đến và kể cho anh nghe người đàn ông đó đã khinh sợ như thế nào. Họ đã tìm thấy con ngựa của con gái ông ở phía khác của công viên và họ sợ rằng cô bé đang nằm trong bụi rậm nào đó và thâm tím, gãy xương – hoặc là đã chết. Malory không cho Boyd một cơ hội nào để kể cho ông về tin tức mà anh có được. Ngài ấy gần như đã kéo Boyd ra khỏi con ngựa của mình khi anh cười đến và nhắc anh khỏi mặt đất bằng ve áo để lắc anh. Malory cao hơn Boyd gần 6 inch, nên ngài ấy hoàn toàn có khả năng làm được việc đó.

“Những người cậu mang đến đang ở đâu?” Anthony hét lên với Boyd. “Ta biết người anh trai chết tiệt của ta đã mang đi ít nhất là nửa tá những người đàn ông cho việc anh ấy làm.” Thường Boyd sẽ không đứng yên để bị đối xử thô bạo như thế này và sẽ sẵn sàng quăng ra những cú đấm. Đó là một thói quen xấu mà anh đã phát triển khi là người trẻ nhất trong năm anh em trai, người mà hiếm khi ở trên bất cứ ai trong số họ – trừ khi anh sử dụng đến nắm đấm của mình. Nhưng anh cảm thông với người đàn ông này và biết đó là do sự điên cuồng và lo lắng đối với một thành viên trong gia đình. Anh trai James của Anthony là người chịu trách nhiệm đối với những lo lắng của Boyd về Georgina khá lâu về trước và đã được tha thứ gần như hết rồi.

Nhưng bởi vì anh hiểu người đàn ông này đang trải qua điều gì, Boyd đã không cố gắng để giải thích với Anthony, anh đơn giản chỉ đẩy bức thư đến trước mặt ông. Anh đã xoay sở để cho nó không rơi xuống đất khi mà Anthony bất ngờ giải thoát cho anh. Và anh thật trọng quan sát khi Anthony đọc bức thư.

Đột nhiên Anthony dừng la hét, và trở nên bình tĩnh kì lạ. Well, không quá kì lạ. Trong khi hầu hết nhà Anderson sẽ la hét khi mà họ tức giận, những người nhà Malory lại xoay sở để phản ứng ngược lại theo cách ấy. Khi họ im lặng có nghĩa là họ đang lo lắng.

“Tiền ư?” Anthony nói, ngược lên khỏi bức thư. “Chúng làm con gái ta hoảng sợ và khiến ta phát điên chỉ vì tiền thôi ư? Chúng có thể có tất cả số tiền chết tiệt mà chúng muốn, nhưng ta sẽ lóc da của chúng để đổi lại.” *(nghe ghê quá! Bình tĩnh mà đáng sợ vậy thà tức giận như anh em nhà Anderson còn hơn! ^ ^)*

Đó là phản ứng đầu tiên của Anthony đối với bức thư. Nhưng đó đã là chuyện ngày hôm qua rồi. Và khiến ngài ấy dành phần còn lại của ngày để làm cho vợ ngài ấy dừng khóc với sự cam đoan là Judith sẽ ổn thôi, giờ họ đều biết rằng cô bé đã không bị ngã khỏi con ngựa hay bị thương nghiêm trọng. Nhưng thật căng thẳng với việc chờ đợi liên lạc tiếp theo từ những tên bắt cóc đến, và Boyd chờ đợi tin tức từ bên trong ngôi nhà của Anthony.

Boyd đã giải thích, “Tôi thà rằng cháu gái tôi, Jacqueline, không biết về điều này cho đến khi

con gái của ngài an toàn quay về nhà, hơn là nói dối con bé, tôi thà tránh gặp con bé còn hơn.Nên ngài không phiền khi tôi ở lại đây tối nay chứ?”

Anthony theo cách của mình là một người khá láu cá lúc đó, đó là cách mà ngài ấy đối phó với sự chờ đợi.Ngài ấy đã bỏ bữa tối như là không quan tâm đến chuyện ăn uống vậy.Boyd cũng không quan tâm đến chuyện đó, và khi nhiều hơn vài cái chai được đưa đến phòng khách, anh chộp lấy một trong số chúng.

Anh không bao giờ tìm thấy đường đi lên tầng để vào giường ngủ.Anh đã say không biết trời đất gì ngay trên một vài chiếc ghế sofa trong phòng khách của Anthony.Những giọng nói đã đánh thức anh dậy vào buổi sáng ngày hôm sau khỏi một giấc mơ đẹp- về nàng.

Giấc mơ là điều duy nhất mà những suy nghĩ của anh về Katey Tyler là dễ chịu, và giấc mơ này dịu dàng hơn là say đắm.Anh ở trên một cánh đồng đầy hoa cúc gần ngôi nhà của anh ở Connecticut.Anh đã phát hiện thấy một con hươu bị thương ở đó vào một lần nọ.Trong giấc mơ này anh tìm thấy một con mòng biển, loài chim mà anh đã luôn liên tưởng đến với Katey.Và anh đang cúi xuống để kiểm tra nó thì anh trông thấy nàng chậm chậm tiến lại gần anh, mặc bộ váy màu hồng và tím oai hương, mặt trời lấp lánh xung quanh nàng.

Nàng giữ một con thỏ nhỏ ở một bên tay và một con sóc ngồi ở trên vai nàng.Những con sóc có thể xấu xa, nhưng anh biết con sóc này sẽ không làm đau nàng.Tình thương của nàng dành cho những con vật là điều đầu tiên khiến nàng chạm được vào trái tim anh.

Những giấc mơ của anh chuyển một cách nhẹ nhàng đến một quang cảnh khác mà không ăn khớp hay vì lí do gì, và giờ họ đang nằm bên cạnh nhau trên cánh đồng đó, tay trong tay.Một khung cảnh tràn ngập sự yên bình với anh bởi vì nàng là của anh, không quan trọng ngăn ngủ như thế nào.Nàng chống người dậy.Với ánh nắng phía sau nàng, anh có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nàng, nhưng anh cảm thấy đôi môi mềm mại của nàng trên má anh.

Giấc mơ có lẽ đã trở lên đầy nhục dục nếu nó tiếp tục.Những giấc mơ của anh thường xuyên nóng bỏng và say mê khi nàng có mặt trong đó, và nàng ở đó khá thường xuyên.Khi anh tỉnh dậy, những suy nghĩ của anh về nàng làm anh thất vọng bởi vì nàng là điều cấm kị- một phụ nữ đã kết hôn.Và anh mong muốn một cách chết tiệt rằng nàng sẽ ra khỏi tâm trí và những giấc mơ của anh.

Nàng đã bắt anh phải chịu 2 sự thèm muốn trong những tuần địa ngục ở trên chuyến tàu đó vào tháng rưỡi trước.Nàng đã không hình dung được anh muốn nàng nhiều như thế nào.Nhưng bởi vì nàng đã kết hôn và vui vẻ trên đường đến gặp chồng mình, anh đã rút lui.Đó là một trong những điều khó khăn nhất mà anh từng làm, và anh đã làm điều tốt nhất để tránh xa nàng.Một kì công không dễ dàng gì khi mà họ đi cùng trên một con tàu.Nhưng trong khi anh không mong đợi để được gặp nàng lần nữa, anh đơn giản lại không thể quên được nàng.Anh bị thu hút mạnh mẽ bởi nàng- tính cách của nàng, gương mặt xinh đẹp của nàng, nụ cười của nàng, thân hình ngọt ngào của nàng...(trời ông anh này không thể cứu chữa được nữa rồi!Thế này thì làm sao quên được người ta cơ chứ.)

Giọng nói đã xua tan giấc mơ của anh là của Jeremy Malory và khiến anh tỉnh dậy.Con trai cả của James, Jeremy có mái tóc đen và đôi mắt xanh coban mà chỉ có một vài người nhà Malory sở hữu.Cậu trông không giống như cha mình, người có mái tóc vàng và mắt xanh lá, và mọi thứ ở cậu đều giống với chú Anthony- đây là nguồn gốc của hầu hết những trò tiêu khiển trong gia đình.

Chàng trai giải thích,”Danny và cháu trở về nhà từ chuyến du lịch đám cưới của chúng cháu

sáng nay.Chú có thể tưởng tượng được cháu ngạc nhiên như thế nào khi quản gia của cháu ngay lập tức kéo cháu sang một bên- ông ấy không muốn quấy rầy vợ cháu- và đã kể với cháu rằng chú đã trưng dụng toàn bộ người làm trong nhà tối qua.Sau đó ông ấy trao cho cháu cái này.Nó đã được giữ chặt ở dưới với một hòn đá lớn phía trước những bậc thềm nhà cháu.”

“Cái này”là một bức thư mà Jeremy mang đến cho Anthony.Hình như sự chờ đợi đã kết thúc.

“Lại chuyển đến nhầm nhà ư?”Boyd đoán khi anh ngồi dậy và duỗi chân tay để tỉnh ngủ.”Những người này có thể thấy rằng không biết rõ gia đình em lắm.”

“Chào buổi sáng, Yank,”Jeremy chào anh, và thêm,”Nếu chúng biết gia đình chúng ta rõ, chúng không bao giờ làm điều này.” (*Thật là khó xưng hô.Không biết xưng hô thế nào cho đúng vì em gái của Boyd cưới bố của Jeremy những 2 người có độ tuổi xấp xỉ nhau.Gọi chú cháu thì già quá.Gia đình này thật là lung tung.Loạn hết cả lên.*)

“Đúng lắm,”Boyd đồng ý.

Gia đình Malory không chỉ rất lớn, rất giàu có, mà có cả tước vị.Hai người anh em trẻ nhất nhà , James và Anthony , đã từng là những kẻ phóng đảng, chưa bao giờ thua một cuộc thách đấu tay đôi nào bằng nắm đấm hay súng ngắn, và họ cũng nổi tiếng bởi khá thù địch.Điểm cuối cùng, bạn không thể gây trở ngại cho một Malory mà không đi đến kết luận là rất lấy làm tiếc vì điều đó.

Anthony không chú ý đến 2 người đàn ông trẻ tuổi này khi ông liếc nhìn bức thư, sau đó ném nó lên bàn phía trước mặt Boyd.”Ngày mai!?Chúng thực sự nghĩ rằng ta không thể có trong tay một món tiền lớn ngay ngày hôm nay ư?Ta sẽ kéo lê chủ ngân hàng của ta từ giường ông ấy dậy nếu cần thiết.”

Boyd cầm bức thư lên.Nó chi tiết hơn bức thư đầu tiên.Nó đề cập đến địa điểm, thời gian, và cuối cùng và khoản tiền phải chuyển đến bằng vài người khác hơn là một thành viên của gia đình , và rằng Anthony không được đi theo hay đến bất cứ đâu gần nơi trao đổi.Điều đó đã được nhấn mạnh 2 lần.Chúng có lẽ không biết gia đình này rõ, nhưng nghe như thể chúng đã biết rõ Anthony Malory.Cũng có một vài lỗi chính tả, mặc dù điều đó không thực sự là vấn đề.

“Chú có biết khoản tiền chúng muốn là bao nhiêu không?”Jeremy hỏi chú của anh.

“Một khoản tiền lớn là một khoản tiền lớn.Ta không đặt một cái giá cho mạng sống của con gái mình.”

“Hoàn toàn đúng.”Jeremy gật đầu.”Ai là người mà chú sẽ gửi đi để làm cuộc trao đổi?”

“Tôi sẽ đi,”Boyd đề nghị ngay lập tức.

Anh bị phớt lờ, hay có lẽ chỉ không nghe thấy.Anh hăng hống và nói nó to hơn khi Anthony nói,”Ta muốn gửi Derek đi, nhưng nó đã đi thăm cha nó ở Haverston tuần này.”

“Còn bác Edward thì sao?”Jeremy gợi ý.

“Không được, anh trai ta có công việc kinh doanh ở phía bắc.”

“Không có lí do gì mà tại sao-,”Boyd cố gắng lần nữa, nhưng anh lại bị phớt lờ.

“Ta cho rằng ta có thể gửi thư cho Derek.Đủ thời gian để nó quay trở lại London trước tối nay.”

“Không đủ vào lúc này,”Jeremy nói.”Cháu sẽ đi.”

Anthony khịt mũi với đứa cháu trai.”Trong một khoảng cách, cháu trông giống như ta vậy.Cháu sẽ không đi.”

Jeremy cười nhả nhỏ, nhưng sau đó nói,”Well, khốn kiếp, cha cháu đang ở đâu khi mà ông ấy-“

Boyd đứng dậy khó chịu, lúc này ngắt lời một cách âm ỉ,”Ai đó trong 2 người có thể nghe một

lời tôi nói được không?Tôi hoàn toàn có khả năng để làm việc này.”

Anthony nhìn chăm chăm vào anh một lúc, sau đó lắc đầu.”Không có ý xúc phạm đâu, Yank, nhưng ta có nghe nói cậu là một người khá nóng nảy.”

“Chỉ khi tôi bị khiêu khích một số lần trong vài phút trước và không đánh mất tính khí của mình, điều đó đã tự mình nói lên tất cả, đúng không?Hơn nữa, tôi ngày càng yêu mến con gái ngài kể từ khi Jack do tôi chăm sóc.”

“Anh vừa gọi em gái em là Jack ư?”Jeremy nói với một bên lông mày nhón lên.”Em nghĩ rằng anh và tất cả những người anh trai khác của mình ghét cái tên mà cha em đặt cho con bé.”

“Không, chúng tôi chỉ ghét cha cậu thôi,”Boyd nói với một nụ cười mím chặt lại.

Jeremy cười khúc khích.Boyd không lấy gì làm vui thích.*(Bó tay với ông này thôi.Đến lúc này còn đùa được)*”Nghe này, tôi có thể trẻ nhất trong những anh em trai nhà Anderson, Anthony, nhưng tôi 34 tuổi rồi và thậm chí anh trai ngài cũng tin tưởng tôi với việc chăm sóc con gái anh ta.Bức thư đó nói rằng ngài không thể đích thân tiến hành cuộc trao đổi, và tôi chắc chắn ngài sẽ không để vợ mình đi và ngay đến cả một người hầu hay ngay cả vài người ngài không có quan hệ thân thích.Và những người còn lại trong gia đình ngài đang không có mặt trong thành phố.Nên tôi tình nguyện.Nhiều như tôi muốn đặt nắm đấm của mình lên bất cứ kẻ nào đã làm điều này, và hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ vui lòng giúp đỡ ngài theo dấu chúng sau đó, tôi nghĩ rằng điều đầu tiên quan trọng hơn cả là mang Judith an toàn trở về nhà.”

Jeremy chỉ vào bức thư mà Boyd đã để lại trên bàn.”Nơi gặp mặt là giao lộ đầu tiên ở phía nam của thị trấn Northampton.Anh có biết Northampton ở đâu không?”

“Không, nhưng ngay cả những người Yank chúng tôi cũng biết làm thế nào để đi theo những lời hướng dẫn,”Boyd đáp cộc lốc.

Chapter 6

Katey dừng lại xe bởi người đàn bà đã một lần làm Judith thành một đồng lộn xộn dưới một tấm chăn trên sàn nhà. Đây không phải một vấn đề được lựa chọn. Chiếc xe ngựa của người phụ nữ đó gần như đã làm họ trật khỏi đường trong lúc bà ta cố sức để khiến họ tấp vào lề đường. Sau khi bà ta trèo xuống khỏi chỗ lái xe từ trên chiếc xe ngựa của bà ta và đứng cạnh chiếc xe của họ, vẻ ngoài lộn xộn do gió thổi và cái nhìn hoang dại, như đang tìm kiếm một lời khiêu chiến vậy.

"Tôi nghĩ là không," Katey cảm phần nói với người phụ nữ qua cửa sổ mà họ đang để mở. "Bà gần như khiến chúng tôi gặp tai nạn! Nếu bà cố gắng để cướp của chúng tôi, tôi cảnh báo bà, tôi có một khẩu súng lục trong tay ngay lúc này."

Nàng không thực sự có một khẩu súng lục, nhưng nàng nên có một khẩu, và giờ nàng đã xác định rõ rằng sẽ mua một khẩu ở thị trấn kế tiếp mà họ đến.

Mặc dù vậy nàng đã nắm chặt tay cầm của cánh cửa, phòng trường hợp người đàn bà điên khùng này cố gắng để giật mạnh nó ra. Nhưng người đàn bà tỏ vẻ tin rằng nàng có một khẩu súng lục và nhanh chóng mất đi vẻ mặt sẵn sàng chiến đấu của mình. Bà ta bắt đầu khóc lóc rên rỉ về một đứa con gái vô ơn, ngang bướng, nói dối với mái tóc màu đồng và đôi mắt xanh nhất, kẻ đã chạy trốn khỏi nhà.

Và như để chắc chắn họ sẽ nghi ngờ đứa trẻ nếu họ có giúp đỡ nó chạy trốn, bà ta thêm vào, "Con bé dựng nên những câu chuyện kì lạ. Tôi không bao giờ biết khi nào thì tin con bé. Cô có từng nhìn thấy con bé chưa?"

Katey chỉ vừa mới trở về từ Scotland nên nàng nhận ra đủ dễ dàng trọng âm của người đàn bà. Và sau đó nàng đã cười về chuyện có thể chính mẹ nàng có lẽ cũng sẽ nói điều giống như thế về nàng nhiều hơn một lần.

Grace còn thì thầm ở đằng sau nàng nữa, "Nghe như cô vậy, phải không?"

Katey, vẫn còn quá tức giận để mà buồn cười, nên nàng đã phớt lờ cô hầu của mình đi. Rõ ràng, chuyện đó chưa từng xuất hiện trong ý nghĩ của người phụ nữ về việc nếu họ có đứa trẻ, họ sẽ biết rằng người phụ nữ này đang nói dối về việc là mẹ của cô bé, đơn giản bởi vì ít nhất trọng âm của đứa trẻ không có một chút nào là của người Scotland cả.

Trong một cố gắng để cho họ thoát khỏi bà ta thà sớm còn hơn là muộn, Grace đã thò chiếc mũi của cô ra ngoài cửa sổ và nói với người phụ nữ, "Chúng tôi không gặp bất cứ đứa trẻ nào cả, nhưng chúc may mắn với việc tìm kiếm của mình." Sau đó cô hét lên với lái xe, "Ông Davis, đi tiếp thôi." Nhưng một vài dặm sau đó, Grace lại nhìn ra ngoài cửa sổ và nói, "Tôi không nên ló mắt ra ngoài. Bà ta nhận ra tôi."

"Từ đâu cơ?"

"Ở quán trọ. Chúng tôi đã đi qua nhau trên hành lang tối qua. Tôi đi xuống dưới tầng để tìm xem liệu tôi có thể tìm thấy vài thứ để ăn từ nhà bếp không. Tôi không muốn quấy nhiễu giấc

ngủ của cô để lấy đồ ăn trong cái giỏ, trong trường hợp cô đã ngủ rồi. Tôi có thể thấy một chút ngờ vực trong mắt bà ta đã trở lại khi tôi nói với bà ta. Bà ta nhận ra tôi đã ở cùng trong một nhà trọ với bà ta tối qua. Và bà ta vẫn chưa đi xa đâu.”

Katey cau mày và nghiêng người qua để liếc ra ngoài cửa sổ, sau đó thở hỗn hển, “Thật là thảm họa, giờ bà ta đang đi theo chúng ta ư? Chuyện này đã ra khỏi tầm tay rồi, phải không?”

Grace nhún vai, sau đó cười toe toét. “Tôi không lo lắng về chuyện đó. Bà ta chỉ có một mình. Nếu người đàn ông cô nói đang đi cùng với bà ta, ông ta đang làm rất tốt việc ẩn mình trong cỗ xe của họ. Và chúng ta có ông Davis đi cùng. Cô trả cho ông ta đủ để ông ta có thể giơ vũ khí của mình ra để chăm sóc bất cứ rắc rối nào kiểu đó. Bà ta có thể là gì chứ?”

“Tôi không trông mong gì vào ông Davis sẽ giúp đỡ,” Katey nói khi cô ngồi trở lại dựa vào ghế. “Ông ấy đã cảnh báo tôi khi tôi thuê ông ấy và cỗ xe của ông ấy rằng nếu tôi muốn một người bảo vệ, tôi nên thuê vài người. Ông ta không phải kiểu người dũng cảm. Ông ta không thích ngủ với cái rương, nhưng tôi tự hỏi nhiều hơn một lần là liệu ông ấy có thực sự cố gắng để ngăn bất cứ ai khỏi lấy chúng không.”

“Việc ông ấy ngủ gần chúng ta đã đủ ngăn bất cứ ai đánh hơi xung quanh rồi.”

“Tôi cho rằng vậy, nhưng tôi muốn đảm bảo rằng chúng ta sẽ có một người bảo vệ thực sự trước khi chúng ta đi khỏi Continent. Đó là vấn đề, tôi nghĩ rằng tôi sẽ mua cho chúng ta một cỗ xe ngựa trước khi chúng ta đặt chân lên tàu để đến Pháp.”

Grace cười khúc khích. “Tôi vui vì cô đang giàu có.”

Katey hơi đỏ mặt. Chuyện đó đã cho nàng vài dịp để sử dụng đến sự giàu có. Gia đình nàng sống đủ thoải mái, nhưng việc làm chủ một cửa hàng trong ngôi làng nhỏ nhất định không khiến họ giàu có. Mẹ của nàng chưa bao giờ đề cập đến khoản thừa kế mà bà đã nhận được từ cha mình, người đã qua đời sớm sau khi bà rời khỏi nước Anh, trước khi ông có một thay đổi trong việc đẩy bà ra khỏi di chúc. Bà không mong đợi tiền của ông và cũng không muốn nó, nên bà chưa bao giờ chạm đến số tiền đó.

Katey chỉ phát hiện ra khoản thừa kế đó sau khi mẹ nàng mất. Nàng vẫn còn bị sốc về cái chết của Adeline khi luật sư ở Danbury đến nói với nàng về số tiền lớn đó vẫn chưa được dùng đến từ nhiều năm nay. Chìm đắm trong sự đau buồn, Katey đơn giản là không quan tâm. Nhưng sau khi hàng xóm của nàng, bà Pellum nhận nuôi 2 đứa cháu gái khi cha mẹ chúng qua đời, và bà ấy bắt đầu liều lĩnh tìm kiếm vài người để hộ tống chúng đến Anh, vì nhận thấy bà ấy đã quá già để lại chăm sóc những đứa trẻ, nhưng em gái bà ở Anh sẽ rất vui vì có chúng.

Và đó là khi Katey nhận ra rằng nàng không thể sống ở Gardener nữa. Nàng đã đồng ý hộ tống 2 đứa cháu 3 và 4 tuổi của bà Pellum đến Anh. Và kể từ lúc Katey không có kế hoạch trở lại Gardener, nàng đã cho đi hầu hết những vật mà nàng sở hữu, bao gồm cả cửa hàng và căn nhà. Ngoài ra quần áo của nàng, tất cả chúng đều chứa đựng một vài dấu ấn của mẹ nàng nên nàng đã mang đi cùng.

Nàng đã nói lời chào tạm biệt với tất cả. Và trong khi nàng rất yêu mến hàng xóm của nàng ở Gardener, nàng đã không đặc biệt gần gũi với bất cứ ai trong số họ. Nếu Grace, cô hầu của nàng, không đồng ý đi du lịch nước ngoài cùng nàng, nàng sẽ chỉ có một người ở Gardener, là người mà Katey sẽ nhớ khỉnh khiếp.

Judith không cắt ngang khi cô bé lắng nghe họ, nhưng như một đứa trẻ sẽ làm, cô bé đã rút ra được một điều đáng lưu ý và hỏi, “Chị không ở lại Anh ư?”

“Ơn chúa, không, đây chỉ là nơi bắt đầu chuyến đi quan trọng của bọn chị thôi. Tiếp theo đây

bọn chị sẽ đi tàu đến Pháp, và nghĩ về chuyện đó, chị có lẽ nên chờ cho đến khi bọn chị mua được một cỗ xe ngựa, bởi bọn chị không có tàu để đi.”

“Đừng làm điều đó,” Judith nói. “Xe ngựa của Pháp rất dễ thương, nhưng chúng không thoải mái. Nếu chị sẽ đi du lịch trên một quãng đường dài, chị sẽ muốn một cỗ xe của Anh.”

“Và làm thế nào mà em biết được những điều như thế vậy, cô bé?” Grace hỏi với một tiếng cười khúc khích.

“Mẹ em đã dùng một chiếc và việc ngồi bên trong chiếc xe một tuần đã khiến bà phát hiện ra nó không thoải mái và bà đã đưa nó cho bác Jason để bác ấy dùng như một vật trang trí cho một trong những khu vườn của bác ấy. Cha em đã cười và cười rất nhiều về chuyện đó, việc đó làm cho mẹ em cực kì bực mình với ông. Đó là một nguyên nhân gây nên sự bất hòa với bà, bởi bà đã không tiêu tiền của mình cho cỗ xe đó, đó là vì cha em đều mua cho bà mọi thứ bà có thể muốn từ trước cho đến nay.”

“Nhưng tại sao ông ấy thích thú với việc bà ấy không giữ chiếc xe ngựa?” Katey hỏi.

“Có thể kết luận rằng chuyện nó trở thành là một mảnh vườn đất tiền khiến ông thấy rất là hài hước!”

Katey mỉm cười với cô bé. “Well, chị chắc chắn rằng không phải tất cả những cỗ xe ngựa của Pháp đều không thoải mái như của mẹ em, nhưng cảm ơn em vì lời cảnh báo.”

Việc đề cập đến từ cảnh báo đã làm cho cô bé có ngay một cánh báo với chính mình. “Người đàn bà đó có thể có vũ khí.”

Biểu lộ của Katey lại trở nên nghiêm trọng. “Chị biết. Nhưng chị sẽ tìm lấy loại vũ khí cho chính mình, ngay khi chúng ta đến thị trấn tiếp theo. Em có lẽ cũng rất đói rồi. Hãy hi vọng rằng” “Kẻ bám theo” của chúng ta đi một con đường khác để chúng ta có thể dừng lại ăn sáng.”

Họ đã dừng lại ở thị trấn kế tiếp, và khi Katey quay trở lại cỗ xe ngựa với một khẩu súng lục nhỏ nhút bên trong túi xách của nàng, nàng đã biết họ vẫn đang bị theo dõi.

“Bà ta nghĩ bà ta thông minh, rằng chúng ta không biết bà ta ở đây,” Grace nói khi Katey quay trở lại. “Nhưng bà ta dứt khoát đang để mắt theo dõi chúng ta.”

Katey ngồi xuống ghế trước khi nàng nhìn qua con phố vào chiếc xe ngựa cũ kĩ với người phụ nữ đứng đằng sau nó, đang cố gắng để kín đáo khi bà ta lén nhìn xung quanh nó. “Chúng ta nên đối mặt với bà ta.”

“Đừng làm vậy!” Judith hốt hoảng nói. “Em không thể chịu được nếu chị bị thương bởi vì em.”

Katey suy nghĩ một lúc, sau đó nói, “Chị lo lắng rằng bà ta có thể ngăn chúng ta lại trên một con đường hoang vắng trên quốc lộ và làm nhiều hơn là sự liều lĩnh.” Katey không thực sự muốn phải dùng đến khẩu súng mới của mình. “Chị cũng hình dung ra một sự điên cuồng, nguy hiểm khi băng qua những con phố ở London khi chúng ta đến gần nhà em và bà ta liều mạng để ngăn chúng ta lại.”

“Tôi cũng hình dung ra được vài điều như thế,” Grace lẩm bẩm trong sự phẫn nộ.

Katey phớt lờ cô hầu của mình và tiếp tục, “Người đàn bà ngu ngốc đó rõ ràng không tin chúng ta và chắc chắn rằng bọn chị có em và đang mang em quay trở lại với gia đình mình. Nên cách dễ nhất cho chúng ta để thuyết phục bà ta rằng bà ta đã theo dấu sai là chúng ta sẽ không đi ngay đến London.”

“Cô muốn thuê một căn phòng trong một quán trọ và bà ta đứng chờ bên ngoài ư?” Grace đoán.

“Đó là một ý tưởng, nhưng làm thế nào chúng ta đưa được Judith vào trong để làm được chuyện đó khi mà người phụ nữ đó theo dõi chúng ta gần như thế này? Chúng ta cần đánh lừa

bà ta đã, và chỉ có một cách để làm điều đó là thuyết phục rằng bà ta đã sai.Thị trấn này không đủ xa quốc lộ để bà ta nghĩ rằng chúng ta không hướng về London.Nhưng nếu nó có vẻ như chúng ta đang thoái lui-?”

”Phía Bắc ư?”Grace cắt ngang.

”Đúng vậy, có lẽ là thậm chí quay lại Northampton, bởi vì nó không xa đây.Tôi biết chuyện đó khiến chúng ta đi xa khỏi mục tiêu của mình, nhưng bà ta có thể suy nghĩ nhiều hơn rằng bà ta đang làm mất thời gian của mình và hướng cuộc tìm kiếm của bà ta theo một hướng khác nếu bà ta thấy chúng ta đi theo hướng ngược lại với London.”

”Đó không phải là ý kiến tồi đâu,”Grace thừa nhận.

”Tôi biết,”Katey nói, hài lòng với chính mình.”Chúng ta có thể còn kiếm được một căn phòng ở một nhà trọ khác và có một bữa trưa tuyệt vời nữa trong khi chúng ta phải trải qua một vài giờ nữa, để chắc chắn rằng bà ta không ở quanh nữa.Tôi muốn dành thời gian để bà ta ra khỏi con đường và sau đó chúng ta không đụng phải bà ta nữa.Và chúng ta sẽ vẫn có nhiều thời gian để đưa Judith về nhà trước sẩm tối.”

”Thật quá ngạo mạn khi cho rằng bà ta sẽ không theo ngay sau chúng ta trong cả quãng đường quay trở lại Northampton.”

”Well,chúng ta hay tự khám phá xem.”

Họ thực hiện ngay kế hoạch mới, quay lại con đường mà họ đã đến.Grace vẫn theo dõi kĩ con đường phía sau họ. Thật đánh thất vọng là người đàn bà Scotland đó vẫn chưa từ bỏ.Bà ta vẫn theo sau, mặc dù với một khoảng cách lớn hơn.Và sau thật là một sự khuây khỏa khi thấy bà ta dừng một người cuoir ngựa đang đi theo hướng giống họ lại.

Grace kéo rèm lại và ngồi trở lại ghế với một nụ cười.”Bà ta đang nghi ngờ.Trông như thể bà ta đang bắt đầu dừng những người khác lại để hỏi rằng liệu họ có nhìn thấy cô bé không.Chẳng bao lâu sau chúng ta thậm chí còn có thể thoát khỏi tầm nhìn của bà ta nữa.”

Chapter 7

“Được rồi, tên Yank,” Anthony nói, “Tôi sẽ tin tưởng để cậu thực hiện việc trao đổi này. Nhưng tôi sẽ không ở quá xa trong trường hợp có bất cứ điều gì xấu xảy ra.” Boyd rất lấy làm hài lòng khi thấy Anthony Malory rõ ràng đang tin tưởng anh. Có lẽ điều đó là bởi vì gia đình của anh vẫn nghĩ về anh như là “em trai nhỏ”, một người nóng nảy nhanh chóng tham gia trận đánh với những cú đấm. Trong khi những anh trai lớn của anh, họ cũng gặp những thất bại giống như anh. Đúng, anh cực kì ngưỡng mộ những võ sỹ quyền anh và chào đón bất cứ cơ hội nào để kiểm tra kĩ năng của chính bản thân mình, nhưng anh đã ít bốc đồng hơn trước. Anh đã làm hài lòng một Malory, và là một người anh thực sự ngưỡng mộ, nhận ra rằng anh có khả năng điều khiển một thứ gì đó như sự căng thẳng, tình huống quan trọng. Anthony không thể chờ cho đến ngày mai để đến nơi trao đổi khi mà ngày hôm nay anh có thể cố gắng tìm kiếm con gái mình. Sau cùng, Northampton chỉ mất có vài giờ cưỡi ngựa. Họ có thể ở đó và tìm kiếm toàn bộ thị trấn trước khi trời sẩm tối. Không họ không thể làm bất cứ chuyện gì quá rõ ràng như vậy. Họ không biết có bao nhiêu người dính dáng trong kế hoạch tổng tiền này và không thể tạo cơ hội cho những kẻ phạm tội có thể thấy một cuộc tìm kiếm như thế, hay thậm chí là những cách thức để làm điều đó. Đó là lí do vì sao Anthony, Jeremy, và Boyd rời khỏi London trong một cỗ xe ngựa.

3 con ngựa được buộc đằng sau trong trường hợp họ cần di chuyển nhanh hơn. Nhưng cỗ xe ngựa sẽ giấu Anthony, người mà, họ cho rằng có thể bị nhận ra, và Jeremy, người gần giống với Anthony. Boyd chỉ cưỡi ngựa đi theo bên cạnh họ trong khi họ hình dung ra những kế hoạch hành động riêng của mình.

“Chúng sẽ thật ngu ngốc khi yêu cầu một cuộc gặp gỡ ở một nơi gần thị trấn chúng ở,” Anthony suy đoán.

“Nên tôi thực sự nghi ngờ chúng sống ở bất cứ chỗ nào gần Northampton, điều đó sẽ loại trừ việc đến từng nhà tìm kiếm. Nhưng chúng có thể giam giữ Judy trong một ngôi nhà bỏ hoang hay một cái chuồng ngựa, có vài nơi mà chúng có thể giữ Judith mà không lôi kéo sự chú ý của con bé.”

“Ngài nghĩ chúng có lén đưa cô bé vào trong một quán trọ không?” Boyd hỏi.

“Có thể,” Jeremy nói. “Con bé nhỏ. Điều đó có thể làm được, nên chúng ta có lẽ không nên loại trừ khả năng đó.”

“Nếu chúng ta bàn đến tất cả mọi khả năng, chúng có thể mang cô bé đến bất cứ đâu mà không phải lén lút về chuyện đó nếu chúng đe dọa cô bé im lặng khi bước vào trong,” Boyd chỉ ra. “Cô bé sẽ làm như đã hứa chứ? Hay cô bé đủ dũng cảm để la lên xin giúp đỡ?”

Anthony nện mạnh nắm đấm vào một bên thành xe. “Con bé có thể quá khiếp hãi để làm bất cứ điều gì!”

Jeremy cố gắng phớt lờ cơn bực phát điên cuồng của ông chú mình và nói với Boyd, “Con bé gan

gốc như Jack chị của con bé vậy, và quá thông minh để làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Tại sao anh không kiểm tra các quán trọ. Em thực sự không thể xem chúng có đủ ngu ngốc để sử dụng một quán trọ là nơi những người khác có thể chú ý đến, nhưng chúng ta sẽ giữ lấy mọi khả năng. Chú của em và em sẽ lái xe xung quanh và tìm kiếm những tòa nhà bỏ hoang.”

“Cậu vẫn giữ lấy giả thiết chúng không ngu ngốc, nhưng tôi không đồng ý,” Boyd nói. “Chúng đã là như vậy. Chúng là những tên gốc khốn khiếp. Nhưng tôi biết rằng tôi cần làm điều đó và tôi sẽ gặp lại cả hai sau để thuật lại những tiến triển của mình, nên tôi sẽ đi ngay bây giờ và bắt đầu tìm kiếm. Hi vọng rằng tôi sẽ có vài thông tin khi tôi đi vào trong thị trấn.”

Họ dừng lại đủ lâu để Boyd lấy con ngựa của anh và cưỡi đi. Không như họ muốn, họ không thể chạy đua về hướng Northampton. Điều đó sẽ thu hút sự chú ý. Cỗ xe ngựa sẽ di chuyển theo một cách thức thông thường, trong khi Boyd đi đến thị trấn sớm hơn một hoặc 2 giờ.

Kiên quyết nghĩ về những gì anh sẽ làm nếu anh nắm trong tay kẻ đã làm chuyện này, Boyd gần như không nhìn thấy người phụ nữ điên loạn quay cỗ xe ngựa của bà ta xung quanh ở giữa con đường. Ngồi trên yên ngựa, anh chỉ di chuyển qua cái phương tiện cũ kĩ đó, nghĩ rằng người phụ nữ không nên lái nó nếu bà ta không biết chuyển hướng như thế nào mà không gần cản trở toàn bộ con đường.

“Chờ chút, chàng trai,” Người đàn bà với mái tóc rối bù hét lên với anh. “Tôi đang tìm con gái mình. Con bé lại trốn khỏi nhà. Cậu có từng gặp-”

Boyd không dừng, nhưng hét lại đáp, “Tôi chưa nhìn thấy người phụ nữ nào khác ngoài bà ngày hôm nay cả.”

“Tôi không nói đó là người lớn, đó là một cô bé vẫn chưa trưởng thành,” bà ta nói lại với một giọng bức bối.

Boyd cưỡi ngựa đi vì không chịu đựng được nữa. Anh đã dừng lại 2 lần để chỉ dẫn những điều anh không thể. Anh đang đi theo hướng của chính anh!

Nên anh nói đơn giản, “Tôi không gặp bất cứ người phụ nữ nào theo kiểu đó cả. Ngày tốt lành.” Và anh cưỡi ngựa đi.

Anh đã có khoảng thời gian tốt đẹp sau đó, phị nước đại qua những phương tiện đi lại trên đường, tránh xa hướng Nam. Nhưng 20 phút sau, một người đàn ông với mái tóc đỏ đang cưỡi ngựa xuống con đường đã dừng anh lại.

“Anh có nhìn thấy một người phụ nữ Scotland đi về hướng này không?”

Boyd không trả lời, anh chỉ ngón tay cái của mình về phía sau anh và cưỡi ngựa đi. Con đường đông đúc, nhưng nếu bất cứ ai khác cố gắng dừng anh lại nữa, anh chỉ có thể nói với khẩu súng lục trong túi mình. *(Nóng tính quá! thế mà bảo là không nóng tính. Đúng là không thể tin được.)*

Chapter 8

Geordie Cameron khiếp sợ.Hắn nên đi về nhà và bỏ mặc vợ hắn, Maisie, với những kế hoạch của cô ta.Nếu cô ta có trở lại Scotland, cô ta sẽ phát hiện thấy một vụ li dị đang chờ cô ta, hay một cái xà lìm.

Ngủ ở nhà trọ, cô ta đã nói vậy?Hắn muốn cô ta ngủ ở nhà trọ bởi vào buổi sáng họ có thể đồng ý là mang đứa bé về nhà và không bao giờ làm bất cứ điều gì ngu ngốc như vậy nữa.Điều đó chỉ đem đến kết quả là cho phép hắn quên Maisie đi.Nhưng hắn đã thức dậy trong một căn phòng trống và một bức thư được viết nghệch ngoạc rằng đứa trẻ đã trốn thoát.

Well, tốt cho cô ta, đó là điều đầu tiên hắn nghĩ đến, mặc dù hắn không thể tưởng tượng được làm thế nào mà cô bé làm được chuyện đó sau khi Maisie đã trói cô bé vào giường, nhưng hắn hi vọng rằng chuyện này đã kết thúc.

Hắn xếp quần áo vào túi, thấy rằng người đánh xe của hắn và cỗ xe ngựa đang chờ để khởi hành, và hỏi chủ quán trọ vợ hắn đâu.Người đàn ông không nhìn thấy cô ta, nhưng với một chuyện nghe được, kể rằng có vài người đã đến tìm một chiếc xe ngựa cũ đã bị đánh cắp.Và đó là khi nỗi sợ quay trở lại.Hắn sợ vợ hắn lại đang đi tìm đứa trẻ, và nếu cô ta tìm thấy cô bé, cô ta sẽ tiếp tục kế hoạch tống tiền của mình.Sau đó Anthony Malory sẽ tìm ra Geordie và giết chết hắn.Hắn không thể hình dung ra kết quả nào khác- trừ khi hắn có thể tìm thấy Maisie trước.

Hắn đã mượn một cái yên ngựa cho một trong những con ngựa của hắn, nghĩ rằng hắn có thể đuổi theo Maisie nhanh hơn nhiều theo cách này.Ra khỏi Northampton làm hắn chậm một chút, khi mà quán trọ họ ở nằm ở phía Bắc con đường ra khỏi thị trấn.Nhưng thành phố không lớn như nó có thể đã vậy sau khi một ngọn lửa đã phá hủy hầu hết nó năm 1675, và những con đường thực sự trải rộng trong khi chờ xây dựng lại.

Hướng Nam là hướng duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến để đi.Đứa bé sẽ đi theo hướng đó để quay trở về nhà ở London.Hi vọng rằng cô bé không khởi hành xuống con đường này.Maisie sẽ tìm thấy cô bé quá dễ dàng theo cách đó.Nhưng cô bé có thể đi bằng ngựa nếu cô bé đủ thông minh để hỏi vài người.Đó là chuyến đi tuyệt vời, đặc biệt là trong buổi sáng khi các đồ dùng được mang đến các khu chợ.Cô bé có lẽ đã ở nhà rồi.Hắn có thể hi vọng...

Đó là Maisie, hắn đã tìm thấy và sẽ kéo về nhà.Không hắn không thể mang con gái Roslynn về nhà nếu hắn tình cờ tìm thấy cô bé thay vào đó.Nhưng hắn thà không đến bất cứ đâu gần những người nhà Malory còn hơn.Và có nhiều người đi du lịch trên đường.Hắn không hỏi tất cả họ, nhưng vài lần hắn đã dừng lại để giữ hướng về phía Nam.Có vẻ như,Maisie là một mối phiền toái , phù hợp với một nông dân.

Nhưng việc tìm kiếm này đang chậm dần lại.Hắn đã đi qua vài con đường về những hướng khác. Hắn đang bắt đầu tự hỏi hắn vẫn còn đang đi đúng đường hay không.Con đường này một con đường khác để đến London đúng không?Hắn không thể nhớ dù hắn đã ở một thời gian tại

Anh.Và không còn ai để hỏi nữa giờ sau nữa.Nhưng sau đó hấn nhìn thấy một cỗ xe ngựa khác hướng về phía hấn và phi ngựa nhanh về phía nó.

Người lái xe của Anthony Malory đã được nói là không được dừng lại bởi bất cứ ai cả và anh ta đã khó chịu đôi lần, để giữ cho chiếc xe đi chậm.Nhưng người lữ khách mới này đã khẳng khẳng và cười ngựa sát bên cỗ xe ngựa một lúc để hỏi,"Anh có nhìn thấy một người phụ nữ Scotland không?Cô ta đang lái một cỗ xe ngựa, tôi đoán là vậy, trừ khi cô ta đã trộm một con ngựa,"và sau đó trong một tiếng la lên khi cỗ xe ngựa vẫn lăn bánh,"Anh chỉ cần nói không thôi mà, anh bạn!"

Anthony kéo mạnh rèm cửa sang một bên, ngó ngó nhận ra giọng nói đó.Anh chỉ bắt được mái tóc màu đỏ carốt khi người thỉnh cầu tiếp tục đi xuống con đường.Điều đó đủ khiến cho anh nện xuống sàn nhà để cho người lái xe dừng lại.Geordie Cameron liệu có quan hệ với kẻ đã bắt con gái anh đi không?Có phải cùng một người đàn ông đó đã bức tức để trộm tài sản Roslynn khỏi cô ấy 6 năm trước không?Trùng hợp chăng?Chết tiệt đi không phải vậy.

Anh nhảy ra khỏi cỗ xe ngựa trước khi nó hoàn toàn dừng lại.Geordie vẫn ở đủ gần để Anthony không buồn túm lấy con ngựa của mình đằng sau cỗ xe.Anh đơn giản chỉ đuổi theo sau hấn và cũng gần như tiến đến gần hấn.Nhưng Geordie đã nghe thấy vài điều khiến hấn phải ngoái nhìn lại.Và nhìn thấy một người đàn ông mà hấn hi vọng không bao giờ phải gặp nữa đang hướng về phía hấn...

Geordie thét lên, thúc mạnh vào con ngựa, và lao nhanh vào trong rừng cây dọc theo con đường.Cầm phần vì có thể chụp lấy hấn trong vài inch, Anthony quay trở lại cỗ xe của mình.Jeremy đã ở bên ngoài cỗ xe lúc đó và ngay lập tức đưa cho Anthony dây cương con ngựa của anh, chứng kiến cuộc đuổi bắt.Anh chỉ hỏi,"Hấn là ai vậy?"

"Một kẻ đáng chết,"Anthony nói khi anh leo lên con ngựa và quay trở lại để săn đuổi."Hấn chỉ chưa biết điều đó thôi,"Anh thêm vào trước khi anh biến mất vào trong khu rừng.

Con ngựa của anh là một con ngựa thuần chủng.Geordie đang cưỡi một con ngựa kéo xe.Không mất quá lâu để đuổi kịp hấn ta, kéo mạnh hấn khỏi con ngựa của hấn, và ném hấn xuống đất.Anthony đi ngựa chậm chạp lại, giờ anh đã có người đàn ông của mình.Geordie nhìn chăm chăm vào anh khinh hĩ, trong khi cố gắng để trốn về phía sau.

"Chờ đã!"Geordie kêu lên."Anh phải nghe tôi nói đã!Đó không phải là tôi!"

Đó là một sai lầm, bởi vì nó đã khẳng định sự có tội.Anthony nghiêng qua để kéo gương mặt của Geordie lên với nắm đấm của mình.

"Och, chúa ơi, Không phải lại là răng của tôi chứ.Chờ đã!"

Geordie che gương mặt hấn bằng cả 2 tay.Anthony đá 2 bên người hấn.Cánh tay của hấn rơi xuống với một tiếng rên rĩ.Anh không thường đá một người đàn ông khi hấn đã ngã xuống, nhưng sâu khốn thiết này không xứng với luật lệ của những quý ông.

Anthony ngồi xuống trên một đầu gối để chụp lấy một nắm tóc đỏ trước khi anh hỏi,"Con bé ở đâu?"

"Tôi không biết.Tôi thề đấy!"

Nắm đấm của anh nện vào mặt Geordie lần thứ 2."Trả lời sai rồi Cameron."

"Mũi tôi!"Geordie thét lên khi hấn cố gắng để ngăn dòng máu chảy ra từ đó."Anh lại làm gãy nó rồi!"

"Người có nghĩ là người đi khỏi đây được không?"Anthony hỏi.Giọng của anh bình tĩnh, ngay khi đó anh thêm vào,"Tao sẽ cần một cái xẻnh lúc này để tao làm xong việc với mày."

“Anh có thể hỏi cô bé!Cô bé sẽ nói với anh là không phải tôi!”

“Hỏi ai?”

“Con gái anh- không, không dùng đánh tôi nữa!Đó là vợ tôi, người đã bắt cô bé đi.Cô ta đưa tôi xuống đây để thăm dì cô ta, cô ta nói vậy.Sau đó cô ta đã biến mất cả ngày và mang con gái anh quay trở lại.Cô ta đã nói ý định của mình và tôi đã nói với cô ta là không được.Cô bé biết tôi không phải là một phần của chuyện này.”

“Vậy thì con bé đâu?”

“Tôi không biết ai đã giúp cô bé ra khỏi phòng sáng nay, nhưng cô bé đã trốn thoát khỏi cô ta !Tôi ở đây để tìm cô ta, tôi tìm vợ tôi để chắc chắn rằng cô ta không tìm thấy cô bé lần nữa. ‘

“Và điều gì đã khiến vợ người có ý tưởng này ? “

Geordie tái nhợt đi.

Chapter 9

“Tôi đang chờ cháu gái tôi và người hầu của cô bé.Họ đã tới chưa?”Boyd miêu tả Judith cho chủ quán trọ, nói thêm.”Cô bé là một đứa trẻ cực kì xinh xắn.Nếu ông đã nhìn thấy cô bé, ông sẽ không bao giờ quên được cô bé.”

Đây là quán trọ thứ 2 mà Boyd đến, và anh vẫn còn nhiều nơi nữa phải đến.

Anh đã trả tiền thuê một căn phòng chỉ để tìm ra mặt tốt đẹp của người đàn ông đó.Và anh đã có nhiều hơn là một vài câu hỏi dành sẵn cho người chủ quán trọ ngay khi người đàn ông đó không phản ứng lại câu chuyện về đứa cháu gái của anh.Boyd đã đưa ra giả thiết rằng Judith có thể đã đi qua trước cửa của một quán trọ,nhưng anh không thực sự nghĩ rằng sẽ gặp phải tình cảnh như vậy.

Nên anh không mong chờ để nghe,”Vâng , thưa ngài, cánh cửa thứ 2 ở tầng trên.Cái bên cạnh là của ngài.”

Sau khi Boyd bình tĩnh lại từ sự ngạc nhiên của mình, anh hỏi,”Có mấy người hầu đi cùng với cô bé vậy?”Anh khiến chuyện đó nghe như thể anh mong đợi một số lượng quá mức vậy, nhưng anh thực sự hi vọng tìm ra phải chống lại bao nhiêu người khi anh giải cứu Judith.

“Chỉ có 2 phụ nữ đi cùng cô bé thôi, thưa ngài.Nếu có những người khác, cô bé đã không yêu cầu phòng cho họ.”

Boyd gửi cho người đàn ông một cái gật đầu cảm ơn.Loại may mắn này không thường đến với anh.Và giờ anh quyết định thực hiện.Chờ một giờ hoặc cho đến khi Anthony đến thị trấn để nói với ngài ấy rằng anh đã tìm được nơi Judith đang bị bắt giữ, hay đưa cô bé ra khỏi đó với anh?

Anh tận hưởng điều sau cùng và đứng ở lưng chừng cầu thang cầu thang khi Jeremy chào anh.

Boyd chờ cho chàng trai tiến lại gần anh trước khi hỏi,”Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Do may mắn.Đây là quán trọ đầu tiên em kiểm tra và anh ở đây.”Và sau đó Jeremy cười khúc khích.

“Thực ra, em nhận ra con ngựa của anh ở bên ngoài.”

“Tôi nghĩ rằng chúng ta đã đồng ý là cậu sẽ không trưng mặt mình ở quanh đây bởi vì cậu quá giống với chú của mình không phải sao?”

“Thư giãn đi nào, Yank.Điều đó quá- hay là gần như vậy.Em họ tôi đã tự xoay sở để thoát khỏi mớ lộn xộn này.”Jeremy giải thích những gì Geordie Cameron đã thú nhận.”Nên chú Tony đang tìm kiếm dọc theo quốc lộ phía Nam nơi mà chúng ta đã đụng phải Cameron. Chú ấy đã gửi em về phía Bắc để làm điều tương tự.”

“Có phải đó là lý do khiến giọng cậu nghe khàn khàn vậy không?”

Jeremy gật đầu.”Thấy rằng em họ em thông minh làm sao, nếu con bé không may mắn quá giang một người đi ngựa và đi bằng xe ngựa thay vào đó, con bé có lẽ đã ngụp lặn ở trong rừng bất cứ lúc nào con bé thấy ai đó đi về phía con bé ở trên đường.Nhưng em đã không được đáp trả lại tiếng hét của mình, nên con bé có lẽ đã đi xa hơn về phía Nam.Chú Tony muốn anh ở lại

đây trong ngày hôm nay- chỉ để đề phòng.Chú ấy sẽ nhả vài lời.”

Boyd cau mày.”Tôi muốn nói là chúng ta ở giữa trong khoảng ‘để đề phòng ‘Cô bé ở đây.”

“Ai?”

”Cậu nghĩ là ai?”

”Giờ đừng có mà giận dỗi.”Jeremy nói.”Em nói với anh rằng con bé đã trốn thoát.”

”Và tôi đã miêu tả Judith với chủ quán trọ.Ông ấy nói cô bé đang ở trên.”

”Chết tiệt thật, tên Scot đã nói dối?”

”Tại sao ông ta lại phải nói thật chứ?”Boyd đáp trả.

”Bởi vì chú em đã giật phăng chân tay của hắn ra.”

”Một lí do tốt hơn để nói dối, nếu cậu hỏi tôi.”

”Khốn khiếp.”Nhưng sau đó Jeremy đưa mắt nhìn.”Chờ một phút.Chỉ bởi vì cô bé đã ở đây không có nghĩ cô bé vẫn ở đây.Vậy đây là nơi bọn chúng đã giữ con bé- và nơi con bé đã trốn thoát.”

Boyd gật đầu, chấp nhận khả năng có thể đó.”Rất dễ để xác nhận, bởi vì tôi đã được nói cho biết phòng cô bé ở.Đến đây nào, đi xem liệu có bất cứ ai vẫn ở đó không.”

Họ đứng bên ngoài căn phòng.Boyd đã cố thứ để mở cửa khi mà cả 2 bọn họ nghe thấy âm thanh từ phía bên kia cánh cửa,”em lại dối rồi.”

Jeremy ngay lập tức kéo Boyd xuống hành lang.”Khốn khiếp,”Anh rít lên.”Đó là giọng của em họ em.”

”Tôi nghe thấy rồi,”Boyd đáp, khẩu súng của anh giờ đã ở trong tay.”Chúng ta làm điều này trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất cho Judy.”

”Vậy thì để cái đó xuống đi.Anh làm tốt với những nắm đấm của mình mà.Anh không cần khua một thứ vũ khí , cái đó có thể khuyến khích vài điều ở chúng.”

Boyd đồng ý,”Tôi đã nghĩ rằng khiến chúng đủ hoảng sợ để ngăn bất cứ hành động nào từ phía chúng, nhưng cậu đúng.Theo chủ quán, chỉ có 2 người phụ nữ đi với Judy, nên vũ khí là không cần thiết.”

”Vợ của Cameron ư?Điều đó nghe như tên Scot đã nói dối tất cả.”

”Theo cách đó, chúng ta có 2 người phụ nữ để giải quyết lúc này, nên đây là kế hoạch,”Boyd nói bằng một giọng trầm thì.”Tôi sẽ đá cánh cửa ra.Cậu sẽ chop lấy em họ cậu và mang cô bé đi đến chỗ cha cô cô bé.Đừng dừng lại bởi bất cứ điều gì.Có rất nhiều tiền đi kèm với chuyện này, nên chúng ta không biết bao nhiêu tên cướp, chúng có thể đã trốn đi để giúp đỡ và nơi chúng đang ở là quanh thị trấn này.Tôi sẽ chăm sóc bất cứ kẻ nào ở trong phòng và giao chúng cho cảnh sát trước khi tôi bắt kịp cậu.”

”Shh,”Jeremy nói khi cánh cửa mà họ đang lên kế hoạch để phá hỏng bắt đầu mở ra.Họ đứng ra phía cánh cửa.Khi Boyd cố gắng để xuất hiện kín đáo bằng cách mở cửa phòng mình ra, anh nghe thấy một người phụ nữ nói,”Tôi sẽ không mất nhiều thời gian để kiếm một ít thức ăn đâu.Hãy khóa cửa lại ngay khi tôi đi nhé.”

Tiếng cười khúc khích của một phụ nữ đến từ bên trong căn phòng.”Cô quá lo lắng rồi, Grace.”

Người phụ nữ đi lấy thức ăn thậm chí không liếc về phía hành lang của họ.Cô ta đơn giản chỉ bước về phía cầu thang, sau đó biến mất khỏi tầm nhìn.

”Giờ là lúc tốt nhất để dành lại Judy, trong lúc mà tôi có ít hơn một người để giải quyết,”Boyd nói.

Anh đã không phải đá vào cửa.Họ giữ được nó trước khi nó đóng lại và xông vào trong căn

phòng cùng với nhau.Yếu tố bất ngờ đã được việc.

Jeremy đi thẳng về phía em họ của anh.Cô bé bắt đầu gọi tên anh một cách xúc động, nhưng anh đã để một tay lên miệng cô bé khi anh cảnh báo cô bé im lặng, và chỉ trong vòng vài giây anh đã bế cô bé trên tay và đi ra.

Để lại Boyd nhìn chăm chăm đầy hoài nghi vào kẻ bắt giữ còn lại trong phòng.Cũng giống như vậy, nàng nhìn chăm chăm lại anh.Người phụ nữ trong những giấc mơ say đắm của anh, được cho là một người mẹ với những đứa trẻ của chính nàng- hay những đứa trẻ khác mà nàng đã bắt cóc?- đã bắt cóc con gái của Anthony Malory.Anh tóm lấy nàng, chặn một tay lên miệng nàng, kéo nàng ra ngoài và vào trong căn phòng bên cạnh.

Chapter 10

“Không được nói lời nào cả,” Boyd nói với người phụ nữ ở trong cánh tay anh.”Nếu tôi còn nghe thấy cô nói, tôi sẽ bịt miệng cô lại.”

Anh vẫn chưa bỏ tay ra khỏi miệng nàng! Khi anh nhận ra điều đó, anh biết anh đã gặp rắc rối rồi. Anh nên đặt nàng xuống và tạo ra vài khoảng cách giữa họ. Tâm trí của anh có lẽ đã trở nên trống rỗng sau đó. Nhưng nhất định không trống rỗng vào lúc này. Nhưng anh không thể chịu đựng được việc bỏ tay ra khỏi người nàng.

Mrs. Tyler bằng xương bằng thịt, đây không phải là một giấc mơ. Dù anh đang ngủ hay thức, nàng đã lấp đầy tâm trí anh và bắt đầu trở thành một mối phiền toái từ lúc anh nhìn nàng. Nhưng đây là thực. Và nàng không phải là người can đảm, là người phụ nữ trẻ tốt bụng mà anh đã nghĩ.

“Những đứa trẻ mà cô đi cùng, chúng không phải con cô phải không? Cô cũng đã bắt cóc chúng phải không?”

Anh không để nàng trả lời. Anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được một lời xin lỗi từ nàng. Anh đã kết luận rằng dù thế nào nàng lựa chọn việc kể cho anh, và anh sẽ để nàng đi với một lời xin lỗi và một nụ cười. Nhưng nàng bắt đầu vặn vẹo chống lại anh. Oh, chúa tôi...

Anh đi băng qua phòng, kéo lê nàng đi theo anh, và đá vào một chiếc ghế không tay ở giữa phòng. Anh xô mạnh nàng vào ghế, sau đó nghiêng xuống, để gương mặt anh gần với nàng.

“Cô không tưởng tượng được tôi muốn cưỡng bức cô gần như thế nào đâu. Ngồi dậy khỏi chiếc ghế đó và tôi sẽ coi như đó là một lời mời.”

“Anh thực sự đã mắc -!”

Anh nhanh chóng đặt ngón tay mình lên đôi môi nàng. Có đủ lời cảnh báo trong đôi mắt anh rằng nàng đừng cố gắng kết thúc những thứ nàng bắt đầu nói, mặc dù tức giận xiết bao nàng đã kêu lên.

“Tôi cần thận trọng hơn về việc muốn ở gần cô như thế nào để cô kết thúc trên giường của tôi phải không?” anh hỏi khi anh bỏ ngón tay của mình đi.” Hay đó là một lời mời?”

Nàng lắc đầu không làm gián đoạn tia nhìn giận dữ mà nàng đã ghim chặt vào anh. Nàng có đôi mắt to, đẹp, màu ngọc lục bảo xăm, giận dữ - nàng đã nghĩ rằng anh quan tâm đến nàng ?

Anh đứng thẳng lên và nhìn xuống nàng.”Không cố gắng để ngồi dậy ư?”

Cô lại lắc đầu.

“Tôi thật thất vọng. Nếu tôi suy nghĩ rõ ràng, tôi đã không cảnh báo cô, và sau đó chúng ta có lẽ đang âm ỉ trên chiếc giường thay vào đó rồi. Đó vẫn là một lựa chọn. Đứng dậy và tiến lên. Làm ơn đi!”

Nàng không động dậy. Anh nghiêng rằng. Anh không chắc anh giận ai hơn, bản thân anh, hay nàng. Những thói quen lịch sự có lẽ đang treo lơ lửng- sau cùng nàng là một tội phạm. Nhưng anh vẫn không thể khiến bản thân mình lợi dụng điều đó, mặc dù nàng xinh đẹp làm sao, mặc

dù anh vẫn muốn nàng nhiều như thế nào.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt đơn giản. Với tay áo dài và cổ áo cao, không có gì gợi cảm ở đó cả- ngoại trừ nó ôm sát những đường cong gợi cảm trên cơ thể nàng. Mái tóc đen dài của nàng được bện lại thành một bím dài thả xuống phía sau nàng. Nàng đã mặc như vậy khi ở trên tàu.

Nàng cũng móc nó vào phần cuối cùng của sợi dây lưng để giữ nó. Anh nghĩ rằng nàng đã làm điều đó bởi vì sự dữ dội cuộn lại bên ngoài đại dương, nhưng nàng đã cười trong những bữa tối mà nàng chia sẻ với anh và thuyền trưởng và nói cho họ biết làm thế nào để giữ nàng ngồi ở đó. Vậy tại sao nàng không làm vài kiểu tóc phức tạp theo cách mà những phụ nữ khác làm? Bởi vì nàng không giống với những phụ nữ khác!

Anh di chuyển ra đằng sau nàng để cố gắng kết thúc cái nhìn căm tức mà nàng đang bắt anh chịu. Điều đó không giúp ích gì cho mọi chuyện. Vì điều quái quỷ gì mà anh lại mang nàng vào đây? Anh vẫn không thể nghĩ rõ ràng. Anh nên chở thẳng nàng đến nhà giam. Anh ít nhất nên gửi nàng đến cho cảnh sát địa phương. Anh chỉ là không di chuyển được. Ý nghĩ rằng Katey Tyler ở trong nhà giam khiến anh ớn lạnh.

Anh có thể thả nàng đi, đưa nàng ra khỏi nước Anh. Anh sở hữu cả một con tàu. Điều đó đủ để dàn xếp làm việc này. Nhưng sau đó thì sao? Hưởng thụ nàng một hay 2 tuần, sau đó để cho nàng đến một bến cảng ở vài đại lục khác ư? Và nàng có thể quay trở lại công việc bắt cóc những đứa trẻ để tống tiền, ở một nơi nào đó khác ư? Khi anh nghĩ về Roslynn Malory đang khóc suốt cả ngày vì cô con gái của mình, anh biết anh không thể làm điều đó.

Vậy thì anh sẽ làm điều chết tiệt gì với nàng đây? Anh biết anh đang tránh né sự thực.

Anh không di chuyển đủ xa phía sau nàng. Anh bắt được một làn hương thơm thoang thoảng của nàng, độc nhất của nàng, một chút của cây cỏ, một chút gia vị như miếng táo nóng bỏng, một chút của đất. Anh khép đôi mắt lại, đấu tránh với việc thôi thúc chạm vào nàng lần nữa. Anh đã thua.

Chapter 11

Katey không hoảng sợ -vẫn chưa.Nàng để ý thấy rằng Judith đã nhận ra và vui mừng nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đã mang cô bé đi, nên nàng không lo lắng về cô bé.Và nàng ngay lập tức nhận ra người đàn ông đã kéo nàng vào một căn phòng khác.Boyd Anderson, chủ của Oceanus.Nàng làm thế nào có thể quên được anh chứ?Anh là người đàn ông đẹp trai đầu tiên từng tỏ ra thích nàng, người đàn ông đẹp trai đầu tiên thực sự mà nàng từng gặp, đó mới là điều quan trọng.Nhưng anh đang làm gì ở đây?

Nàng đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh xộc vào trong phòng nàng khi nàng đã nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.Nhưng anh rõ ràng nghĩ rằng nàng là kẻ đã bắt cóc Judith, và anh đối xử với nàng như với một tên tội phạm thông thường bởi vì điều đó!Rõ ràng, anh đang khá bối rối và xứng đáng bị vậy khi mà nàng khiển trách anh- nếu nàng có cơ hội. Điều đó khiến nàng tức điên lên rằng anh đã đe dọa nàng trong im lặng.Anh thực sự sẽ cưỡng đoạt nàng ư? Trước tiên nàng cần giải thích đã , và sau đó..sẽ ra sao nếu anh không tin nàng? Anh dường như quả quyết rằng nàng có tội, và anh khá tức giận về chuyện đó. Nếu anh thà cưỡng đoạt nàng còn hơn là tin nàng thì sao?

Nàng rung mình.Oh,nàng ước là anh đã không nói ra điều đó.Bây giờ nàng không thể nghĩ ra điều gì cả.Và sau đó nàng nhận ra,một cách đầy ngờ vực, rằng anh đang chạm vào nàng!Nàng đẩy tay anh ra , nhưng tay anh lại quay trở lại để vuốt ve má nàng.Lần xuống lưng và cánh tay nàng.Ngón tay anh di chuyển về phía cổ nàng.Nàng nín thở và giữ lấy nó, chờ đợi...chờ đợi... Anh nghiêng đầu ra sau.Anh đang đứng rất gần phía sau nàng đến nỗi lưng nàng chạm vào cái khóa dây lưng quần của anh.Và anh đang nhìn xuống nàng bằng đôi mắt tối lại vì kích động . “Em không thể tưởng tượng được là bao nhiêu-“

Anh đột nhiên dừng lại giữa chừng.Anh đưa đôi mắt của mình ra khỏi gương mặt nàng và thay vào đó nâng chúng lên.Katey lúc này bị kẹt cứng, bị nuốt chửng trong chiếc ghế.Nàng không có muốn bị hành hạ ở trên chiếc ghế này, nhưng nàng vui khi thấy một thanh chắn nhỏ nằm trên sàn nhà giữa họ khi nàng quay lại nhìn anh một cách giận dữ.

“Anh kéo tôi đến đây, đe dọa tôi, sau đó lại có đề nghị không đứng đắn!Nếu tôi không biết anh, Boyd Anderson, tôi sẽ hét lên ngay lúc này.Điều đó vẫn còn là một lựa chọn!Làm sao anh dám đối xử với tôi theo cái kiểu độc đoán như vậy chứ?”

Anh tóm lấy cái ghế và kéo nó sang một bên mà không để mắt anh rời khỏi nàng.Đôi mắt tối lại, đầy biểu cảm, từ từ lang thang trên những đường cong của nàng theo một cách làm dạ dày nàng thực sự xốn xang.Nàng nhớ lại lúc họ ở trên tàu.Rất thường xuyên nàng bắt gặp anh nhìn chằm chằm nàng như thế này khi anh không nghĩ là nàng để ý.Grace đã nói rằng anh đang có những suy nghĩ nhục dục về nàng.Vậy thì anh đã có chúng, và lúc này anh đang có chúng.Nhưng giờ anh không cố gắng để che giấu!

“Chuyện xảy ra với anh cho thấy việc làm của em ở đây đã thay đổi mọi thứ,”anh nói với một giọng thấp, khàn khàn.”Em phức tạp hơn là ta nghĩ, đúng không, Katey?”

Khi ánh mắt anh quay trở lại với nàng, nàng không thể giữ mình không đỏ mặt bởi vì nàng hiểu

anh đang ám chỉ điều gì.Sự đỏ mặt đó có lẽ khiến anh nghĩ anh đã đoán đúng suy nghĩ không có trong đầu nàng.Nhưng anh nhanh chóng khép lại khoảng cách giữa họ.Quá nhanh.

“Em có biết rằng anh đã mơ thường xuyên như thế nào được có em một mình như thế này không?” anh nói, khum lấy khuôn mặt nàng bằng tay anh.

Trong một lúc, Katey đã bị thôi miên bởi sự đụng chạm của anh.Nó dịu dàng, lãng mạng, và anh không phải là người duy nhất có những giấc mơ như thế kể từ khi họ gặp nhau lần đầu tiên.Anh đã hôn nàng.Nàng biết,chìm sâu xuống, nàng sẽ thua nếu anh làm vậy, bởi vì nàng muốn anh!Anh khiến nàng cảm thấy kích động theo một kiểu khác lạ, và trong lúc rõ ràng nàng không có nhiều để chuẩn bị để đối phó với điều đó lúc này hơn nàng đã như vậy ở trên tàu của anh, nó vẫn vượt xa sự run rẩy.

“Anh gần như mừng vì em đã cho thấy sắc mặt thực sự của mình,” anh tiếp tục.

Điều đó đã làm tan vỡ đi sự say mê của nàng.Anh vẫn buộc tội nàng với điều gì đó mà nàng đã không làm, và anh nghĩ là anh có thể có thái độ coi thường bởi vì điều đó ư?

“Dừng lại!” nàng nói, và đẩy tay ra xa.

Nhưng tay anh không rời đi xa lắm.Thay vào đó chúng đi đến hông nàng.Và trước khi nàng có thể nghĩ để tránh xa khỏi anh, anh đã kéo nàng lại gần mình.Nàng thở hổn hển và để cả 2 tay lên ngực anh để đẩy anh ra xa, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì cả!Khi nàng đẩy, nàng không thể ngăn mình chú ý đến bộ ngực anh vạm vỡ và rắn chắc làm sao, kích thích làm sao khi nàng cảm thấy bị ép chặt lại rất gần anh tì vào cơ thể to lớn của anh.

Liều lĩnh để những cảm giác vạm xoắn nóng bỏng đã nén xuống đó chôn vùi lấy nàng, nàng nói,”Tôi sẽ đánh anh!Anh đã được cảnh báo rồi đó.”

Miễn cưỡng anh thả ra.Nhưng anh trông thích thú!Và trong lúc anh thả nàng ra đủ cẩn thận để nàng không xẩy chận ngã ra sau, sự thích thú của anh làm tăng thêm sự giận dữ của nàng.”Anh là loại người gì vậy,hãy dừng chuyện này lại đi.Anh đang làm gì ở đây vậy?Một người nhà Malory họ hàng của Judith, hay anh không phải!”

Vài từ sau cùng của nàng được nói ra như là một tiếng hét,nàng rất bối rối, điều đó làm cho sự điềm tĩnh của anh dường như một tiếng thì thầm đáp trả nếu so sánh.”Không, tôi không phải, nhưng tôi có một cô em gái và một người anh trai, đều đã được gả vào trong gia đình đó.”

Đó là một điều ngạc nhiên đối với nàng.Nhưng nó cũng nhắc anh nhớ đến điều mà anh đã buộc tội nàng bởi vì mắt anh hẹp lại khi chúng nhìn chăm chăm vào nàng.

“Làm sao cô có thể làm điều này?” anh hỏi.”Cô thậm chí cũng biết là đang khiến ai bực mình phải không?Nhà Malory không bao giờ quên một việc làm sai trái nào chống lại họ cả.Tôi không thể tin là cô cố tính trêu vào cái tổ ong vò vẽ đấy.”

Lưng nàng cứng lại.”Tại sao anh không giải thích điều anh vừa nói?Anh không thể tin điều đó được bởi vì đó không phải là sự thực!Tôi không phải là một phần của chuyện này.”

“Vậy thì hãy giải thích cô đang làm gì trong căn phòng đó với Judith.”

“Ồ, cuối cùng anh đang hỏi điều mà anh nên hỏi tôi ngay lúc đầu ư?” nàng nói gay gắt.”Tôi đang giúp đỡ cô bé!Tôi đang trên đường trở về từ Scotland khi –“

“Chúa tôi,” anh cắt ngang, nét mặt anh giờ hoài nghi như là giọng nói của anh,”Cô là vợ của Geordie Cameron, phải không?”

“Ai cơ?”

Nhưng anh không nghe thấy nàng và tự nói với mình,”Giờ mọi chuyện đã có ý nghĩ.Hắn ta thậm chí đã nói chuyện này là ý của cô.”

“Ai cơ?” nàng hỏi lại, nhưng anh lại dường như không nghe thấy nàng.

“Cô có một phút để giải thích.Nói cho tôi là cô vô tội, rằng cô bị ép buộc, rằng cô tin rằng không ai bị đau bởi việc này cả.”

Anh đang mang cho nàng một danh sách những lời bào chữa để chọn nếu nàng không sẵn có cho anh? Anh đang tự chế nhạo mình?Hoặc anh thực sự đang hi vọng nàng có thể đưa cho anh một lí do hợp lý để thả nàng ra?

“Tôi đã giải thoát cho Judith,” nàng nói nhanh.” Cô bé sẽ nói điều đó với anh.”

Điều đó đủ để anh bắt đầu xin lỗi.Ít nhất điều đó cũng là nguyên nhân làm anh bắt đầu vài sự ngờ vực.Nhưng nàng có thể nói biểu hiện của anh theo cách là nàng đã nói quá muộn, rằng anh không tin nàng.

“Thuận tiện cho cô, là cô bé không ở đây để chứng minh điều đó phải không?” anh nói cộc lốc.”Nhưng để tôi cho cô biết điều gì là rõ ràng nha.Cô đã giữ Judith trong một căn phòng được khóa trái.Chúng tôi đã nghe thấy người đồng hàng của cô nhắc cô khóa cửa khi cô ta rời đi.Nếu cô đã giải thoát cô bé, cô giờ đang mang cô bé về nhà rồi, nhưng cô lại giữ cô bé trong cùng thị trấn nơi mà cô chuẩn bị trao đổi cô bé để đổi lấy số tiền mà cô đã yêu cầu.”

Katey nuốt xuống.Điều đó nghe như thế, như thế- là buộc tội!”Well, trước khi anh hấp tấp làm bất cứ điều gì, hãy đi tìm Judith,” nàng đề nghị đầy hợp lý.”Tôi cho rằng anh sẽ tin cô bé khi cô bé nói với anh là tôi đã lén đưa cô bé thoát khỏi những người đã bắt cóc cô bé và-“

“Jeremy sẽ quay trở lại đây để nói với tôi nếu điều đó xảy ra.Giờ, tôi cho cô một cơ hội để nói với tôi vài điều có lý mà cô không có.”

Điều đó làm Katey mất hết sự kiên nhẫn với anh.”Anh đang lấy cớ là đần độn hay là điều đó đến một cách tự nhiên với anh?Tại sao lại quay trở lại đây chứ?Judith sẽ nói với người họ hàng của cô bé là tôi đã giúp đỡ cô bé.Anh ta sẽ không giả bộ như anh là tôi có tội.Anh ta giờ chắc chắn đã biết sự thực và anh ta sẽ nghĩ rằng anh cũng như vậy.Nên tại sao anh ta lại quay lại đây chứ?Anh ta không biết rằng anh ngang bướng một cách lỗ bịch trong việc giam cầm tôi.Nếu là bất cứ điều gì, anh ta sẽ cho rằng anh đã hoàn toàn cảm ơn sự giúp đỡ của tôi và sẽ sớm bắt kịp với anh ta.”

“Cô đã bắt cóc cháu họ của em gái tôi, em họ của Jeremy , và đã khiến cha mẹ của cô bé lo lắng 2 ngày nay.Jeremy sẽ không chậm trễ một giây nào để đưa thẳng cô bé về nhà với gia đình của mình.Đi nào.”

Chapter 12

Suy nghĩ hoảng sợ đầu tiên của Katey khi Boyd kéo nàng xuống dưới nhà là anh đang đưa nàng đến nhà giam. Anh lẩm bẩm vài điều về việc để cho nhà cầm quyền tìm hiểu về mọi chuyện, rằng anh không thể tin vào bản năng của chính anh ở nơi mà nàng có dính líu đến. Vậy nên tất cả việc mà nàng có thể nghĩ là hét vào anh "Chờ đã! Chờ đã!"

Anh đã không. Và anh cũng cố thêm định kiến về cô khi anh nói với người chủ quán trọ với đôi mắt mở to khi họ đi qua người đàn ông đó, "Tôi đã bắt được cô ta lên vào phòng của tôi. Tôi đã ngạc nhiên khi tìm thấy tên trộm trong một thị trấn xinh đẹp như thế này."

Katey thở hổn hển với lời buộc tội đó, nhưng Boyd không dừng lại nên nàng không thể để người chủ quán trọ biết rằng ai là kẻ có tội thực sự ở đây. Anh kéo thẳng nàng ra khỏi cửa, và đến đúng chỗ ngựa của anh.

Anh quăng nàng lên yên ngựa mà không có một chút nhẹ nhàng nào. Với việc tay anh rời khỏi nàng một lúc, nàng bắt đầu trượt khỏi ngựa sang phía bên kia, nhưng Boyd đã trèo lên ngay phía sau nàng quá nhanh. Bây giờ với cánh tay Boyd ở 2 bên nàng khi anh kéo dây cương, nàng cảm thấy như là nàng đang bị giam giữ. Một cảm giác sâu sắc của cơn giận dữ dâng lên nàng. Bướng bỉnh, độc đoán, nghĩ- là - anh-ta - biết- tất - cả thật dễ tiện! Nàng hét lên với chính mình. Và nàng đã nghĩ là nàng thích anh ta! Quá nhiều! Nhiều lần trong chuyến du lịch với anh, nàng đã bị cám dỗ nói với anh sự thật, rằng nàng thực sự chưa kết hôn. Ha! nàng đã đúng khi giữ im lặng.

Nhưng nàng không thể giữ nó bây giờ. "Anh nên hoàn thành điều mà anh đã bắt đầu," nàng hét vào anh. "Thay vào việc giam giữ tôi chống lại ý muốn của tôi. Và đừng ngạc nhiên nếu như anh kết thúc trong ngục, ngài cao và to lớn ạ. Khi tôi hoàn thành xong việc nói với cảnh sát là anh đã bắt giữ tôi làm tù nhân trong căn phòng đó như thế nào, cư xử thô bạo với tôi, và sai lầm khi buộc tội tôi, chúng ta sẽ xem ai là người đang cười."

"Vậy thì tôi đoán thì thật là một chuyện tốt khi mà chúng ta không đang đi đến nơi nào cả." Anh nghe như có vẻ thích thú, như thể anh chắc chắn những lời đe dọa của nàng là những cố gắng tuyệt vọng để làm sống lại những lời nói dối của nàng. Nhưng nếu nàng chú ý thay vì mắng nhiếc anh, nàng sẽ để ý thấy rằng anh đã phi ngựa nước đại ra khỏi thị trấn và chậm dần xuống thành những bước đi ít mệt mỏi hơn. Nàng cau mày, nhìn chăm chăm vào con đường quen thuộc phía trước mặt.

"Vậy thì anh đang đưa tôi đi đâu thế?"

"Tới London. Như ý của cô," anh nhắc nàng.

Nàng thở hổn hển. "Tôi chưa bao giờ nói là chúng ta nên đi đến London, tôi nói là chúng ta nên đi tìm Judith!"

"Và cô bé sẽ ở nhà. Tôi đã cảnh báo cô là Jeremy sẽ không phí thêm chút thời gian nào để mang cô bé quay trở về với bố mẹ cô bé. Họ sẽ ở London một lúc lâu trước khi chúng ta bắt kịp họ."

"Chúa tôi, tôi không tin là anh đang mang lại sự lãng mạn quá mức như vậy!" nàng kêu lên. "Tất cả những gì anh cần làm là nghe tôi."

“Tôi đã vậy,” anh nói, lại kêu lên tức giận, “Nhưng tất cả những gì cô nói là tự nhận mình là một người vô tội khi mà tôi đã bắt quả tang cô! Điều đó không có tác dụng đâu, em yêu. Vậy đâu là sự thực? Cô đã chia tay với Cameron, phải không? Cô đã đưa Judith đi mà không nói gì với hắn ta? Cô không đánh nhau với hắn đấy chứ? Quyết định là giữ lại tất cả khoảng tiền đó cho bản thân cô?”

Katey nhìn chằm chằm hoài nghi trước khi cô nghe thấy những lời buộc tội mới đó, đây là điều rất ngớ ngẩn mà chúng không đáng trả lời. “Nếu anh dùng cái đầu của mình để hiểu điều được cho rằng là đúng, “nàng đáp trả, “Anh sẽ thấy tức cười làm sao với tất cả những luận điệu đó.” Anh dựa vào lưng cô nói, “Tôi không thể nghĩ rõ ràng được khi cô đang ở trong khoảng cách chạm vào được, khi mà điều duy nhất đang ở trong tâm trí tôi là mang cô đến chiếc giường gần nhất, nên tôi không dám tin vào những lời nói của cô, Katey Tyler. Tôi xin lỗi.”

Nàng đột ngột hít vào. Nó không chỉ là do những lời nói đó của anh đã ảnh hưởng tới nàng. Nó cũng là do lồng ngực của anh đã ép chặt vào nàng, cánh tay anh thắt chặt 2 bên người nàng, và hơi thở của anh áp vào tai nàng. Cơ rung mình chạy xuyên qua cơ thể nàng không dấn dẳng gì đến cơn gió mùa thu mát mẻ đang thổi vào mặt nàng.

Phải mất vài phút để nàng có thể kiểm soát sự ham mê của chính mình và tích tụ đủ can đảm để chỉ ra, “Anh không gọi điều này là khoảng cách của sự động chạm chứ?”

“Cô đã chú ý đến điều đó, phải không?” anh cười khúc khích. “Nhưng không có một chiếc giường nào gần đây cả, nên tôi nghĩ là tôi cần kiểm soát sự kiềm chế của bản thân đủ lâu để giao cô cho nhà Malory. Cha của Judith có thể sắp xếp chuyện này và tính nên làm gì...với...cô.”

Đó không chỉ là cách anh cố gắng để không kết thúc lời tuyên bố. Nàng cũng cảm thấy anh cứng lại, như thể anh nhận ra vài điều mà anh nên nghĩ đến sớm hơn. Dĩ nhiên anh đã tự thừa nhận rằng anh đã không nghĩ được rõ ràng...

“Cái gì cơ?” nàng hỏi khi nàng liếc ra sau nhìn anh. “Anh đã bỏ qua vài điều thích hợp à? Như là anh đã không đứng khi mang tôi đến bất cứ đâu?!”

Thay vì trả lời nàng, ánh mắt anh bị đóng lại phía trên miệng nàng. “Cô có lẽ là muốn giữ cho đôi môi cô ở ngoài tầm nhìn của tôi, Katey. Quả thực là vậy đó. Trừ khi-?”

“Tôi chấp nhận điều đó!” nàng kêu lên, và quay đầu nàng lại nhìn ra xung quanh.

Cơn gió lạnh lẽo lại quất vào mặt nàng do đang đi với tốc độ nhanh như của anh. Nhưng những đám mây ở trên đầu đang sẫm lại? Trời sắp mưa rồi, nàng chắc chắn vậy, và anh đang mang họ chạy đua một cách điên cuồng xuống đường quốc lộ trên lưng một con ngựa!

“Điều này thật ngu xuẩn,” nàng cầu nhàu, “Tôi sẽ đến London, nhưng tôi không đi đến trên lưng ngựa! Tôi yêu cầu anh đem tôi quay trở lại với cỗ xe ngựa của tôi và người lái xe. Và cô hầu gái của tôi chắc đang điên lên vì lo lắng khi mà cô ấy không tìm thấy tôi. Và quần áo của tôi! Tôi không ăn mặc như thế này để đi xa!”

“Cô có thể giữ im lặng được không?”

“Anh có từng lắng nghe bất cứ điều gì tôi nói với anh chưa?” nàng phản bác lại. “Tôi không ăn mặc như thế này để cưỡi ngựa. Váy của tôi-“

“Hãy nhét nó vào bên dưới chân cô,” anh đề nghị. Nhưng anh cũng áp gần hơn vào nàng, cúi xuống vai nàng để nhìn điều mà nàng đang phàn nàn. “Bắp chân thật đẹp. Tôi có một cảm giác rằng chúng sẽ vậy.”

“Hãy giữ ánh mắt của mình lại!” nàng cau kỉnh, xấu hổ, và nhún vai để anh tránh xa khỏi nàng. “Tôi đang cố gắng đây!”

Chúa tôi, nàng gần như đã cười.Nếu nàng không quá giận dữ với anh, nàng có lẽ sẽ vậy. Đây chính là kẻ lêu lổng lạ lùng mà anh đang trở thành.Ham muốn này của anh đã hiện diện trên chuyến du lịch, nhưng trong khi nàng đã biết về nó, cả 2 hai bọn họ đều giả vờ là nó không tồn tại.Nàng cho rằng tình trạng hôn nhân đã như một vật cản vững chắc giúp nó hoàn thành được điều đó.Vật cản đó đã sụp đổ ngày hôm nay và anh hoàn toàn trở lên quá trơ trẽn.

Nàng nhét váy của nàng chặt lại bên dưới, sát vào bên trong bắt chân, nhưng điều đó không chống chọi lại được với cơn gió."Tôi vẫn lạnh,"nàng phàn nàn."Tôi đang chặn hầu hết cơn gió này cho anh, nên anh không cảm thấy sự mát mẻ nó đem lại như thế nào.Tôi cần áo khoác của tôi.Không, tôi cần xe ngựa của tôi!Tuyệt đối không có lí do gì tiến hành chuyến đi phải theo cách này khi mà tôi có một cỗ xe hoàn toàn tốt 10 phút trước đây."

"Không được," anh đơn giản nói.

"Tại sao vậy?!"nàng rên rỉ.

"Bởi vì tôi sẽ không để cô ra khỏi tầm mắt của mình.Cô thực sự nghĩ rằng tôi tin người lái xe của cô sẽ mang chúng ta đến nơi mà tôi bảo anh ta đến ư?Vài người sẽ được gửi quay trở lại để giải quyết những đồng phạm còn lại cô đứng lúc."

Nàng cắn răng lại."Hãy để ý đến lời nói của tôi, trời sắp mưa rồi.Hãy nhìn lên bầu trời nếu anh không tin tôi."

Anh phát ra một tiếng cười ngắn."Khi nào mà bầu trời không trông như vậy ở đây nước này chứ?"

"Anh đang nói là trời sẽ không mưa ư?"

"Tôi nghi ngờ điều đó đấy.Trời trông như vậy vào mọi buổi sáng và trời vẫn chưa mưa được đâu."

"Tôi vẫn lạnh."

Anh tì ngực mình vào nàng lần nữa để nói một gợi ý,"Well, cô có thể quay mặt lại với tôi.Tôi đảm bảo rằng sẽ làm cô ấm lên nhanh hơn.Hoặc cô có thể mặc áo khoác của tôi vào."

"Tôi sẽ lấy cái áo khoác."

Nàng nghe thấy anh thở dài khi anh lại lùi ra xa khỏi nàng.Một lúc sau, áo khoác của anh che lấy bờ vai nàng.Katey không cảm ơn anh, nhưng nàng nhanh chóng mặc nó vào.Mặc dù, nàng ước nó không có mùi như anh.Điều đó khiến việc này dường như là nàng đang bị bao vây bởi hơi ấm của anh vậy.Vài phút im lặng trôi qua khi nàng rúc sâu vào trong hơi ấm đó.Đôi chân nàng đang nghỉ ngơi ở trên anh với việc nàng đang ngồi ở phía trước anh trên yên ngựa.2 cánh tay anh ở 2 bên nàng cũng đang ôm nàng chặt hơn, cho đến khi nó cảm thấy như thể là anh quả thực là đang giữ nàng trong tay.Anh ấy, anh ấy, anh ấy.Chúa ơi!Nàng cần nghĩ về vài điều khác!

"Anh đã không nói cho tôi biết điều gì khi dừng lại một lúc trước, khi mà anh đề cập đến nhà Malory,"nàng nói.

"Điều sẽ xảy ra là cô không cần sợ hãi bất cứ cảnh sát nào cả, em yêu.Mặc dù, cô sẽ đủ sợ Anthony Malory."

Nàng đảo tròn mắt.Anh thực sự tin là nàng có tội, trong khi nàng chắc chắn là nàng đã không làm gì để mà phải sợ cha của Judith cả.Boyd sẽ là người phải giải thích cho sai lầm của anh,và nàng sẽ thích thú với điều đó.Nhưng nó có vẻ ngạo mạn nếu Judith sẽ nghĩ để đề cập đến một chút vai trò của Katey trong chuyến phiêu lưu này, và nếu cô bé không , nếu Katey được phép để nói chuyện với đứa bé đầu tiên trước khi...trước khi gì?

"Đây không phải lần đầu tiên anh ám chỉ rằng gia đình Malory rất đáng sợ.Vậy họ là ai?"

“Là một trong những gia đình quyền lực nhất trong khu vực này, và là gia đình rất giàu có. Một người bị đau và cô làm đau tất cả họ (*một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ*). Nhưng cha của Judith, well, ngài ấy đã đánh chông của cô, Geordie, rất ác liệt tôi nghi ngờ rằng hẳn ta từng nhìn thấy điều gì giống như vậy. Ngài ấy đã rất lo lắng và ngài ấy sẽ tiến về phía trước trước khi ngài ấy hỏi gì.”

Katey cứng người lại. “Tôi đã nói với anh, tôi không biết người đàn ông tên Geordie này. Và Judy quá ngọt ngào để có một người cha như người mà anh đang miêu tả, nên hãy dừng việc cố gắng để làm tôi sợ lại đi.”

Nàng cảm thấy anh nhún vai khi anh đáp, “Đừng nói là tôi không cảnh báo cô. Anthony có thể không đặt tay lên người cô. Tôi không có ý ám chỉ chuyện đó. Sau cùng, cô là một phụ nữ. Nhưng ngài ấy có thể chắc chắn khiến cô dành phần đời còn lại của cô phía sau chấn song sắt. Thực tế, suy nghĩ đầu tiên của tôi khi tôi phát hiện ra cô đã lún sâu trong chuyện này như thế nào là tôi định giải thoát cô.”

Nàng quyết định anh là người có khiếu hài hước trước khi hỏi. “Tôi cho rằng anh muốn nói là khỏi nhà tù?”

“Đúng vậy. Thay vào đó tôi có thể đưa cô ra khỏi đất nước này. Điều đó vẫn là một sự lựa chọn. Hãy nghĩ cô có thể xoay sở như thế nào để thuyết phục tôi làm điều này?”

Nàng khịt khịt mũi. Nàng nên biết là anh không đáng sợ, rằng suy nghĩ của anh đã mang đến một khuynh hướng nhục dục. “Điều đó không đáng là một câu trả lời.”

“Khi hết ngày, cô sẽ nghĩ khác.”

“Khi hết ngày,” nàng nhìn giận dữ ra phía sau, “anh sẽ quỳ gối xuống để cầu xin tôi tha thứ, nó sẽ sớm đến thôi, tôi hứa với anh đấy. Thực tế, nếu tôi lại nhìn thấy anh sau ngày hôm nay, anh sẽ may mắn nếu tôi không bắn anh. Anh, thưa ngài, là... là... một con lừa búống bình!”

Nàng nghe thấy anh cười khúc khích. “Nhưng cô cũng giống tôi, phải không, em yêu?”

“Oh!” nàng sẽ không nói lời nào khác nữa với anh. Người đàn ông đánh ghê tởm. Nhưng anh sẽ phải xin lỗi! Trời bắt đầu mưa. Rơi những giọt mưa lớn. Nàng đã cười trong cả 2 phút, cho đến khi nàng đã khá ướt.

“Giờ nhìn xem anh đã làm gì này!” nàng nói đầy vẻ tố cáo.

“Xin lỗi, những tôi không đầu hàng với trận mưa này.”

“Tôi đang đông cứng!”

“Cô không có gì là thuộc kiểu đó cả,” anh nói, những cánh tay anh thắt chặt lại xung quanh nàng hơn một chút. “Tôi sẽ chết vì cóng và đó sẽ là do lỗi của anh. Tôi đã nói với anh là tôi sẽ đến London. Chúng ta có thể đi trên chiếc xe ngựa ấm áp và xinh đẹp của tôi! Nhưng, không, anh không thể biết phải trái với chuyện này, phải không?”

Nàng hắt hơi để chỉ ra. Đó không phải là một cái hắt hơi giả vờ, nhưng đó không phải là tiếng thở dài thực sự rằng nàng đang bị nhiễm lạnh. Những giọt mưa tụ lại trên đỉnh mũi nàng, khiến cái hắt hơi của nàng thoát ra ngoài.

Nhưng điều đó đủ để khiến anh hỏi, “Tôi không cho rằng cô biết bất cứ cái chòi nào gần đây?”

Nàng chớp mắt. Anh đang biết lẽ phải? Hơi muộn một chút, nhưng vẫn...

“Ngẫu nhiên là, có một thị trấn nhỏ cách đây 10 phút. Anh chỉ là đã đi qua chỗ đó. Quay lại đi. Có một nhà trọ nhỏ ở đó.”

Anh quay lại. Nó làm anh mất ít hơn 5 phút trên lưng ngựa để tiến tới thị trấn mà nàng đã dừng ở đó sáng nay, nhưng sau đó anh thúc ngựa để phi một nước đại nữa đưa họ ra khỏi cơn mưa

nhANH HƠN.

Nàng chỉ quán trọ khi họ ở giữa thị trấn trong trường hợp anh không chú ý đến nó. Anh đưa họ lao vun vút thẳng vào bên trong, bỏ nàng phía trước lò sưởi ở căn phòng chung để bắt đầu làm ấm, trong lúc anh thuê một căn phòng nơi mà họ có thể chờ cho cơn bão đi qua.

Nàng không thực sự lạnh. Cơn mưa có thể đã mang lại một chút lạnh lẽo trong không khí, nhưng thời tiết vẫn chưa gần đến mức lạnh giá. Nàng chỉ đang cố gắng để khiến cho Boyd cảm thấy có lỗi, không phải là nàng nghĩ anh có thể hối hận. Chưa, nhưng anh sẽ vậy khi mà anh cuối cùng cũng phát hiện ra sai lầm khổng lồ mà anh đã mắc phải.

Nàng theo dõi anh trong khi nàng giữ tay trên lò sưởi. Không may, anh cũng đang để mắt đến nàng. Nàng thở dài. Không thể luồn ra bên ngoài cánh cửa mà không gây ra sự chú ý nào đến cho anh cả.

Giờ nàng cũng nghĩ đến việc tạo ra một một cuộc cãi cọ để họ ở quanh những người khác. Mặc dù, một cảnh sát sẽ được gọi đến có thể khiến mọi chuyện đi quá xa. Không có người hầu của nàng ở đây để xác minh lại câu chuyện, Boyd có thể được tin vào thay vì nàng, và sau cùng nàng có thể sẽ kết thúc ở trong xà lim. Nàng quyết định sẽ không mạo hiểm theo cách đó. Ngoài ra, nàng thích quay trở lại Northampton hơn, để lấy lại đồ dùng và những người hầu của nàng, và để một chuyến phiêu lưu lố bịch lại phía sau nàng.

“Đến đây, “anh nói, đưa cánh tay ra để hộ tống nàng lên cầu thang.” Nếu cơn mưa này không ngớt trong vòng một giờ, tôi sẽ xem liệu tôi có thể tìm được một cỗ xe ngựa thuê để thực hiện nốt phần còn lại của chuyến đi này hay không.”

Nhượng bộ ư? Vậy là anh có thể làm? Nhưng anh nên nghĩ về những cỗ xe ngựa bốn bánh trước khi anh phi ngựa thẳng ra khỏi thị trấn Northampton lớn hơn nơi này nhiều. Anh không chắc có thể tìm thấy một chiếc cho thuê ở đây. Nhưng nàng không đề cập đến điều đó. Bất cứ điều gì có thể khiến họ tách rời khỏi nhau đủ lâu để cho nàng trốn thoát, nàng sẽ đồng ý với nó.

Đến đó là kết thúc, nàng nói ngay khi anh dẫn nàng vào trong phòng, “Tôi đang chết đói.”

Anh phớt lờ nàng và đi thẳng đến lò sưởi đốt nó lên. Nàng ước rằng anh đã quên là nàng nói là nàng đang đóng băng. Anh quá thật thà!

Thật bực mình, nàng nói, “Anh có nghe tôi nói không? Tôi đang chết đói?”

Anh liếc nhìn nàng qua vai. “Thật ư?”

“Đúng, là thật đó. Tôi đã không ăn gì từ hôm qua,” nàng nói dối, nhưng để phương án trở nên tốt hơn nàng thêm vào, “Người hầu của tôi đang đi kiểm thức ăn về cho chúng tôi khi anh xông vào trong phòng.”

Anh vẫn nhóm lửa trước khi anh đứng lên, phủi bụi khỏi tay, và nói, “Đúng rồi, tôi sẽ xem có tìm được chút thức ăn nào để đem lên không và có lẽ là một bồn tắm nước nóng nữa. Hãy hong khô người trong lúc tôi đi, nhưng tránh xa khỏi chiếc giường chết tiệt đó. Rõ chưa?”

“Tôi không nói là tôi mệt,” nàng nói một cách châm biếm.

Anh nhìn chằm chằm vào nàng cho đến khi một màu đỏ ửng xuất hiện trên mặt nàng. Nàng biết anh muốn nói gì.

Anh đã đề cập đến nàng và những chiếc giường theo một cách như vậy làm cho nàng không bao giờ quên là anh muốn nàng nhiều như thế nào để đưa nàng vào trong một chiếc giường như vậy.

“Chúng ta đều hiểu,” nàng gượng gạo nói.

Anh luồn một tay vào trong mái tóc ẩm ướt của mình và liếc nhìn về phía chiếc giường thoải

mái." Đây có lẽ là một ý tưởng tồi," anh nói trong một tiếng nửa như rên rỉ." Chúng ta nên chờ cơn bão qua ở dưới nhà. Chúng ta cũng có thể mang thức ăn xuống đó."

Điều đó không giúp nàng tránh xa khỏi anh!" Anh chờ ở dưới nhà," nàng nhanh chóng nói." Tôi sẽ lấy chiếc bồn tắm nước nóng mà anh đã đề cập đến. Thực vậy. Điều đó có lẽ sẽ giữ tôi khỏi bị cảm lạnh."

Anh nhìn chằm chằm vào nàng một lúc lâu trước khi anh gật đầu và rời khỏi phòng, đóng cánh cửa lại phía sau anh. Nàng ngay lập tức nghe thấy tiếng cạch của chìa khóa và nghiêng răng bực tức. Well, không nghi ngờ gì anh ta đã rất sẵn lòng đồng ý. Anh ta biết một cách khốn khiếp là anh ta sẽ khóa nàng ở bên trong!

Nhưng Katey không phí thời gian để xem xét đến những sự lựa chọn khác. Căn phòng có 2 cửa sổ đều nhìn ra phố, và con phố thì không người bởi vì trời mưa. Một trong 2 chiếc cửa sổ hướng thẳng lên mái nhà ở phía trước quán trọ. Và nó sẽ không xa một cú trượt xuống nếu nàng đu lên mái nhà đó.

10 phút sau Boyd đứng ở cái cửa sổ mà Katey đã để mở trong lúc nàng trốn thoát. Mặc dù anh đã quăng một đồng xu cho một trong những người làm việc trong quán trọ ở tầng dưới để đưa ngựa của anh vào chuồng, anh có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ rằng con ngựa không ở nơi anh đã để nó lại và có một cảm giác trước tiên là Katey đã mang nó đi. Nó chỉ có vậy.

Ngay khi anh rời khỏi phòng và dáng bộ của Katie, anh đã bắt đầu nghi ngờ về chuyện nàng có dính líu đến việc bắt cóc Judith. Điều đó chỉ là không đúng khi gán cho nàng cái nhãn là một tội phạm. Nàng đối xử tốt với động vật, vì chúa! Và với suy nghĩ đó anh bắt đầu nghĩ anh đã muốn nàng có tội. Sau đó, cuối cùng thì, anh có thể đưa nàng ra khỏi tâm trí mình, với sự quan tâm không có đáng của anh, và với một phụ nữ đã kết hôn, nàng đã ở trong tâm trí anh quá lâu. Nhưng dù giờ anh đang bào chữa cho nàng và nàng thực sự có tội hay đã phạm tội, anh sẽ không đuổi theo sau nàng. Judith giờ đã an toàn. Và anh không thể chịu đựng được ý nghĩ Katey Tyler ở trong nhà giam.

Chapter 13

Katey nhanh chóng cưỡi ngựa quay trở lại Northampton mặc dù trời đang mưa. Nửa quãng đường mà nàng đã đi, nàng đã phải cưỡi ngựa bên ngoài cơn mưa. Mặc dù con đường phía trước nàng đã hoàn toàn khô ráo, những đám mây cuộn lại dày đặc nhưng không vỡ ra. Và trong lúc những đám mây không u ám như chúng đã như vậy xa hơn về phía Nam, cơn mưa vẫn có thể hướng về phía Bắc và lại mưa như trút xuống nàng. Nhưng điều đó là điều lo lắng nhỏ nhất của nàng.

Những đám mây đông tồ có lẽ dường như nó đến muộn hơn là nó đã, nhưng ngày hôm nay gần như là đã trôi qua. Đó không phải cách mà nàng có thể đến tụ họp với những người hầu của mình cùng với đồ đạc của nàng và tiến tới London trước khi trời xẩm tối. Nàng hoảng sợ khi lại đi trên con đường này theo cách nào đó lần nữa bởi vì nàng không muốn mạo hiểm tình cờ gặp lại Boyd nữa.

Nàng đã gây trở ngại cho anh bởi vì đã mang con ngựa của anh đi, nên nàng không mong đợi anh ở ngay phía sau nàng. Nhưng nàng cũng không mong anh từ bỏ và trở về nhà. Anh đã chứng tỏ là quá ngoan cố với điều đó. Nhưng anh sẽ không tìm thấy nàng ở Northampton lần nữa đâu. Nàng sẽ bỏ con ngựa của anh lại đó để anh tìm thấy, không phải bởi nàng cảm thấy ít tội lỗi hơn khi nàng mang nó đi sau những gì anh đã làm, nhưng nàng không cần nó thêm nữa một khi nàng lại ngồi trên cổ xe của mình – thẳng tiến theo một hướng nào đó khác.

Nàng đã tạo ra một cảnh tượng mới mẻ khi cưỡi ngựa vào trong thị trấn ẩm ướt và bẩn thỉu, đang mặc trên người một cái áo khoác đàn ông. Ngay cả mái tóc của nàng cũng tuột ra, và nàng không phí thời gian cho việc dừng lại để thắt lại nó. Nàng có lẽ nên làm vậy. Nàng đang thu hút quá nhiều cái nhìn tò mò, mặc dù điều đó có lẽ là bởi vì bắp chân của nàng đang lộ ra. Bối rối, nàng xuống ngựa để có thể che chân mình lại.

Dẫn con ngựa đi phía sau mình, Katey đi về phía khu chợ của thị trấn, điều đó nhắc Katey nhớ là nàng hiện giờ đói như thế nào. Chợ đã đóng khi đêm xuống, không phải là nàng không có đồng tiền nào để mua thứ gì đó. Nhưng một vài khách hàng vẫn đang mua đồ cho mình, và một phụ nữ đang hét lên với người bán trái cây đứng khi Katey đi qua.

“Ông hãy chỉ cho tôi hướng đi về phía bến tàu gần nhất đi!”

“Tôi đã nói với bà rồi, bà thật là gàn dở, chúng tôi không có bến tàu nào cả.”

“Tôi không có gì để đưa cho ông cả, nhưng hãy chỉ đường cho tôi đến thị trấn gần nhất được không? Tôi đã nói là chồng tôi đang cố gắng giết tôi chưa? Tôi phải rời khỏi đây, ông hiểu không?”

Katey dừng lại trên đường. Nàng không chỉ đang nghe thấy một tiếng hét đáng chú ý. Đó có phải là người phụ nữ Scotland mà nàng, Grace, và Judith đã dành nửa buổi sáng để cố gắng làm lạc không? Chỉ nhìn thấy phía sau người phụ nữ, nàng không thể chắc chắn được. Nhưng với 2 lần bị buộc tội bởi Boyd là vợ của Geordie Cameron, giờ nàng đang mang cái tên kẻ đã bắt cóc

Judith. Và ở đây có một người phụ Scotland nữa đang cố gắng trốn thoát khỏi chồng của bà ta, điều đó khiến nàng nghĩ đến những điều mà Boyd đã đề cập về việc Anthony Malory đã đánh Cameron bất tỉnh bởi vì những điều mà vợ của hắn ta đã làm.

Katey không thực sự có vài nghi ngờ lúc đó, đó là lí do vì sao mà nàng dừng một cậu bé đang chạy qua nàng lại và nói thầm với cậu bé để đi tìm cảnh sát. Nàng sẽ giữ bà Cameron ở trong tù cho đến khi anh đến, và nàng tức giận đủ để không quan tâm nàng làm điều đó như thế nào. Người phụ nữ đó đã bắt cóc và ngược đãi một đứa trẻ, và nếu không bởi bà ta, kí ức của Katey về Boyd Anderson sẽ không hoàn toàn bị xụp đổ như lúc này. Người phụ nữ này sẽ không thể bỏ đi sau tất cả những rắc rối mà bà ta đã gây ra mà không phải trả giá nếu như Katey có thể giúp được.

Nàng đến gần người phụ nữ từ phía sau. "Bà Cameron?"

Người phụ nữ Scotland quay ngoắt ra sau ngay lập tức. Katey gần như đã cười vì người bán trái cây đã nhanh chóng làm sao đi về hướng đối diện để tránh xa khỏi người khách phiền nhiễu. Và Katey không gặp vấn đề gì mà không nhận ra bà ta ngay. Tóc bà ta vẫn rối bù bởi gió, và đôi mắt bà ta cũng có một cái nhìn hoang dại như vậy.

"Làm thế nào mà cô biết tên tôi?" bà ta hỏi với một giọng đầy cảnh giác như bà ta đã sử dụng với người bán trái cây. "Từ quán trọ? Chúng ta đã thuê phòng ở đó, mặc dù chúng ta không nên trả tiền để quay lại đó. Có một cái khóa cửa đã bị hỏng!"

Katey thấy rõ người phụ nữ không nhận ra nàng, nhưng điều đó không làm nàng ngạc nhiên. Quần áo của nàng ướt đầm và nhếch nhác, tóc nàng ẩm ướt và rối bời, Katey trông không giống như nàng sáng nay, và thực tế, nàng có lẽ trông lồi thoi như người phụ nữ Scotland này.

"Tôi không đến từ quán trọ."

Mặc dù vậy, Katey không chỉ ra nàng là ai. Nàng cần giữ người phụ nữ này lại cho đến khi cảnh sát đến, và lời kéo bà ta vào một cuộc nói chuyện dường như là cách tuyệt nhất để làm.

Bà Cameron liếc mắt nhìn Katey. "Vậy thì cô biết tôi từ đâu? Cô dường như quen tôi- tôi không thể nhớ được. Nếu cô có thể nói với tôi bến tàu gần nhất ở đâu, tôi sẽ cảm ơn cô lắm. Nếu không thì tôi phải tìm vài người khác có thể."

Phán đoán thông thường là hướng đến bờ biển gần nhất, nhưng Katey chỉ nói, "Tôi sợ là tôi không thể giúp được bà. Tôi không quen thuộc với đất nước này."

Người phụ nữ Scotland khịt mũi thiếu kiên nhẫn. "Vậy thì tôi không có thời gian để mà lãng phí với việc tán ngẫu với cô. Chúc một ngày tốt lành."

Thú vị làm sao bà ta đã sắp đặt điều đó, như thể những lời bà ta nói là những lời duy nhất có ý nghĩa. Và bà ta đã liếc mắt nhìn với vài người khác ở xung quanh để bắt chuyện với bà ta để đạt được mục đích của bà ta, chỉ phượng hướng. Nhưng Katey cần giữ bà ta nói chuyện. Nàng thích chờ để kết tội bà ta cho đến lúc cảnh sát đến đây để bắt giữ bà ta.

"Bà vội gì vậy?"

"Không có gì mà-"

Katey cắt ngang lời bà ta, "Tôi thực ra đã nghe thấy bà nói chuyện với người bán trái cây là bà đang chạy trốn khỏi người chồng đang quyết tâm giết chết bà phải không? Điều đó hơi cường điệu thì phải."

"Điều đó hoàn toàn là sự thật, thưa cô. Ông ta đang lên kế hoạch cho một trận đánh đập trong cái đầu gàn dở của ông ta. Tôi vừa mới nhận ra điều đó. Và giờ ông ta muốn mang nó đến cho

tôi.”

“Mang đến vì điều gì cơ chứ?”

“Đó là do ông ta đã đổ lỗi cho những gì mà tôi đã làm.Đuổi theo tôi xuống dưới con đường, ông ta đã làm vậy,chết tiệt là ông ta sẽ giết được tôi trước khi Mal-er, trước khi bọn họ chạm tay được đến tôi như là đã làm với ông ta.Nhưng mà, đây không phải là chuyện của cô và tôi đã hết thời gian rồi.Geordie sẽ cưới ngựa vào trong thị trấn bất cứ khi nào.”

Bà ta bắt đầu bỏ đi.Katey liếc nhìn đầy lo lắng phía sau nàng, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nào của cảnh sát cả, hay cậu bé mà nàng đã nhờ đi nhắn hộ nàng.

“Chờ đã, Bà Cameron.Tôi nhìn bà quen quen là bởi vì bà đã dừng tôi lại trên đường sớm nay.Bà đang tìm kiếm con gái bà,và cả 2 chúng ta đều biết đó là một lời nói dối.Bà không có một cô con gái nào cũng như tôi biết vậy.”

Bà Cameron quay ngoắt lại.Lúc này nét mặt bà ta đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trở thành tức giận khi bà ta chỉ tay vào vai Katey.”Vậy là mày đã lấy trộm con bé khỏi tao phải không?Đáng nhẽ giờ này tao đã có một khoản tiền lớn nếu không phải do mày.Con bé ở đâu?”

“Cô bé đã quay trở lại với gia đình của cô bé rồi, nơi mà bà sẽ không được chạm bàn tay tham lam của bà lên cô bé lần nữa.Cảnh sát đang trên đường đến để bắt bà.Bà thực sự nghĩ rằng bà sẽ bỏ đi được sau tất cả những chuyện xảy ra ư?”

Katey cố gắng để cảnh người đàn bà đó khỏi bỏ chạy, nhưng bà Cameron quả thực nhìn rất lo lắng, sau đó đã khiến Katey ngạc nhiên bởi điều bà ta nói,”Đúng, đó không phải là ý kiến tồi.Nhà tù sẽ là một nơi an toàn để tôi trốn khỏi Geordie, tôi nghĩ vậy.”

Katey nghĩ rằng Geordie Cameron có lẽ đã mất trí rồi mới kết hôn với người phụ nữ này, nhưng nếu ai là người thực sự điên rồ, thì đó là nàng.

“Vậy thì đi thôi,” Bà Cameron tiếp tục, và bà ta chớp ngay lấy tay của Katey để bắt nàng đi với bà ta.”Đi tìm những cảnh sát của cô chứ?Tôi sẽ cần cô nói rằng tôi có tội.Họ có lẽ không tin tôi nếu chỉ có tôi nói vậy.”

Điều đó thật đáng ngờ, nhưng Katey mong được làm nhiệm vụ này.Nàng không mong người phụ nữ này cứ khăng khăng về nó và hăm dọa đưa họ đến trụ sở cảnh sát.Và đây là một điều tốt nhất mà nàng phải làm, bởi vì Katey đã phát hiện ra cậu bé mà nàng đã nhờ chuyển lời nhắn đến cảnh sát đang chơi ở cuối góc phố với một con chó.Một đồng xu có thể khiến một cậu bé làm việc mà nàng yêu cầu, nhưng không phải cậu bé này, cậu bé đơn giản phớt lờ yêu cầu của nàng!

Nàng vẫn nghi ngờ động cơ của người phụ nữ Scotland này.Có thể bà ta thực sự thích một nhà giam hơn là đối mặt với người chồng giận dữ của bà ta?Hình như là vậy.Nhưng thay vào đó nàng lại tự hỏi là tại sao bà Cameron lại khăng khăng rằng nàng phải đi cùng với bà ta chứ.

Chapter 14

Katey ngồi trên chiếc giường nhỏ với 2 chân để lên trên, cầm nạng tì vào đầu gối, đôi môi nàng vặn vẹo khó chịu. Nàng đang tạo ra một câu chuyện hư cấu trong tâm trí mình, về việc Boyd Anderson đang đến gần một cái giá treo cổ. Tay anh ta không bị trói, nhưng miệng anh ta bị bịt kín. Anh ta đang được hỏi xem liệu anh ta có lời cuối cùng gì để nói không, nhưng anh ta không thể trả lời được bởi vì đã bị nhét giẻ.

Nhưng anh ta có thể tháo nó ra đủ dễ dàng, phải không? Rất tốt, nàng sẽ trói tay anh ta lại, bởi vì nàng không thích nghe những điều mà anh ta có thể nói.

Nàng từ từ mở cái cửa sập bên dưới anh. Nàng đang thưởng thức khoảnh khắc này. Mặc dù, anh ta trông không hoảng sợ. Thực sự là trông hết sức ngoan cố, như anh ta đã như vậy khi nàng nhìn thấy anh ta lần cuối. Có lẽ bởi vì anh ta tin chắc rằng anh ta sẽ không bị treo cổ bởi vì sự ngu ngốc, đó là điều mà anh ta đã bị kết án. Nên nếu nàng đặt mình trong hoàn cảnh đó, để anh ta nhìn thấy nàng, sau đó anh ta sẽ biết là anh ta có vài thứ phải lo lắng về...

"Ah, vậy ra cô ở đây," Grace nói một cách lãnh đạm. "Tôi nên biết vậy. Tôi đã tìm kiếm ở khắp mọi nơi. Tại sao tôi không nghĩ đến là tìm trong nhà - giam chứ?" Katey liếc nhìn lên từ phía khung cửa đã đóng phía sau cô hầu gái của nàng. Grace tỏ ra hài hước hết mức với sự châm biếm của mình.

"Tôi vui vì cô thấy vài điều hài hước với việc này," Katey nói với một tiếng thở dài.

"Tôi nghe thích thú ư? Thật sao? Tôi đảm bảo với cô là tôi không có. Tôi đảm bảo với cô là tôi khá tức giận. Một việc làm tốt không phải để dẫn đến việc kết thúc theo cách này."

Và đó chính xác là thứ cảm giác mà Katey đã cảm thấy, cho đến khi nàng bắt đầu treo cổ Boyd Anderson trong tâm trí mình. Bỏ qua một vài sự trừng phạt với anh ta, dù là nó chỉ trong tưởng tượng của nàng, tổng khứ đi, hay ít nhất là bình tĩnh, với vài sự tức giận của nàng. Nàng biết rất rõ là nàng và Grace giờ đã ở London nếu không phải do sự ngoan cố của anh. Nàng chắc chắn đã không còn ở Northampton và tình cờ gặp Maisie Cameron và kết thúc trong nhà giam bởi vì điều đó.

Nhưng giờ Grace ở đây, và rõ ràng những việc mà cô ấy kể lại đã thuyết phục được cảnh sát rằng nàng vô tội. "Giờ thì cô đã đến, chúng ta có thể đi, nên hãy để chuyện này-"

"Thế nào mà cô lại nghĩ thế?" Grace cộc lốc cắt ngang. "Không, tôi tham gia cùng với cô. Hình như, tôi là một trong những thành viên của băng bắt cóc trẻ em của cô."

Điều đó chắc chắn không phải là điều mà Katey hi vọng được nghe. "Điều này thật ngớ ngẩn. Cô có nghĩ là với chuyện cả 2 chúng ta đều kể giống nhau-"

"Chúng ta ư?" Grace cắt ngang ngò vức. "Hay điều mà cô đang sáng tạo ra?"

"Tôi không có!" Katey phẫn nộ nói.

"Well, cảnh sát không hỏi tôi nhiều, nhưng tại sao cô không nói bằng cách nào mà cô lại ở đây?"

“Tôi đã,” Katey đáp với một chút vui mừng.” Ông Calderson, cai ngục của chúng ta, cũng tin tôi.”

“Tôi nên đoán được,” Grace nói, và đi qua cánh cửa đang ngăn họ không trốn đi.

Katey quắc mắt. Đây là một cái nhìn trừng trừng gây ấn tượng sâu sắc về một thay đổi. Grace trông hối hận bởi lời chế nhạo cuối cùng- nhưng chỉ một lúc thôi.

Trong lúc cô hầu gái im lặng, Katey giải thích, “Tôi vẫn chưa được phóng thích bởi vì gia đình Judith. Họ hình như rất nổi tiếng ở đất nước này. Ông Carderson nhận ra tên của họ ngay lập tức và nói ông ấy không dám để tôi đi cho đến khi ông ấy nghe được một người đại diện từ gia đình đó.”

“Vậy nên cô ở đây cả chiều nay?” Grace hỏi đầy hoài nghi khi cô ngồi xuống chiếc giường bên cạnh Katey. “Tôi đã tìm cô ở mọi nơi- 2 lần! Tôi chắc chắn rằng tôi đã chỉ bỏ cô đi một lúc, điều đó-“

“Cô không hỏi chủ quán trọ à?”

“Dĩ nhiên là tôi đã làm vậy.”

“Vậy thì cô nên nghĩ đến việc tìm ở nơi này sớm hơn. Ông ta đã nhìn thấy tôi bị kéo lê ra ngoài. Ông ta không nói với cô à?”

“Ông ta có lẽ là có nói, nhưng ông ấy không cơ hội. Khi tôi phát hiện ra cô không có ở trong phòng. Vợ ông ấy đã ngồi ở bàn tiếp tân và bà ấy nói rằng bà ấy không nhìn thấy cô.”

“Well, tôi đã không còn ở Northampton. Đó là tại tên người Mỹ đáng nguyên rủa, người đã đến để cứu Judith và đã quyết định là mang tôi trở lại London để chịu trách nhiệm với những người nhà Malory, và anh ta đã bỏ qua chiếc xe ngựa chỉ vì điều đó! Nếu tôi không trèo ra ngoài một cái cửa sổ để trốn thoát khỏi anh ta-“

Grace nhảy bật ra khỏi giường và kiên quyết nói, “Giờ tôi biết cô đang kể một câu chuyện hoang đường nữa của cô. Sau khi đã cân nhắc mọi điều, sự thật sẽ được đánh giá cao- vào ngay lúc này!”

Katey không thấy méch lòng. Sự khó chịu của Grace có thể hiểu được. Họ đã không làm điều gì sai cả, giờ thì cả 2 bọn họ đang ngồi trong nhà giam. Và Katey đã kể quá nhiều những câu chuyện hoang đường trong cuộc đời nàng, khiến cho Grace có lý do hợp lý để nghi ngờ cô.

Katey thở dài. “Đó là sự thật. Người đàn ông đó đã nghĩ rằng tôi có tội, nên không quan trọng dù điều tôi kể cho anh ta là điều trái ngược lại. Nhưng ít nhất tôi đã trốn thoát khỏi anh ta. Và Ông Calderson đảm bảo với tôi rằng tôi sẽ không phải chờ ở ngoài kia. Ông ta đang hỏi chị ông ta xem liệu bà ấy có thể cho tôi trọ lại được không. Ông ấy nghe có vẻ chắc chắn rằng bà ấy sẽ vậy.”

“Đằng sau một ổ khóa và bị khóa lại, tôi nghĩ vậy?”

“Well- có thể. Nhưng ít nhất chúng ta sẽ có một căn phòng thoải mái hơn một xà lim.”

Thực sự đây không phải là một cái xà lim kinh khủng. Với không khí trong lành đang thổi vào từ những chấn song cửa sổ, nó không có mùi hôi thối. Thậm chí còn có một tấm lót sàn. Những con côn trùng di chuyển trên những vết nứt, đó là lý do vì sao mà Katey lại giữ chân trên giường, nhưng vẫn tốt hơn là một cái sàn nhà bẩn thỉu.

“Vậy tên người Mỹ nào đã dính líu vào thế?” Grace hỏi khi cô lại ngồi xuống bên cạnh Katey. “Tôi đã được nghe kể rằng cô bé đã quay trở về London với một thành viên trong gia đình cô bé và là gia đình người Anh của cô bé.”

“Không, tôi nghĩ là cô đã ngủ trong xe ngựa khi Judith kể rằng cô bé cũng có những người bà con người Mỹ, và đây là một trong số họ. Cô cũng biết anh ta đấy. Cô là người đã cảnh báo tôi

trên Oceanus là hãy thận trọng khi ở quanh anh ta khi cô thấy rằng anh ta đã quá say mê tôi.”
“Anderson ư?” Grace nói một cách ngờ vực.” Chủ của con tàu đó ư? Nhưng anh ta say mê cô mà. Tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào quá thích một người phụ nữ cả, thật quá rõ ràng là anh ta đang có những suy nghĩ nhục dục về cô. Anh ta phải là người đàn ông cuối cùng nghi ngờ cô chứ, vậy tại sao anh ta lại vậy?”

“Tôi cho rằng đó là do điều mà anh ta nhìn thấy, tôi đang giữ một cô bé trong một căn phòng bị khóa trái trong cùng một thị trấn nơi mà những kẻ bắt cóc cô bé giữ cô bé.”

“Nhưng chắc chắn cô bé sẽ chỉ ra rằng cô bé đã được giải cứu – bởi chúng ta.”

“Tôi chắc chắn là cô bé sẽ vậy, nhưng người họ hàng kia đã nhanh chóng mang cô bé đi mà không hỏi cô bé điều gì đã xảy ra. Boyd đã bị bỏ lại ở phía sau cùng với tôi và nhảy ngay vào kết luận sai lầm đó.”

“Cô không giải thích ư?”

“Dĩ nhiên là tôi đã, nhưng anh ta đã nghĩ rằng tôi là một tên tội phạm, nên anh ta từ chối nghe bất cứ điều gì tôi nói.”

“Nhưng anh ta thích cô!”

“Đó có lẽ đó là một phần của vấn đề.”

“Lý lẽ của anh ta đã bị đảo ngược à?” Grace bắn lại.” Dĩ nhiên! Ôm kẻ thù của cô, ném bạn của cô vào trong nhà giam. Khả năng phán đoán thật hoàn hảo!”

Lời chế nhạo của Grace trở lại. Katey thở dài và nói, “Không, tôi nghĩ đó chỉ là do anh ta cảm thấy anh ta đã quá nghiêng về phía quý mến tôi. Anh ta lăm băm vài điều về đặt quyền lực ở bên ngoài, ngụ ý rằng anh ta không thể tin vào bản năng của chính mình nơi nào mà tôi có liên quan.”

Anh đã nói vài điều khác, nhưng cô sẽ không lặp lại điều đó với cô hầu của mình, khi mà nó gây ra một sự run rẩy dễ chịu bên trong cô khi mà cô nhớ lại. *Tôi không thể nghĩ rõ ràng khi mà cô trong khoảng cách có thể chạm vào, khi mà điều duy nhất trong tâm trí tôi đó là mang cô đến chiếc giường gần nhất, nên tôi không dám thách thức với những lời nói của cô, Katey Tyler. Tôi xin lỗi.*

“Như thế là tốt cho anh ta,” Grace nói, “nhưng tôi không nhìn thấy anh ta ngồi ở đây trong nhà giam cùng với cô trong khi chúng ta chờ vài quý ngài người Anh, người, theo cách này, không có cái nhìn thiện chí với những người Mỹ và có thể sẽ không vội vàng để xóa bỏ việc bắt công này.”

Grace đã có một cuộc cãi lộn với một quý tộc trong vài ngày đầu tiên họ ở London. Người đàn ông đó đã xô cô sang một bên khi cô đang đi thuê một cỗ xe ngựa rằng, sau đó nói vài điều một cách hạ mình về việc chờ sự hầu hạ tốt hơn của cô. Grace đã khinh bỉ tầng lớp quý tộc ngay từ khi đó, mặc dù đó chỉ là một việc tình cờ xảy ra khi cô gặp gỡ với tầng lớp cao hơn- cho đến lúc này.

Katey cảm thấy buộc phải chỉ ra, “Chúng ta đã gặp vài người thân thiện trên chuyến tàu cho đến lúc này, cả ở Anh và ở Scotland.”

“Chẳng ai là những quý ông cả.”

“Thực vậy, nhưng cô không thể trộn chung họ vào với nhau chỉ bởi vì một người đã thô lỗ với cô, đặc biệt là khi phần lớn những người khác đều tốt bụng và giúp đỡ mình. Ngay cả ông Calderson, cai ngục của chúng ta, đã xin lỗi tôi 3 lần bởi không có thẩm quyền để cho tôi đi.”

“Cô nói đúng,” Grace cầu nhàu, sau đó thở dài. “Tôi hi vọng họ ít nhất cũng tìm thấy người đàn bà Scoltand điên loạn đó. Tôi ghét nghĩ rằng những người giải cứu thì ở trong nhà tù trong khi bà ta vẫn chạy tự do ở bên ngoài.”

“Oh, bà ta cũng ở đây với chúng ta. Không ai nói với cô à? Hoặc có lẽ tôi nên nói, bà ta chắc chắn đã khiến cho chúng ta ở đây với bà ta!”

Katey giải thích điều gì đã xảy ra khi cô quay trở lại thị trấn và gặp phải Maisie Cameron, kết thúc bằng “Tôi không thể nói sớm hơn cho ông Calderson về toàn bộ cuộc phiêu lưu khi mà Bà Cameron chỉ một ngón tay vào tôi, gọi tôi là kẻ nói dối, và nói đó tất cả là ý kiến của tôi. Bà ta muốn ở trong nhà giam để trốn người chồng của bà ta, nhưng bà ta vẫn đủ tức giận với tôi bởi đã làm hỏng kế hoạch của bà ta và cũng muốn trả thù một chút.”

Grace nhún một bên lông mày màu hung hung lên “Tại sao tôi lại không ngạc nhiên nhỉ? Tôi đã biết rằng người đàn bà đó không bình thường”

Katey gật đầu. “Một bệnh nhân tâm thần, ông Calderson cho là như vậy. Nhưng tôi không trách bà ta bởi tình trạng khó khăn của chúng ta. Đó là lỗi của Boyd Anderson khiến chúng ta đã không được ngủ trong một khách sạn dễ thương ở London tối nay. Anh ta có lẽ cũng sẽ để tôi ở đây bằng chính sức của anh ta. Anh ta đã phá hỏng một chuyến phiêu lưu hoàn toàn tốt đẹp với sự kiêu căng lỗ bịch của mình.”

“Tôi ghét phải đề cập đến nó, nhưng cái này không phải là một cuộc phiêu lưu nữa. Cái này là một tấn bi kịch.”

“Nó không phải kiểu đó. Nó chỉ trở thành một sự phiền phức và một trở ngại nhỏ, đó là tất cả.”

“Hiển nhiên là một vụ thất bại,” Grace khẳng định.

Đó là điều khó khăn hơn để mà không đồng ý, nhưng Katey đáp, “Nó khá khó chịu, và tôi cũng giận như cô –”

“Cô có thể đánh lừa tôi.”

“- nhưng ông Calderson đã quả quyết với tôi là sẽ không mất quá lâu để cưỡi ngựa đến London, và ông ta đã ngay lập tức gửi một người đàn ông đến nhà Malory để làm sáng tỏ chuyện này. Chúng ta có lẽ sẽ được thả ra muộn nhất vào tối nay.”

Cả 2 bọn họ biết rằng điều đó đã không xảy ra. Trời đã tối. Dù là người đàn ông đó đến được London vào tối nay hay không, thì cũng không chắc lắm là anh ta sẽ quay lại Northampton ngay. Xét cho cùng không là gì với anh ta cả, nếu 2 người Mỹ chết mòn đi trong ngục đêm nay.

Ông Calderson đã chuyển họ đến nhà chị gái của ông ta, nhưng điều đó không ngăn Grace khỏi ca thán, đặc biệt là khi căn phòng của họ hóa ra còn nhỏ hơn cả phòng giam!

Một trong số những tiếng cầu nhàu và ồn ào đó đã hơn cả là đủ, nên Katey đã cố kiểm soát cơn giận của chính nàng. Nàng không thường cảm thấy tức giận. Nàng thường vui vẻ nhiều hơn những người khác và mua vui cho họ, nên nàng đã chia sẻ rất nhiều câu chuyện của nàng về việc “Treo cổ Boyd Anderson” với Grace tối đó để giết thời gian. Và nghe có vẻ như nó chắc chắn đã làm cho Grace vui vẻ. Cô còn cười trước cả khi Katey kết thúc. Nhưng khi cuối cùng họ cũng từ bỏ việc chờ đợi để phóng thích vào tối đó và đành đi ngủ, tất cả những cảm xúc khác lạ đã quấy rối Katey lúc sớm đã ulla lấy nàng và giữ cho mắt nàng mở to, nhìn chăm chăm vào trần nhà tối tăm.

Tức giận, đau đớn... làm sao Boyd Anderson có thể đối xử với nàng như với một tội phạm thông thường được? Anh biết nàng mà! Họ không phải là những người xa lạ. Nàng đã đi qua cả một đại dương cùng với anh. Anh nghĩ rằng nàng là một phụ nữ đã kết hôn với 2 con-well,

không, giờ anh cũng đã quyết định rằng nàng chắc hẳn là một kẻ bắt cóc trẻ con.Nhưng đó là suy đoán của anh, dựa trên luận điểm của anh là nàng đã bắt cóc Judith!

Nàng hình dung ra anh sẽ cảm thấy kinh khủng ra sao khi anh biết được sự thật, nhưng điều đó sẽ không giúp xoa dịu đi nỗi đau mà nàng cảm thấy.Vấn đề là, nàng ghét anh bởi cái cách độc đoán mà anh đã đối xử với nàng hôm nay, nhưng nàng không muốn ghét anh, và những cảm xúc trái ngược nhau đã gây ra một sự đau đớn bên trong lồng ngực nàng và những giọt lệ ngập đầy đôi mắt nàng.Và nàng ghét anh đã khiến cho nàng cảm thấy quá bối rối.

Nàng quay trở lại với việc treo cổ anh trong tâm trí mình và lúc này cái cửa sập mở ra...sau đó nàng hét lên trong giấc ngủ.

Chapter 15

Katey đã khám phá ra rằng mua một cỗ xe ngựa tiện nghi của Anh- ít nhất là một cỗ xe mới- như Judith Malory đã gợi ý, không phải là việc gì đó có thể hoàn thành trong một ngày. Người đàn ông ở xưởng đóng xe ngựa đầu tiên mà nàng ghé thăm đã nói là phải mất 3 tuần. Người chủ thứ 2 nói là ông ấy có thể làm một chiếc cho nàng trong vòng một tháng. Ông ta có một danh sách những người đang chờ!

Điều đó đã đủ tồi tệ khi tất cả những hành khách đi tàu rời khỏi Continent đến trong vài ngày tới đã lấp đầy cái danh sách đó. Việc tốt nhất Katey có thể làm là mua 2 vé trên một chiếc tàu sẽ khởi hành vào tuần sau. Nàng vẫn còn quá đau đớn vì điều đó, nên nàng không muốn hoãn lại việc rời London đi lâu hơn nữa bởi vì một cỗ xe ngựa. Tất cả những việc này là do lỗi của Boyd Anderson. Ông Calderson đã không thả họ ra cho đến chiều hôm qua, xin lỗi rất nhiều khi người đàn ông mà ông đã gửi đến London quay trở lại và nói là những người nhà Malory đã chứng thực câu chuyện của Katey.

Trên đường quay trở lại khách sạn của họ ở London, Katey nói với Grace, "Tôi nghĩ là chúng ta sẽ trở lại với ý tưởng ban đầu của chúng ta và mua một chiếc xe ngựa sau khi chúng ta đến Pháp."

"Cô không nghĩ là chúng ta sẽ gặp phải vấn đề như ở đây sao?" Grace hỏi.

"Đúng vậy, nhưng ít nhất chúng ta có thể bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh đất nước trong khi chúng ta chờ đợi."

Grace gật đầu. "Vậy thì vấn đề tiếp theo cần thảo luận ở đây là chúng ta cần những gì trước khi khởi hành? Một tủ quần áo mới? Thuê một người đánh xe ngựa cho cỗ xe không phải là của cô?"

Katey nhướn một bên lông mày lên trước lời mỉa mai của cô hầu gái. Tâm trạng của chính nàng cũng đang đi xuống. Nàng ghét việc phụ thuộc vào thời gian biểu của người khác. Nàng muốn rời Anh ngay bây giờ, không phải tuần sau. Nàng cũng muốn mua một cỗ xe ngựa ngay ngày hôm nay, không phải là tháng sau. Nàng nghĩ nhanh là sẽ mua một con tàu của chính nàng để nàng không phải giải quyết thời gian biểu với vài người khác nữa và có thể bám dính vào con thuyền của mình. Nhưng nàng có thể tưởng tượng là mất bao lâu để đóng một con tàu! Nàng chỉ hơi nghiêm trọng hóa vào ngày hôm qua khi mà nàng nói với Grace là trong vòng nhiều hơn là 6 ngày nữa họ sẽ chưa rời đi và kết luận bằng, "Tôi nên mua một chiếc tàu vậy thì chúng ta sẽ không gặp phải sự chậm trễ như thế này nữa."

Grace đảo tròn mắt nhìn nàng và đáp, "Mua một cỗ xe ngựa là một ý tưởng hay, mua một con tàu thì không. Chúng ta không thể lái tàu đi vòng quanh thế giới. Chúng ta chỉ cần một con tàu để đến lục địa tiếp theo thôi."

"Và sau đó lại như thế này."

"Đúng, nhưng sẽ chậm hơn bao nhiêu tháng cơ chứ?" Grace lại hỏi. "Cô nói vậy bởi chính bản

thân cô, rằng đi qua Châu Âu sẽ mất bao nhiêu thời gian cơ chứ.Ngoài ra, không có nhiều lựa chọn địa cho chúng ta tới thăm – phải không?”

Dù cho sự dạy dỗ mà Grace nhận được ở Danbury không bao gồm địa lý.Cô cũng sẵn lòng thừa nhận cô chỉ ở trường học đủ lâu để học đọc và viết.Sự giáo dục của Katey thì bao quát hơn nhiều, và trong khi gia sư của nàng đã chuyên cần trong việc dạy cho nàng về thế giới, nàng không có những quyển sách ảnh để cho nàng thấy điều mà ông ấy nói, nên thật khó cho việc nàng tưởng tượng về sự khác biệt giữa Châu Âu và Châu Phi đến Châu Mỹ như thế nào.Gia sư của nàng chỉ cho nàng một sự thưởng thức phía chân trời xa xăm, mà không cho nàng thấy nó.Nàng biết từ những bài giảng của gia sư là sẽ có nhiều thuận lợi khi đi tàu từ đất nước này đến đất nước khác hơn là đi du lịch ở trên đất liền.

“Thật là tệ nếu chúng ta không thuê được một con tàu,” Katey kết thúc bằng một tiếng thở dài. Grace cười khúc khích.”Điều đó thật buồn cười.Chờ con tàu tiếp theo đến bến cảng mà cô muốn đến chỉ có một chút bất tiện,đó là một cái giá nhỏ phải trả cho việc nhìn ngắm thế giới.” Nhưng Katey thì dứt khoát thấy rằng tính kiên nhẫn không phải là một trong những điểm mạnh của nàng.”Well, thế tủ quần áo mới thì sao?” Grace thực giục.

“Tại sao tôi lại phải cần một tủ quần áo mới?Tôi đã mang theo một chiếc rương quần áo rồi mà.Tôi không dùng, vậy tại sao tôi lại phải mua nhiều hơn nữa?”

“Bởi vì cô không có gì có thể dùng được cả, quần áo hàng ngày mà cô thường mặc được mang theo từ Gardener.Cô không có một chiếc váy dạ hội hay áo choàng nào.Nếu cô được mời đến một bữa tối long trọng hay-“

“Được mời bởi ai cơ chứ?” Katey cười khúc khích.”Chúng ta chính xác không gặp người nào sẽ mời đến những bữa tiệc hào nhoáng cả.”

“Cô có thể được mời.Cô ít nhất là nên chuẩn bị.Hoặc là cô sẽ từ chối những lời mời chỉ bởi vì cô không có bất cứ thứ gì thích hợp để mặc cả?”

Katey thừa nhận điều đó.”Tôi cho rằng điều đó không hại gì khi ít nhất có một chiếc váy dạ hội, phải không?Và tôi muốn mang lại vài điều thoải mái khác cho toàn bộ chuyến du lịch.Có lẽ sẽ có cơ hội cho điều đó nếu hôm nay chúng ta tìm được một cô thợ may.Tốt lắm,hãy kêu người đánh xe chuyển hướng.Tôi nghĩ là tôi đã để ý thấy vài cửa hàng ở vài con phố trước.”

Grace nói với người đánh xe, nhưng sau khi cô ngồi lại ghế, cô nói,”Giờ chúng ta phải làm một danh sách những việc cần làm ngay, cô sẽ đi thăm đứa bé, để chắc chắn rằng cô bé đã về đến nhà chưa?”

“Tôi thực sự - không biết, tôi nghĩ là không.Tôi không thích kết cục của chuyến phiêu lưu nhỏ đó, nên tôi sẽ sớm quên nó.Mặc dù,cô bé là một bé gái thú vị.Tôi ít nhất sẽ gửi một bức thư ngắn đến-“

”Nhất gan.”

Katey cứng lại.”Xin lỗi?”

“Cô nghe đúng rồi đấy.Cô sợ rằng nếu cô đến bất cứ đâu gần một ngôi nhà Malory cô sẽ kết thúc với việc đụng phải anh ta lần nữa.”

“Cô hoàn toàn sai rồi.Tôi thích lại đụng phải Boyd Anderson bởi tôi có thể cho khẩu súng lục mà tôi mua một cơ hội sử dụng tốt.”

Grace khịt mũi.”Cô sẽ không bắn anh ta.”

“Tôi treo cổ anh ta phải không?”

Grace cười phá lên, nhưng khi cô ngừng lại, cô nói với một một nụ cười trêu mếu,”Cô đã khiến

những câu chuyện bịa đặt mà cô dựng lên trở nên viên vông quá rồi, Katey. Khả năng tưởng tượng thuần túy như vậy không thể chịu đựng được điều mà cô thực sự làm nếu có cơ hội. Nhưng điều đó thật khôi hài, cách mà cô treo cổ anh ta ý. Nó khá tệ với việc chỉ là trí tưởng tượng của cô trong lúc tức giận.”

“Tôi không hiểu vì sao cô lại nghĩ vậy. Tôi không thể tức giận, cô mới là người trải qua những cảm xúc đó. Tôi giận dữ với điều đó vì toàn bộ chuyện đó đều là rắc rối.”

“Có lẽ vậy, nhưng cô tránh xa vấn đề đó.”

“Có lẽ bởi vì tôi không muốn tranh luận với anh ta?” Katey đáp lại một cách nhanh chóng.

“Tôi muốn nói về đứa bé. Viết một bức thư ngắn không mong đợi hồi đáp không nói cho cô biết rằng cô bé đã về nhà an toàn. Nếu đó không phải thực sự là một người họ hàng đã cứu thoát cô bé ngày hôm đó thì sao? Nếu Anderson là một trong những tên bắt cóc và anh ta đã đưa cô đi một đường khác để cô không nghi ngờ điều gì thực sự xảy ra thì sao? Nếu Judith chưa bao giờ về nhà thì sao?”

Lúc này Katey cười. “Cô đã nghe quá nhiều những câu chuyện hoang tưởng của tôi rồi!”

“Tôi đang nghiêm túc.”

“Vậy thì hãy chọn ra một điều không quá ngớ ngẩn đi. Oceanus thuộc về anh ta. Và trong suốt cuộc hành trình chúng ta đã được nghe kể rằng đó chỉ là một trong nhiều con tàu thuộc về công ty hàng hải của chính gia đình anh ta. Người đàn ông đó không nghèo túng, Grace.”

“Giống cô, nhưng điều đó không ngăn anh ta khỏi nghi ngờ, đúng không?”

Lời tuyên bố này có vài hiệu lực. “Tốt thôi, tôi sẽ chắc chắn rằng tôi đã xác nhận đúng khi bức thư của tôi được đưa đi. Tôi cho rằng mọi việc điều ổn về phần Judith. Nhưng tôi không đi đến nơi ở của nhà Malory đâu.”

“Rất thẳng thắn,” Grace nói. “Tôi chỉ không muốn nhìn cô cuối cùng lại buông thả mình ở đây – nói về điều đó, chúng ta sẽ có thời gian trước khi chúng ta có một cuộc đi chơi khác đến Gloucestershire.”

“Không” Katey nói ngay lập tức. “Thực sự thì, tôi đang nghĩ về một chuyến đi xe dọc theo bờ biển phía Nam, có lẽ cho đến tận Dover, hoặc có thể là đến tận Cornwall, nếu chúng ta không lãng phí thời gian. Chúng ta đã không có cơ hội đến thăm những quận ở phía Nam trước khi chúng ta đi đến Scotland.”

Grace bắt chéo tay, nhìn ương bướng, trước khi cô nói, “Tôi sẽ không nghĩ đó là trách nhiệm của tôi nếu tôi không đề cập rằng cô có thể không bao giờ quay trở lại Anh một khi chúng ta rời đây đi. Cô có thể đến Ý và quyết định rằng đó là đất nước mà cô muốn dừng chân. Cô đã nói Scoltand là một nơi đẹp để sống, nên tôi biết cô sẽ xem xét tất cả những quốc gia chúng ta đến thăm với một con mắt đánh giá đó là nơi mà cô có kế hoạch dừng chân khi cô kết thúc việc ngắm nhìn thế giới.”

“Nghĩ về điều đó,” Grace tiếp tục. “Cô biết cô sẽ kết thúc với sự hối tiếc cho việc cô đã không cố gắng để gặp gia đình mẹ cô, khi mà chúng ta ở phía bên kia của thế giới.”

Chapter 16

Katey nên biết rằng gửi một bức thư đến nhà của Judith sẽ gọi ra nhiều hơn chỉ là một lời đáp đơn giản. Khi người phục vụ khách sạn đến cửa và nói với nàng là nàng có một vị khách đang chờ ở đại sảnh, nàng gần như đã gửi cô hầu gái của nàng trở lại với câu trả lời là nàng không sẵn lòng.

Nàng sợ đó là Boyd. Anh có thể đã ở nhà Malory khi tin nhắn của nàng đến và theo người đàn ông đó quay trở lại khách sạn của nàng. Nàng không muốn gặp lại anh. Không bao giờ nữa. Không cả để chứng minh cho anh thấy và làm anh phải quỳ gối xin lỗi khi anh đã khám phá ra rằng mình đã sai lầm như thế nào. Nhưng dầu sao nàng cũng theo người hầu gái xuống dưới, từ chối tin rằng sự mong đợi mà nàng đang trải qua là có bất cứ sự liên quan nào với sự kích thích khi nghĩ đến việc được gặp lại anh.

Nàng không có một cơ hội nào cảm thấy khuây khỏa hay thất vọng khi nàng nhìn thấy vị khách của nàng không phải là Boyd Anderson. Nàng quá ngạc nhiên bởi người đàn ông đang đứng chờ nàng. Ông ấy đẹp trai không tin nổi, và không thể làm được gì với nụ cười ấm áp mà ông mang đến cho nàng. Cực kì cao với một cái nghiêng mình, cơ thể vạm vỡ đó hoàn hảo với chiều cao của ông, ông là kiểu đàn ông mà một thợ may ưa thích. Ông cực kì thanh nhã trong chiếc áo choàng màu nâu sẫm và chiếc quần ống túm màu vàng sẫm, cavát của ông được thắt gọn gàng, không quá cao. Quần áo của ông là kiểu đánh thịnh hành, không quá kiểu cách. Không diêm dúa. Mái tóc đen màu than của ông rũ xuống thành những gợn xoắn ở phía dưới tai ông, đôi mắt ông hơi xếch một cách kì lạ và vô cùng đẹp với màu xanh cô ban... đôi mắt của Judith Malory, nàng nhận thấy rõ!

Ông là một người bà con, và trong khi nàng không được nhìn rõ Jeremy Malory trước khi anh ta vội vã rời khỏi cùng với Judith hôm đó, nàng nhận ra những nét đặc trưng có thể có ở anh ta. Quá giống nhau từ những gì nàng nhớ, mặc dù nàng có thể thề là anh ta trẻ hơn. Không phải người đàn ông này già. Nàng đoán chừng nhiều nhất là 30 hoặc gần 40 thôi.

"Tiểu thư Tyler? Tôi là Anthony Malory, cha của Judith." Ông ấy đưa tay ra và siết một cách ấm áp.

Well, nàng không trông chờ điều này! Đây là người đàn ông mà Boyd cố gắng khiến nàng hoảng sợ ư? Thật buồn cười làm sao!

Nàng đáp lại nụ cười của ông. "Gọi cháu là Katey. Cháu hi vọng là Judith đã bình phục khỏi cuộc giao dịch bẩn thỉu?"

"Cảm ơn cháu, đúng vậy. Cháu không thể hiểu hết lòng biết ơn của vợ ta và ta đối với sự giúp đỡ của cô. Cháu là một phụ nữ trẻ phi thường, Katey."

Nàng không thể không đỏ mặt. "Cháu chỉ làm điều mà bất cứ người nào khác cũng sẽ làm."

"Cháu sai rồi. Hầu hết mọi người sẽ không bận tâm đến cuộc trao đổi của chúng. Cháu đã nhìn thấy một cô gái nhỏ đang gặp phải hoàn cảnh khó khăn và giải cứu cô bé. Cháu đã hoàn toàn

khiến con gái ta say mê, cháu biết chứ.Con bé đã không làm gì cả ngoài việc nói về cháu từ khi con bé về nhà."

Katey cười toe toét."Cháu cũng như vậy.Cô bé rất thông minh ở độ tuổi của mình,cháu phát hiện ra là mình đã đối xử với cô bé như là với một người lớn vậy!"

Ông cười khúch khích."Con bé có ảnh hưởng đó đến tất cả chúng ta!Và con bé mong muốn được gặp lại cháu.Vợ ta, Roslynn, có một bữa ăn gia đình nhỏ tối nay và bọn ta muốn cháu tham dự cùng."

Katey gần như cười, nhớ đến cuộc nói chuyện của nàng với Grace sáng đó.Cô ấy sẽ không bao giờ mơ rằng nàng buộc phải nói,"Nhưng cháu không có gì để mặc cả!" rõ là như vậy.Ngoại trừ nàng đã nói ra điều đó.Nhà Malory là những quý tộc người Anh.Họ gần như chắc chắn rằng đi ngủ mà trông rất tao nhã!

"Cháu sẽ phải từ chối thôi.Cháu không có bất cứ thứ gì thích hợp để mặc đến một bữa tiệc ở London cả."

Anthony cười và nói,"Sự có mặt của cháu là niềm mong ước, không phải tủ quần áo của cháu.Và Judy sẽ buồn nếu cháu không đến."Sau đó ông thêm vào một cách khôi hài,"Hãy mặc một cái bao tải nếu cháu muốn, ta hứa với cháu là gia đình ta sẽ không để ý đâu.Vậy nên đừng từ chối.Ta sẽ gửi một chiếc xe ngựa đến cho cháu trong vài giờ nữa."

Và làm thế nào mà Katey có thể từ chối được đây?Anthony Malory là một người đàn ông không gì lay chuyển được, nhưng rất tốt mặc cho tất cả những điều đó, và nàng muốn gặp lại Judith, nên nàng bèn lên đồng ý.Grace, dĩ nhiên,đã nói với nàng ít nhất 3 lần,"Tôi đã nói với cô vậy rồi,"khi họ tìm chiếc váy đẹp nhất của Katey.Tất nhiên không phải là một chiếc bao tải, nó là một chiếc váy dài màu hồng đơn giản với những cái khuy bằng xà cừ.Khi Katey mặc nó và Grace chải tóc của nàng thành một bím lỏng lẻo che phủ bờ vai nàng, nàng cảm thấy thoải mái hơn khi có mặt ở bữa tối ở nhà Malory.Và không lâu sau nàng đã trên đường đến căn nhà phố sang trọng ở Piccadilly.

Đó là một sự ngạc nhiên khác. Từ đường cái, căn nhà phố của nhà Malory nhìn rất chật hẹp, nhưng bên trong nó rất đồ sộ.Nó gần như chắc chắn to gấp 3 lần căn nhà của nàng ở Gardener.Và nhìn rất đẹp!Khung mạ vàng, những chiếc đèn treo bằng pha lê, sàn phòng giải lao được làm bằng đá cẩm thạch sáng bóng.

Mọi nơi mà nàng nhìn nàng đều thấy những chi tiết tao nhã.Katey cảm thấy hoàn toàn không còn là mình nữa.Những người này những quý tộc rất giàu có- nàng đang làm cái quái quỷ gì ở đây vậy?

Nhưng suy nghĩ đó không phải là điều cuối cùng.Ý của Anthony Malory về "Nhỏ" dường như lớn hơn Katey nghĩ khi một người quản gia dẫn nàng vào trong một căn phòng đầy người, và tất cả họ đều đang nói cảm ơn nàng.Thậm chí người quản gia cũng cảm ơn nàng!

Katey để ý rằng Roslynn Malory không mặc cầu kì như những người phụ nữ khác trong phòng.Ngài Anthony có lẽ đã nói với bà về vấn đề ngớ ngẩn của "những bộ quần áo" ngài ấy đã giải quyết điều đó khi ngài ấy mời Katey tới ăn tối, nên bà ấy chỉ mặc một chiếc váy và một cái áo choàng.Điều đó đặc biệt chỉ là cố gắng để Katey cảm thấy được dễ chịu, nhưng cái ôm chặt của Roslynn dành cho nàng đã khiến nàng hoàn toàn thoải mái.

Anthony đón chào nàng một cách ấm áp, nhưng Roslynn đã kéo nàng trở vào trong phòng giải lao để nói chuyện riêng."Ta rất vui vì Tony đã thuyết phục được cháu đến tham dự bữa tối này với chúng ta.Anh ấy nói là cháu đã đưa ra một tranh luận tuyệt vời."Katey đỏ mặt, nhưng

Roslynn cười và quả quyết với nàng, "Ta đùa thôi, cô bé yêu quý. Ta chỉ muốn cháu cảm thấy dễ chịu khi ở đây. Ta hi vọng là cháu sẽ đồng ý tiếp nhận lòng mến khách của bọn tôi lâu hơn tối nay, nhưng chúng ta có thể nói về điều đó sau. Trước khi Judy xuống, ta nghĩ cháu có thể muốn biết rõ hơn về rắc rối không may này, như giờ chúng ta đã hiểu. Anh họ ta Geordie Cameron luôn thèm muốn gia tài của ta, cháu biết đấy."

"Vậy thực sự là anh họ của bà đã bị chồng bà đánh?"

"Cháu đừng ngạc nhiên về điều đó. Đó chắc chắn không phải là lần đầu tiên. Trước khi ta kết hôn với Tony, Geordie đã cố gắng để bắt cóc ta vài lần. Ta biết anh ta đang làm gì. Anh ta đang cố thuyết phục ta kết hôn với anh ta để anh ta có thể chạm tay vào tài sản của ông nội để lại cho ta, và anh ta đã không quan tâm là điều đó được hoàn thành như thế nào. Tony đã chấm dứt chuyện đó, và bọn tôi đã chắc chắn rằng không phải lo lắng nhiều đến anh ta nữa! Và Geordie đã thành khẩn hối lỗi sau đó, nên trong khi Tony có thể đổ tất cả trách nhiệm về những việc này cho anh ta, ta đã không vậy. Ta cũng đã nhận được một bức thư xin lỗi từ anh ta hôm nay và đảm bảo rằng vợ anh ta sẽ không quấy rầy bọn tôi nữa, mặc dù vợ chồng ta đã biết điều đó rồi. Người làm của Calderson đã giải thích khi anh ta đến đây để nghe câu chuyện của Judy về những chuyện đã xảy ra với Maisie Cameron và cho biết là đã bắt được bà ta."

Katey thấy rõ ngay lập tức rằng những người nhà Malory không biết rằng nàng đã bị người phụ nữ đó buộc tội là một tên trong băng đảng bắt cóc và phải dành thời gian trong ngục bởi vì điều đó. Nàng bắt đầu đề cập đến điều đó, nhưng nàng bất ngờ đổi ý. Judith đã an toàn ở nhà, và những người nhà Malory đã an tâm và biết ơn vì sự giúp đỡ của nàng. Họ không cần biết là nàng đã phải chịu thêm hậu quả nào nữa từ việc đó.

Một tiếng thép vui sướng đã làm gián đoạn suy nghĩ của nàng. Nàng thấy Roslynn đảo tròn mắt, sau đó quay lại để nhìn xem tại sao. Judith đang nhảy xuống cầu thang để đến chỗ họ, và cô bé đã khóa chặt phía trên Katey với một cái ôm hồ hởi.

"Chị đã đến! Em rất vui. Cha đã trêu em rằng chị có lẽ sẽ không đến. Và chị nhìn rất xinh đẹp trong chiếc váy đó."

Katey cười khúc khích. Có phải mọi người đều đã nghe về tủ quần áo hạn chế của nàng rồi không?

"Nhìn em kìa, thật đáng yêu. Em không kể với chị rằng em là cô bé xinh đẹp nhất nước Anh!"

Judith tươi cười bởi lời khen đó, Katey không nghi ngờ gì đó là sự thật. Cô bé có mái tóc ánh đồng của mẹ và đôi mắt xanh đẹp kì lạ của cha, và cả 2 đều có vẻ ngoài gây choáng váng. Katey có một cảm giác rằng Judith sẽ rất xinh đẹp khi cô bé lớn. Ngay cả bây giờ, tràn ngập sự vui sướng, cô bé rực sáng như một thiên thần.

"Chị đã gặp mọi người chưa?" Judith hỏi, sau đó trước khi Katey có thể trả lời, cô bé đã nói, "Đi với em, em sẽ đảm bảo là chị có."

Cô bé không rời khỏi cô sau đó. Và như một nữ chủ nhà hoàn hảo, cô bé gần như chắc chắn đã ăn mặc thích hợp cho ngày hôm nay, cô bé giới thiệu Katey với những người họ hàng của cô bé và cung cấp vài lời bình luận về mỗi người sau đó.

Bác Edward và Charlotte của cô bé ở đây. Họ cũng sống ở London. Anh họ của cô bé Jeremy và cô dâu mới của anh- cựu trộm cắp, Judith đã thì thầm vậy- cũng sống ở London, và chỉ vừa mới trở về từ chuyến du lịch đám cưới của họ.

Katey hoàn toàn cứng đờ khi nàng được giới thiệu với người đàn ông trẻ đẹp trai đó, anh chàng mạnh mẽ đã đưa Judith đi ngày hôm đó ở Northampton. Sẽ tốt hơn nếu anh ta quanh

quần đủ lâu để gặp nàng sau đó, điều đó sẽ khiến nàng khỏi phải trở nên thân thuộc với phía trong nhà giam.

Nàng suýt nói ra, sự mất lịch sự không có trong bản năng tự nhiên của nàng, nên nàng không nói gì. Và đó nhất định không phải lỗi của anh ta cho việc Boyd Anderson không thể chấp nhận sự thật nếu nó đánh vào đầu anh ta.

"Tôi xin lỗi vì chúng ta đã không gặp nhau vào một ngày khác," Jeremy xin lỗi khi anh ta bắt tay nàng. "Nhưng tôi chắc chắn rằng Boyd đã giải thích tại sao nó khẩn thiết khi tôi phải đưa Judith về nhà ngay lập tức."

"Oh, anh ta đã," Katey đáp, và tự khen ngợi mình vì nó không nghe như là một lời mỉa mai.

Nàng nửa như hi vọng thấy Boyd ở nhà Malory, thực sự vậy. Nàng thất vọng vì anh đã không ở đây. Không phải là nàng đã quyết định nàng sẽ nói với anh điều gì nếu anh ở đây, nàng chỉ biết rằng điều đó đang quấy rầy nàng.

Đó là lý do tại sao mà cũng tốt khi anh không có mặt, bởi vì không khiến nàng nhận ra lâu hơn rằng gia đình Judith cũng không biết về sai lầm của anh. Làm sao họ có thể biết trừ khi anh kể với họ chứ? Anh rõ ràng không muốn đặt chân vào một vùng nước bẩn. Anh gần như chắc chắn rằng những người nhà Malory sẽ không bao giờ gặp nàng nên không cần anh phải thú nhận. Nhưng nàng cũng không muốn để mọi người mất vui tối nay bằng việc nói ra sự buộc tội ngu ngốc của anh.

Như với Jeremy, Katey có thể thành thật nói là nàng chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào đẹp trai hơn, nhưng nàng vẫn hơi khó chịu với anh. Nàng có thể gặp bây giờ tại sao nàng lại nghĩ rằng Anthony có lẽ là Jeremy khi nàng gặp ông ở khách sạn. Cha của Judith gần giống với người nhà Malory trẻ hơn này và nàng sẽ nghĩ rằng Jeremy là con trai của Anthony hay em trai, nếu nàng đã không biết rằng anh là anh họ của Judith.

Nhưng vợ của Jeremy, Danny, rất xinh đẹp. Katey gần như há hốc miệng vì ngạc nhiên khi nàng nhìn thấy cô ấy! Cô ấy mặc một chiếc váy lụa màu ngọc lục bảo, tóc cô trắng như tuyết và được cắt ngắn không hợp mốt, nhưng cô gương mặt cô vô cùng thanh tú. Katey chắc chắn rằng nàng chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào xinh đẹp như Danny Malory, nhưng sau khi nàng được giới thiệu với anh họ Derek của Judith và vợ của anh ấy, Kelsey, và nàng đã sửa lại - và nàng bắt đầu tự hỏi rằng làm sao những người nhà Malory có thể có vẻ ngoài gây kinh ngạc như vậy.

Tất cả họ cũng đều ăn mặc rất chỉnh tề. Danny với chiếc váy lụa màu ngọc lục bảo của cô, Kelsey và Charlotte với chiếc váy nhung tối màu, ngay cả những người đàn ông cũng mặc áo vét và cà vạt bằng ren, và đó không phải là một kiểu xã giao! Nếu tất cả họ không quá ấm áp và chân thành thích thú khi nàng ở đây, nàng sẽ thực sự bối rối trong bộ váy vải bông đơn giản của mình, bộ váy dường như ở không đúng chỗ giữa những bộ quần áo thêu lông lẫy và trang sức lấp lánh của họ. Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến điều đó cho đến mới đây, bởi vì Judith rõ ràng không cho nàng bất cứ lúc nào để nghĩ về tất cả những điều đó với những lời giải thích tuôn ra như suối của cô bé.

"Con trai của họ, Brandon, chị biết đấy, là công tước Wrigton," Judith nói với nàng sau khi cô bé kéo Katey ra xa khỏi Derek và cô vợ dễ thương của anh ấy.

Thông tin đó tuyệt đối không có ý nghĩ gì với Katey. Gia sư của nàng sinh ra ở Mỹ và chưa bao giờ dạy nàng các chức tước khác nhau trong giai cấp Quý tộc Anh. Một quý ngài là một quý ngài với nàng, không nhiều hơn, không ít hơn.

"Chị không bao giờ đoán được đâu, nhưng Derek đã gặp Kelsey trong một nhà chứa đấy," Judith

tiếp tục với một tiếng thì thầm khác, sau đó thêm vào, "không, đó không phải là điều mà chị đang nghĩ đâu. Đó hoàn toàn là một câu chuyện thú vị, điều đó đã khiến chị ấy ở đây."

Katey có thể tưởng tượng được- không, thực sự, nàng không thể! Nhưng những bí mật mà đứa bé này đã tiết lộ với nàng phần lớn rõ ràng là những chuyện xấu xa và đó là những điều mà Judith không nên biết ở độ tuổi của cô bé. Kẻ trộm và nhà chứa, và không kể đến những tên cướp biển trước đó nữa? Chắc chắn rằng khía cạnh không bình thường trong cuộc sống những người nhà Malory không được công khai ra ngoài, vậy tại sao cô bé lại chia sẻ chúng với Katey? "Chị sẽ không nói điều đó với bất cứ ai," Judith nói, có vẻ đọc được những suy nghĩ của Katey.

"Chị là ngoại lệ."

Katey cực kì đỏ mặt. Đó là một trong những lời khen dễ chịu nhất là nàng từng nhận được. Nhưng nàng lấy làm ngạc nhiên về sự nhận thức kỳ lạ của cô bé.

"Chị không bao giờ là kiểu người- nhưng tại sao em lại nói vậy?" nàng hỏi.

Judith nhún vai. "Điều đó thật kì quặc, nhưng em cảm thấy như là em đã biết chị từ lâu rồi vậy." Điều đó thực sự kì quặc, bởi vì Katey cũng cảm thấy một mối quan hệ như vậy với cô bé. Nhưng sau đó Judith nhắc nàng nhớ lại chính bản thân nàng ở độ tuổi đó với sự thân thiết, tò mò, và vô số câu hỏi của nàng!

"Đó chắc chắn là bởi vì chúng ta đã nói chuyện rất nhiều về bản thân mình khi chúng ta gặp nhau, và mới đây trong cỗ xe ngựa của chị," Judith đưa ra. "Từ trước đến nay, em chưa bao giờ nói nhiều như vậy với bất cứ ai khác, những người không phải trong gia đình."

Katey mỉm cười và liếc nhìn căn phòng. "Và em tất nhiên là có một gia đình lớn."

Judith cười khúc khích với điều đó, một âm thanh nhắc Katey nhớ lại tuổi thơ của nàng cũng đã từng như thế. "Đây còn không phải là một nửa số họ! Em tin là phải đếm được đến 8 nhà Malory riêng rẽ ở London hiện giờ, mặc dù chị có thể muốn hỏi mẹ em để xác nhận điều đó. Nhưng ngay cả điều đó cũng không coi đã là toàn bộ gia đình của em."

Katey phát hiện ra điều đó thật khó để tìm hiểu. Nàng là đứa trẻ duy nhất không có những cô dì và chú bác, không anh chị em họ, thậm chí không cả ông bà nội ngoại- ít nhất không ai biết điều đó cả. Điều đó chắc hẳn là tốt, nàng nghĩ, về việc có nhiều họ hàng. Và có lẽ nàng nên đến Gloucester lần nữa và lần này thì thực sự gõ cửa nhà Millard.

Bữa tối được thông báo không lâu sau đó. Cái bàn thực sự dài, khiến Katey nghĩ mất bao nhiêu lâu thì những thành viên trong gia đình mới có dịp ăn ở đó. Với 10 người có mặt tối nay, Roslynn ngồi cùng với nhóm ở phía cuối chiếc bàn dài, sắp xếp cho Katey ngồi ở giữa Anthony và Judith, trong khi bà ngồi phía đối diện với.

Không có một lần nào dừng lại trong cuộc nói chuyện, từ đua ngựa và con ngựa đực thuần chủng mới nhất có giá trị của Derek, đến những ý kiến của các quý bà về những mẫu thời trang mới nhất với vòng thắt lưng thấp hơn. Charlotte thích phong cách mới, trong khi 3 phụ nữ khác vẫn ưa chuộng mặc theo phong cách của những bộ quần áo của Pháp.

Khi Charlotte hỏi ý kiến Katey, nàng đã thừa nhận, "Cháu sợ rằng cháu đã có một cô thợ may trong 5 năm và đã tới thăm một người sáng nay. Cháu đã đặt hàng một chiếc váy dạ hội và nghe theo lời khuyên của cô thợ may. Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ chỉ may những bộ váy theo phong cách mới với thắt lưng thấp hơn."

"Cô ta thật vô lễ làm sao," Kelsey nói.

"Và chắc chắn là một người quá tự cao," Danny thêm vào. "Em biết những chủ tiệm cư xử theo một cách nào. Cô ta chỉ muốn chị nói với tất cả bạn bè của mình nơi chị đã mua những bộ quần"

áo thời trang mới.”

“Cái đó không quan trọng,” Katey cố gắng bảo đảm với họ. “Cô ấy sẽ chỉ có 4 ngày để may chiếc váy đó. Cháu không có thời gian để tìm kiếm đây đó một thợ may khác.”

“Điều đó thật buồn cười! Không mất quá lâu để may một chiếc váy dài,” Roslynn nói. “Cô ta chắc chắn chỉ tìm một lý do để tính tiền của cháu nhiều hơn. Ta sẽ gửi thợ may của ta đến gặp cháu vào ngày mai. Cô ấy sẽ may cho cháu nhiều váy như cháu muốn với bất cứ kiểu nào mà cháu thích và cũng nhanh như yêu cầu.”

“Cảm ơn bà, nhưng điều đó không cần thiết đâu. Cháu sẽ đi du lịch, nên cháu không cần những bộ quần áo đủ loại. Và chuyến tàu của cháu sẽ khởi hành vào tuần sau.”

“Về nhà cháu ở Mỹ ư?” Anthony hỏi.

“Không ạ, cháu không còn gia đình ở đó nữa, nên cháu nghi ngờ là mình sẽ trở về đó nữa.”

“Chị ấy có gia đình ở Anh, nhưng chị ấy không muốn đến gặp họ.” Judith lạnh nhạt.

Việc đổ mắt của Katey đã khiến cho Roslynn nhẹ nhàng trách mắng con gái bà. “Đó là thông tin thuộc về riêng tư, mèo con. Katey sẽ kể nó nếu chị ấy muốn. Con không được làm điều đó hộ chị ấy.”

Môi dưới của Judith hơi run lên, đã khiến cho Katey nhảy vào bảo vệ. “Điều đó hoàn toàn đúng, thực vậy. Cháu có gia đình ở đây, nhưng cháu chưa bao giờ gặp họ, và cháu không nghĩ là cháu có thời gian để thăm họ trước khi cháu đến Pháp. Nhưng cháu không thể kiếm được bất cứ chuyến đi nào sớm hơn tuần tới.” Nàng ngừng lại để mỉm cười với cô bé và siết chặt tay cô bé ở dưới bàn. “Sau cuộc thảo luận của chúng ta, Judith, chị đã xem xét việc đến thăm họ, và thấy rằng chị có ít thời gian hơn ở Anh, chị hầu như chắc chắn vậy. Nhưng mẹ em đúng, chị không thích thảo luận về chuyện đó.”

Nàng nói nhiều bởi không cần thảo luận về điều đó! Nhưng những người nhà Malory lại nói bóng gió, và Anthony thay đổi chủ đề để, “Điều gì đã quyến rũ cháu đến Pháp vậy? Mua sắm ư?”

“Không ạ, đó là quốc gia tiếp theo mà cháu sẽ đến thăm trong chuyến du lịch của mình.”

“Có bao nhiêu quốc gia mà cháu dự định tham quan vậy?” Edward hỏi.

“Tất cả các quốc gia ạ,” Katey đáp. “Thực ra là cháu sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới.”

“Thế giới ư?” Jeremy gần như mắc nghẹn với miếng cắn anh đang nuốt. “Quý thần thiên địa ơi, hầu hết mọi người đều muốn du lịch đến lục địa, nhưng cô lại muốn nhìn ngắm toàn bộ thế giới ư?”

“Tại sao lại không chứ?” Katey hỏi. “Có vài điều mà tôi mong ước được làm sau khi đã dành toàn bộ cuộc sống của mình ở trong một ngôi làng nhỏ. Giờ đây không có gì chới buộc tôi cả, tôi muốn nhìn ngắm phần còn lại của thế giới.”

“Đừng nhìn quá ngạc nhiên vậy chứ, chú con,” Anthony nói với cháu trai mình. “Mỗi người đều có những mục tiêu khác nhau. Chỉ là mục tiêu của Katey là một điều rất lớn thôi.”

“Nhưng một chuyến du lịch thế giới sẽ là – mãi mãi,” Jeremy chỉ ra.

Katey cười toe toé. “Không hoàn toàn lâu như thế, mặc dù tôi đã mang mọi thứ để đi khỏi đây. Đã nhiều hơn một tháng kể từ khi tôi từ Mỹ đến và tôi mới chỉ nhìn thấy Anh và Scotland cho đến giờ. Nên tôi biết rằng tôi không thể dành quá nhiều thời gian ở một nơi, đó là lý do mà tôi rất khó chịu với giờ giấc đi tàu. Tôi đã phải nên rời đến Pháp vào ngày mai, chứ không phải tuần sau.”

“Well, bởi vì cháu bị trễ, bọn ta có thể mời cháu ở lại với bọn ta cho tới khi chuyến tàu của cháu khởi hành được không?” Roslynn hỏi. “Đó là điều tối thiểu mà vợ chồng ta có thể làm sau khi

cháu đã giải cứu Judy cho chúng ta.”

“Đúng vậy, làm ơn đi mà Katey,” Judith phấn khởi thêm vào.

“Cảm ơn bà, nhưng nếu chuyển thăm viếng gia đình cháu như cháu hi vọng là sẽ có, cháu chắc chắn là muốn dành phần thời gian còn lại của mình ở Anh với họ. Cháu sẽ để bà biết. Nhưng bà nhất định không cần phải cảm ơn cháu vì đã giúp đỡ Judith đâu. Đó là một chuyến phiêu lưu của cháu, nên cháu phải gửi đến cô bé lời cảm ơn đó !”

Họ rời sang phòng khác sau bữa tối. Katey đã đến muộn sau khi dành vài phút để rửa mặt. Ngẩng nhìn kĩ hơn ngôi nhà, nàng một lần nữa lại hoảng sợ bởi sự giàu sang của nó. Gia đình Millard, những người cũng là quý tộc, cũng như thế này sao? Đây có phải là kiểu giàu sang mà mẹ nàng đã từ bỏ vì tình yêu không?

Trong một lúc nàng đứng bên trong cánh cửa dẫn đến phòng khách để quan sát gia đình Malory, tiếng cười và sự trêu trọc đang diễn ra, rõ ràng họ đang chia sẻ tình yêu thương. Họ là một gia đình kì lạ, và rất may mắn là có nhau. Nàng ước nàng không cảm thấy không thuộc về một trong số họ, mặc dù thật tuyệt vời làm sao khi họ đã mời nàng ở lại đây, nhưng nàng đã không ở. Và họ đã khiến nàng nhớ đến mẹ mình.

Grace đã đứng, nàng phải gặp những người nhà Millard trước khi nàng rời khỏi Anh. Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu nàng không làm vậy. Một trong số họ có lẽ còn giống như Adeline hay có một tính cách tương tự vậy. Chúa ơi, nàng rất muốn khám phá ra rằng nàng có một người họ hàng giống như mẹ mình.

“Cô là ai?” một giọng trầm hỏi nàng từ phía sau.

Katey quay lại và không thể giữ bản thân khỏi cơn rùng mình sợ hãi truyền qua nàng bởi cái nhìn của người đàn ông tóc vàng to lớn đang đứng ở đó quan sát nàng rất chăm chú. Trong một cái áo sơ mi trắng để mở cúc cổ với những cơ bắp cuồn cuộn, chiếc quần ống túm vừa khít, đôi boot cao đến đầu gối, và mái tóc dài đến vai, ông ta nhìn thậm chí còn không phù hợp với căn nhà Malory hơn nàng nhiều. Nhưng vài thứ khác về người đàn ông này đã khiến nàng giữ được hơi thở. Cái nhìn của ông ấy đe dọa rõ ràng, gần như thể là ông ấy là một ... một ... đó là cái quái quỷ gì nhỉ? Một tia sáng màu vàng lóe lên từ tai ông ấy đã cho nàng câu trả lời. Ông ấy nhìn như một tên cướp biển! *(Chính xác luôn, chuẩn không cần chính nhỉ các bạn. Ôi sao mình thích hình tượng của James thế không biết!)*

Chapter 17

“Well, trời ơi, James, anh có thể cho chúng em vài dấu hiệu báo trước mà,” Anthony nói với vị khách mới đến.” Anh trở lại thành phố khi nào vậy?”

“Vừa mới chiều này thôi.”

Nhiều việc bất ngờ xảy ra cùng một lúc. Jeremy lao qua căn phòng và ôm lấy người đàn ông to lớn tóc vàng bằng một cái ôm chặt. Cái ôm đó chắc chắn sẽ đánh bật mạnh một người đàn ông mảnh khảnh về phía bên ngoài căn phòng, nhưng không phải người đàn ông này, đó là một việc tốt, bởi vì ông ta không đi một mình. Đang đi vào phòng khách phía bên phải ông là một người phụ nữ và một đứa bé.

Katey hấp tấp tránh khỏi lối đi. Người đàn ông to lớn có lẽ nhìn trông rõ ràng là đe dọa, nhưng rõ ràng là ông ấy không phải vậy, và thậm chí còn rõ ràng hơn, ông ấy là một thành viên khác của gia đình Judith. Judith cũng lao qua căn phòng, nhưng để ôm cô gái nhỏ đã đi vào với cha mẹ của cô bé và kéo cô bé sang một bên để bắt đầu thăm thì vào tai cô bé.

Người phụ nữ đi vào cùng với họ-trời ơi, và lại là một người đẹp khác!- đang đi quanh căn phòng để ôm mọi người, như thể bà đã không gặp họ nhiều tháng rồi. Và có lẽ rằng đó chính là trường hợp này, nàng nghĩ, khi nàng nghe thấy Anthony hỏi người đàn ông tóc vàng tên là James.

“Chuyển đi đó mất bao lâu?” ngài ấy hỏi.” Anh có tìm thấy Drew?”

“Đúng vậy, và Gabrielle Brooks cùng với cậu ta như bọn anh đã nghi ngờ. Bọn anh đã không nghĩ rằng cô ấy là người đã trưng dụng đội tàu của cậu ấy.”

“Cô ấy thực sự đã ăn trộm nó ư? Như thế nào?”

“Cô ấy có vài sự giúp đỡ từ đội thủy thủ trung thành của cha cô ấy. Và cô ấy đã liều lĩnh. Họ gửi lời của cô ấy tới rằng cha của cô ấy đang bị giữ làm tù nhân trong một nhà giam của những tên cướp biển xấu xa, những kẻ đã từng giao thiệp với ông ấy.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại trộm nó chứ? Không phải Drew đã hộ tống cô ấy trong lúc cô ấy ở London sao?” Anthony hỏi.” Cô ấy có thể chỉ cần hỏi cậu ta để đưa cô ấy đến Caribbean, không phải sao?”

“Chú không nhớ rằng vụ scandal về Gabby xảy ra ngay đúng trước khi cô ấy rời đi à?” Vợ James hỏi Anthony.” Drew chịu trách nhiệm về vụ đó, nên cô ấy đã không hỏi anh ấy bất cứ thứ gì liên quan đến chuyện đó.”

“Ah, một phụ nữ giận dữ với những ý muốn trả thù,” Anthony suy đoán với một nụ cười toe toét hiểu biết.” Em hoàn toàn có thể hiểu.”

“Chú có thể tưởng tượng,” James khô khan nói.” nhưng họ đã dàn xếp xong một cách qua loa những điểm khác biệt của họ vào lúc chúng tôi tìm thấy họ.”

“Nên sau cùng Drew không cần giải cứu gì hết?”

“Không thể tin được. Nhưng cha của Gabby vẫn làm, và đó là một trận chiến lớn nếu tôi nói về

nó, phải kéo ông ta ra khỏi chỗ ẩn náu của những tên cướp biển đó.Xin lỗi, chú đã bỏ lỡ mất trò vui rồi, ông già .Chú sẽ thích nó đấy.”

“Drew quay trở lại với anh à?”Roslynn hỏi.

“Không, cậu ta sẽ ở lại Caribbean một khoảng thời gian.Bọn anh đã dự đám cưới của cậu ta trước khi bọn anh nhổ neo về nhà.”

Anthony cười.”Đừng nói với em, giờ có nhiều hơn những tên cướp biển ở trong gia đình của anh đấy?”

Điều đó đã khiến cho ngài ấy nhận được một cái nhìn chùng chùng từ người đàn ông tóc vàng đẹp trai và Katey bất ngờ thay đổi ý nghĩ của mình.James Malory hoàn toàn đầy đe dọa.Có thể là nét mặt làm chết người?

“Đừng có lỗ bịch như vậy, họ cũng là gia đình của chú mà.”James đáp.

Anthony cũng rất can đảm hoặc là ngài ấy đơn giản là không để ý đến cái nhìn chùng chùng khác của người đàn ông đó, bởi vì ngài ấy đã nói với một nụ cười toe toét,”Em lại có ý kiến khác, ông già.Anh với 5 tên anh rể thô lỗ của anh, không phải em.”

“Và cháu gái của chúng ta đã kết hôn với 1 trong những tên đó,”James chỉ ra.*(anh Anthony này đến lúc này vẫn còn đùa được.Sau này con gái mình cũng cưới một trong những tên đó xem lúc đó ai lại cười ai đây ^ ^)*

“Chết tiệt thật, em quên mất hẳn ta,”Anthony càu nhàu, sau đó đặt một cánh tay vòng quanh đôi vai rộng của anh trai ông ấy để hướng James về phía Katey.”Well, đến đây và gặp vị anh hùng của Judy đi nào.Anh đã nghe chuyện gì đã xảy ra chưa?Em biết là Judy đã vội vàng đến gặp Jack ngày cái ngày sau khi con bé về nhà.”

“Đúng vậy, Jack đã nói với bọn anh không ít hơn 10 lần.Bọn anh đã nghe đến thuộc lòng rồi!Nhưng chú biết là con bé sẽ xâu chuỗi những ý kiến của con bé lại với nhau như thế nào khi con bé bị kích động mà.”

“Quả thực là vậy.”Anthony đảo tròn mắt.”Judy cũng làm giống như vậy.Con bé không lấy thói quen đó từ em!Em thề là chúng ta chưa bao giờ bị kích động như thế khi chúng ta ở tuổi đó.”

“Chúng ta không phải là những cô gái,”là câu trả lời khô khan của James.Nhưng sau đó với một sự chú ý đúng mực, ngài ấy thêm vào,”Xin lỗi anh đã không ở đây để giúp, Tony.”

“Đừng lo nghĩ, ông già.Con trai anh và anh rể anh đã lấp kín sự sành sỏi của anh.Và nó đã qua rồi, tạ ơn Chúa, nên không cần phiền lòng về điều đó.”

Khi họ tiến đến gần Katey, Anthony đã giới thiệu.Dù là James Malory không cao hơn cô nhiều mấy, khi ngài ấy ôm choàng lấy cô với đôi cánh tay rắn chắc- ngài ấy thực sự đã ôm cô!- cô cảm thấy rất, rất nhỏ bé.

“Chúng tôi nợ cháu,”James nói với cô.”Cháu đã giúp đưa cháu gái yêu quý nhất của ta, người cũng là đứa con gái của người bạn thân thiết nhất của ta.Nếu cháu cần bất cứ điều gì, Katey Tyler, bất cứ điều gì, cháu hãy đến tìm ta.”

Nàng không ngờ là ông hoàn toàn thành thật.Và nàng đã có một cảm giác”Bất cứ điều gì”Thực sự có nghĩa là bất cứ điều gì, thậm chí là loại nguy hiểm.Vợ ông, “George”, tham gia vào cùng với họ ,thêm vào những lời cảm ơn của bà.Và lắng nghe chúng, Katey đã có cảm giác rằng trong khi James Malory có thể dễ dàng là một mối nguy hiểm với vài người, nhưng bạn bè ông và gia đình ông chắc chắn không phải sợ ông, và Katey thì ở trong nhóm sau cùng, điều đó đã xoa đi một chút hốt hoảng mà nàng đã cảm thấy mới đây khi ông ấy đến.

Nhiều hơn một người đã đến cùng với James và gia đình ông ấy, nhưng người đó chậm chạp đi

qua cửa.Không may thay người đàn ông đó lên đi ra phía sau Katey.Nếu nàng có một chút báo trước, nàng có lẽ đã không trở thành một kẻ ngốc.

“Bà Tyler?”

Nàng quay lại đối mặt với Boyd Anderson.Với sự chế nhạo nhiều nhất mà nàng đã từng tập hợp được, nàng nói,”Ah, nếu đó không phải là người đàn ông đã bắt những tên trộm thoát khỏi sự vô tội.Đó là một điều hổ thẹn của nhà Malory khi gọi một kẻ đê tiện như anh là họ hàng.”

Xấu hổ, anh nói,”Tôi đến để xin lỗi bởi vì đã không tin em.”

“Lời xin lỗi bị từ chối,”nàng lạnh lùng đáp.”Giờ thì đi đi.”

“Làm ơn-“

“Làm ơn chẳng khác gì là ngu ngốc cả?”nàng cắt ngang với chút lòng thương xót.”Vậy thì để tôi xem liệu tôi có thể hiểu được anh không.Anh có thể quỳ xuống cầu xin tôi, và sẽ không còn bất hòa nữa.Anh, thưa ngài, là một tên ngốc!”

Anh đã quỳ gối xuống. Nàng khịt mũi, giữ lấy khẩu súng của mình, và bắn anh.Nàng bắn trượt, dĩ nhiên, nhưng thật tuyệt khi nhìn thấy anh sợ hãi.

Không may thay, tất cả những điều đó chỉ xảy ra trong trí tưởng tượng của nàng sau đấy và không phải trong căn phòng đầy cả tá người làm chúng.Boyd đã khiến nàng ngạc nhiên.Nàng quay lại để đối mặt với anh với một tiếng thở hổn hển.Anh ăn mặc thanh nhã hơn lần cuối nàng nhìn thấy anh, trong một cái áo vét được may đo vừa khít với đôi vai rộng của anh, một cái cavát màu trắng, bằng ren thắt ở cổ, mái tóc nâu với những lọn xoăn màu vàng lộn xộn một cách hợp thời trang.Nhưng nhìn thấy người đàn ông đẹp trai này không làm nàng nín thở; thay vào đó bản năng tự bảo vệ mình của nàng đã thẳng cảm giác của nàng, và nàng ngắt lời,”Đừng nói với tôi!Anh đừng tự đánh lừa lại gần tôi .Thực sự thì-“

Nàng quay sang Ngài Anthony, người giờ đang cau mày khi ngài ấy liếc về phía 2 người họ.Nàng cảm thấy màu ửng hồng rất nóng trên đôi má của nàng bởi vì người nhà Malory không thể chịu đựng được khi nghe thấy nàng rất thô lỗ với người họ hàng của họ.Nàng đơn giản không thể ở lại đây lúc này nữa.

“Cháu xin lỗi, nhưng cháu cần rời khỏi đây ngay lập tức,”nàng nói với nữ chủ nhà.”Cảm ơn lòng mến khách của bà.”

Nàng không cho anh một cơ hội nào để đáp lại, không dừng lại dù chỉ một lúc trên đường ra cửa, chỉ lâu đủ để cúi xuống và ôm Judith và nói thầm với cô bé,”Chị sẽ trở lại thăm trước khi chị khởi hành, nhưng bây giờ chị phải đi.”

Nàng gần như đã đi tới cửa trước, nhưng Boyd đã theo sát gót nàng.Tay anh trên cánh tay nàng ngăn nàng lại và bắt nàng trở lại đối mặt với anh.

“Katey, em hãy để anh giải thích.”

“Hãy bỏ tay anh ra khỏi người tôi!”Nàng nhìn chằm chằm xuống cho đến khi Boyd rút tay ra, sau đó nói với anh,”Tôi không có bất cứ điều gì để làm ngoại trừ phớt lờ anh, đó là điều rất dễ làm.”

“Em làm ơn hãy lắng nghe anh –“

“Như anh đã lắng nghe tôi ư?Anh đã kéo lê tôi qua vùng quê chống lại ý muốn của tôi- à tôi có thể thêm vào, là trong một cơn bão.Anh đã cư xử thô bạo với tôi, khóa tôi ở bên trong một căn phòng, trên hết là không lắng nghe tôi dù chỉ một lần!”

“Có lẽ anh đã không cư xử đủ thô bạo với em, bởi vì em đã xoay sở để trốn thoát,”anh nói với một tâm trạng thất vọng.”Anh đã có thể trói em lại trong căn phòng đó, nhưng anh đã không

làm vậy.”

Nàng thở hổn hển phần nộ.” Anh thực sự nghĩ rằng tôi sẽ miễn tội cho anh ư? Tôi không thể tin được. Tôi từng nói với anh, nhưng không hơn nữa. Tuy nhiên, tôi sẽ cho anh chính xác sự lịch sự giống như anh đã dành cho tôi. Dù thế nào anh sẽ nói chuyện với một đôi tai điếc. Không phải điều đó đã trở thành như vậy sao?”

Nàng vui sướng nhìn thấy ít nhất một sắc hồng nhẹ trên đôi má của anh, nhưng hơn tất cả nàng đã đứng ở đây để trông thấy nó. Nàng quay đi và lao ra khỏi cửa. Nàng nghe thấy anh gọi tên nàng lần nữa, thực sự là hét lên, nhưng nàng không dừng lại và còn chạy xuống phía bậc thang xa hơn. Chiếc xe ngựa mà Ngài Anthony đã gửi đến để đưa nàng đến vẫn ở phía trước căn nhà, và quan trọng hơn nàng đã ở trong nó và trên đường trở lại khách sạn của mình.

Chapter 18

Bản năng đầu tiên của Boyd khi anh đứng ở cửa và dõi theo Katey đi khỏi là đi theo nàng ấy, nhưng James đã cho chiếc xe ngựa của họ đi rồi và nó sẽ không trở lại trong vài giờ tới. Thói quen của Edward là làm điều tương tự. Từ khi Piccadilly trở thành một con phố giao thông đông đúc, gia đình không thích thêm vào sự tắc nghẽn giao thông bằng cách để các phương tiện đi lại của họ trên lề đường.

Người lái xe của Derek là người duy nhất còn lại, và trong lúc anh ta hầu như chắc chắn là sẽ không do dự đưa một Malory đến bất cứ đâu mà ông ấy hay cô ấy yêu cầu, anh ta không nghi ngờ gì trước tiên muốn có sự cho phép để đánh xe đi với một Anderson. Và sau đó là không bắt kịp chiếc xe ngựa, nó đã biến mất khỏi tầm nhìn. Nhưng Boyd biết rằng một người nào đó ở bên trong căn nhà của Anthony biết nơi Katey đang ở bởi vì nàng đã được mời tới đó.

Anh đã phát hiện ra rằng nàng hoàn toàn vô tội với những lời buộc tội mà anh đã quy kết lên nàng ngay khi anh trở lại London. Bất cứ ai không có tâm trí và thể xác bị che mờ như anh với niềm mong ước như Boyd hầu như chắc chắn sẽ tin nàng ngay lập tức, bởi vì nàng đã nói sự thật. Nhưng anh đã đi thẳng đến căn nhà của Anthony để đảm bảo với bản thân mình rằng Judith đã về đến nhà.

Ngay khi anh đi vào trong phòng khách, Jeremy, vẫn ở đó và đang ngồi cùng với Judith trên một cái ghế sofa, nói với anh, "Anh có biết làm sao như việc trách mắng một cô bé 7 tuổi quá thông minh để hạ mình không?"

Và Judith lanh chanh, "Em chỉ muốn cảm ơn Katey một cách đúng đắn thôi. Anh cũng vậy phải không, nếu một ai đó mạo hiểm cuộc sống của chị ấy để cứu anh. Anh có thể mang em quay trở lại chỉ vài phút thôi để làm điều đó. Nhưng anh đã chạy như bay xuống thị trấn trước khi anh nghe em nói!"

Jeremy gửi cho Boyd một cái nhìn anh - hiểu - điều - em - muốn - nói - chưa? Tuy nhiên, như một người anh họ trẻ, anh nói, "VẬY điều đó sẽ mất nhiều hơn là một vài phút phải không, mèo con, xa như xuống con đường chúng ta đã đi? Nhưng anh sẽ tìm thấy nơi cô ấy ở khi mà cô ấy đến London và đưa em đến thăm cô ấy nên em có thể cảm ơn cô ấy một cách đúng đắn. Anh cũng sẽ cần cảm ơn cô ấy. Chết tiệt, toàn bộ gia đình này mắc nợ cô ấy. Nên hãy dừng lo lắng về điều đó đi, cô ấy sẽ nhận được lời cảm ơn mà."

Nhưng Judith đã hỏi thẳng ngay Boyd, "Anh ít nhất cũng cảm ơn chị ấy trước khi chị ấy đi chứ?" Boyd không biết làm thế nào mà anh đã xoay sở để nói được dù chỉ một từ, anh đã rất sửng sốt, nhưng anh đã nói theo kiểu bào chữa, "Anh đã bị mất tự chủ bởi sắc đẹp của cô ấy, nên điều đó đã biến mất khỏi tâm trí anh."

Jeremy đảo tròn mắt với điều đó, nhưng Boyd nhanh chóng tiếp tục, "nhưng em có thể chắc chắn rằng anh sẽ giúp đỡ tìm ra cô ấy để sửa chữa lỗi lầm đó."

"Anh sẽ ư?" Cô bé tươi cười nhìn anh, làm cái rìu đâm vào sâu hơn.

Anh đã rời đi một cách nhanh trước khi họ có thể chú ý thấy anh cảm thấy tội lỗi như thế nào. Dù là anh đã cưỡi ngựa quay trở lại Northampton tối đó, nhưng anh nghi ngờ rằng Katey vẫn còn ở đó. Ngoài ra, anh cảm thấy nàng sẽ tìm anh ngay khi nàng trở lại thị trấn, với một khẩu súng, hoặc một cái dùi cui, hoặc một khẩu súng lục để bắn vỡ đầu anh. Và sẽ dễ dàng hơn khi để nàng tìm anh hơn là anh tìm nàng, bởi vì nàng có thể xác định chỗ ở của anh thông qua những người nhà Malory.

Nhưng điều đó đã khiến anh ngừng việc bắt đầu tìm kiếm nàng vào ngày hôm qua. Bằng cách này hay cách khác, anh sẽ đền bù cho sai lầm của mình. Không có gì xảy đến cả. Và anh xứng đáng với bất cứ điều gì nàng cảm thấy thích hợp để trừng phạt, dĩ nhiên rồi. Làm thế nào anh có thể dàn xếp được chuyện gì đó như thế này? Nhưng một cuộc khủng hoảng của Skylark đã nổ ra sáng hôm qua đã mang lại cho anh một việc tốt để giải quyết. Một trong những con tàu của anh đã chạy ì ì vào trong một bến cảng sau khi bị thiệt hại từ một cơn bão xấu. Việc sửa chữa toàn bộ đã được sắp xếp. Hàng hóa đã bị hỏng là dùng để bán. Không thể chỉ vớt xuống sông Thames là xong.

Và sau khi Georgine và James trở về vào chiều nay, anh sẽ dành phần còn lại của ngày với họ, lắng nghe về chuyến phiêu lưu nhỏ của Drew.

Có vài lần anh đã định bắt đầu kể cho em gái anh nghe sai lầm ngớ ngẩn của anh. Nhưng anh không thể khiến bản thân anh phá hỏng chuyến trở về nhà của Georgina, và ngoài ra, anh vẫn đang hi vọng tìm thấy Katey và sắp xếp vài điều đúng đắn với nàng trước khi gia đình anh tìm ra.

Giờ, anh đã trở lại căn phòng đầy những người nhà Malory đã nghe thấy điều mà Katey nói với anh- Nàng đã không nói nó một cách yên lặng – và quan sát nàng bỏ đi bởi vì anh. Nàng đã kể với họ? Không, họ sẽ vồ lấy anh ngay lập tức cho một lời giải thích nếu nàng có kể với họ. Nhưng giờ họ chỉ là đang chờ đợi. Anh ngạc nhiên vì họ đã không theo anh ra cửa trước để làm điều đó. Quả thực, khi anh trở vào trong ngôi nhà và đóng cửa lại, anh trông thấy James và Anthony đang đứng trên đường dẫn vào phòng khách. Đang quan sát anh. Hai người đó sẽ không cho phép anh bỏ đi, nếu ý nghĩ đó nảy ra với anh, không khi chưa làm anh khai hết những việc đã làm. Nếu anh không biết trước phải tìm ra nơi mà Katey đang ở, anh có lẽ sẽ cố gắng dù thế nào đi nữa, bởi vì trở vào phòng khách cảm thấy như đang đi lên máy chém với tên anh trên đó vậy. Boyd đi qua giữa hai người anh em nhà Malory mà anh ngưỡng mộ nhất về kỹ năng tuyệt vời của họ trong môn quyền anh. Anh chỉ mới từng thử qua kỹ năng đó một lần với chính bản thân anh, khi anh và 4 ông anh trai của anh cố gắng đánh James bởi cách công bố đáng hổ thẹn trong một căn phòng đầy người rằng anh ta đã làm mất thanh danh của em gái họ- không chính xác là những lời đó, nhưng những người New England có thể đọc được giữa hàng cũng như bất cứ ai khác. *(câu này là thành ngữ ý muốn nói là mọi người đều có thể hiểu được ẩn ý từ việc làm của người khác)*

Họ cố gắng công bằng trong việc bắt giữ James chỉ bằng một người một lần. Điều đó đơn giản là không làm được. Nhưng James đã cho họ đủ những lời xin lỗi ngày hôm đó khi từ bỏ sự công bằng, và sự thật là, điều đó đã khiến cho cả 5 người họ cuối cùng cũng hạ bệ được anh ta. Anh ta là một người giỏi với những cú đấm của mình.

Mọi con mắt ở trong phòng quay lại nhìn Boyd khi anh trở vào phòng khách. Phần lớn đều đang kiên nhẫn chờ đợi một lời giải thích, mong chờ anh tình nguyện làm điều đó. Sự thất vọng của

Judith đã cao hơn là sự kiên nhẫn của cô bé.

Nhìn lên, cô bé hỏi anh, "Anh không sửa chữa và mang chị ấy quay trở lại đây à?"

Cô bé thực sự nghĩ rằng anh sẽ làm vậy? Rất đơn giản, cách nhìn của một đứa trẻ về mọi thứ. Sửa chữa nó. Tất cả thì tốt hơn. Anh ước điều này đơn giản như thế.

Anh đang lắc đầu với Judith khi anh hỏi cô bé hỏi, "Boyd, hãy nói với em là anh đã không lãng nhục người phụ nữ trẻ tuổi đó đi?"

Anh co rúm lại. "Còn phụ thuộc định nghĩ của em như thế nào về lời lãng nhục."

"Đồ man rợ cuối cùng đã để máu chảy, hử?" James đoán.

"Đừng có bắt đầu," Georgina nói với chồng của cô, sau đó nói với anh trai cô một cách cẩn thận hơn, "Em rút ra là có nhiều điều đã xảy ra vào ngày hôm đó hơn là bọn em được biết?"

Nhưng Anthony không có tâm trạng nào để lôi nó ra ngoài mà hỏi một cách mỉa mai, "Cậu đã làm gì vậy, tên Yank, mà khiến cho cô ấy tức giận đến nỗi cô ấy thậm chí sẽ không ở trong cùng một phòng với cậu?"

Katey đã diễn đạt nó như thế nào vậy?" "Tôi đã cư xử thô bạo với cô ấy, đã khóa cô ấy -"

"Cái gì cơ?"

Câu hỏi đến với anh từ mọi hướng bởi vì không có ai thực sự lắng nghe anh, anh đã lẩm bẩm rất bé. Và có lẽ không khôn ngoan khi nói toạc nó ra như thế này.

Anh hăng giọng và nói, "Tôi đã không tin cô ấy khi cô ấy giải thích tại sao cô ấy ở đó."

"Ở Northampton ư?" Georgina hỏi.

"Không, ở trong một quán trọ nơi anh đã tìm thấy cô ấy với Judith," anh chỉnh lại.

Điều đó khiến cho James bắt đầu cười. "Buộc tội cô ấy là kẻ có tội, phải không? Tôi có thể hiểu lý do đó khiến cho cô ấy khó chịu."

Và khi Boyd không phủ nhận điều đó, Jeremy lạnh nhạt nói, "Chuông địa ngục đã điểm rồi, Yank, em đã nói với anh là Cameron đã khai rằng vợ của hắn -"

"Tôi biết," Boyd cắt ngang. "Nhưng chúng ta đã tìm thấy Judy trong quán trọ đó và đang bị giữ phía sau một cánh cửa bị khóa hơn là trên đường trở về nhà của cô bé. Điều đó khiến cho tôi bắt đầu nghi ngờ câu chuyện của Cameron. Cậu cũng đồng ý rằng hắn ta chắc hẳn đã nói dối để khiến cho Anthony dừng việc đánh đập hắn một cách dữ dội lại."

"Điều đó đã không chấm dứt việc đánh đập hắn," Anthony xen vào, điều đó khiến anh nhận được một cái cau mày từ vợ anh bởi nghe có vẻ rất tự mãn về nó.

"Anh đã đánh người anh họ tội nghiệp của em mà không bởi vì điều gì cả," Roslynn trách mắng. "Judy đã xác nhận rằng anh ấy đã không làm gì cả."

"Xin lỗi, em yêu. Tiếng rên rỉ của hắn ta hơn vài năm trước rằng hắn không nhận được của cải của em đã khiến cho vợ hắn ta có ý tưởng này, nên hắn ta sau cùng vẫn có lỗi. Không nghĩ ra ý tưởng này không phải lý do mà hắn ta không chết."

Roslynn khịt mũi, rõ ràng không đồng ý với sự tranh luận này. Boyd thực sự hơi lờ lững sự thủ thế của mình, với sự chú ý của mọi người đã trôi dạt đi một nơi nào đó khác. Nhưng sau đó anh bắt gặp cái nhìn chăm chăm tức tối của James vào anh, và không may thay, tên Malory đó đã nhận thức được quá phân nửa.

Tất cả sự hài hước giờ đã biến mất, James nói, "Chết tiệt thật. Nếu cậu không tin cô ấy, và cô ấy vẫn tức giận với cậu - hay nói với tôi là cậu kém cỏi như tôi đã mong chờ ở cậu và cậu đã không đuổi theo bởi vì sự ngờ vực của cậu?"

Boyd thở dài. "Tôi thực sự có khả năng đó."

“Oh, Chúa tôi,” James đáp, phỏng đoán.” Hẳn ta đã đẩy người phụ nữ bé nhỏ đó vào trong nhà giam.”

“Không, đó không phải là một sự lựa chọn, ngay khi nó xuất hiện trong đầu tôi rằng cô ấy có thể là vợ của Cameron. Nhưng tôi đã cố gắng để kéo cô ấy trở lại London với tôi, mà không được sự cho phép của cô ấy. Tôi đang mang cô ấy thẳng hướng về đây bởi Anthony có thể quyết định làm điều gì với cô ấy. Nhưng chúng tôi đã phi ngựa đi trong một cơn bão, và khi tôi tìm ra chỗ trú ẩn nào đó, cô ấy đã trốn thoát.”

Một lúc sau chỉ có sự im lặng một cách sững sốt, mọi người bắt đầu thay đổi với những mức độ không tin nổi và khiển trách, tất cả các hướng có liên quan, và rất rõ ràng là Boyd đã hiểu được hết. Đó thực sự là một sự khuây khỏa đáng ngạc nhiên bằng cách không giữ lại tội lỗi của anh hơn nữa. Và khi anh cuối cùng cũng nghe thấy điều gì đó mà anh có thể đáp lại, nó cũng không hướng vào anh.

“Chúng ta sẽ thu dọn điều quái quỷ này như thế nào đây?” Anthony hỏi vợ anh.

“Đó không phải là sai lầm của ngài,” Boyd chỉ ra.

Roslynn cúi kính với anh, “Quý tha ma bắt là nó không. Cậu là một thành viên trong gia đình này.”

Mặc dù cô nói điều đó trong cơn tức giận, lời nói của Roslynn vẫn như tiếng nhạc đến đôi tai anh. Những người đàn ông nhà Malory có lẽ vẫn đối xử với anh gần như theo một kiểu xúc phạm riêng biệt, nhưng họ đối xử với nhau cũng như vậy. Đó đơn giản là cách của họ. Giờ anh đã chấp nhận rằng anh thực sự là một thành viên trong gia đình này. Georgina đã nhận ra điều đó, và cả Warren nữa, bởi vì cả hai người họ hạnh phúc khi kết hôn với những người nhà Malory. Nên Boyd giở một trang sách từ quyển sách của Judith và nói, “Tôi sẽ sửa chữa nó. Tôi vẫn chưa có ý tưởng là làm nó như thế nào, nhưng tôi sẽ sửa chữa nó.”

Chapter 19

“Cô quay trở về sớm,” Grace nói khi Katey đi vào trong phòng của nàng.

“Anh ta ở đó- nên tôi bỏ đi.”

Không cần thiết phải nói ai là “anh ta”. Mặc dù vậy cô đã trách mắng anh ta trước đó, đúng không? Trước khi cô bỏ đi ấy?” Cái cau mày của Katey đã đủ cho Grace kết luận được, “Cô đã không ư? Tôi thề rằng, Katey Tyler, tôi đã không nuôi dạy cô tốt.”

Katey khụt khịt mũi khi nàng gục xuống chiếc ghế gần nhất. “Cô đã không nuôi dạy tôi tí nào cả. Và anh ta đã làm tôi ngạc nhiên hoặc là tôi sẽ nói nhiều hơn với anh ta hơn là tôi đã vậy- hay có lẽ là không. Có quá nhiều người ở đó để tôi có thể cư xử như một bà già độc ác như anh ta xứng đáng bị.”

“Và giờ cô đã đánh mất cơ hội của mình.”

Điều đó làm Katiey dừng lại một lúc, nhưng sau đó nàng bắt đầu cười khúc khích. “Đánh mất cơ hội của tôi để đối xử như một bà già độc ác ư – đó thực sự là điều chúng ta đang tiếc nuối à?” Grace cũng cười khúc khích, mặc dù có một chút ngượng ngùng. “Điều đó nghe thật khủng khiếp, phải không? Nhưng một lời trách mắng có thể nói ra một cách trau chuốt. Cô nên khéo léo với nó, cô gái của tôi, tôi biết là cô làm được. Và thực sự sẽ đâm vào cổ tôi nếu người đàn ông đó ít nhất không bị - treo cổ.”

Giờ cả hai người đều cười. Nhưng sau đó Katey thở dài và ngả đầu ra sau tựa vào ghế, nhắm mắt lại. Và Grace quay trở lại đóng gói những bộ quần áo mà Katey hiếm khi mặc nữa. Cô hầu gái mang chúng đi giặt sạch sẽ trước khi họ khởi hành.

Vấn đề ở đây là, Katey gần như chắc chắn là vẫn còn có một cơ hội để “treo cổ” Boyd, nên nói ra thì, nàng không chắc là nàng muốn nó bây giờ. Bởi vì những người nhà Malory biết nơi nàng đang ở. Anh có thể sẽ có được thông tin đó từ Ngài Anthony rất dễ dàng. Anh có lẽ sẽ đến đây vào buổi sáng để nói bất cứ điều gì mà anh định nói tối nay.

Katey đã kết luận rằng nàng không muốn nghe nó. Nàng không thực sự muốn gặp lại anh lần nữa. Khiến trách anh không phải mục tiêu cần thực hiện. Bởi giờ anh đã biết là anh nên tin tưởng nàng. Anh muốn xin lỗi, không nghi ngờ gì. Nàng có ý định tha thứ cho anh bởi sự ngang bướng khinh khẻng của anh. Thực sự thì, nàng thích anh đắm chìm trong tội lỗi.

Nàng cũng nói vậy với Grace. “Làm rộp đôi tai của tôi lên sẽ khiến cho anh ta có một cơ hội để xin lỗi, và một khi anh ta làm điều đó, anh ta sẽ cảm thấy được miễn tội. Dù tôi có tha thứ cho anh ta hay không, anh ta sẽ cảm thấy rằng anh ta đã sửa chữa được sự việc với một lời xin lỗi và mặc dù không đưa ra nó đi chẳng nữa. Nhưng nếu anh ta không bao giờ có cơ hội đó, vậy thì tội lỗi của anh ta sẽ không bao giờ biến mất, đúng không?”

“Cô thực sự tình quái đó, Katey Tyler,” Grace nói, lại cười toe toét.

“Cô nghĩ vậy à?” Katey gật đầu và quyết định. “Vậy thì việc đầu tiên sáng mai là chúng ta sẽ rời khỏi đây như vậy anh ta sẽ không có cơ hội để tìm thấy tôi.”

Grace đảo tròn mắt."Làm một chuyến du lịch về miền Nam?"

"Không, đến Gloucester."

Quyết định bất ngờ của Katey dĩ nhiên là làm Grace vui sướng.Katey, mặt khác, chịu đựng sự lo lắng trong dạ dày trước khi họ rời khỏi khách sạn vào sáng mai. Nàng không chắc tại sao nàng cảm thấy lưỡng lự như vậy mới đây về cuộc gặp gỡ với những người họ hàng của nàng.Điều gì đó mà nàng đã mong đợi trong một thời gian dài.Và họ có thể mở rộng vòng tay của mình với nàng.

Nhưng nàng không biết làm sao lại để điều đó đi vào trong tâm trí của mình rằng họ sẽ không đón chào nàng.

Sự - khích - lệ - của - tính - thể đã quyết định không phải luôn hoạt động, nhưng thỉnh thoảng nó có.Nàng và Grace đã không tìm một cỗ xe ngựa để đưa họ rời khỏi London.Cỗ xe ngựa và người lái xe vẫn không thay đổi điều đó đã khiến cho Katey bức mình vào tối qua và một lần nữa vào sáng này, và khi nhìn thấy họ, người lái xe nhanh chóng nhảy xuống khỏi chỗ ngồi của ông ta trên xe ngựa để mở cửa cho họ.

Grace đủ ấn tượng để hỏi người đàn ông, "Đừng nói với tôi là ông đã ở đây cả tối?"

"Không, thưa cô, nhưng giờ công việc của tôi là đưa cô chủ của cô đến bất cứ đâu mà cô ấy muốn đến cho đến khi cô nhổ neo.Đó là yêu cầu của Ngài Anthony."

Đó là một ngạc nhiên dễ chịu, không phải lo lắng gì về việc đi lại trong chuyến đi đến Gloucester.Katey cũng đã cho người đánh xe đến nhà của Ngài Anthony để nàng có thể lấy áo khoác của mình, trên đường rời khỏi London.Nàng đã để nó lại đây vào tối qua khi nàng chạy khỏi đó quá nhanh và không có cái áo nào khác ấm áp và thoải mái như vậy cho chuyến đi.Nàng đã đi đến cửa, nhưng nàng nghi ngờ có bất cứ ai khác ngoại trừ những người hầu thức dậy vào khoảng giờ này.Nàng đã sai.

Judith đã nhảy xuống bậc thềm đến chỗ chiếc xe ngựa, đang lắng nghe người đánh xe nói đến tên của Katey ở cửa, và không do dự đi vào trong chiếc xe và ngồi đánh phịch xuống ghế bên cạnh Katey. Katey đã không có lòng dạ nào để trách mắng cô bé.Cỗ xe có thể trống không.Nàng có thể đơn thuần là nhờ người đánh xe lấy áo khoác của nàng.Một cô gái nhỏ không nên bước vào trong một chiếc xe nếu cô ấy không biết ai đã ở bên trong nó.

Thay vào đó Katey nói,"Em luôn dậy sớm như thế này à?"

"Chị luôn lấy lại vài thứ sớm như thế này à?" Judith đáp lại với một nụ cười toe toét.

"Chị đang rời khỏi London,"Katey nói theo kiểu giải thích."Nên giờ là thời điểm duy nhất chị có thể có chiếc xe ngựa của mình.Xét cho cùng chị sẽ đi thăm những người bà con của chị ở Gloucester , trước khi chị hoàn toàn rời khỏi Anh."

"Đó là nơi những người bà con của chị sống à?"

"Đúng vậy, tại sao em hỏi thế?"

"Haverston ở đó,sự sản của hầu tước."

"Đó là ai vậy?"

"Bác em Jason.Bác ấy là người đứng đầu gia đình.Nhớ là em đã kể đến những khu vườn của bác ấy cho chị nghe không?"

"Oh, đúng vậy, người làm vườn."

"Judith cười khúc khích."Em nghĩ là bác ấy thích nghe mình được gọi như vậy.Bác ấy yêu những bông hoa của mình."

"Đó không phải là nơi cỗ xe ngựa Pháp đã được dấu đi sao?" Grace nói với một nụ cười toe

toét.

“Quả thực là vậy.Chị đơn giản là nên nhìn thấy điều đó! Bác ấy đã tạo cho nó một khung cảnh tuyệt đẹp ở một trong những căn nhà kính của bác ấy.”

“Chị nghi ngờ là bọn chị sẽ đến bất cứ đâu gần nhà của bác em, Judith. Gloucesterr là một vùng rộng lớn.Và bọn chị không có dư thời gian để đi quanh co.Tàu của bọn chị sẽ nhổ leo bốn ngày nữa.Nên bọn chị sẽ đi thẳng đến quán trọ ở thị trấn Havers nơi mà bọn chị sẽ ở trước khi... Giờ thì sao?”Katey hỏi khi đôi mắt xanh của cô bé mở to.

“Haverston ở gần thị trấn đó!” Judith kêu lên.”Oh, điều này thật hoàn hảo.”

“Cái gì cơ?”

“Nếu chị ở Haverston.”

Katey lắc đầu ngay lập tức.”Chị không thể làm vậy.Và điều đó thực sự không cần thiết.Bọn chị sẽ chỉ ở đó một hoặc hai tối mà thôi.”

“Nhưng gia đình em cần chị ở đó,”Judith nghiêm túc nói.

Katey cau mày.”Em muốn nói gì?”

“Đã có khá nhiều sự om sòm vào tối qua sau khi chị bỏ đi.Em chắc chắn chị có thể tưởng tượng được. Không một ai trong gia đình em có cách nào để đền bù cho chị.Điều này không đủ, nhưng em chắc chắn là nó sẽ khiến cho gia đình em cảm thấy tốt hơn nhiều nếu chị chấp nhận lòng hiếu khách của gia đình em trong khi ở Gloucester.Chị đơn giản là cần làm vậy.”

Điều này thật ngớ ngẩn, Katey nghĩ, khi mà Judith tiếp tục,”Ngôi nhà lớn và tiện nghi, chị sẽ thích ở đó.Và sẽ thật tốt khi có những người bạn ở bên cạnh chị khi chị phải đối mặt với những cơn sốt.”

Katey mất một lúc để hiểu điều Judith đang nói đến, nhưng sau đó nàng phá ra cười, Judith chắc hẳn nhớ là lúc trước Grace đã nói rằng Katey không có can đảm để giới thiệu bản thân nàng với những người bà con của nàng.”Những cơn sốt” là gia đình mà nàng chưa bao giờ gặp, và “những người bạn” bên cạnh nàng là những người nhà Malory đầy quyền lực.Ngạc nhiên rằng một cô bé có thể nghĩ được những thứ như vậy, nhưng Katey đã quen bất ngờ vì điều như thế này.Nàng cho rằng đó tất cả là do sự giáo dục. Judith là quý tộc, nhưng rõ ràng cô bé không bị giới hạn trong phòng trẻ và bảo mẫu người đối xử với cô bé như một đứa trẻ.Cô bé đã dành hầu hết thời gian của cô bé với những người lớn, những người yêu thương và tôn trọng cô bé.

Tuy nhiên, không có người nhà Malory nào cần phải hàm ơn nàng về bất cứ điều gì cả.”Chị không thể xuất hiện ở cửa nhà bác của em-“

“Chị có thể nếu em đi cùng với chị.”

“Cha mẹ em sẽ không để -“

“Họ sẽ đi cùng với chúng ta, ít nhất là mẹ em sẽ,”Judith lại ngắt lời.”Cha em đã rời khỏi nhà.

Nhưng đừng lo lắng, mẹ con em sẽ không cản trở chị đâu.Chị không cần chờ mẹ con em. Mẹ con em có nhiều hơn một chiếc xe ngựa và sẽ bắt kịp chị trên đường.”

Và với sự bố trí đó, ít nhất là theo ý của Judith, cô gái nhỏ vội vàng quay trở lại ngôi nhà trước khi Katey có thể nghĩ những lý do khác để từ chối.

Khi họ đã ở trên đường Grace nói,”Cô có nghĩ là họ thực sự sẽ đến không?”

“Dĩ nhiên là không.Điều đó chỉ là điều một đứa trẻ mong ước.Mẹ cô bé sẽ không lao ra khỏi nhà chỉ bởi vì dành cho chúng ta vài sự hiếu khách.Ý tưởng đó thật buồn cười. Ngoài ra, bà ấy hầu

như chắc chắn là vẫn ngủ.”

“Điều đó thật buồn.Tôi muốn nhìn thấy cỗ xe ngựa đó được che phủ bởi những bông hoa.”

Chapter 20

Không một ai, ít nhất là không có người lớn nào biết về sự mong muốn được đền bù cho Katey của anh, bận tâm kể cho Boyd rằng nàng đã được mời tới Haverston. Anh đã nghe điều đó từ Jacqueline, bởi vì Judith không nghĩ đến việc rời khỏi thành phố mà không kể cho người bạn thân nhất của cô bé nghe nơi mà cô sẽ đến và bởi vì sao. Nhưng anh đã không nghe về chuyện đó đủ sớm, điều đó đã khiến anh lên đường chạy đua tới Haverston, và anh vẫn không thể cưỡi ngựa đủ nhanh để đến đó trước khi trời tối.

Anh có thể đến sớm hơn nếu anh không đến khách sạn của Katey sáng đó. Mặc dù người phục vụ đã nói với anh rằng nàng mới trả phòng khách sạn, nhưng Boyd không tin hẳn ta. Không cần ai phải chỉ ra tối qua Katey đã rời khỏi anh ngay lập tức. Anh nghĩ là nàng có thể yêu cầu nhân viên khách sạn nói với anh rằng nàng đã đi nếu anh đến. Anh biết là nàng giận dữ với anh và không muốn gặp anh. Nhưng sau khi anh bướng bỉnh đứng chờ ở hành lang của khách sạn, hi vọng thoáng nhìn thấy nàng khi nàng đi xuống, anh đã ở lại.

Tức giận với chính bản thân mình vì đã không trông thấy nàng, anh quyết định rằng nàng đã đổi khách sạn chỉ để anh không thể tìm thấy nàng. Sau khi anh đã hỏi thăm những khách sạn gần đó, anh vẫn không thể tìm thấy nàng.

Khi cuối cùng anh trở lại nhà của Georgina, anh đã cảm thấy khuây khỏa khi nghe thấy nàng chỉ đến Haverton thôi. Anh biết đường đến đó bởi vì anh đã đến sản nghiệp của tổ tiên nhà Malory để lại vài lần vào nhiều năm trước khi anh tình cờ đến Anh trong suốt những ngày lễ. Đó là khi toàn bộ gia tộc Malory, bao gồm em gái anh, tụ tập ở Haverston vào ngày lễ Giáng sinh. Boyd phát hiện thấy chuyến đi ngựa thật dễ chịu với những màu sắc rực rỡ của mùa thu vẫn rải rác trên khắp các cảnh đẹp và nhiệt độ dịu mát, nhưng thời tiết trở xấu, quăng một tấm phủ màu xám lên bất cứ thứ gì, điều đó có thể thấy sắp có trận mưa như trút nước. Tại một vài nơi vào buổi chiều đó, trời mưa rất to, thật khó khăn đối với anh ngay cả với việc nhận ra con đường phía trước mặt.

Anh đã hoàn toàn ướt sũng trước khi anh đến nơi. Người quản gia nói với anh rằng gia đình vẫn đang ăn tối khi ông ta dẫn Boyd thẳng lên tầng để hong khô và thay quần áo. Người quản gia không cho anh một lựa chọn nào khác, nên Boyd phải kìm nén sự thiếu kiên nhẫn muốn gặp Katey của anh. Dù vậy, anh đã thỉnh cầu rằng việc anh đến không được thông báo. Sau lần gặp cuối cùng của anh với Katey Tyler, anh không nghi ngờ gì nàng sẽ biến mất ngay lập tức với vài lời xin lỗi nếu nàng được báo cho biết rằng anh đã ở đây. Và điều đó khiến anh không có nhiều thời gian để thay quần áo và chạy trở lại tầng dưới.

Tóc anh vẫn khá ướt, cũng như đôi giày ống của anh. Anh chỉ quăng vài bộ quần áo đặc biệt vào trong vali của mình trước khi anh lao ra khỏi London, nên anh không có áo khoác, bởi vì chiếc duy nhất anh mang vẫn ướt do chuyến đi. Anh biết là anh ăn mặc quá bình thường trong chiếc áo sơ mi trắng có tay dài và chiếc quần ngắn màu đen đối với một bữa ăn tối ở Haverston,

nhưng điều đó sẽ không giữ anh tránh xa.

Khi anh tiến tới gần phòng ăn tối, anh đã không di chuyển khỏi cánh cửa, ngay cả khi cả gia đình nhận thấy anh và bắt đầu lời chào của họ. Katey ở đó, và anh sẽ không để nàng chạy khỏi anh lần nữa. Nàng chắc chắn nhận ra rằng anh đang là vật cản ở cửa, ngăn cản nàng trốn thoát, bởi vì nàng chỉ liếc nhìn anh một chút trước khi phớt lờ anh đi trong khi nàng tiếp tục ăn. Well, ít nhất là nàng đã không chạy trốn, hay thậm chí thử làm điều đó. Đó nên là một sự khuây khỏa. Nhưng nó đã không. Và anh không có đủ khả năng để phớt lờ nàng giống như vậy. Thực tế, anh không thể rời mắt khỏi nàng.

Nàng đang mặc một chiếc váy dài màu trắng với một chiếc cổ áo bằng ren xinh xắn, thứ đã được cài khuy cao đến tận cổ. Bộ ngực đầy đặn của nàng đã làm chiếc áo căng ra. Chết tiệt, ngực của nàng làm căng bất cứ thứ gì nàng mặc nhiều hơn cần thiết.

Hãy đưa mắt người ra khỏi bộ ngực của nàng ngay! Anh gầm gừ với chính bản thân mình. Mái tóc của nàng được chải gọn gàng bên trong bím tóc dài mà nàng đã tết, mặc dù ngày hôm nay phần đuôi của mái tóc không được luồn qua thắt lưng của nàng. Thay vào đó bím tóc của nàng nằm trên bờ vai nàng với phần đuôi tóc ở phía cuối vạt áo. Bím tóc dày đen nhánh đã mang đến một sự tương phản với chiếc áo trắng mềm mại của nàng. Và đôi má hồng của nàng... Anh bất ngờ nhận ra rằng nàng đang đỏ mặt. Bởi vì nàng biết anh đang nhìn nàng ư? Anh dường như không thể đưa ánh mắt của anh ra xa thậm chí để chấm dứt sự khó chịu của nàng hay là để chào những người họ hàng của anh. Nếu cho anh lựa chọn, anh có thể nhìn nàng trong suốt phần đời còn lại.

Nhưng anh không thể tiếp tục chỉ đứng đó làm vật cản ở cánh cửa. Jason Malory, hầu tước thứ ba của Haverston, ngồi ở đầu chiếc bàn ăn tối dài và, đối đãi với anh giống như bất cứ thành viên nào trong gia đình ngài, nói Boyd hãy lấy một chiếc ghế trong khi ra hiệu cho một trong những người hầu mang cho anh một cái đĩa. Những ngày nhà Malory chuyển về cùng một phía trong một căn phòng để chống lại nhà Anderson ở phía bên kia đã qua lâu rồi.

Đây chỉ là một buổi tụ họp nhỏ. Thêm vào Judith và mẹ cô bé, người đã mang Katey đến Haverston bởi vài lý do, Jason và quản gia của ông ấy, Molly, ở đây, cùng ngồi ở cuối chiếc bàn dài. Molly đã thực sự là vợ của Jason và mẹ của Derek Malory, mặc dù không ai ngoại trừ người trong gia đình biết điều đó, và như Boyd biết, Molly một mực khẳng định tránh xa điều đó. Boyd tự hỏi không biết bà có được giới thiệu với Katey như là một quản gia hay không. Không phải điều đó thực sự có ý nghĩa với anh. Sự lo lắng chính của anh lúc này là đảm bảo Katey phải ở lại phòng đủ lâu để nghe lời xin lỗi của anh.

Cuối cùng, anh đã lấy chiếc ghế phía bên kia bàn đối diện với nàng, bởi đó là vị trí khiến anh đủ gần với cánh cửa để cản nàng khỏi trốn ra ngoài căn phòng. Ai đó đã nói đến điều gì đó về cơn mưa khi nghe thấy một tiếng sấm nổ ra từ phía xa. Anh nghe đủ để bình luận, hoặc chỉ trích. Anh vẫn đang nhìn chằm chằm vào Katey, mong muốn nàng nhìn anh. Nhưng nàng đã không. Dù nàng không quan tâm dù anh có ở trong phòng hay không.

Anh cho rằng chắc chắn là phải vậy. Sau cùng, nàng là một phụ nữ đã kết hôn. Nàng không nên chú ý tới những người đàn ông chưa kết hôn ngoại trừ việc gửi tới sự lịch sự thông thường, nhưng nàng thậm chí không cho anh cơ hội đó. Well, dĩ nhiên là không, nàng vẫn giận dữ với anh. Và người chồng chết tiệt của nàng ở đâu vậy?

Anh cho rằng nàng đã gặp tên con hoang may mắn đó ở Anh, nhưng nàng chưa bao giờ thực sự nói là nàng đã, chỉ đơn thuần là đang đang trên đường đến gặp hắn ta. Đó có phải là lý do cho

chuyến du lịch vòng quanh thế giới mà Judith đã đề cập đến trong cuộc thảo luận của Katey không ?Chồng nàng ở một đất nước khác chẳng?(*anh Boyd này đến lúc này mà vẫn ngốc quá! Người ta chưa có chồng mà! ^ ^*. Ngốc hết chỗ nói)

Boyd hi vọng là không, bởi vì tận sâu thẳm bên trong anh đang mong giải quyết vài vấn đề với chồng nàng , bởi thái độ độc đoán mà anh đã đối xử với nàng.Thực ra, anh hoan nghênh điều đó.Anh cần điều gì đó để làm giảm bớt tội lỗi của anh.Sự tha thứ của Katey sẽ không hoàn toàn làm được điều đó, nhưng một trận đòn bởi chồng nàng – không, điều đó không thể xảy ra.Anh không chỉ ngưỡng mộ các võ sỹ quyền anh, anh xuất sắc với môn thể thao anh thích.Anh chỉ có thể tưởng tượng anh cảm thấy tội lỗi nhiều như thế nào nếu anh đánh chồng nàng đến bất tỉnh thay vào đó.

Anh kìm nén một tiếng cười cay đắng.Anh đang lừa phỉnh ai kia chứ? Nếu anh đánh bất cứ người đàn ông chết tiệt nào, anh sẽ thích thú với người đàn ông nào có thể thừa nhận Katey như là vợ của hắn ta.

Nỗi thất vọng của anh đang thêm vào sự thiếu kiên nhẫn anh đang có.Anh muốn xin lỗi ngay lập tức, nhưng anh không thể.Anh cần làm cho Katey ở một mình trước đã.Anh không thể giải thích tốt ở bàn ăn những lý do khiến anh làm điều đó ở Northampton, không khi mà những lý do có liên quan đến cảm giác đầy dục vọng của anh đối với nàng.Nàng là một phụ nữ đã kết hôn.Chắc chắn là nàng sẽ hiểu.

“Chồng em đâu, phu nhân Tyler?” anh buột mồm nói ra trong sự thật vọng.

Nàng liếc nhìn anh, nhưng chỉ nhướn một bên lông mày lên và hỏi với một sự hiếu kì giả vờ.”Ai cơ?”

Anh ngập ngừng.Anh không thể phủ nhận rằng anh xứng đáng với điều đó.Chỉ đối với người anh mắc nhiều sai lầm mà anh cần xin lỗi, đã nghĩ nàng có thể là vợ của Cameron.

Nhưng Katey không thích câu trả lời của anh.Với ánh mắt nhìn trở lại đĩa thức ăn của mình nàng nói,”Tôi không có chồng.”

Hoài nghi, anh nói, “Em đã lạc mất anh ta ư?”

Anh định nói thêm những lời chia buồn của mình khi cô nói,”Chưa bao giờ có một ai để lạc mất cả.Tôi chưa từng kết hôn.”

Hai điều diễn ra với anh cùng một lúc.Một cảm giác khuây khỏa đã trôn vùi anh.Anh có thể dừng cảm thấy tội lỗi bởi đã khao khát một người phụ nữ đã kết hôn.Nàng vẫn có thể có được! Nhưng sau đó anh suy nghĩ một cách chết tiệt là anh đã cùng đi hết chuyến du lịch đó với nàng trong khi anh phải ép mình giữ khoảng cách với nàng, bởi vì anh tưởng nàng là một người phụ nữ đã có một gia đình hạnh phúc và là mẹ của 2 đứa trẻ. Và cuộc trạm trấn tình cờ của họ tại Northampton sẽ khác đi như là nó có thể vậy nếu cuộc hôn nhân của nàng không còn đứng giữa họ.

Khả năng có thể làm anh choáng váng.Anh có thể còn tán tỉnh nàng vào ngày hôm đó!Và anh sẽ không kéo nàng đi trước sự giận dữ của nhà Malory, phải không? Giải thoát khỏi sự khao khát của anh đối với nàng, anh thấy nàng là một quý cô thú vị và ngọt ngào như nàng đã.Vậy thì anh sẽ không gặp vấn đề trong việc tin tưởng nàng.Nhưng điều đó là không thể bởi vì nàng đã nói dối anh về chuyện đã kết hôn.Tâm trạng của anh trở nên u ám khi anh lấy làm ngạc nhiên là nàng đã nói dối anh điều đó để khiến anh tránh xa nàng.Lời nói của anh như một lưỡi dao sắc nhọn vì giận dữ khi anh hỏi, “Vậy thì tại sao em lại dùng cái tên phu nhân Tyler?”

“Bởi vì thuận tiện.Tôi dùng nó như một cái chiếc áo khoác bảo vệ, để tránh sự quan tâm không

mong muốn khi bị dồn vào đường cùng.Nó đã rất được việc,"nàng thêm vào một cách tự mãn, lén nhìn anh để xem phản ứng của anh.Mặt đỏ ửng, Boyd nói,"và hai đứa trẻ của em?"

Nàng dừng việc giả vờ thích thú với đĩa thức ăn của mình và ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh."Chúng không phải là con tôi.Anh đã đoán đúng về điều đó.Chúng là cháu bà hàng xóm của tôi.Bà ấy cần ai đó đưa chúng đến chỗ một người họ hàng ở Anh.Điều đó đã thúc đẩy tôi cần bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình."

Những người khác ở trên bàn đang lắng nghe cuộc nói chuyện này, liếc nhìn hết về phía Katey rồi quay trở lại phía Boyd. Jason nhắc nhở họ rằng họ không ở một mình trong phòng khi ông hỏi,"Điều đó nghe như thể hai người đã biết nhau không lâu trước cuộc gặp gỡ."Boyd đưa mặt khỏi Katey đủ lâu để liếc nhìn vào người lớn tuổi nhất nhà Malory."Cô ấy là một hành khách trên tàu của tôi trong suốt chuyến đi mới đây của tôi qua Đại tây dương."

Điều đó đã làm cho Roslynn thở hỗn hển."Cậu đã biết cô ấy và vẫn nghĩ cô ấy có tội ư?"

"Tôi không biết cô ấy,"anh nói với sự bức tức."Chúng tôi nói chuyện vừa đủ trong chuyến du lịch."

"Bọn cháu đã nói chuyện rất nhiều,"Katey không đồng ý.

"Không có bất cứ điều gì riêng tư,"Boyd ném trả lại, ánh mắt anh quay trở lại với nàng.

"Bọn cháu đã nói chuyện đủ để cháu lấy làm vui mừng khi để cháu gắn chặt với cái danh xưng phu nhân lên trên tên mình."

"Oh, tôi-" Molly bắt đầu, sau một sự cố gắng thay đổi chủ đề."Có lẽ chúng ta nên tụ họp ở phòng khách để ăn điểm tâm?"

Với sự gợi ý đó những người nhà Malory từng người một đi ra khỏi phòng.Nhưng Boyd không đi theo họ.Katey cũng không di chuyển.Họ quá bận rộn nhìn chằm chằm một cách giận dữ vào người kia để chú ý thấy rằng giờ họ ở một mình.

Chapter 21

“Vậy là đã rõ ràng?” Boyd hỏi.

Như thế hai phút im lặng không chậm chậm trôi qua trong khi họ nhìn chăm chăm vào nhau từ phía bên kia bàn, không chú ý đến mọi thứ khác trong căn phòng. Katey đã không mong anh xuất hiện ở Haverston. Khi Judith và mẹ cô bé bắt kịp xe ngựa của nàng và dẫn đường đến sân nghiệp của tổ tiên, Roslynn đã kể rằng Anthony có thể tham gia cùng họ nếu ngài ấy không bị chậm lại ở Kent, nơi anh trai Edward của ngài ấy phải ngài ấy đến có việc, nhưng bà ấy đã không nói bất cứ điều gì về Boyd.

Và sau đó anh đã ở đây, thành linh đứng ở cửa, tóc anh ướt nhẹp, đôi mắt nâu sẫm nhìn chăm chăm một cách chăm chú vào nàng, đánh cắp mất hơi thở của nàng. Nàng không từng mong lại cảm thấy những cơn rung mình kích động một cách đột ngột chỉ do cái nhìn của anh, nhưng nó cũng đã có, và nàng phải dập tắt nó ngay lập tức hoặc là nàng lại tự biến bản thân mình trở thành một kẻ ngốc.

Cơn mưa như trút nước đã làm chuyển viếng thăm của nàng đến nhà Millard phải hoãn lại. Thay vào đó nàng đã có một buổi chiều thú vị với những người nhà Malory, những người đã làm dịu đi sự căng thẳng của nàng, dạ dày nàng đau quặn bởi những trò đùa thông minh và những lời đùa cợt của họ. Không khí trong lành vào buổi sáng sẽ tốt hơn, và nàng đã hi vọng có thể ngủ cho đã để cảm giác sợ hãi không khiến nàng suy nghĩ lại. Nàng chỉ sợ rằng nếu cuộc gặp gỡ với gia đình mẹ nàng thành ra tồi tệ, tất cả những hy vọng của nàng sẽ chết ngay ở đó, và nàng lại hi vọng quá lớn rằng những người này có thể lấp đầy lỗ hổng từ cái chết của mẹ đã để lại trong trái tim nàng. Mặt khác, nếu cuộc gặp gỡ tốt đẹp, nàng sẽ rất vui và nàng có lẽ còn hoãn lại chuyến khởi hành đến Pháp của mình. Nhưng nàng không hình dung ra được cuộc gặp gỡ sẽ như thế nào cho đến khi nó xảy ra.

Nàng chắc chắn không lên kế hoạch để có cuộc gặp gỡ riêng tư này với Boyd, không phải là sau khi nàng không ít thì nhiều đã quyết định để anh đắm chìm trong tội lỗi về việc không bao giờ gặp được nàng để xin lỗi. Nhưng đồng xu bao giờ cũng có hai mặt nó. Phút lờ đi lời xin lỗi cũng được, nàng tin rằng vậy. Nàng sẽ không để cho anh thoát tội. Nếu anh nghĩ là nàng sẽ tha thứ cho anh về việc anh đã làm, thì anh nhầm rồi.

Giờ, đáp lại câu hỏi của anh về việc anh đã hiểu rõ mọi chuyện, nàng nói, “Vâng, đúng vậy – well, không thực sự vậy. Cô hầu của tôi đã khiến tôi chú ý thấy rằng anh thích tôi nhiều hơn là anh nên vậy. ‘có những suy nghĩ nhục dục’ cô ấy đã diễn đạt nó như vậy. Tôi có lẽ không bao giờ hình dung ra được tất cả những cái nhìn mãnh liệt đó có ý nghĩa gì, nếu – “

“Em đã nói rõ quan điểm của mình.” Tiếng rên rỉ của anh nghe gần như là sự tuyệt vọng.

Tiếng rên rỉ khiến cho Katey nhớ lại những ngày trong chuyến du lịch trên con tàu của anh và nó đã thú vị làm sao, biết rằng anh muốn nàng. Anh đã cho nàng những kí ức thích thú nhất, trải nghiệm đầu tiên của nàng về việc được khao khát bởi một người đàn ông đẹp trai khác

thường. Và sau đó anh đã làm nó sụp đổ. Thay vào đó anh giờ là một trong những kí ức tồi tệ nhất của nàng. Và điều đó khiến nàng phải hét lên.

“Tại sao em không bắn anh và bỏ qua chuyện đó?” anh tiếp tục.

“Tôi thích treo cổ anh hơn.”

Nàng không muốn nói điều đó, nó chỉ là cứ tuôn ra. Nếu nàng nói điều đó với Grace, cô ấy có thể sẽ cười, bởi vì giờ nó là một câu chuyện cười nho nhỏ giữa họ. Nhưng không có gì gọi là thích thú về chuyện đó lúc này cả.

“Dĩ nhiên rồi,” anh đồng ý. “Không bắn thủ. Một người phụ nữ sẽ - “

“Đừng có khiến chuyện này nghe nhẹ nhàng như vậy!” nàng đứng lên nói, nét mặt của nàng cũng tức giận như giọng nói vậy. “Tôi không biết tại sao tôi lại đang nói chuyện với anh. Anh cư xử như một tên ngốc vậy. Tôi nói thế nói đủ rõ ràng để làm lung lay luận điệu của anh. Không còn gì khác cần nói về chuyện đó nữa cả.”

“Chuyện đó thậm chí không có hại gì cả!” anh phản đối. “Làm ơn hãy ngồi xuống.”

“Tôi nghĩ là không. Nếu anh chưa hiểu, thì không còn gì anh nói có thể làm mọi việc khác đi. Vậy tại sao anh không giải thoát cả hai ta khỏi sự bối rối này?”

“Lời giải thích anh không được cho là thích hợp đối với một đôi tai ngây thơ.”

Anh ném lời nói đó ra như là một cuộc tấn công ồ ạt vậy, và điều đó nghe có vẻ như thế. Anh lại đang nói về khao khát của mình ư? Có lẽ sau cùng nàng nên ngồi xuống. Đầu gối run run của nàng đang đòi được ngồi!

“Anh nghĩ em hiểu,” anh tiếp tục. “Nhưng em chỉ khiến anh choáng váng với lời thú nhận rằng em chưa kết hôn. Không phải rằng điều đó không khiến anh vui sướng nhiều hơn là em có thể tưởng tượng, nhưng anh đã chắc chắn là một người phụ nữ đã kết hôn sẽ hiểu điều gì đó như muốn một ai đó nhiều đến nỗi làm che mờ tâm trí và phủ nhận những lời phản xét công bằng.”

“Đó là lời bào chữa của anh, anh đã nói gì với tôi vào cái ngày hôm đó? Rằng anh không thể suy nghĩ rõ ràng được khi tôi ở gần? ‘Trong khoảng cách chạm vào được’, không phải là điều anh đã diễn tả sao? Rằng anh không dám mạo hiểm để nghe những lời tôi nói bởi vì vậy sao? Nhưng chớ chút, chuyện này trở lên tốt hơn rồi. Bởi vì anh không thể kiểm soát được những suy nghĩ nhục dục của mình, điều ưa thích trong tâm trí của anh, để kéo tôi tới London và ném tôi cho lũ chó sói ở đó, đó là điều anh nghĩ là đã xảy ra. Tôi đã mất người đánh xe ngựa của mình bởi vì anh. Cô hầu của tôi vẫn bối rối. Và hơn tất cả- “

Anh cắt ngang với một cái nhăn mặt đau đớn, “Nếu em cần sự an ủi nào đó, thì ngay khi anh để em lại căn phòng đó, đặt ra vài khoảng cách giữa chúng ta ngày hôm đó, bản năng của anh đã gào lên phản đối. Anh không thể tin rằng em sẽ làm đau một đứa trẻ.”

“Có lẽ bởi vì tôi sẽ không! Nhưng, không, chuyện đó không giúp được chút nào cả, Boyd Anderson. Bản năng có gì tốt nếu anh cứ lờ chúng đi?”

“Vậy thì em hãy nói cho anh biết, làm thế nào để anh có thể tin tưởng vào bản năng của mình trong chuyện đó, khi mà bản năng đầu tiên của anh khi tìm thấy em ở đó, và nghĩ em có tội, là chạy trốn cùng với em ư? Anh đã nói cho em nghe điều đó. Em nghĩ là anh đang nói đùa sao? Suy nghĩ đầu tiên của anh là cứu em khỏi bị bắt, lén đưa em ra khỏi đất nước này nếu cần.”

Sau khi cân nhắc mọi điều, chuyện đó có lẽ thật tuyệt, nhưng nàng không nói lớn điều đó lên và thay vào đó hỏi, “Vậy thì tại sao anh đã không làm vậy?”

Anh luồn bàn tay một cách vô vọng qua mái tóc ẩm ướt của mình trước khi anh nói, “Bởi vì anh là một người đàn ông trung thực và tội lỗi khiến anh sợ hãi. Anh đã tận mắt trông thấy điều mà

cha mẹ của Judith đã phải trải qua từ đầu tới cuối, và em không thể bắt tất cả mọi người chịu đựng kiểu cảm xúc chết tiệt đó mà không phải trả giá cho điều đó. Và anh đã sợ rằng việc anh mang em biến mất sẽ không giải quyết được chuyện gì cả, rằng em sẽ chỉ làm giống như vậy lần nữa ở đất một nước nào đó khác. Nhưng bởi vì ý tưởng đó từng nảy ra trong đầu anh, giúp em trốn thoát – Anh biết là mình đã không suy nghĩ theo lý trí.”

Nàng cứng người lại. “Vậy chúng ta lại quay trở lại chuyện đó? Lời giải thích của anh là anh không thể suy nghĩ rõ ràng được khi anh ở gần tôi ư? Anh, thưa ngài, đơn giản là đừng suy nghĩ!”

“Chết tiệt, Katey, em không hình dung được điều gì giống như muốn một ai đó nhiều như anh muốn em ư!”

Nàng nín thở. “Tôi cũng không muốn biết chuyện đó, cảm ơn anh.”

Nàng không thể tin nàng đã xoay sở để nói được điều đó, khi nó đang giữ lấy mọi ounce ý chí khiến nàng có thể phớt lờ tất cả những lời nói đó. Anh vẫn muốn nàng! Thậm chí cả sự tức giận của nàng cũng không khiến anh thôi muốn nàng.

“Well, em phải nghe điều này,” anh tiếp tục với một cái nhìn không gì nay chuyển được. “Em đã ở trong tâm trí anh kể từ ngày anh gặp em. Ngay cả sau khi chuyển hành trình của chúng ta kết thúc, anh vẫn không thể thôi nghĩ về em. Anh nên vậy, nhưng anh không thể. Em thậm chí còn ở trong những giấc mơ của anh nữa. Anh đã không mong chờ được gặp lại em lần nữa. Và sau đó em ở đó bằng xương bằng thịt, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là hôn em, đặt tay mình lên – *“(ui chỗ này lãng mạn quá! Chàng trai nào mà nói với mình như vậy thì mình chắc đổ cái rầm mất! ^ ^ .Chị Katey kiểu này không bỏ qua là không được rồi!)*

“Dừng lại!” Hai má nàng đỏ bừng lên giống như làn hơi nóng đột nhiên thổi khắp người nàng vậy. Nhưng nàng đang nhìn chăm chăm vào miệng anh. Anh nói là anh muốn hôn nàng. Nàng dường như không thể đưa mắt ra chỗ khác. Điều quái quỷ gì đang xảy ra với nàng vậy?

“Anh xin lỗi,” anh tiếp tục. “Anh thực sự hi vọng là em có thể hiểu ít nhất là một chút, nhưng anh nhận ra rằng em không thể, bởi vì em chưa bao giờ trải qua bất cứ điều gì tương tự giống như vậy, phải không?”

“Anh không thực sự mong đợi tôi trả lời câu hỏi đó phải không?” nàng phần nộ đáp.

Anh đang bắt đầu trông thất vọng. Nàng quay đi. Nàng sợ rằng ý niệm mơ hồ của việc hối hận đang bao trùm lên nàng. Chỉ bởi vì anh trông thật khổ sở ư? Anh đúng là trông thật khổ sở!

“Có thể sẽ khiến em đỏ mặt lần nữa, nhưng anh muốn nói một lời cuối –”

Nàng nhảy dựng lên và nhanh chóng ngắt lời anh, “Nếu anh đề cập đến việc đang muốn tôi lần nữa, tôi hứa với anh, cuộc nói chuyện này sẽ chấm dứt ngay lúc đó.”

Anh thở dài. “Anh chỉ định nói rằng bởi vì anh- well, điều anh đang cảm thấy, anh sợ là anh sẽ tin bất cứ điều gì mà em nói, đúng hay sai, bởi vì đơn thuần là anh muốn em vô tội. Và anh tức giận bởi vì anh đã chắc chắn là em không như vậy. Nên anh biết rõ một cách chết tiệt là không có cách nào anh có thể tin tưởng được sự phán xét của chính mình. Anh phải để ai đó khác lựa chọn.”

Nàng tự nhắc nhở mình rằng anh đã đưa ra lời thanh minh mà nàng có thể dùng ngay hôm đó. Điều cho phép anh để nàng đi, nhưng chúng chỉ dựa trên cơ sở là nàng có tội và chuẩn bị sẵn vài lý do có thể chấp nhận được đối với sự liên quan của nàng vào vụ bắt cóc Judith. Điều đó đã xác minh thêm khẳng định của anh rằng anh thực sự nghĩ là nàng có tội trong khi anh ở

cùng nàng hôm đó.

Có vẻ như, anh không bắt đầu nghi ngờ bất cứ điều gì cho tới khi anh rời khỏi nàng.

Katey ngừng nghĩ về những ý nghĩ bất ngờ đó. Giờ thì nàng đang tìm một lời giải thích để tha thứ cho anh ư?

Nàng đi vòng qua chiếc bàn, nhưng khi anh đứng dậy, nàng quay trở lại bởi nàng có thể lẩn vào trong cánh cửa phòng ăn, sợ là anh đang cố gắng để cản nàng lại. Nàng thậm chí còn giơ một cánh tay lên để ngăn anh lại, không phải bởi vì điều đó sẽ có chút tác dụng nào nếu anh có ý định giữ nàng ở đây. Nàng có thể cao, nhưng Boyd Anderson có cơ bắp rắn chắc. Không nghi ngờ gì về việc ai sẽ chiến thắng trong trận chiến nho nhỏ đó.

“Tôi đã lắng nghe anh,” nàng nói, dừng lại ở cửa. “Giờ hãy dành cho tôi sự lịch sự như vậy. Anh đã nói rất nhiều để đổ lỗi cho “cảm giác” dẫn đến cách hành xử đáng khinh của anh với tôi. Tôi thấy đó là lý do không thể chấp nhận được. Tôi biết anh lấy làm tiếc – well, anh không thực sự nói vậy, nhưng –”

“Dĩ nhiên là anh vậy!”

“Tôi cũng vậy,” nàng tiếp tục, đưa cho anh chỉ một cái cau mày bởi vì đã cắt ngang. “Tuy nhiên, việc xin lỗi sau khi thực tế diễn ra hiếm khi có ích. Đây chỉ là một trong nhiều lần. Anh đã có sự lựa chọn khác. Nhưng anh đã lựa chọn giải pháp dễ dàng nhất.”

“Giải pháp khác là gì?” Giọng anh nghe lại thất vọng.

“Anh có thể gửi ai đó đi theo Jeremy. Anh có thể giữ tôi lại trong quán trọ, trong căn phòng thoải mái đó cho đến khi họ quay trở lại cùng với sự thực, thay vào đó anh lại đưa tôi ra ngoài trong một cơn bão!”

“Khi mà anh đang ở gần chiếc giường của em ư?”

Không có khoảng cách nào giữa những ngón tay anh đang giơ lên với nàng, gây ra sự ửng hồng lần nữa trên đôi má của nàng. “Anh có thể ít nhất là chờ cho đến khi cô hầu gái của tôi quay trở lại. Cô ấy sẽ xác nhận mọi thứ –”

“Đúng như vậy, Katey. Anh không thể chờ thêm một phút nào cả. Nhưng anh đã thả em đi. Điều đó nên được tính đến.”

Nàng thở hổn hển, “Quý tha ma bắt anh đi, tôi đã trốn thoát khỏi anh! Và tôi có thể khiến mình gãy cổ bởi vì làm vậy, anh biết chứ. Trèo ra ngoài cửa sổ, chạy qua mái nhà trơn trượt bởi mưa – lúc đó tôi nhìn trông có giống như một đứa trẻ thích thú những thứ như vậy không?”

“Anh đã không đi lâu, Katey. Anh có thể đuổi kịp em một cách dễ dàng, nhưng anh đã quyết định là không làm vậy.” Anh nghe như hơi tự hào về bản thân mình “Judy đã an toàn, nên – anh để em đi.”

“Oh, tôi hiểu rồi. Nên thay vào việc kéo lê tôi suốt phần đường còn lại đến London nơi mà anh nghĩ là tôi sẽ bị quăng vào ngục, anh cho phép tôi trốn thoát để khiến tôi có thể đụng phải Maise Cameron và dù thế nào cũng kết thúc ở trong nhà giam, sau khi bà ta nổi điên lên như một người mất trí và –”

“Em chắc chắn là đang nói dối,” anh cắt ngang.

“Anh muốn nghĩ như vậy phải không?”

“Katey,” anh nói bằng giọng cảnh báo.

Nàng khịt mũi với anh. “Anh không còn có thể đe dọa tôi được nữa đâu, và anh tốt hơn là giữ điều đó trong ý nghĩ thôi. Anh sẽ không có được thông tin nào từ tôi nếu tôi không tình nguyện. Nhưng tôi không giữ chuyện đó như một bí mật. Nếu anh đã không kéo tôi khỏi

Northampton, tôi sẽ vẫn ngồi thoải mái trong cổ xe ngựa của mình trên đường đến London, ngay sau Judith, và tôi không bao giờ đụng phải Maise Cameron nữa.Những nhà chức trách chẳng mấy chốc sẽ bắt được bà ta, bởi vì bà ta sợ chồng bà ta hơn cả việc bà ta ở trong ngục.Tôi đã không cần là người đưa bà ta đến chỗ cảnh sát.”

“Vậy tại sao em lại làm ?”

“Bởi vì bà ta đứng ngay trước mặt tôi khi tôi quay trở lại Northampton, và bởi vì đó là điều đúng đắn phải làm.Nhưng Maise đã biết là tôi phá ngang kế hoạch của bà ta, và trong lúc bà ta vui vẻ ở phía sau những chấn song sắt trốn thoát khỏi sự phẫn nộ của người chồng, bà ta thậm chí còn vui sướng hơn với việc kết tội tôi với toàn bộ âm mưu- giống như là anh đã làm vậy!”

“Trời ơi,” Boyd kêu lên, trông như là anh đang đau dạ dày vậy.” Anh không thể tưởng tượng được, Katey.”

Nàng quắc mắt với anh.”Không phải điều này khiến anh hả hê sao?Sau cùng, đó là điều anh đã lên kế hoạch cho tôi,đúng chứ?Kết thúc trong ngục.Well, tôi đã kết thúc ở đó, và cô hầu của tôi cũng vậy, và còn người lái xe của tôi nữa, tiện đây, đó là lý do anh ta bỏ đi.”

“Cảnh sát cũng đã không tin em à?”

“Oh, ông ấy đã.Nhưng ông ấy không thể thả cho tôi đi mà không được phép của nhà Malory trước tiên.Cái tên nổi tiếng ngay cả ở tận phía bắc.Không cho đến gần trưa ngày hôm sau, khi người giúp việc của ông ta quay trở lại từ London với thông tin anh ta đã có được từ Judith, nên chúng tôi cuối cùng cũng được thả ra.”

“Em không thể tưởng tượng được là anh lấy làm tiếc như thế nào đâu, Katey.”

Anh nói điều đó với sự xúc động lớn.Nàng không nghi ngờ gì là anh có ý đó.Nhưng đã quá muộn cho lời xin lỗi.

“Không , tôi không thể,”nàng nói.”Cũng không cố gắng để biết.Anh thực sự nghĩ một vài lời nói, không quan trọng là chân thật như thế nào, khiến tôi quên sự tức giận và nhục nhã mà tôi cảm thấy khi bị dán mác là một tên tội phạm, tất cả chỉ bởi vì tôi đã cố gắng để giúp đỡ một cô bé trong hoàn cảnh khó khăn ư?”

“Vì Chúa,em hãy để cho anh làm thứ đó để chuộc lỗi.”Nét mặt của anh bừng sáng khi một ý tưởng chợt xuất hiện với anh.”Em nói là em đã mất người đánh xe phải không?Anh sẽ đưa em đến bất cứ đâu mà em muốn đi miễn là em thích!”

Nàng đảo tròn mắt nhìn lên phía trần nhà.”Tôi đã thay người đánh xe.Anh gọi đó là sự đền bù, đưa cho tôi thứ gì đó mà tôi đã có rồi ư?”

“Katey, hãy cho anh một cơ hội!”anh nói với một giọng trầm hơn.”Phải có điều gì đó em muốn hay cần mà anh có thể giúp em chứ.”

“Chỉ có duy nhất một điều mà anh có là-“

Nàng đột ngột ngừng lại.Hãy đưa tàu của anh đây, điều đó thành linh xuất hiện trong tâm trí của nàng khi anh đề cập đến việc chở nàng đi, không thành vấn đề.Anh có lẽ hối hận, nhưng không đủ để từ bỏ con tàu của mình, dù là nàng có đề nghị trả tiền cho nó.Ngoài ra, kế hoạch phiền phức về chuyến du lịch của nàng tuân theo lịch trình tàu chỉ là một mối phiền toái.Nàng không thực sự muốn con tàu cho chính mình.

Chỉ là anh đột nhiên nhìn quá nhiều ham muốn nhục dục.Hơi nóng mãnh liệt trong đôi mắt anh làm nàng tê liệt.Nàng nói cái quái gì vậy?

Nàng hít vào.”Oh, chúa ơi, anh không nên chú ý đến điều vớ vẩn này.Không có gì cả - không thích hợp- về điều tôi nói.Đó chắc chắn không phải là điều anh đang nghĩ.”

“Vậy thì điều anh có là-?”

“Không có gì cả!” nàng gắt lên, bối rối quay lại cuộc nói chuyện của họ.”Tôi đang nghĩ đến chuyến tàu.Tôi không thể gọi điều tôi đang nói là gì.Nên đừng để tâm đến nó nữa.”

Tiếng thở dài của anh thật chân thành.Nàng cảm thấy nó, đến tận đầu ngón chân nàng.Và hơi nóng vẫn còn ở trong đôi mắt đen của anh...

Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ và kéo nàng áp chặt vào anh.Nụ hôn của anh nóng bỏng như nét mặt của anh vậy, đúng như nàng đã đoán.Và nàng không đẩy anh ra.Oh, không, nàng vòng hai tay quanh người anh.Những cảm giác kích động và khao khát mà nàng đã có khi ở trong căn phòng ở Northampton khi anh chạm vào nàng từ phía sau, khuấy động phía trong nàng, khiến nàng...

“Em không giỏi nói dối lắm,” Boyd nhận xét.

Nàng chớp mắt khiến những hình ảnh tưởng tượng trong thoáng chốc biến mất, và đỏ mặt bởi vì có những suy nghĩ không nên có đúng lúc này, với anh đứng ngay phía trước mặt nàng, nàng bắt đầu nói huyên thuyên.”Thực sự thì, tôi cực kì giỏi việc đó.Tôi xuất sắc với chuyện đó.Anh đã khá ngạc nhiên,ít nhất đó không phải là vấn đề.Và tôi đã cho anh nhiều thời gian hơn là anh đáng được.Tôi phải dậy sớm vào sáng mai để hoàn thành công việc ở đây của mình, nên tôi sẽ đi ngủ.Vui lòng gửi lời chúc buổi tối vui vẻ đến người nhà Malory, nếu anh bằng lòng.”

“Katey-“

Nàng la lên khi anh tiến tới chỗ nàng, bởi vì nụ hôn nàng chỉ tưởng tượng vẫn còn quá mới trong tâm trí của nàng.Nàng lao ra ngoài đại sảnh và đi thẳng lên cầu thang.Anh hầu như chắc chắn đã không dùng tay mình trong cố gắng cản nàng lại, nhưng nàng đã để anh có được nàng, mệt rũ rời bởi cảm xúc nhiều hơn là nàng có thể chịu đựng trong một buổi tối.Chúa ơi, nàng đã nói làm nhảm như một người điên!

Đó là bởi vì cái nhìn mới đây của anh, khi nàng biết chính xác điều anh đang nghĩ... và muốn làm việc đó với nàng.Và trong tâm trí của mình nàng đã để anh làm vậy!Và cái quái quỷ gì mà giờ nàng đang đi ngủ, khi mà nàng đã tưởng tượng làm thế nào để cuộc gặp mặt có thể trở nên ra sao, nếu người đàn ông đó đáng để tha thứ?

Chapter 22

Trong khi người ở Gardener không bị xã hội hóa nhiều như những nơi khác vào ngày chủ nhật và ngày nghỉ, mẹ của Katey vẫn dạy nàng những phép xã giao lịch sự như nàng đã được dạy vài năm trước, và đi thăm người khác trong cơn mưa là điều “không bao giờ được làm” ở trong danh sách đó. Nước mưa sẽ nhỏ giọt trong phòng giải lao của họ và để lại những vệt ướt, vệt chân lấm bùn trên một chiếc thảm tốt là một cách chắc chắn để không bao giờ được mời tới lần nữa. Không phải rằng những căn nhà ở Gardener có bất cứ cái thảm tốt nào, nhưng Adeline đã lưu ý với nàng điều đó.

Khi Katey nhìn ra ngoài cửa sổ sáng hôm sau, nàng không thấy cơn mưa phùn, nàng nhìn thấy một trận mưa như trút nước. Cơn mưa đó đã ngày càng lớn dần lên từ ngày hôm qua và không tỏ dấu hiệu gì là sẽ ngớt. Nàng chờ một giờ, sau đó kéo dài thành 2, và cuối cùng nàng đã hoãn chuyến thăm nhà Millard vào một ngày khác. Mặc dù nàng và Grace phải quay trở lại London vào tối mai để ra khơi vào ngày tiếp theo, họ có thể dành thêm một ngày ở Haverston, và tận sâu trong tâm tưởng của Katey nàng vẫn có thể hủy chuyến đi rời khỏi nước Anh của mình nếu tất cả đều giống như là nàng đã hi vọng về nhà Millard.

Khi nàng đến Haverston vào ngày hôm qua, nàng đã khinh sợ và sửng sốt. Căn nhà của Ngài Anthony đã rất lộng lẫy rồi, nhưng sản nghiệp ở nông thôn của ngài Hầu tước là một lâu đài! Quả thật là nó trải dài cả một vùng đất và quá lớn để lấp lánh: Ánh sáng đã biến mất trong căn phòng lớn. Nhưng chỗ ở của ngài Hầu tước ấm áp- đến tận những chiếc ghế ngồi sang trọng mà Katey e sợ khi ngồi trên chúng, có 2 lò sưởi với kích cỡ thông thường, những bức tranh treo trên tường thì lớn hơn bức tranh nàng đã có! Judith đã cho nàng một chuyến tham quan ngắn một giờ sau và thậm chí là chưa hết một nửa tòa nhà.

Mặc dù vậy nàng chưa nhìn thấy nhà kính để thấy cỗ xe ngựa đó trở thành một thứ đồ trang trí trong vườn. Judith để dành chuyến tham quan cho tới sau bữa tối hôm qua, khi những chiếc đèn được bật sáng để mang đến một sự nổi bật đặc biệt, nhưng Katey đã chạy trốn về phòng nàng sau bữa tối bởi vì Boyd.

Nàng quyết định giờ sẽ nhìn thấy căn nhà kính trước bữa sáng. Nàng sẽ không chờ cho cơn mưa tạnh trước đã bởi vì trời nhìn không có vẻ gì sẽ tạnh. Có nhiều ngôi nhà kính ở bên ngoài. Judith đã không phóng đại về tình yêu của Jason Malory đối với việc làm vườn. Tất cả chúng đều lớn và hầu hết làm bằng kính, và Katey chỉ đề cập đến “cỗ xe ngựa” với một người hầu để chỉ cho nàng đến đúng nơi.

Anh ta đề nghị nàng dừng lại để lấy cho nàng một chiếc ô. Nàng không muốn chờ và đã từ chối, bởi vì quãng đường đi không quá xa nhà. Nhưng trước khi nàng đến được lối vào nhà kính, nàng đang cười bởi nàng đã ướt sũng một cách nhanh chóng. Dù là nàng không lạnh. Ở bên trong, căn nhà kính ấm áp và ẩm ướt. Một đường mòn hẹp dẫn xuyên qua những tán lá sum suê, vài cây mọc trong chậu, vài cây ở trên giàn treo, vài cây thậm chí còn đang treo trên trần nhà,

nhưng nhiều cây chỉ được trồng bên dưới lớp đất màu mỡ.

Nàng chậm chậm bước đi khi nàng nhìn thấy cỗ xe ngựa ở ngay phía trước và đôi mắt mở to , cảm thấy ngạc nhiên một lần nữa.Ngài Jason còn treo 2 chiếc đèn treo phía trên nó, trong một căn nhà kính!Nàng đi đến để phát hiện ra một trong những người thợ làm vườn đang treo chúng.

Giờ điều đó thật quá phung phí và nàng nói với người đàn ông,"Vào ban ngày ư?"

Người đàn ông lớn tuổi cười khúc khích với nàng." Chỉ trong những ngày tối trời như hôm này thôi, thưa cô."

Katey ngồi xuống một trong những chiếc ghế đặt gần cỗ xe.Người đàn ông nhanh chóng kết thúc công việc của mình và bỏ nàng ở lại một mình.Cỗ xe là một cảnh tượng đầy sững sốt.Bánh xe đã được bỏ đi, làm nó như thể là được trồng trong đất vậy!Những bông hoa và cây leo xung quanh nó.Nhưng nó chắc chắn không cần thêm bất cứ ánh sáng nào cả.Toàn bộ màu trắng và vàng, chắc chắn là không nhìn thấy được khi ánh mặt trời xuyên qua những ô cửa sổ.Nhưng những ngọn đèn treo mang cho nó một thứ ánh sáng duy nhất, khiến nó nhìn gần như tao nhã và mang lại những câu chuyện cổ tích.

Nàng cảm thấy cái dạ dày nôn nao của nàng dịu xuống.Thậm chí là cả sự kích động của nàng tối hôm trước cũng đã biến mất.Khung cảnh quá thanh bình, và nàng cảm thấy điều gì đó yên bình chảy trong nàng.Nàng không cứng lại hay nhảy dựng lên khi Boyd xuất hiện và ngồi xuống bên cạnh nàng.Cuộc nói chuyện tối qua của họ đã khuấy động thứ cảm xúc mạnh mẽ nào đó ở trong nàng, nhưng tối thiểu nàng không làm nó xấu đi bởi sự có mặt hiện giờ của anh.Khi nàng nhìn anh, nàng nghĩ, tại sao anh lại quá đẹp trai như vậy?Anh ăn mặc như anh vẫn thường mặc trên tàu của anh trong một chiếc áo sơ mi để cổ mở và chiếc áo khoác không cài khuy.Anh không ăn mặc hợp thời trang với một chiếc cravat, tuy nhiên quần áo của anh cực kì vừa vặn với anh, cực kì vừa vặn, ôm vừa khít cơ bắp rắn chắc của anh."Vậy là em không thực sự nghĩ là cuối cùng trời lại mưa?" anh hỏi.

Nàng đã lau sạch mặt mình bằng tay áo dài, nhưng những giọt nước mưa vẫn vương trên bím tóc nàng, và ướt thành những vết lốm đốm ở khắp nơi trên chiếc váy màu vàng chanh của nàng.Nàng thấy rằng anh cũng ướt như nàng, và anh đã không lau sạch mặt mình.Nàng đã bị thúc giục lau sạch nhưng giọt nước mưa khỏi đôi má anh bằng lược của nàng...

Nàng lập tức đỏ mặt với những ý nghĩ mà nàng đã có, nhưng anh có lẽ cho rằng đó là vì cậu hỏi của anh.Nàng cố gắng một cách khó khăn để giữ giọng nói mình bình thản trong cuộc nói chuyện, chỉ như anh đã làm."Không khi tôi lựa chọn đi ra ngoài trời mưa," nàng trả lời.

Anh cười toe toé."Anh thấy điều đó rồi."

"Sau cùng lại không nói lên lời ư?"nàng cười toe toét lại với anh.

Chúa tôi, nàng đang trêu chọc anh?Well, điều này chắc chắn cảm thấy tốt hơn việc la hét vào anh, nhưng sự tức giận của nàng đã biến đi đâu mất rồi?Nàng đã không tha thứ cho anh, không thậm chí là một chút.Có lẽ nó đang dịu lại? Nó đang khiến nàng cảm thấy như thể là nàng ở trong một câu chuyện cổ tích...hay là một trong những hình ảnh tưởng tượng của nàng...nơi Boyd Anderson thường xuất hiện.

"Anh tưởng em đang đi thăm những người họ hàng của em sáng nay.Anh đã không mong chờ thấy em vẫn ở đây."

"Làm sao anh biết tôi đến thăm những người họ hàng của mình?"

"Abg đã hỏi Roslynn.Anh không thích bỏ sót những chuyện gì có liên quan đến em."

Nàng lại đỏ mặt, và toàn bộ cơ thể nàng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Nàng nhắc mình lý do nàng đã kể với anh là nàng đã kết hôn lúc đầu. Anh làm nàng bối rối ngang với việc nàng không quen với nó. Anh đã bộc lộ tình cảm của mình, hay đúng hơn, nhưng ham muốn, khi anh nghĩ là nàng là một tội phạm. Và giờ anh đang không che dấu chúng khi anh đã hiểu rõ hơn, bởi vì anh cũng biết là nàng thực sự chưa kết hôn. Lần này nàng có thể chống lại sự tán tỉnh của anh không? Hay là nàng vẫn quá hấp dẫn để anh hài lòng với một chút lãng mạn và sau đó bỏ đi?

“Tại sao em không nói gì cả, Katey?”

Nàng chớp mắt để làm xua đi nhưng suy nghĩ của mình. “Tôi sẽ không đi thăm viếng trong lúc trời mưa. Chuyện đó có thể chờ cho đến ngày mai.”

Anh cười toe toét và nhắc nhở nàng, “Em chỉ vừa mới thừa nhận là em không quan tâm trời mưa. Anh đã dám hi vọng rằng em không sẵn lòng rời khỏi Haverston mà không nhìn thấy anh lần nữa?”

Nàng đảo tròn mắt nhìn anh. “Không có một cơ hội nào đâu. Tôi chỉ là chưa bao giờ gặp gia đình mẹ tôi, nên tôi muốn cuộc gặp gỡ lần đầu tiên này phải hoàn hảo.”

“Ah, anh hiểu rồi. Em cho họ biết là em sẽ đến trễ?”

“Họ thậm chí không biết là tôi ở Anh.” Anh nhướn lông mày lên. “Em không để họ biết là em ở đây trước khi em xuất hiện ở cửa nhà họ ư?”

“Để họ có thể sắp xếp hành lý và bỏ đi ư?”

Rõ ràng là giờ nàng không đang nói đùa, điều đó khiến Boyd cau mày. “Tại sao em nói vậy?”

Nàng chưa bao giờ đề cập đến nhà Millard với anh. Họ đã không nói đến điều đó trong bất kì cuộc nói chuyện nào của họ trên con tàu của anh.

Vì vậy, giờ nàng không muốn giải thích tình huống này, nên nàng nói, “Họ là gia đình mẹ tôi, nhưng họ đã không thừa nhận bà khi bà kết hôn với cha tôi và chuyển đến Mỹ. Họ có thể không muốn gặp tôi. Thực tế là, tôi gần như không định đến đây.”

Anh bắt đầu nắm lấy tay nàng. Đó là điều tự nhiên - nếu họ đã là bạn và không có sai lầm ngớ ngẩn của anh đứng giữ họ. Anh để tay trở lại đầu gối, nhưng nàng biết điều anh gần như đã làm, và những cảm giác ấm áp đó lại lấp đầy nàng... cái quái quỷ gì vậy?

“Em đã cân nhắc đến việc giờ họ có thể cũng không ở nhà không?” anh dò hỏi.

“Chúng tôi dừng chân ở thị trấn Haverston trên đường đến đó và đã làm một cuộc điều tra ở một vài cửa hàng. Nhà Millard ở đó.”

“Em có muốn một người hộ tống không? Anh rất sẵn lòng đi cùng em. Mang đến sự ủng hộ tinh thần nếu em cần nó.”

Anh đang cố gắng để đền bù, hay anh thực sự muốn cho nàng sự ủng hộ của anh? Thật khó để nói điều gì khác ở trong tâm trí anh - hơn là ham muốn, điều dễ dàng nhận ra ở anh. Nhưng ánh mắt anh không lấp đầy bởi ham muốn vào lúc này, và anh đang chân thành và - tử tế.

Katey rên rỉ với chính mình. Nàng đang nghĩ gì vậy? Giờ vấn đề không phải là anh đang cư xử như thế nào, nàng đã thấy anh với sự kiêu ngạo - xấu xa nhất, ngoan cố, làm ngơ lý lẽ, và nàng đã phải chịu tất cả điều đó thêm vào nhiều hơn những lời nàng trách mắng anh. Anh có thể đã không bỏ nàng vào ngục, nhưng nàng đã không kết thúc ở đó nếu anh không dùng vũ lực lôi nàng khỏi Northampton ngày hôm đó.

Nàng bất ngờ đứng lên. “Cảm ơn anh, nhưng đây là việc mà tôi cần làm một mình. Và tôi tin là giờ tôi đã sẵn sàng cho bữa sáng.”

Anh gọi tên nàng, nhưng nàng vội vã rời đi mà không dừng lại. Và nàng không dừng lại ở phòng

điểm tâm dù nó trống không, bởi vì nàng nghe thấy tiếng Boyd ở ngay đằng sau nàng.Nhưng nó đã không trống không.

Nhỏ hơn nhiều một căn phòng bình thường dùng để ăn với những ô cửa sổ trên tường để đón ánh nắng buổi sáng khi trời không u ám hay mưa như hôm nay.Có vẻ là một điều rủi hôm nay.Judith và mẹ cô bé đã ngồi ở bàn, và Katey lấy một chiếc ghế ở giữa họ.Điều đó giữ nàng khỏi bất cứ cuộc nói chuyện riêng tư nào với Boyd lúc này, và nàng quyết định cố gắng giữ điều đó trong suốt phần còn lại của chuyến viếng thăm.

Chapter 23

Katey bỏ bữa trưa, nhưng nhận ra thật ngu ngốc làm sao khi nàng đang cố gắng để tránh xa Boyd. Anh đang lén theo nàng, dù thế nào đi nữa, ít nhất là khiến nàng không thể quay đi mà không phát hiện thấy anh ở gần. Không biết làm sao anh đã khiến nàng đồng ý chơi một ván cờ. Boyd đem đến cho nàng một cuộc cạnh tranh chớp nhoáng ư? Nàng không có khả năng hạ thấp anh bằng những lời nói khinh miệt nữa nên nàng sẽ đánh ngục anh bằng bàn cờ? Nó hóa ra là một trải nghiệm thích thú kéo dài hầu hết buổi chiều. Judith đứng bên cạnh nàng và thì thầm những nước cờ nàng có thể đi. Boyd buộc tội Katey gian lận bởi vì điều đó! "Ai đang chơi với anh vậy?" anh hỏi chỉ ra vấn đề. "Em hay Judy?"

"Đang lo lắng à?" Katey cười khi nàng ăn được quân mã thứ hai của anh, để lại anh bất động bởi sự trả thù trừ khi anh cũng muốn mất quân hậu của mình." Judith chỉ đang thừa nhận chiến thuật của tôi đang có hiệu quả. Cô bé và tôi dường như là suy nghĩ giống nhau."

Liếc nhìn từ Katey sang Judith, anh kêu lên, "Chúa tôi, hai người bọn em thậm chí giống nhau cả đến nụ cười. Thế có thể giúp bác thay vào đó được không, Judy? Bác là người đang thua ở đây." Đứa trẻ cười khúc khích, nhưng đứng yên ở nơi cô bé đã đứng. Và Boyd chứng tỏ là anh không đang thua chút nào khi anh ăn quân hậu của Katey bằng 4 nước đi sau đó. Và điều đó đã kết thúc trận đấu. Khi quân hậu mất, tất cả mọi hy vọng cũng đi cùng với nó.

Boyd đã chơi rất nhanh! Katey không thường như vậy. Tất cả những ván cờ trước kia của nàng là với mẹ nàng, và chơi một cách thông thả như một thú vui cho qua thời gian. Nhưng nàng không nên ngạc nhiên bởi lối chơi của Boyd.

Nàng đã cảm thấy sự công kích tự nhiên vào ngày đầu tiên nàng gặp anh khi nó đã rất rõ ràng rằng anh sẽ theo đuổi nàng. Người đàn ông đã áp đảo nàng lúc đó, nhiều đến nỗi nàng đã đặt một dấu chấm hết bằng một người chồng hư cấu. Nàng đã nghĩ nàng đã có khả năng tốt hơn để điều khiển những sự tán tỉnh loại đó lần này, nhưng hình như là không, ít nhất không với Boyd. Nhưng bởi vì sự công kích của anh lúc này tập trung vào một trò chơi, và Katey đang hài lòng với bản thân mình quá nhiều để kết thúc nó. Anh thắng ván đầu tiên và họ ngay lập tức bắt đầu một ván khác. Và anh tiếp tục theo cách của anh để làm nàng sao lãng và giữ nàng không tập trung, tất cả đã được tính toán. Có nhiều tiếng cười, và cuối cùng nàng nhận ra rằng không nên như vậy. Cờ vua là một trò chơi nghiêm túc, nhưng anh đã khiến nó vui hơn là Katey đã từng chơi nó.

Nàng không chính xác là đánh ngục anh chỉ một ván trong 3 ván, nhưng những chiến thắng của anh khó khăn, nên trò chơi đã gần đủ làm thỏa mãn nàng.

"Ai đã dạy em chơi cờ vậy?" cuối cùng anh hỏi nàng khi anh sắp xếp những quân cờ.

Bữa tối đã được thông báo, và anh đưa cánh tay ra để hộ tống nàng đến phòng ăn. Nàng cầm tay anh mà không suy nghĩ, qua thư giãn trong sự bầu bạn của anh để nhớ rằng nàng không nên chạm vào anh.

“Mẹ tôi, “nàng nói.” Chúng tôi thường chơi một hoặc hai lần một tuần vào buổi tối.”

“Em đã thua bà ấy rất dễ dàng?”

Nàng phì cười.” Anh gọi đó là dễ dàng ư? Tôi gần như đã thắng anh cả 3 ván!”

“Gần như chưa bao giờ được tính đến – ngoại trừ như thế này.”

Anh giải thích “điều này” là gì khi anh kéo riêng nàng đến bên cạnh ô cửa, ra khỏi tầm nhìn của bất cứ ai trong đại sảnh, và nàng lại ở đó với mỗi cánh tay anh ở hai bên người nàng, lưng nàng áp vào tường. Judith đã chạy đi một mạch. Giờ họ ở một mình trong căn phòng. Và trong lúc anh không thực sự đang chạm vào nàng, nàng cảm thấy anh sẽ làm vậy bất cứ lúc nào.

“Đừng,” nàng nói- hoặc nàng có nói vậy? Nàng đang nhìn chăm chăm vào miệng anh, nín thở chờ đợi nụ hôn của anh khi anh chậm chậm nghiêng lại gần nàng hơn.

“Katey?”

Tiếng Judith gọi từ phía đại sảnh để xem xem điều gì đang giữ chân nàng. Boyd thở dài và bước xa khỏi nàng. Sau đó anh kéo tay nàng trở lại cánh tay anh và tiếp tục hộ tống nàng đến phòng ăn như thể là anh không gần như đã hôn nàng.

Katey hoài nghi. Anh nghĩ là nàng đã tha thứ cho anh rồi ư? Anh dường như chắc chắn đang cư xử như thể là có một sự giận xếp trước. Ngày hôm nay không một lần anh đề cập đến sự ân hận của anh, nhưng bởi vì nàng cũng đã không đề cập một lần nào đến sự việc đó, nên anh có thể đang giả bộ là như vậy. Anh giả bộ quá dễ dàng, nàng tự nhủ, kể cả là những điều lỗi bịch...

“Boyd,” nàng bắt đầu.

Nhưng họ đã đi tới phòng ăn, và điều nàng sẽ nói không thể nói bây giờ được với những người nhà Malory đã tụ họp ở đó. Nhưng anh đã nói một lời khác đúng lúc đó.

“Ngồi bên cạnh anh chứ?” anh thì thầm.

Katey rút tay mình ra khỏi cánh tay anh và nói đơn giản, “Không,” khi nàng di chuyển đến chỗ ngồi bên cạnh Judith lần nữa, thích hơn là 2 chỗ trống hai bên bàn. Nàng thấy rằng Boyd giờ hơi cau mày khi anh lấy một trong hai chiếc ghế phía bên đối diện với nàng. Điều đó quá dở. Anh cần nhớ điều nàng đã nói với anh tối qua ngay tại chính căn phòng này, và giờ đây họ lại quay trở lại với điều đó, có lẽ anh sẽ nhớ. Chỉ bởi vì nàng đã có chút thoải mái với anh hôm nay vì lợi ích của những người nhà Malory không có nghĩa là có bất cứ điều gì thay đổi.

Nàng thề phớt lờ anh suốt phần còn lại của buổi tối. Điều đó sẽ được nàng làm rõ. Và điều đó sẽ thực hiện được nếu ánh mắt của nàng không bị kéo về phía anh rất thường xuyên. Nên nàng bắt đầu một cuộc nói chuyện với Jason Malory, để giữ sự chú ý của nàng hướng xa khỏi Boyd.

Nàng đã không có can đảm vào tối qua để hỏi Jason về những người hàng xóm của ông. Người đàn ông to lớn đã hăm dọa nàng quá nhiều với cái nhìn nghiêm nghị và tính khí trầm lặng của ông ngày hôm qua. Ngài ấy có mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh lá cây giống như 2 người em trai James và Edward – chỉ có Anthony là tóc đen và mắt xanh sẫm hơn. Dân Gypsy nhìn trông như vậy. Judith đã cố gắng đảm bảo với nàng rằng Jason chỉ là một bạo chúa ở nơi mà những ông em trai của ngài ấy có liên quan đến, rằng ngài ấy như là một con gấu lớn, âu yếm với phần còn lại của gia đình. Điều đó có phải là thật hay không, hôm nay ngài ấy thân thiện hơn nhiều, đã nói chuyện với nàng vài lần, và thậm chí đã đứng với cánh tay ôm lấy Judith và xem trận đấu cờ một lúc. Nên nàng hỏi ngài ấy điều ngài ấy có thể nói với nàng về gia đình Millard. Không may thay, nó không được nhiều lắm.

“Chúng ta chưa bao giờ thực sự kết bạn ở vùng quê này,” ngài ấy nói với nàng, sau đó thêm vào với một nụ cười toe, “Không phải là chúng ta đã bị cuốn đi bởi những vũ hội bên ngoài nơi

đây.Nhưng chúng ta cũng không phải là một phần của vòng quay London.Ta cũng không, nhưng tất cả em trai của ta đều ở đó, và ta không nhớ chúng từng nói đến những người nhà Millard như một phần của đám đông đó.Ta nghĩ nhà Millard được quý mến ở Gloucester, ít nhất đó là nơi ta nghe bà ngoại Sophie của cháu ở, trước khi bà ấy kết hôn với một bá tước, nên phần lớn cuộc sống của họ đã hòa nhập cùng với thành phố đó.”

“Ngài biết mẹ cháu, Adeline chứ?”

“Ta e rằng ta không thể nhớ đã từng gặp quý cô Andeline.Có tin đồn là bà ấy đã kết hôn với nam tước nào đó ở Continent.Không phải vậy sao?”

“Không phải.”

“Chị gái của bà ấy , Letitie, ta ngờ ngợ nhớ rằng thỉnh thoảng trông thấy ở thị trấn Havers khi ta trẻ hơn.Thực sự , giờ đó là điều ta nhớ, ta thường nhìn thấy bà ấy khá thường xuyên.Dường như mọi lần ta đến thị trấn và quay lại, bà ấy đã ở đó, đang đi mua sắm vài thứ hoặc làm điều gì đó.Bà ấy từng là một cô gái thân thiện.Luôn luôn dừng lại nói vài câu với ta.”

“Đã từng là?”

“Nếu bây giờ ta tình cờ gặp bà ấy, bà ấy hoàn toàn làm mất mặt ta.Bởi vì lý do gì đó, bà ấy chưa bao giờ kết hôn.Điều đó khiến bà ấy khá khó chịu, hoặc là điều đó dường như là sự nhất trí chung.Thật kì cục, ta có vài ký ức về cô gái thân thiện, nhưng cô gái gay gắt này thì ta nhớ rất rõ.Ta cho rằng một người khó chịu thì thường nổi bật trong tâm trí của người khác.”

Đó là một chút thông tin nhiều hơn mẹ của Katey từng cho nàng biết,bao gồm cả tên những người họ hàng của bà.”Cha của mẹ”hay”bá tước”hay”mẹ của mẹ” là điều mà Andeline luôn nhắc đến họ, và bà chưa bao giờ đề cập đến một người chị!Và Katey sẽ gặp họ vào ngày mai.Tràn đầy hy vọng.

Chapter 24

Katey đã không có kế hoạch đưa Grace đi cùng nàng đến sản nghiệp nhà Millard. Người hầu của nàng theo một cách khác đang cố gắng củng cố thêm sự can đảm cho Katey với những lời nhận xét châm biếm của cô, điều có thể kích thích Katey thể hiện cho cô hầu của nàng thấy rằng cô ấy sai, hoặc là thêm vào bất cứ sự bồn chồn nào đang bao quanh lấy nàng. Nhưng sự xuất hiện của Boyd ở Haverston đã làm thay đổi suy nghĩ của Katey về việc bỏ Grace lại phía sau. Trở về sản nghiệp của ngài hầu tước sau chuyến thăm viếng của nàng đến Millard chỉ để đón cô hầu gái của nàng là điều tồi tệ nhất trong hai điều - với việc Boyd vẫn ở đó. Nhưng Grace làm nàng bất ngờ. Cô ấy rõ ràng chỉ nói một câu trong chuyến đi ngắn đến nhà Millard, và đó thực sự là một chuyến đi ngắn. Haverston ở vùng nông thôn nằm ở một phía thị trấn nhỏ Havers, và nhà Millard sống bên ngoài vùng quê ở phía bên kia. Chuyến đi giữa hai sản nghiệp mất ít hơn 20 phút. Điều đó dường như là kì cục đối với Katey rằng hai gia đình ở gần nhau như thế mà không biết rõ hơn về nhau, nhưng khi Jason nói, phần này của Gloucestershire không biết nhiều về xã hội.

“Tôi sẽ chờ trong xe ngựa,” Grace nói khi họ ghìim ngựa lại trước trang viên miền quê sừng sững. “Chỉ đừng quên là tôi ở bên ngoài nếu cô có kế hoạch cho một cuộc thăm viếng dài.” Sự trầm lặng của Grace giờ gần như là rõ ràng. Cô gần như thọc chuyến viếng thăm này vào cổ họng Katey, nhưng giờ cô ấy rõ ràng là lo lắng về kết quả của chuyến đi như Katey. Nếu điều đó không ổn, Grace sẽ tự trách mắng mình.

Nhưng điều đó chỉ quay trở lại tâm trí của Katey khi nàng đứng trước cửa của trang viên vùng quê rộng lớn. Sản nghiệp không lớn như Haverston, nhưng nó vẫn hùng vĩ, và điều đứng đầu tiên trong tâm trí nàng là một nỗi sợ hãi mà nàng chưa bao giờ biết. Không, điều đó không phải như vậy. Nàng đã cảm thấy sợ hãi giống như vậy lần đầu tiên nàng đến thị trấn Havers. Nàng đã không chịu nỗi nó sau đó và không nhiều thế này, ngay ở cửa nhà người nhà của nàng. Nàng lại làm điều giống như vậy, quay đi và phòng nhanh đi theo bất cứ hướng nào khác hơn là ở đây... “Tôi có thể giúp gì được cho cô, tiểu thư?”

Cánh cửa đã mở ra. Một người đàn ông lớn tuổi đứng đó trong một bộ vét đen chỉnh tề mà người hầu thường mặc. Quản gia nhà Millard sao? Không, quản gia gia đình nàng. Chết tiệt, gia đình nàng là người sống ở đây. Họ có thể không thừa nhận mẹ nàng, nhưng điều đó không phủ nhận nàng là một phần của họ. Và việc không thừa nhận đó đã xảy ra quá lâu rồi. Adeline có lẽ không bao giờ tha thứ cho họ bởi vì điều đó, nhưng có lẽ gia đình nàng giờ ân hận về những việc làm của họ. Và Katey sẽ không bao giờ biết được nếu nàng không nói chuyện với họ.

“Tôi là Katey Tyler.”

Người đàn ông lớn tuổi nhìn hoàn toàn bối rối. Ông ấy không nhận ra cái tên Tyler chút nào cả. Well, có lẽ ông ấy mới làm ở đây, hoặc đúng hơn, có lẽ là gia đình không thảo luận những vấn đề riêng tư với những người hầu của họ. Hoặc có lẽ một cái tên như Tyler đơn giản sẽ không

được nhớ đến sau 23 năm.

“Tôi muốn nói chuyện với bà chủ nhà, nếu bà ấy sẵn lòng?”

“Mời vào trong, tiểu thư.” Ông đưa một cánh tay ra.”Cơn gió đó có chút lạnh lẽo.”

Nàng đã không chú ý đến cơn gió cho đến khi ông ấy đề cập đến nó.Cơn mưa đã ngừng lại tại lúc nào đó trong đêm, nhưng những đám mây vẫn giữ cho mặt trời không chiếu những ánh nắng vào sáng nay.

Người quản gia dẫn nàng đến một căn phòng lớn đầy đủ đồ đạc như một phòng khách.Nàng được dẫn vào trong có nghĩ là bà ngoại nàng phải có ở nhà.Và cái dạ dày khó chịu của nàng còn tồi tệ hơn.Nhưng trộn lẫn với cảm giác không thoải mái làm cổ họng nàng nghẹn lại là sự xúc động.Đây là căn nhà mẹ nàng đã lớn lên! Bà đã ngồi ở đó trên chiếc ghế sofa màu nâu thêu hoa hồng? Bà đã sưởi ấm tay mình ở lò sưởi?Ảnh người đàn ông phía trên lò sưởi bằng gỗ anh đào là ai?Mái tóc nâu và nét mặt nổi bật, ông ấy không cao, nhưng khá đẹp trai.Cha của Adeline ư? Ông ngoại nàng? Một vị tổ tiên ?

Chúa tôi, lịch sử gia đình phải nhiều như thế nào trong căn nhà này!Và những câu chuyện.Họ sẽ kể chúng cho nàng chứ? Họ sẽ chia sẻ những kỉ niệm của họ chứ?

“Mẹ tôi đang ngủ.Bà cảm thấy không khỏe.Tôi có thể giúp gì được cho cô?”

Katey quay ngoắt lại.Người phụ nữ ở độ tuổi trung niên với mái tóc nâu phai màu và đôi mắt màu ngọc lục bảo.Mắt của Katey.Mắt của mẹ nàng.Nàng có thể cảm thấy một thứ hơi ấm nào đó đang tụ lại trong nàng.Người này là bác của nàng.Bà chỉ có một khuôn mặt không giống mấy với Adeline, nhưng đôi mắt...

“Letitia?”

Người phụ nữ cau mày.Dáng điệu của bà thay đổi đột ngột, thêm vào sự nghiêm nghị là sự đáng sợ thực sự.Ít ra là Katey thấy nó như vậy.Ai đó khác có thể không gây ấn tượng chút nào, nhưng đây là bác của Katey, một trong những người họ hàng còn lại của nàng, và người phụ nữ chưa biết điều đó.

“Quý cô Letitia,” người phụ nữ nói với một sự hạ cố khó khăn, như thể là bà ấy đang nói chuyện với ai đó mà bà ấy chắc chắn là ở xa bên dưới tầng lớp của chính bà.”Tôi biết cô à?”

“Còn chưa, nhưng – cháu là Katey Tyler.”

“Và?”

Không có vòng tay nào được mở ra.Không có những tiếng la hét vui mừng.Không có những giọt nước mắt hạnh phúc chào đón.Giống như người quản gia, bác nàng không nhận ra cái tên Tyler.

Katey đã chắc chắn rằng những người nhà Millard ít nhất là nhớ tên người đàn ông mà họ đã từ chối cho phép vào trong gia đình.Chắc chắn rằng hai chị em gái phải thảo luận chuyện gì đó về cha nàng.Họ không cách xa về tuổi tác, có lẽ 5 hay 6 tuổi.Nhưng Katey đang cho là như vậy dựa vào một ít thông tin.

Và cách tốt nhất để vượt xa hơn điều đó, trước khi dũng khí của nàng dờn bỏ nàng, nàng nói,”Cháu là cháu gái bác.Adeline là mẹ cháu.”

Nét mặt của Letitia không thay đổi.Không thậm chí là một chút.Nhưng đã có sự quằn quại cay đắng, nhìn bề ngoài rõ ràng là bà đang đối xử với ai đó ở tầng lớp thấp hơn.

“Ra ngoài.”

Katey nghi ngờ điều nàng nghe thấy.Chắc chắn là nàng đã nhầm.Nhưng nếu nàng không, có lẽ sau cùng ý kiến của cô bé Judith có thể dùng được.Bất cứ điều gì đều đáng để thử vào lúc này,

nếu không có gì sai với đôi tai của nàng.

“Cháu đã đi một quãng đường xa để đến gặp mặt bác, “ Katey nói, đang cố gắng phớt lờ đi sự tuyệt vọng ở trong chính giọng nói của nàng.”Nhà Malory ở Haverston khá tử tế để-“

“Tại sao cô dám đề cập đến những kẻ gièm pha!” Letitia cắt ngang, giọng của bà cao vút vì giận dữ.

“Tại sao cô dám tự tin là cô tìm thấy sự chào đón ở đây, cô, đứa con hoang ti tiện! Cút ngay đi!” Katey cắn chặt môi để ngăn nó khỏi run lên. Mặc dù nàng không thể ngăn những giọt nước mắt, hoặc nỗi đau đang lớn dần lên làm nàng nghẹt thở. Nàng chạy ra khỏi căn phòng đó, và ra khỏi căn nhà đó.

Chapter 25

“Ngài muốn nói là nó đã khởi hành!” Katey hét lên với người sửa chữa tàu, người vừa mới nói với nàng là nàng đã lỡ chuyến tàu.

“Nhổ neo sáng nay,” người đàn ông nói với cái liếc công khai về phía nàng khi ông đi về phía những chiếc thùng chứa hàng bên trong một cỗ xe ngựa. “Như hầu hết những con tàu.” Ông chỉ là một người đang đứng gần chỗ tàu đã đậu lúc nàng đi về hướng của người nàng có thể hỏi. Và phát hiện ra chỗ đỗ trống không, nàng không chính xác ở trong một tâm trạng bình tĩnh.

“Tại sao không ai nói với tôi điều đó! Tại sao nó không in những điều đó trên những tấm vé?!” “Cô đã xem những tấm vé?” nàng ngậm chặt miệng lại và bỏ đi. Không, nàng không xem xét những tấm vé kĩ càng. Nàng không quen với việc đi tàu. Nàng chỉ đi tàu một lần trước đó! Và nàng không thể tin là nàng đã lỡ chuyến tàu!

“Nó thực sự đã đi?” Grace do dự hỏi khi Katey leo trở lại trong xe. Sự do dự đến từ việc nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại cũng như tiếng la hét xảy ra bên ngoài.

“Đúng vậy.”

“Mặt trời chỉ mới tắt một giờ. Làm sao họ lại cần phải khởi hành sớm như thế ở đây?”

“Quá sớm. Giờ tôi thấy tại sao người bán tấm vé đã đề cập rằng chúng ta có thể ăn tối trước khi khởi hành nếu chúng ta muốn. Ông ta không nên khiến nó nghe như chỉ là một sự lựa chọn. Ông ta nên tuyên bố nó là lựa chọn duy nhất.”

Grace ngồi trở lại với một tiếng thở dài. “Vậy chúng ta trở lại phòng bán vé ư?”

“Và lại chậm trễ lâu hơn ư? Tôi không nghĩ vậy. Thay vào đó tôi sẽ tìm Boyd Anderson.”

“Đề làm gì?”

“Để thuê tàu của anh ta.” Grace bắt đầu cười. Katey thì không. Khi cô hầu gái chú ý đến điều đó, cô nói, “Cô không phải đang nói đùa à?”

“Không, tôi không. Anh ta gần như đã cầu xin tôi ở Haverston cho anh ta biết một cách để đền bù. Và tôi sẽ không yêu cầu sử dụng tàu của anh ta mà không báo đáp. Tôi đã nói là thuê nó, phải không?”

“Đúng vậy, nhưng cô không thể chỉ thuê một con tàu và toàn bộ đám thủy thủ ngay lập tức được.”

“Tôi có thể nếu nó thuộc quyền sở hữu của anh ta.”

“Tôi đánh cược là anh ta sẽ không đồng ý một điều gì đó như thế,” Grace đáp. Katey nhớ lại nét mặt của Boyd khi anh van xin nàng cho phép anh làm điều gì đó, bất cứ điều gì, có ích cho nàng. “Tôi sẽ làm vụ đánh cược này.”

Họ quay trở lại London khá sớm vào hôm qua để lấy những bộ quần áo đã may xong và đưa đến khách sạn của nàng- và tìm một khách sạn mới. Khách sạn mà nàng ở đã không còn trống phòng nào cả. Nàng đã rời đi rất sớm vào buổi sáng đến Gloucestershire và nàng đã không nghĩ

đến việc giữ lại phòng của nàng thêm một đêm nào khác cho đến khi nàng trở lại. Nhưng ít nhất nhân viên khách sạn đã giữ hành lý lại cho nàng và chỉ cho nàng đến một khách sạn khác. Nàng cho rằng nàng sẽ bắt đầu chú ý hơn đến những chi tiết này nếu nàng tiếp tục chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Thời gian biểu của tàu, xe ngựa, bảo đảm phòng khách sạn, những thứ nàng đã cho là điều tất nhiên, well, những thứ nàng chỉ không thường sắp xếp. Nàng đã làm tốt cho đến khi họ rời khỏi Scotland, nhưng sau đó họ đã không tình cờ gặp phải chướng ngại vật nào trên chuyến đi thoải mái, tất cả những điều đó đã khiến nàng tin rằng tất cả mọi thứ khác sẽ vẫn diễn ra một cách trôi chảy- thay vào đó là sự tuột dốc không phanh.

Katey thở dài. Nàng biết nàng đang cho phép điều xảy ra ở Gloucestershire ảnh hưởng đến cách nhìn của nàng về mọi thứ khác. Nàng bối rối- well, nàng nhiều hơn như vậy – nhưng nàng để chúng lại phía sau. Sự nôn nóng kinh khủng này, cơn giận dữ đến cùng với nó- nỗi đau- những thứ này rất xa lạ với nàng, và nàng không thích cái cách chúng khiến nàng cảm thấy. Nàng đã không giải thích một lời nào với Grace về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với bác của nàng. Lạy chúa, mẹ nàng đã rất đúng. Họ thực sự là kiểu người hóm hỉnh tồi tệ nhất, những người nhà Millard, và đó là tất cả những gì nàng nói với cô hầu của nàng. Nàng đã quá đau đớn để muốn thảo luận về nó.

Nàng chưa bao giờ bị gọi bằng một cái tên kinh khủng như thế trước đây trong cuộc sống của mình. Nàng biết nó có thể sử dụng theo một cách xúc phạm, xấu xa, mà không chỉ ngụ ý về sự không hợp pháp, cái đó trong trường hợp của nàng không có chút ý nghĩa nào cả. Nên bác của nàng đã gọi nàng là một đứa con hoang chỉ để cho nàng nghĩ mình như thế. Nó vẫn thật đau đớn. Thậm chí điều đó làm nàng tổn thương nhiều hơn bởi hi vọng của nàng về chuyện vẫn có một gia đình để nương tựa.

Nàng muốn đi xa, rời xa khỏi nước Anh và những cảm xúc khủng khiếp mà nàng chưa bao giờ trải qua trước khi nàng đến đất nước này. Chờ đợi lịch trình của một con tàu khác ư? Khi mà nàng đã có sự lựa chọn khác?

Dĩ nhiên, nàng lại cho đó là điều tất nhiên. Grace có thể đúng. Boyd có thể cười vào lời đề nghị anh cho nàng thuê con tàu của anh. Ý tưởng đó thực sự buồn cười nếu nàng thận trọng suy nghĩ về nó. Nhưng nếu anh đồng ý, nàng có thể ra khơi vào sáng nay, hay thậm chí là ngày hôm sau. Nếu anh đồng ý, nàng sẽ không nhìn anh như lần cuối cùng gặp anh nữa, như nàng đã nghĩ lúc sáng nay ở bến tàu. Đó là một suy nghĩ đáng nản lòng, nhưng, mặc dù vậy nàng cũng phải thừa nhận với chính mình, đó một sự kích thích. Nhưng nàng sẽ khẳng định là anh không lái con tàu của anh. Đó sẽ là một việc làm thông minh. Không thể khả quan nếu như anh là thuyền trưởng của con tàu. Sự sắp đặt đó tốt hơn nhiều, Oceanus tùy ý nàng sử dụng và chủ nhân của nó bị bỏ xa lại phía sau ở tận nước Anh.

Và chắc chắn rằng Grace không thể kết tội nàng như mới đây về việc muốn nhìn thấy Boyd lần nữa, nàng đã dừng lại tại văn phòng bán vé đầu tiên. Nếu nàng có thể có được chuyến đi trên một con tàu khác trong ngày hôm sau hoặc khoảng đó, vậy thì nàng sẽ quên việc dính líu đến Boyd Anderson đi.

Chapter 26

“Không thành vấn đề!” Boyd nói với Katey. Họ đang ngồi trong phòng khách của em gái anh. James với một cánh tay tựa vào mặt lò sưởi và một cách biết ơn đang giữ cho miệng mình đóng chặt lại. Các dây thần kinh của Boyd căng như dây đàn. Anh không nghĩ là anh có thể xoay sở được với một trong những lời nhận xét chua cay của James ngày hôm nay.

Georgine cũng có mặt và đang ngồi bên cạnh Katey trên ghế sofa, rót trà vào bốn tách trà của họ. Cô chỉ đơn thuần nhướn một bên lông mày lên với James bởi giọng điệu gay gắt. Cô cũng gần như đang cố gắng để đứng ngoài cuộc nói chuyện sau khi nó có một chuyển biến đáng kinh ngạc như thế.

Boyd vẫn không thể tin là Katey ở đây, ít hơn nhiều so với điều nàng đã thỉnh cầu với anh. Anh đang đi vào phòng sau khi thức dậy với lời thông báo rằng anh có một vị khách và người đó đã ở đây. Quần áo của anh xộc xệch bởi vì anh đã mặc chúng vào rất nhanh. Georgina đã bước về phía trước và, không bình luận gì, cài hàng khuy trên chiếc áo sơ mi của anh vào đúng vị trí. Anh chợt nhận ra, mình không thể rời mắt khỏi Katey.

Không phải là lần đầu tiên, anh đã nghĩ là anh không bao giờ gặp lại nàng nữa. Tuy nhiên, lần này, nàng đã lên đi khỏi Haverston trước khi anh thức dậy vào sáng hôm qua, và Roslynn đã nói với anh là con tàu của Katey sẽ khởi hành ngày hôm nay. Cũng không phải là anh không có khả năng xác định vị trí của nàng sau khi anh đã quay trở lại London. Anh đã tiêu tốn phần còn lại của ngày và gần hết đêm để điên cuồng cố gắng tìm kiếm khách sạn mới của nàng, nhưng không gặp may. Đó là lý do anh vẫn ở trên giường lúc muộn thế này sáng nay.

Nhưng nàng đã tìm anh. Và nàng đã đi thẳng vào mục đích của chuyến viếng thăm. Không có lời chào hỏi thân mật từ nàng, ngay cả sau khi họ đã dành một ngày để chịu ở Haverston, điều đã mang đến cho anh một chút ít hi vọng rằng họ có thể sắp xếp để cho lỗi lầm đáng tiếc ở Northampton lại phía sau. Dĩ nhiên là nàng lại trở nên cứng ngắc vào buổi tối thứ hai đó. Nàng có lẽ không mắng nhiếc anh nữa, nhưng sự cứng ngắc đó là lời nhắc nhở rõ ràng rằng anh không được tha thứ.

“Anh đã hỏi liệu có điều gì tôi cần mà anh có thể giúp được,” nàng nói thẳng thừng, đôi mắt màu ngọc lục bảo của nàng khóa lấy anh.”Thật là ngẫu nhiên, tôi thấy mình đang cần một con tàu. Anh bằng lòng cho tôi thuê con tàu của anh được chứ?”

“Thuê nó ư?” anh bắt đầu cười, nhưng dừng lại đột ngột, nghe như thể anh đang nghẹt thở vậy. Anh cuối cùng hỏi, “Tại sao?”

“Well, tôi có nhiều chuyến đi trong lịch trình của mình. Tôi tham quan thế giới, anh biết đấy. Và tôi thích đến nơi tôi muốn đến mà không phải chờ đợi một con tàu để đến đó, và – tôi đã nhớ chuyến tàu của tôi sáng nay.”

Một chút ửng hồng xuất hiện trên gò má của nàng bởi vì thừa nhận rằng con tàu của nàng đã khởi hành mà không có nàng. Anh cũng từng như vậy, và làm thế nào một chút màu sắc đó đã

làm nòng nổi bật...

“Không có con tàu nào ra khơi hôm nay ư?”

Anh nhìn chăm chăm đầy hoài nghi vào ông em rể của mình và nghĩ đến việc cắt đứt lưỡi của James bởi câu hỏi đó. Đây là cơ hội vàng, và James chỉ đang mạo hiểm khiến anh đánh mất nó! Nhưng điều đó thật không công bằng. James chỉ nghe theo sự chỉ đạo của chính anh ta. Dĩ nhiên là thay vì nói, cho thuê Oceanus miễn là anh thích, anh đã hỏi lý do nàng muốn vậy.

Tĩnh dậy đi! Nàng đã ném cho người một sợi dây không thể tin được. Đừng khiến mọi việc trở nên lộn xộn với những câu hỏi hợp logic.

“Hình như có một cơn bão ở khu vực gần đây đã gây thiệt hại cho một số lớn các con tàu,” Katey nói với James.

“Cô ấy đúng đó,” Boyd thêm vào. “Một trong những con tàu Skylark của chúng ta cũng bị hỏng từ cơn bão đó khi cập cảng. Hầu hết hàng hóa đã bị mất. Con tàu vẫn đang được sửa chữa. Với việc nhiều con tàu bị thiệt hại đang đậu ở cảng, phải mất lâu hơn nhiều thời gian thông thường để đưa tất cả chúng quay trở lại biển.”

Katey tiếp tục, “Cháu đã chịu đựng một sự chậm trễ vào cuối tuần trước bởi vì cơn bão đó rồi, nếu không cháu đã khởi hành sớm hơn hôm nay. Nhưng giờ-“ nàng nghiêng rằng lại trước khi nàng nói, “8 Ngày! 8 ngày nữa, trừ khi có một sự hủy bỏ trong khi chờ đợi. Nhưng cháu cũng đã nói điều đó không chắc. Những du khách nước ngoài tới đây tham quan vào mùa hè, lo lắng quay trở về nhà của họ trước khi thời tiết bắt đầu lạnh hơn.”

Không nghi ngờ gì nàng đã thất vọng bởi sự chậm trễ. Điều đó rành rành trên nét mặt và giọng nói của nàng. Nên nàng nghĩ đến anh và đề nghị giúp đỡ nàng bằng bất cứ cách nào mà anh có thể?

Điều này có thể hiểu được. Boyd quyết định nắm lấy nó. Đây là một ân huệ đối với anh kiểu những điều anh chưa bao giờ có thể tưởng tượng được.

“Em có thể thuê Oceanus,” anh nói.

“Chỉ thế thôi?”

“Đúng vậy.”

Nàng ngạc nhiên. Georgina ngạc nhiên. Chưa bao giờ thấy anh như thế này cả đó là điều mà James đang cảm thấy, nhưng ít nhất anh vẫn đang lắng nghe mà không bình luận gì. Katey thực sự đã dự đoán trước một cuộc tranh luận? Nhưng lúc đó nàng bị cuốn đến chỗ con tàu của Boyd.

“Tôi không muốn điều này gây phiền hà cho anh,” nàng thêm vào. “Anh không phải là thuyền trưởng con tàu của anh. Không có lý do gì để anh phải đi theo.”

Lúc này Boyd không nhúc nhích gì cả. Khi anh nói với nàng rằng không có vấn đề gì, anh có ý như vậy. Và giờ họ đang nhìn chăm chăm vào nhau trong một trận chiến ý chí nhỏ đã kéo dài hơn nửa hai người trong căn phòng không thấy thoải mái. Boyd có thể thấy trong đôi mắt của Katey, rằng nàng muốn khẳng khẳng như vậy, nhưng anh biết chính nét mặt của anh cũng phản chiếu ý định của mình, nên nàng không nói gì.

James thực sự đã giúp đỡ, tuy gần như chắc chắn là không có ý định đó, khi anh nói, “Một tình cảnh không bình thường. Nghi ngờ rằng ta có thể gửi con tàu của ta đi trong một chuyến đi kéo dài dù ta có lái tàu hay không. Nhưng tên Yank này đây luôn ra khơi với con tàu của anh ta. Ngoài ra, ta hình dung ra tình huống khó chịu khi ở cùng dưới một mái nhà với anh ta nếu con tàu của anh ta rời đi mà không có anh ta, không phải khoắc lác đâu.”

Anh ta khiến nó nghe như thể là anh đang nói đùa vậy, nhưng Georgina và Boyd biết anh không phải vậy. James chỉ chịu đựng những ông anh rể của anh khi họ đến thăm. Bất cứ điều gì hơn là một chuyến lưu lại ngắn chuyện đó nghe có vẻ không mấy làm dễ chịu.

“Dù sao, không có vấn đề gì cần phải tranh cãi cả,” Boyd tuyên bố, kết thúc vấn đề. “Anh sẽ đi đến bất cứ nơi nào mà tàu của tôi đến.”

Katey thở dài. “Tốt thôi. Nếu anh chắc chắn vậy, tôi cho rằng anh nên đi. Bởi những lý do đặc biệt, tôi chỉ có một nhóm nhỏ những người tùy tùng. Người hầu gái của tôi và người đánh xe mà tôi đã thuê. Con tàu của anh có thể chứa được một chiếc xe ngựa chứ? Tôi sẽ đặt một chiếc ngay khi tôi đến Pháp và sẽ mong chờ được đi du lịch cùng với chiếc xe.”

“Em sẽ phải trả cho họ một mức lương cao theo kiểu ‘thuê’. Thủy thủ đoàn của tôi sẽ vô cùng sẵn lòng giúp đỡ em bất cứ cái gì mà em muốn mang đi cùng với em.”

Georgina trao cho Katey một cái nhìn quan tâm. “Phải mất một thời gian để hoàn thành một chiếc xe ngựa. Em chắc chắn là muốn dành một khoảng thời gian dài ở Pháp, trời bắt đầu lạnh rồi?”

“Em thực sự đã không tính đến thời tiết trong chuyến du lịch của mình,” Katey thừa nhận. “Nhưng em muốn một chiếc xe ngựa của chính mình. Phụ thuộc vào những chiếc xe ngựa thuê đã trở nên quá mệt mỏi. Nhưng em sẽ không ở lại Anh để chờ hoàn thành một chiếc. Em đã được cho biết rằng sẽ mất khoảng 3 tuần.”

“Hoặc lâu hơn.” Georgina cười khúc khích. “Chiếc xe cuối cùng chị yêu cầu được chuyển đến phải mất hai tháng để đóng nó.”

“Chỉ bởi vì em cố gắng để biến nó thành một phòng ngủ, George,” James nhận xét.

“Em đã không!” Georgine phẫn nộ nói.

“Những chiếc ghế ngồi đặc biệt mà em thiết kế chắc chắn cảm thấy giống như tấm đệm,” anh cãi lại.

“Oh, dừng lại.” Cô khịt mũi ngay khi cô gửi cho chồng cô một nụ cười tội lỗi. “Chỗ em sẽ ngồi trong một chuyến đi dài phải là nơi đặc biệt thoải mái hơn nơi nào đó. Chiếc xe ngựa đó được thiết kế cho chuyến đi của chúng ta đến Haverston, nếu anh nhớ.” Sau đó cô liếc nhìn lại về phía Katey. “Nhưng chị đã nghĩ ra một cách để loại bỏ sự chậm trễ cho em.”

“Ồ?”

“Đúng vậy, em dâu của chị Roslynn vừa được giao đến một chiếc xe ngựa mới. Chị sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu cô ấy đưa nó cho em.”

“Em không thể,” Katey nói.

“Cô ấy sẽ khẳng khái làm vậy, chị hiểu cô ấy mà,” Georgina đáp. “Tin chị đi, cô ấy phàn nàn luôn mồm rằng cô ấy không có việc gì để tiêu tiền của mình cả. Cô ấy thậm chí không cần chiếc xe ngựa này, tuy vậy cô ấy vẫn quyết định có nó dù thế nào đi nữa. Và vào một đêm nọ chị đã thấy cô ấy khó chịu như thế nào khi cô ấy đi qua con đường mà em đã bị ngược đãi sau khi giúp đỡ Judy.” Georgina để dành một cái nhìn giận dữ về phía Boyd người chịu trách nhiệm về sự khó chịu đó. “Chị đánh cược rằng sự giúp đỡ nhỏ này sẽ khiến cô ấy vui mừng.”

“Thực sự là em không thể. Gia đình của Judith không chịu bất cứ ơn huệ nào đối với sự giúp đỡ của em cả.” Katey chuyển một cái nhìn vào Boyd, giống như cái nhìn mà em gái của anh có. “Anh, mặt khác-”

“Anh biết,” anh cắt ngang. “Tin anh đi, Katey, anh sẽ không sắp xếp con tàu của mình theo ý của em nếu anh không phạm phải một sai lầm lớn như thế.”

“Well, để chị khám phá xem Roslynn cảm thấy như thế nào về chuyện này,” Georgina nói. “Nếu chị đúng, cỗ xe ngựa có thể được giao đến Oceanus vào cuối ngày. Sau đó em có thể bỏ qua nước Pháp và đi đến nơi nào đó ấm hơn- trừ khi em thích cái lạnh, dĩ nhiên rồi.”

Katey cười toe toét. “Em không quan tâm đến cái lạnh, nhưng em đã không thực sự nghĩ đến vài điều khó khăn khi đi du lịch. Em nhất định phải hoàn trả lại tiền chiếc xe ngựa cho Roslynn, tuy nhiên –đó là nếu cô ấy tán thành ý kiến đó.”

“Bất cứ em muốn đến đâu với anh đều ổn cả, Katey,” Boyd thêm vào. “Nhưng ý kiến của Georgina có một giá trị nào đó. Em hầu như chắc chắn thích nhìn ngắm các quốc gia Châu Âu nhiều hơn vào mùa xuân và mùa hè. Và có nhiều nơi ấm áp hơn để lựa chọn vào những tháng mùa đông. Sau đó chúng ta có thể quay trở lại con đường này vào năm sau.”

“Anh hoàn toàn đúng. Không có lý do gì để không tham quan những quốc gia có thời tiết dễ chịu trước tiên cả, sau khi sẽ quay trở lại phía bắc.”

“Cháu thực sự lên kế hoạch cho chuyến du lịch trong bao lâu, Katey?” James tò mò hỏi.

“Miễn là cháu có thể nhìn ngắm thế giới.”

Một lời tuyên bố đáng chú ý làm sao, nhưng , chết tiệt , điều đó nghe thật dễ chịu đối với Boyd. Chuyến đi này của nàng có thể mất hàng năm. Và anh một là ở trên thiên đường, hoặc là nàng làm anh mất trí hoàn toàn.

Chapter 27

“Cậu tự đào mồ chôn mình rồi phải không, phải không?” Boyd vừa quay trở lại từ bến tàu nơi anh dành hầu hết buổi chiều với thuyền trưởng của mình, Tyrus Reynolds, báo Oceanus sẵn sàng thả neo vào ngày mai.

Lời nhận xét, đến từ James, đã gần như chắc chắn được nói ra bởi vì Boyd nhìn hơi bị đè nén. Anh đã không suy nghĩ kỹ. Anh đang có những suy nghĩ khổ não hoàn toàn mất trí vẫn còn trong tâm trí, trong lúc thiên đường tuyệt vời đã biến mất bởi vì nó không có chắc chắn đến nỗi nó không bao giờ nên nảy ra với anh.

Điều rắc rối là, Katey Tyler không có một chút ít nào giống như những người phụ nữ khác cùng độ tuổi với nàng, nên anh hoàn toàn không hiểu làm thế nào để đến gần nàng. Thay vào việc nghĩ về nơi định cư và bắt đầu một gia đình của chính mình, nàng lại đang di chuyển vòng quanh thế giới. Thay vào việc kết hôn, nàng tuyên bố là nàng đã kết hôn, để những người đàn ông giữ khoảng cách với nàng. Chết tiệt, nàng đã phải kết hôn ở độ tuổi của nàng rồi, nhưng nàng chưa và việc kết hôn không xuất hiện ở bất cứ đâu trong kết hoạch tương lai của nàng. Nếu Boyd không quá quẩn trí, anh sẽ không bao giờ đi vào trong cùng một căn phòng có James và Anthony Malory ở trong đó. Hôm nay, anh không chắc liệu mình có thể tiêu hóa bất cứ lời nhận xét đầy xúc phạm nào của James không, ít hơn nhiều bất cứ điều gì Anthony có thể thêm vào. Hai ông anh em trai có thể dễ dàng lao đến cổ họng của nhau bằng lời nói và thích thú với việc đang làm – trừ khi có một kẻ thù chung ở quanh (*hai anh này đều thật đấy nhưng cũng đầy tình thân đoàn kết đấy chứ ^ ^*) Sau khi họ gia nhập lực lượng ấy. Nicholas Eden, người đã kết hôn với đứa cháu gái yêu thích của họ, thường xuyên là một trong những mục tiêu của họ. Tất cả mọi thành viên nhà Anderson khác cũng như vậy trừ Georgina ra.

Nhưng Boyd cần ai đó để nói chuyện về tình trạng khó chịu của mình. Và không có một ông anh trai nào của anh ở Anh lúc này, nên anh không thể kể cho họ nghe được. Nó cũng không phải là một chủ đề mà anh có thể thoải mái thảo luận với em gái của anh. Nhưng có hai người – hai kẻ phóng đảng nổi tiếng nhất London vào thời của họ - well, nếu bất kì ai hiểu, sẽ là họ. Họ hầu như chắc chắn đã quan hệ với nhiều phụ nữ, và bằng mọi cách, hơn nhiều đàn ông có thể từng mơ đến.

Nên Boyd ngồi xuống một cái sofa gần nhất và nói, “Anh không thể tưởng tượng một cái hố lớn như thế nào đâu. Cô ấy gần như làm tôi phát điên bởi ham muốn vào chuyển đi mới đây cùng với cô ấy trên tàu.”

Anthony đã nghe về “hợp đồng cho thuê” của Boyd với Katey và lãnh đạm nói, “Và giờ cậu lại đang tự đặt mình ở trên cùng một con tàu với cô ấy ư? Nước cờ thông minh.”

“Khá bốc đồng ngay cả đối với một tên Yank,” James thêm vào.

“Tôi được chọn lựa thế nào? Tôi không chỉ nợ cô ấy bởi lỗi lầm tôi đã mắc phải ở Nothampton. Tôi muốn cô ấy.”

“Đó, cậu bé yêu quý, rõ ràng là đau đớn, “ James nói.” Anh cư xử như một kẻ hết sức ngu ngốc quanh cô ấy.”

Boyd do dự, sự phòng thủ của anh dâng lên.” Anh nghĩ là tôi không nhận thấy điều đó ư? Anh nghĩ tôi không cố kiềm chế nó nếu tôi có thể ư? Đó là lý do đầu tiên khiến tôi đã mắc phải một sai lầm ngớ ngẩn như vậy. Tôi không thể tin vào chính bản năng của mình về sự vô tội của cô ấy vào cái ngày hôm đó, khi mà tất cả những gì tôi có thể nghĩ là lên giường với cô ấy.”

“Nghe như một người đàn ông đang yêu, phải không?” Anthony nói với anh trai mình.

“Không, giống ham muốn nhiều hơn,” James không đồng ý.

“Cậu yêu cô ấy à?” Anthony khẳng định.

Boyd cảm thấy như thể tóc anh đang bị kéo ra vậy.” Chết tiệt làm thế nào mà tôi biết được? Ham muốn mãnh liệt là điều tôi cảm thấy với cô ấy khi tôi được phép ở gần cô ấy và không có khả năng tìm thấy bất cứ cảm giác nào khác.”

“Vậy thì chính xác mục đích của cậu là gì?” Anthony tiếp tục với một cái cau mày nhẹ.” Tôi không nghĩ là tôi muốn nghe về việc cô ấy bị tổn thương bởi cậu, hoặc là bất cứ ai khác về vấn đề đó. Cô ấy là một đứa trẻ đặc biệt.”

“Đồng ý,” James nói.” Có nhiều điều về cô ấy để ngưỡng mộ. Không có nhiều người làm điều mà cô ấy đã làm để giải thoát cho Judy. Hầu hết mọi người, đặc biệt là phụ nữ, sẽ lờ chuyện đó đi hoặc chỉ đi để nhờ giúp đỡ, và sau đó lời nói của hai người lớn sẽ chống lại đứa bé, và cậu biết rõ một cách chiết tiết là đứa bé sẽ không được tin.”

“Và chúng đang ngược đãi cô bé của tôi,” Anthony nói, lại đang bắt đầu nổi nóng về điều đó.

“Những tên con hoang thậm chí đã không cho con bé ăn! Nhưng Katey Tyler nhìn thấy một cô bé bị chới trên sàn nhà và không dành việc giải cứu cho ai đó khác. Cô ấy đã đưa Judy đi khỏi đó mà không suy nghĩ gì cả.”

“Tôi nghĩ là tôi hiểu em trai tôi nói gì, đừng để cho ham muốn này của cậu đốt cháy cô gái. Cô ấy có thể đi du lịch vòng quanh thế giới, nhưng cô ấy không gây ấn tượng với tôi như là một người dạn dĩ, nếu cậu hiểu ý tôi.”

Boyd thở dài.” Cả hai anh lạc đề rồi. Lúc này tôi đang nghĩ đến việc định cư, bao gồm cả việc kết hôn.”

“Quay trở lại Connecticut tôi hi vọng thế?” James nhanh chóng nhận xét.

Boyd khịt khịt mũi.” Khi mà giờ toàn bộ gia đình tôi dành nhiều thời gian ở đây? Không, tôi nghĩ đến việc vận hành văn phòng Skylark ở London trong một khoảng thời gian lâu dài.”

James rên rỉ. Anthony cười khúc khích. Boyd phớt lờ với vẻ rất kịch và tiếp tục,” Nên tôi có thể sử dụng vài lời khuyên cách làm thế nào để giành được cô gái mà tôi yêu thích.”

Anthony liếc nhìn ra phía sau anh, sau đó vào James, sau đó kêu lên với Boyd,” Cậu đang hỏi chúng tôi ư?” (*anh Tony vui tính thật đấy!*)

James đang cười khúc khích lúc này và nói với em trai mình,” Giờ lại đây, cậu bé yêu quý, ai người tốt hơn để anh ta hỏi xin lời khuyên trong trường hợp này? Và cô ấy không phải là một người trong số những người nhà chúng ta nên hai ta không cần phải đối bởi vì hai ta đều không muốn có thêm bất cứ ai khác trong gia đình Anderson bước vào trong gia đình mình. Anh ta hầu như chắc chắn là một người chồng tốt. Warren đã vậy, và ai mà đoán trước được điều gì trong tâm trí họ chứ?”

Anthony nhún vai.” Well, nếu anh muốn chơi trò này, ông già, em cho rằng em có thể góp sức.” Và với Boyd, anh nói,” Chúng ta hãy bắt đầu với những điều cơ bản, phải không? Cô ấy đã

từng trao cho cậu bất cứ dấu hiệu nào cho thấy cô ấy thích cậu chưa? Tất cả những điều tôi thấy là cô ấy chạy ngay về phía đối diện tránh xa khỏi cậu.”

“Cô ấy đỏ mặt rất nhiều khi có mặt của tôi,” Boyd trả lời. “Tôi thường nghĩ đó là một dấu hiệu tốt với một cô gái, nhưng tôi không chắc nữa.”

Anthony cười lớn. “Đó không phải là dấu hiệu để khoác lác. Cậu có thể chỉ khiến cô ấy ngượng ngịu bởi ham muốn không thể kiềm chế được mà cậu thừa nhận.”

“Hơn tất cả, chó con, và hãy giúp đỡ cậu trai trẻ,” James khiển trách.

“Nhưng nó rõ ràng mà, phải không?” Anthony cãi lại. “Cậu ta sẽ phải dùng đến sự quyến rũ.”

“Suy nghĩ của anh cũng giống như vậy.” James đồng ý.

“Điều đó nghe – lén lút,” Boyd nhận xét.

“Well, cậu có thể quen thẳng thắn tiến tới gần với phụ nữ, nhưng cậu có thực sự nghĩ điều đó có hiệu quả với người phụ nữ này khi cậu có rất nhiều bằng chứng chống lại mình rồi?” Anthony nói.

“Anh cần lén lút chạm vào cảm xúc của cô ấy, cậu bé thân yêu. Khiến cô ấy không đề phòng,” James thêm vào.

Anthony huýt sáo chế giễu anh trai anh. “Điều đó như thể đã có tác dụng với anh vậy, ông già. Em thích quyến rũ hơn. Hiệu quả mọi lúc, anh biết đó.”

“Anh không tin sự chiếm hữu thô lỗ một chút nào,” James đưa ra.

“Giờ ai là người không giúp ích được gì nào?” Anthony châm biếm.

James thở dài. “Đủ rồi. Chỉ là thói quen thôi, chú biết đấy.” Sau đó nói với Boyd, “Xin lỗi, Yank.”

Boyd hơi nhe răng cười. “Tôi đã quen rồi.”

“Vậy thì đi vào chi tiết nào,” James nói. “Một khi cậu biết chắc rằng cô ấy có thứ cảm giác gì đó với cậu khác hơn với những tên sát nhân, sau đó cậu tiến hành từ từ gọt đẽo đi vật cản của cô ấy, và trong trường hợp của cậu cô ấy sẽ có rất nhiều vật cản. Nên đừng vội vàng. Nhớ là, khéo léo.”

“Và giao tiếp bằng ánh mắt,” Anthony thêm vào. “Cậu sẽ thấy kinh ngạc với những điều cậu có thể giành được chỉ bằng ánh mắt. Chúng là biểu lộ đầu tiên của khuôn mặt, cậu biết đấy. Hàng tá thứ có thể nói bằng cái nhìn nhục dục mà lời nói có thể làm hỏng việc.”

“Nhưng hãy giữ ánh mắt cậu trong khoảng an toàn, nếu cậu hiểu điều tôi muốn nói,” James nói tiếp. “Một người phụ nữ không thích bắt gặp cậu nhìn chằm chằm vào ngực của cô ấy. Xúc phạm chúng bởi vài lý do.”

“Em cũng không bao giờ hiểu được, nhưng anh hoàn toàn đúng,” Anthony đưa ra.

Boyd đang bắt đầu tự hỏi anh nên chú ý đến tất cả những điều này nhưng sau đó James nói, “Hãy quan sát một biểu hiện, chàng trai.”

“Về gì?”

“Cái khả năng bày tỏ với một phụ nữ bằng một cái nhìn. Và nhớ là, giữ nó thật khốn khéo.”

Boyd rõ ràng cảm thấy bức bối bởi lời gợi ý, nhưng anh cho nó là một cố gắng – và khiến cả hai tên Malory kinh ngạc bởi tiếng cười. Tiếng cười là cảm xúc chân thực của anh như thể là anh chịu đựng một trò cười vậy. Anh bắt đầu đứng dậy để bỏ đi trước khi tâm trạng nóng nảy của anh bộc phát. Anh đã hỏi xin sự giúp đỡ của họ, chỉ là anh nên biết rõ hơn.

Nhưng James là người đầu tiên thấy bị tổn thương và nói, “Hãy cho thấy phải làm như thế nào đi, Tony.”

“Hắn ta không phải kiểu của em,” Anthony đáp. Nhưng điều đó khiến anh phải chịu một trong

những cái nhìn không lấy làm vui vẻ của ông anh mình, nên anh sửa lại, "Oh, tốt thôi." Anthony mất một lúc để bản thân mình bình tĩnh lại, sau đó Boyd phải chịu đựng toàn bộ những điều mà anh từng sử dụng với những quý cô, quý bà ở London từng trải qua khi anh nhắm vào họ. Dễ dàng để thấy làm thế nào cái nhìn Malory đặc biệt trở thành một huyền thoại trong việc quyến rũ. Sự hấp dẫn thậm chí còn không thể dùng để miêu tả một cái nhìn như thế. Giờ chắc chắn rằng họ không chỉ xé toạc chân anh, Boyd nhanh chóng càu nhàu, "Trước tiên anh ta bắt đầu với đôi mắt đặc biệt. Không nghi ngờ điều đó được việc với anh ta." "Đúng vậy," James đồng ý. "Nhưng điều đó không có nghĩa là phần còn lại của chúng tôi là một nguyên nhân thất bại. Giờ cậu hãy tự mình thử xem sao, chàng trai, và lần này, hãy tưởng tượng là cô Tyler đang đứng phía trước mặt cậu."

Điều đó thì thật dễ dàng vì Katey chưa bao giờ rời xa khỏi những suy nghĩ của Boyd. Nên anh để cho những tưởng tượng về nàng xếp hàng đầu trong tâm trí của mình, đôi mắt tuyệt đẹp màu ngọc lục bảo của nàng, má núm đồng tiền gợi lên một nụ cười không thực sự ở đó, làn da nàng trông như là cảm thấy giống như lụa vậy, đôi môi căng tròn, khêu gợi của nàng, bím tóc dài và đen mà anh muốn đút vào trong thắt lưng của anh thay vì của nàng, những đường cong lộng lẫy của nàng...

"Trời ơi," James nói, phá vỡ tưởng tượng về Katey trong tâm trí Boyd. "Hãy quên đi sự quyến rũ của cô ấy cho đến sau khi anh có thể kiểm soát sự ham muốn đó. Anh sẽ đánh chìm con tàu chết tiệt của mình trong biển lửa với cái nhìn giống như vậy."

Anthony cười khoái trá. "Tôi có thể nói gì nào? Ai đó trong chúng ta có nó và ai đó trong số chúng ta không có." Anh gửi cho James một nụ cười ra hiệu kiểu cách khi anh nói điều đó, nó mang lại một tiếng khụt khịt thoát từ tên Malory có mái tóc vàng. Nhưng với Boyd, Anthony đề nghị, "Chỉ thực hành, Yank. Hãy dùng một tấm gương nếu cậu có. Nó hoàn toàn đáng giá. Chiến lược này sẽ dành chiến thắng nếu cậu có thể mang đến phụ nữ tất cả những sự run rẩy vì kích thích trước cả khi cậu thậm chí chạm vào cô ấy."

"Vậy thì quay trở lại điểm bắt đầu của chiến lược," James trầm ngâm nói. "Nếu anh thực sự suy nghĩ về việc ổn định và cuối cùng anh cũng muốn kết hôn, hãy để cô ấy biết anh không chống đối ý tưởng đó. Nhưng tất nhiên rồi, khôn khéo về điều đó. Đừng quá chần về cảm xúc cô ấy bằng cái tính ngay thẳng New England của anh. Cho cô ấy cơ hội nào đó thấy rằng có nhiều thứ hơn là quyết định bốc đồng của anh."

"Cô ấy cũng là một người New England," Boyd nhắc họ nhớ. "Anh không đề cập đến việc làm thế nào cô ấy có thể hiểu được điều đó?"

James cười khoái trá. "Hạ ngục anh hoàn toàn với một đường cong, phải không, cô ấy hỏi xin con tàu của anh?"

"Anh từng nghe bất cứ điều gì ngớ ngẩn như vậy chưa? Tôi không thể tưởng tượng được điều gì khiến cô ấy nghĩ về một điều như thuê một con tàu. Một con thuyền nhỏ, có, dĩ nhiên. Nhưng đầy đủ thủy thủ với con tàu 3 cột buồm!"

"Thực sự tôi thấy rằng một suy nghĩ hợp logic được hình thành trong chính bản thân mình," James nói. "Anh sẽ không, sống toàn bộ cuộc đời anh trong một gia đình thủy thủ. Đối với anh, con tàu là công việc kinh doanh của anh, một kế sinh nhai, nhưng không phải mọi người khác đều thấy theo cách đó. Thậm chí tôi đã làm chủ con tàu của chính mình chỉ bởi vì niềm thích thú- "

"Và cướp bóc," Boyd cắt ngang.

James nhún một bên lông mày màu vàng lên."Chúng ta không thực sự cần đề cập đến chuyện đó, phải không?"

Boyd đỏ mặt một chút."Không.Xin lỗi."

James cho nó qua."Vấn đề tôi đang nên ra là, tôi trả lương cho thủy thủ của mình, cho tất cả mọi sửa chữa, cho mọi điều tôi làm với tàu của mình, bằng chính tiền trong túi tôi.Tôi đã không kí hợp đồng chở hàng hóa hay hành khách để bù vào chi phí.Và ở đây anh có một phụ nữ trẻ tuổi có tiền và sự khao khát du lịch vòng quanh thế giới.Cô ấy đã quen thuê các phương tiện đi lại và tiến tới bước cần thiết tiếp theo chính là chiếc xe ngựa của chính cô ấy thay vào đó.Tôi không ngạc nhiên nếu cô ấy cũng đã nghĩ về việc mua một con tàu; cô ấy chỉ không có kiên nhẫn để chờ một con tàu được đóng.Và đó không phải là thứ hành hóa thông thường. Thật hiếm để tìm thấy một con tàu phù hợp đang bán khi anh muốn nó.Có nhiều thứ có thể mua được khi anh không đi mua sắm, nhưng khi anh thực sự muốn một thứ gì đó, well, anh hiểu điều tôi muốn nói mà."

"Sự thiếu kiên nhẫn của cô ấy đáng chú ý hơn,"Anthony thêm vào."Hoặc là cô ấy sẽ không đến hỏi thuê con tàu của cậu chỉ bởi vì phải chờ đợi trong tám ngày.Không như thế cô ấy phải đến bất cứ nơi nào sớm như vậy."

"Cô ấy đã trải qua nhiều hơn 8 ngày chờ đợi rồi, bởi con tàu mà cô ấy đã nhớ sáng nay,"Boyd nhắc nhở họ.

"Hoàn toàn đúng.Quên mất điều đó,"Anthony nói."Nhưng tuy nhiên, sự vội vã của cô ấy là bởi vì điều gì?Cô ấy có nói không?"

"Tôi không hỏi,"Boyd nói.

"Anh hiểu,"James bắt đầu,"Nghĩ đến chuyện đó, Tôi có thể bán cho cô ấy con tàu tôi mới tậu gần đây.Tôi chỉ mua nó bởi ý nghĩ bất chợt từ sau lần George có ý định về thăm quê nhà , và điều đó có lẽ không xảy ra lần nữa cho đến mùa hè sau.Thật kíp lúc khi phải đuổi theo anh trai anh và cứu giúp cho cha vợ của anh ta thoát khỏi nhà ngục cướp biển ở Caribbean, nhưng giờ tôi có cả mùa đông để trang bị sẵn sàng cho một con tàu khác cho đến khi tôi lại có thể cần nó."

"Đừng có làm điều đó,"Boyd phản đối."Đừng thậm chí là đề cập đến nó với Katey.Đây là cách duy nhất để tôi chuộc lỗi.Đối với một người phụ nữ thậm chí không muốn nhìn thấy tôi, tôi không thể tìm được một đề nghị nào tốt hơn là lái tàu vòng quanh thế giới cùng với cô ấy."

"Trừ khi cô ấy vẫn tiếp tục chống đối lại cậu."

Boyd ngồi sụp xuống ghế sofa."Oceanus là lời đề nghị hòa bình của tôi.Cô ấy đã ngụ ý -"

"Một phụ nữ không bao giờ làm gì chỉ là ngụ ý cả , Yank à,"Anthony nói, sau đó cười khúc khích,"Đặc biệt là với người mà cậu gần như làm phát điên."

"Điều đó không buồn cười một chút nào cả,"Boyd càu nhàu với một ánh nhìn giận dữ.

"well, đó đúng là vấn đề,"Anthony đáp với một cái nhún vai."Nhưng nếu tôi là cậu, tôi sẽ giải thích mọi chuyện trước khi cậu giải quyết sòng phẳng mọi vấn đề liên quan đến con tàu với cô ấy.Không thể làm gì ngay cả quyến rũ đối với một người phụ nữ nhỏ bé nếu cô ấy ghét sự quyết tâm của cậu."

Chapter 28

4 ngày ở trên biển và Katey đã không nhìn thấy Boyd được lấy một lần kể từ buổi sáng họ lái tàu ra khỏi sông Thames và tiếng vào English Channel(eo biển Anh).Và cuộc nói chuyện của họ sáng đó thực sự rất ngắn.Họ đơn thuần chỉ thảo luận về nơi đến gần nhất, sau đó anh đã nói với nàng là anh đã gửi thông báo đến văn phòng Skylark của anh trước khi họ ra khơi.

“Anh đề nghị đến Caribbean,” anh nói với nàng.”Đó là một khu vực mà anh rất quen thuộc,từ lâu nó đã luôn là tuyến đường buôn bán của một con tàu Skylark.Làn nước ấm áp, thời tiết luôn dễ chịu, bãi biển hoang sơ.Phần lớn thời gian trong năm đều có cảm giác như là mùa hè.” Nàng không ý định tỏ ra khó chịu chỉ là cứ khó chịu thôi, mặc dù điều đó chắc chắn là trường hợp này sau khi người đàn ông này đã phốt lờ nàng 4 ngày.Nàng không thực sự mong chờ điều đó, cũng không nhanh làm sao điều đó làm nàng phát cáu.Có thể là bởi vì nàng có ý định phốt lờ anh và anh không ở gần để thấy!

Nhưng sáng đó nàng nói,”Tôi không muốn lại phải dành những tuần dài ở trên biển, ít nhất không sớm thế này.Tôi cũng thích lưu lại thêm một thời gian nữa ở phía bên này của thế giới kể từ khi chúng ta đã ở đây.Vậy chúng ta hãy lái thuyền về phía nam, được chứ?”

“Đến đâu cơ?”

“Anh là thủy thủ, ít nhất anh có thể biết nhiều về thế giới hơn tôi.Anh ngụ ý là có nhiều tuyến đường để chọn lựa .Vậy ta hãy lắng nghe chúng nào.”

Anh không nghĩ về nó nhiều hơn là một vài giây.”Địa Trung Hải thì sao?Đó là một vùng biển rộng lớn bao gồm một số lượng các biển nhỏ ở bên trong.Nó là lối vào phía Nam của Châu Âu ở phía Bắc của vùng biển, Tây Ban Nha, Ý, Hy Lạp, ngay cả những bờ biển của Pháp nữa, và một số lượng lớn các hòn đảo xung quanh, tất cả chúng đều khá ấm áp.Thực tế là cả khu vực đều có thời tiết giống mùa xuân suốt cả năm.Và phía Nam của Địa Trung Hải là Châu phi,phía đông – “Châu phi nghe thú vị đó.”

“Đúng vậy, nhưng đó không phải là đất nước mà em thực sự muốn đi du lịch trên đất liền đâu.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì nó hầu như là sa mạc.Ngoài ra, chúng ta có thể dừng lại ở một vài cảng một khi chúng ta vượt qua Barbary Coast, cho em thấy em cảm thấy thế nào về vùng đất đó.Em có thể quyết định sau đó nếu em thích nhìn ngắm nhiều hơn về nó.”

”Barbary Coast ?” Nàng chưa bao giờ nghe một cái tên như vậy trước đây.”Tại sao chúng ta không thể dừng lại ở đó?”

”Nó gần như chỉ là căn cứ của cướp biển và –“

“Chờ một phút.Cướp biển ư?”

Anh trao cho nàng một sự rung mình nhẹ, nhưng nhanh chóng kiềm chế nó với một cái nhún vai và một giọng điệu lãnh đạm.”Những tên cướp biển là một thực tế không may của cuộc sống ở nhiều nơi trên thế giới, nhưng chúng đặc biệt hoạt động mạnh ở những vùng nước ấm áp.Chắc chắn em phải biết điều đó trước khi em bắt đầu chuyến đi này chứ?”

Nàng chỉ đơn giản nhìn chằm chằm vào anh hoài nghi. Nàng không biết điều gì kiểu này, nhưng

nàng quá lặng thinh để nói gì lúc này. Gia sư của nàng đã không nhận thấy “những thực tế” hay ông ta đã không nghĩ điều đó là một chủ đề thích hợp để nói cho một đứa trẻ.

Boyd tiếp tục giảng dạy cho nàng những bài học lịch sử bị bỏ qua này trong bất cứ trường hợp nào mà nàng muốn nghe về nó. “Caribbean, Châu Á, Địa Trung Hải, là những cái tên một vài – tên cướp biển đã đi qua trong hàng trăm năm nay. Nhưng Oceanus được trang bị để đối phó với chúng. Con tàu nhanh và được vũ trang đầy đủ. Hạng tàu Skylar chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với những tên cướp biển, hạng tàu ra lệnh mang những khẩu súng thần công trên tất cả các con tàu vào lúc này. Nên du lịch bằng tàu đủ an toàn như đi trên mặt đất vậy, ít nhất là trên một con tàu Skylar. Nhưng đi du lịch trên đất liền, em biết đấy lúc này những tên cướp đường đang hoành hành.”

“Không, tôi đã không biết. Thực tế là, tôi đã không có ý tưởng nào về bất cứ điều gì như thế này.”

“Anh không nên đề cập đến chuyện đó để khiến em phải hoảng sợ,” anh quả quyết với nàng. “Thực ra, em có thể đi du lịch vòng quanh thế giới mà không bắt gặp một con tàu cướp biển nào. Và Skylar có vài tuyến đường ở Địa Trung Hải, cái bao gồm một tí những hợp đồng mua bán. Nên những con tàu cướp biển của những đất nước đó, cũng đã giao kèo với chính phủ của họ, phần lớn sẽ phớt lờ chúng ta. Chỉ có cướp biển Barbary Coast là những kẻ đối đầu với bọn anh như trong một trò chơi công bằng, nhưng như anh đã nói, chúng ta sẽ tránh xa khu vực của chúng. Thuyền trưởng Tyrus rất thông thuộc những vùng biển đó.”

“Nó thực sự an toàn?”

“Anh không nói dối em đâu, Katey. Không có gì là 100% an toàn cả. Nhưng anh không thấy trước rắc rối nào cả hay là anh không bao giờ gọi nó ra với em.

Tàu Skylar thường xuyên đi đến đó chỉ như những thương nhân buôn bán đã làm hàng nghìn lần trong nhiều năm thôi. Nhưng đối với việc đi du lịch ở trên đất liền- Anh cho rằng khi em nói em đang đi du lịch vòng quanh thế giới để biết thêm nhiều điều về thế giới và những khác biệt của nó, về văn hóa, và những điều hay thì hẳn phải có một kế hoạch hợp lý. Nhìn ngắm thấy toàn bộ thế giới suốt cả cuộc đời. Điều đó không phải là điều mà em định làm, phải không?” Anh nhìn rất kinh hoàng khi điều lo lắng đó nảy ra với anh, nàng đã rất khó khăn kìm nén để không cười. “Không, anh hoàn toàn đúng,” nàng nói để nhắc nhở anh thoải mái. “Một chút để tăng thêm hứng thú từ mỗi vùng.”

Với việc đi tới chỗ dừng chân trước mắt của họ, nàng đổi hướng đến cabin của mình. Anh ngăn nàng lại.

“Katey, anh đã được tha thứ rồi chứ?”

Một chút gay gắt trong giọng nói của nàng. Nàng không thể ngăn nó lại. “Sự hào phóng của anh đã đánh tan sự im lặng. Tôi đang nói chuyện với anh, phải không nào?”

“Nhưng anh được tha thứ chứ?”

“Anh đã cho phép tôi trả tiền sử dụng con tàu của anh. Dù điều này sẽ khiến chuyến du lịch của tôi trở nên thú vị hơn, đầu cho, vẫn nhìn thấy. Hỏi lại tôi điều đó trong vòng một tháng nữa.”

”Katey – “

“Tôi nghĩ nó sẽ là điều tuyệt vời nếu chuyện này không được đề cập đến nữa. Vậy tôi sẽ nói điều này một lần cuối cùng. Anh muốn một cách để đền bù. Tôi cho anh một cơ hội để làm vậy. Anh đã làm một hành động cao thượng. Tôi nhận biết rõ điều đó. Nhưng cho đến giờ anh chỉ mới cứu tôi khỏi 8 – hay 7 ngày - ở London. Chắc chắn là những ngày khó chịu, những ngày mà

tôi sẽ tự do tìm một thứ giải trí nào đó để giết thời gian.Nó không thể nào sánh được với cái ngày bị giam cầm- “

“Đó không phải là điều anh đã làm!”

“- anh gián tiếp chịu trách nhiệm về điều đó, cư xử thô bạo, làm thất vọng, tức giận ...,” nàng tiếp tục như thể là anh đã không ngắt lời.”Nên tôi lặp lại, hỏi lại tôi trong vòng một tháng nữa, sau khi tôi nhìn ngắm thế giới nhiều hơn một chút với sự giúp đỡ của anh.”

Có lẽ đó là lý do nàng không nhìn thấy anh nữa sau khi họ ra khơi.Nàng có một chút gay gắt trong lời đáp lại.Một chút?Không, hoàn toàn là cường điệu.Anh có thể nên hối tiếc về sự hào hiệp mà anh bày tỏ lúc này, và nàng không thể trách mắng anh nếu anh như vậy.Dĩ nhiên cử chỉ của anh là đủ. Nhiều hơn là nàng có thể mong đợi.Nàng có dự định mua một con tàu cho chính mình không?Giờ nàng có một con tàu tùy ý nàng sử dụng mà không phải chờ đợi và giá cả không quá lớn.Nàng cũng sẽ trả tiền cho một thuyền trưởng và đội thủy thủ.

Nàng cũng đã có chiếc xe ngựa của chính mình, nhờ có Roslynn Malory, đó là một chiếc xe ngựa sang trọng.Nàng cũng có người lái xe của mình.John Tobby là một anh chàng cao to ở khoảng độ 30 tuổi.Anh ta là một người bắn súng cừ, và cũng đánh đấm khá giỏi.Và với thân hình to lớn như anh ta , anh ta có thể khá đáng sợ nếu cần.Điều đó có lẽ là đủ, từ khi anh ta đồng ý công việc như là một vệ sỹ cũng như là một lái xe của nàng.Nàng đã được đảm bảo điều đó trước khi thuê anh ta.Và thuê anh ta quá dễ dàng.Đó là một sự khuyến khích rằng nàng đang đưa anh ta đi vòng quanh thế giới cùng với nàng , hơn là một sự nhứt chí.Nàng không phải là người duy nhất muốn nhìn ngắm nhiều hơn về thế giới.

Không may thay, Jonh vừa có một khoảng thời gian khó khăn.Anh ta chưa bao giờ ra khơi trước đây, và anh ta không phải là người duy nhất họ đã không nhìn thấy kể từ khi bắt đầu chuyến hành trình.Người đàn ông tội nghiệp đã có một cuộc vật lộn với việc say sóng khủng khiếp trước khi họ thậm chí là đi đến eo biển Anh.Điều đó đã khiến Grace buồn bã.Cô hầu gái đã thích thú sự tán tỉnh thân thiện của John, điều đã bị cắt đứt bất ngờ khi anh ta tự nhốt mình ở trong cabin.Nàng cũng đã nhận ra rằng anh ta có lẽ đã bỏ rơi họ lúc này ngay khi họ tiến đến một cái cảng.Đặc biệt từ khi anh ra biết họ sẽ phải đi bằng thuyền rất nhiều.

Katey thở dài với chính mình.Nàng đứng một mình ở lan can tàu, chiếc kính thiên văn nhỏ trong tay.Họ đã lái thuyền qua eo biển Gibraltar sáng sớm hôm đó.Thuyền trưởng Reynolds đã đưa cho nàng chiếc kính thiên văn đó vào những ngày đầu tiên ở trên biển, nói với nàng rằng ông giữ cho con tàu ở gần bờ biển của các quốc gia ở chỗ nước nông như được cho phép để nàng có thể nhìn ngắm chúng.Họ đã có một quãng thời gian tốt, gió khá hợp tác.Thời tiết cũng đã ấm hơn, đủ để nàng không cần đứng co ro ở lan can tàu nhiều giờ,như nàng đã làm nó mỗi ngày.

Chiếc kính thiên văn là một hành động thiện chí, nhưng sau ngày đầu tiên sử dụng nó, thì không có gì thú vị cả.Tất cả phong cảnh bắt đầu nhìn trông giống nhau, những bờ biển đất đá, bãi biển, và nhiều nhiều những hàng cây. Những cái đó ít nhất đã thú vị khi đi dọc nửa đường về phía Bắc nước Pháp, giống như nước Anh, tràn đầy sắc thu, nhưng xa hơn về phía Nam tất cả mọi thứ vẫn chỉ là màu xanh.Sau đó chỉ có những làng chài để phá tan sự đơn điệu, hoặc thỉnh thoảng là những thị trấn dọc bờ biển mà nàng không thể thực sự nhìn thấy nhiều qua một chiếc kính thiên văn nhỏ.

Nó không thỏa mãn khả năng sáng tạo đặc biệt của Katey và nàng đang nhìn những thứ qua chiếc kính thiên văn, những thứ không thực sự ở đó.Nàng lại nhìn thấy phòng khách nhà

Millard lần nữa. Lần này có một người phụ nữ lớn tuổi, gương mặt đôn hậu đang ở đó, đang ngồi trên ghế sofa với nàng, bà ngoại nàng, nàng đã không được gặp bà. Bà cầm lấy tay của Katey và đang kể cho nàng nghe về những câu chuyện thời thơ ấu của mẹ nàng. Và Bác Letitia của nàng ngồi bên cạnh bà, đang mỉm cười, cười lớn, một người phụ nữ hoàn toàn khác với người phụ nữ mà Katey thực sự gặp mặt. Bà xin lỗi rất nhiều về sự đón tiếp khó chịu của bà trước đó, giải thích rằng bà đã tưởng ai đó đang chơi một trò đùa độc ác với bà, rằng bà không tin được là Katey thực sự là người mà bà nói chuyện.

Cuộc gặp gỡ này diễn ra rất khác, nó làm Katey phát khóc. Đó chỉ là sự tưởng tượng của nàng, nó lấp đầy nàng với sự cảm động sâu sắc, bởi vì đó là điều mà nàng rất cần phải xảy ra, là gia đình duy nhất mà nàng đã từ bỏ thực sự là một gia đình đối với nàng, một gia đình yêu thương. Và bởi vì nó không bao giờ xảy ra lúc này, nàng khóc thầm trong khi ngủ tối hôm đó và không cho phép người nhà Millar vào bước vào trong sự mơ mộng của nàng nữa.

Nhưng Boyd xuất hiện khá thường xuyên sau đó bên cạnh nàng khi nàng nhìn qua chiếc kính thiên văn. Nàng thậm chí đã đưa ra một lý do hoàn toàn hợp lý cho sự vắng mặt của anh trong suốt 3 ngày đầu tiên. Tất nhiên chứng say sóng không phải rồi giống như điều mà lái xe của nàng đang phải chịu đựng, mặc dù rằng đó là điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí của nàng. Nhưng Boyd là một chủ tàu. Anh sẽ không ra khơi với con tàu lớn nếu anh nằm sóng soài vì bệnh tật, phải vậy không? Không, nàng đã làm công việc của anh chậm lại bởi một điều gì đó đơn giản như thời tiết lạnh đã chuyển hướng rất xấu qua đêm rằng giờ anh đang lên cơn sốt cao cái đã làm anh mê sảng. Và bác sỹ của tàu, Philips, nàng nghĩ đó là tên của ông, không thể ngồi với anh ta suốt ngày đêm, nên nàng đã yêu cầu được chia sẻ một chút công việc.

Không khí lạnh lẽo, bồn tắm bằng bột biển ấm áp. Nàng giữ những đặc quyền mà nàng không bao giờ nghĩ đến là giữ dù nó có là thứ gì đó hơn những hình ảnh tưởng tượng táo bạo của nàng. Dĩ nhiên, nàng ở đó khi anh cuối cùng cũng thức dậy, phi thường không có làn da ướt đẫm ẩm ướt và mái tóc ướt đẫm mồ hôi, hoàn toàn khỏe mạnh và đang nhìn chăm chăm vào nàng với đôi mắt nâu mượt như nhung.

Anh đặt một tay lên má nàng. Nàng không di chuyển tránh xa khỏi tầm với của anh. Nàng nghiêng đầu về phía cái chạm của anh.

“Anh mang nợ em cuộc sống của tôi?”

“Không – well, có lẽ là một chút.”

Nàng cười toe tóe. Nàng sẽ khiến anh làm điều giống như vậy, nhưng nàng rất hiếm khi nhìn thấy anh cười to. Anh thường rất cực kì nghiêm trang khi ở quanh nàng, đầy ắp đam mê cái không thực sự là thích thú. Nên nàng không thể hình dung ra nụ cười toe tóe của anh. Nhưng nàng không cần làm điều đó. Trong khả năng tưởng tượng của mình, điều đó đủ để nàng biết anh muốn gì.

“Vậy thì hãy để anh tỏ lòng biết ơn của mình.”

Nàng nín thở khi anh kéo nàng xuống cho một nụ hôn dịu dàng, nhưng đôi môi chưa chạm vào nhau. Bằng việc nàng ngả người về phía trước, đó là một chuyện dễ dàng cho anh để kéo nàng xuống, sang phía bên kia giường của anh. Giờ nàng đang nằm bên kia anh với anh nằm phía trên nàng, và chết tiệt, nàng xoay xở để cho anh một nụ cười, mặc dù đó là một nụ cười tinh quái. Và điều đó tốt thôi. Anh sẽ hôn nàng. Nàng chờ đợi nó với hơi thở giảm dần. Nàng đã cảm thấy sự run rẩy đó lần nữa điều chỉ duy nhất có anh đã từng khiến nàng cảm thấy.

Thật mạnh mẽ khi nó xảy ra. Quá mạnh mẽ, như thể là nó thực sự đang xảy ra vậy.

Có thể đoán trước được.Đó là tất cả đối với nàng, bởi vì nàng chưa bao giờ hôn thực sự cả, nên nàng không có gì trong tâm trí nàng để lặp lại hay cho phép nàng biết nàng nên cảm thấy như thế nào, chỉ mong muốn giả bộ nó sẽ như thế nào nếu Boyd hôn nàng.Nhưng, oh, chỉ riêng điều đó đã kích thích giác quan của nàng rất nhiều...

“Cô sẽ ăn trưa cùng với chúng tôi chứ, tiểu thư Tyler?Chúng ta nên thảo luận về bến cảng đầu tiên của chúng ta, vì chúng ta đã tới Địa Trung Hải.”

Thường thì nàng có thể thoát ra khỏi một sự mơ mộng ngay khi sự thực đánh thức, nhưng không phải là lần này. Giữ một lúc lâu và hít một hơi dài trước khi nàng đủ bình tĩnh để liếc nhìn về phía Tyrus Reynods, người đến đứng bên cạnh nàng ở chỗ lan can.Nàng từng nghe thấy giọng nói sang sảng của vị thuyền trưởng , đủ để không còn làm nàng giật mình nữa.Một người đàn ông trung niên với mái tóc đen và đôi mắt xám, lông mày rậm rạp, và một bộ râu, ông thực sự thấp hơn nàng một chút.

“Chúng tôi ?”

“Đúng vậy.Boyd nhờ tôi mới cô.”

“Anh ta cũng ăn cùng chúng ta?Tôi bắt đầu ngạc nhiên đó.”

Lời đáp chua cay của nàng mang lại một nụ cười nhẹ trên đôi môi của ông.”Vào buổi trưa trong cabin của tôi?”

“Chắc chắn rồi.”

Ông quay trở lại boong lái.Nàng quay trở lại dùng chiếc kính thiên văn nhỏ của mình.Nàng đã mong chờ những lời mời kiểu đó sớm hơn.Nàng và những hành khách khác băng qua Đại Tây Dương đã trải qua hầu hết bữa ăn của họ ở cabin của thuyền trưởng với ông ấy.Đó là một sự lịch sự thông thường, điều này khá kì cục, giờ nàng suy nghĩ về nó.

Chapter 29

Cabin chính xác như Katey nhớ về nó, thoải mái, được trải thảm, những chiếc ghế được bọc nhung, không phải là những chiếc ghế cứng ngắc. Đó là một căn phòng được thiết kế để làm việc, nhưng cũng được thiết kế để giải trí. Bàn ăn tối đủ dài đủ để ngồi 10 người.

Thỉnh thoảng Oceanus chỉ chở hành khách, với ít hành hóa. Có một khu nhỏ cho việc trình diễn nhạc trong góc với 3 cái ghế, một cây đàn hạc, và một tủ kính để giữ các nhạc khí theo trật tự. Bản thân thuyền trưởng chơi đàn hạc. Một trong những thủy thủ của ông chơi thành thạo với một cây guitar (cittern). Trên đường băng qua Đại Tây Dương, một trong những hành khách có một giọng hát hay và tham gia cùng với họ hầu hết mọi buổi tối, cung cấp sự giải trí tuyệt vời.

Katey tự hỏi trước đó, tại sao Boyd không yêu cầu cabin rộng hơn này cho chính bản thân mình. Là chủ con tàu, anh không nghi ngờ gì có thể làm điều đó. Dĩ nhiên nàng không có ý rằng cabin của anh nhìn như vậy. Nó có thể chỉ rộng như một trong tất cả những cabin mà nàng biết. Cabin của nàng lần này có kích thước thích hợp. Có rất ít sự va đập vào mọi thứ nếu nàng cẩn thận, chuyện đó không phải giống trước đây. Có đủ chỗ cho một cái giường cỡ lớn, tủ quần áo, một cái bàn giấy, một cái bàn nhỏ với 4 chiếc ghế, và những chiếc rương quần áo của nàng. Có cả một tủ sách chất đầy những loại sách được phân loại bằng những chất liệu khác nhau mà nàng thích thú khi phát hiện ra. Nàng đoán căn phòng được dành riêng cho những vị khách đặc biệt, điều nàng cho rằng là một sự mô tả thích hợp của nàng trong chuyến du lịch này.

Nàng vào trong cabin của thuyền trưởng Tyrus không cảm thấy căng thẳng. Điều đó được kết thúc đột ngột ngay khi nàng đưa mắt thấy Boyd đang ngồi cạnh thuyền trưởng. Cả hai người đàn ông đều mặc áo vét, nhưng có khoảng cách giữa kiểu quần áo của họ.

Những người đàn ông Mỹ có thể ăn mặc không chề vào đâu được, nhưng họ không có khinh hướng biến mình thành trò cười với những chiếc cravat diềm đăng ten và những cổ tay áo ren như tầng lớp quý tộc Anh vẫn làm. Tuy nhiên, với Boyd, nàng có một cảm giác anh trông đẹp đối với nàng không quan trọng là anh mặc gì, đơn giản bởi vì nàng thấy rằng anh rất đẹp trai. Đó là mái tóc gọn sóng màu vàng, đường cắt tối hơn của cặp lông mày, thật chí tối hơn đôi mắt nâu đỏ có thể rất biểu cảm chúng kích thích giác quan của nàng không thừa nhận tốt độ, và, oh chúa tôi, miệng anh, môi trên mỏng, môi dưới đầy đặn và mềm mại, đôi môi mà nàng đã tự mình bắt gặp đang nhìn chăm chăm vào nhiều lần quá thường xuyên trong chuyến đi này. Sự thu hút của nàng với anh nên giảm đi sau điều mà anh đã làm, nhưng nó vẫn ở đó và vẫn mạnh mẽ.

Nếu nàng không có nhiều đề tài thảo luận, các kế hoạch của mình, nàng không từ bỏ, mọi thứ có thể khác. Nếu việc kết hôn là một phần trong những kế hoạch đó, nàng có lẽ không đấu tranh nhiều đến việc người đàn ông này có thể khiến nàng cảm thấy thế nào. Nàng có thể thích thú với một sự tán tỉnh thoáng qua đó đây, thêm vào chút gia vị cho chuyến du lịch của nàng,

miễn là nàng không khiến nó trở nên nghiêm trọng.Nhưng không phải với Boyd Anderson.Nàng cảm thấy từ lúc bắt đầu rằng một sự tàn nhẫn với anh sẽ đốt cháy nàng.Nàng không nghĩ ngợi gì về điều đó.

Sự căng thẳng nàng đang cảm thấy lúc này là bởi sự hiện diện của Boyd lại khiến nàng khó chịu.Nàng cũng vẫn phật ý rằng anh nhiều hay ít hơn trốn mình xa khỏi nàng cho đến lúc này.Nàng nên biết ơn rằng anh đang giữ khoảng cách, nhưng nó khá là chán nản để phớt lờ khi nàng không mong chờ sự phớt lờ.

Cả hai người đàn ông đều đứng ở lối vào.Thuyền trưởng Tyrus kéo một chiếc ghế ra để nàng ngồi.Một thủy thủ từ khu nhà bếp đến để phục vụ họ và ăn mặc nửa trang trọng trong một chiếc áo gilê.Anh ta đưa cho nàng một chiếc khăn ăn bằng một tay, tay kia là một đĩa salad, sau đó rời khỏi phòng quay trở lại khu nhà bếp cho món ăn tiếp theo.

Katey cầm đĩa của mình nên trước khi nàng liếc nhìn Boyd lần nữa.Đôi mắt anh không rời khỏi nàng từ khi nàng đến, nhưng ít nhất anh đang giữ cái nhìn băng quơ đủ để không làm nàng bối rối.

“Anh nhìn khá xanh xao,”nàng với anh.”Anh ốm ư?”

Nàng có thể cắn lưỡi mình.Rõ ràng là,hình ảnh tượng tượng đáng nguyên rửa đó vẫn ở trong tâm trí nàng.Nhưng nàng nghe có vẻ quan tâm phải không?

”Không !”

Anh nói điều đó quá nhanh và quá mạnh.Nàng nhướn lông mày lên để đáp trả lại, nhưng nhận ra anh có lẽ chỉ là căng thẳng như nàng mà thôi, nên nàng cố gắng sắp xếp tối thiểu một sự thoải mái giữa một trong hai người họ.

“Thực sự là nó đã hết,”nàng nói, và nó là”Giờ có nhiều màu sắc hơn trên gò má của anh.Hẳn phải là một sự phản chiếu kì cục của ánh sáng.”

Thuyền trưởng Tyrus hắng giọng và mở đầu một chủ đề chung chung.”Cô sẽ uống rượu vang vào bữa trưa chứ, Tiểu thư Tyler, hay là chờ cho đến bữa tối trước khi tham dự?”

“Tôi được mời ăn tối hôm nay ư?”

“Đương nhiên rồi.Cần nhắc đến nó là một lời mời ngỏ cho chuyến hành trình.”

Nàng mỉm cười đồng ý.Anh hầu như chắc chắn chỉ là đang đưa cho nàng một cơ hội để mang cho nàng”chuyến đi biển,”khi nàng nghe cách gọi đó, trước khi làm bất cứ hoạt động xã hội nào.Và đó là những bữa ăn tối cùng với thuyền trưởng , thực sự là cơ hội duy nhất để hoạt động xã hội trên biển.

Một thủy thủ khác xuất hiện, mặc dù người này không đến từ bếp.Anh ta cúi xuống thì thầm điều gì đó với thuyền trưởng Tyrus, người ngay lập tức đứng lên.

“Tôi cần lên bom tàu,”ông nói với Katey.”Tôi sẽ chỉ đi một lúc thôi.”

Thuyền trưởng tỏ ra bối rối khi bỏ đi.Boyd cũng chú ý thấy điều đó, và nói,”Cô ấy là một người phụ nữ trưởng thành, Tyrus.Cô ấy không cần một người đi kèm.”

“Cô ấy là một người phụ nữ chưa kết hôn,”thuyền trưởng Tyrus đáp lại.”Tôi muốn nói là cô ấy cần một người đi kèm.”

Boyd đơn giản nhún vai, đáp,”Vậy thì chắc chắn rồi, hãy quay lại nhanh.”

Cuộc tranh luận đã như thế đó, như thế là nàng đang không ngồi ở đây, đủ ngượng ngịu khiến nàng thẹn đỏ bừng má, nhưng điều đó không khiến nàng đỏ mặt.Nàng giờ ở một mình với Boyd, và biểu hiện trong đôi mắt anh không còn băng quơ nữa.Lúc cánh cửa đóng lại sau lưng thuyền trưởng, Boyd nhìn nàng như thể nàng là món khai vị.

“Dừng lại,” nàng thốt ra.

“Dừng cái gì cơ?”

“Nhìn tôi như thế.Điều đó hết sức-“

Anh cắt ngang với tiếng thốt ra nào đó của chính mình,”Hãy kết hôn với anh, Katey.Tyrus được trao quyền hợp pháp để cử hành hôn lễ ở trên biển.Chúng ta có thể cùng chia sẻ chiếc giường tối nay.”Nàng hít vào ,điều này hơn cả sự khiếm nhã.Và anh đang nói đùa.Không có lời giải thích nào khác khi một lời cầu hôn, thô lỗ như vậy, quá bốc đồng, thậm chí là với anh.

“Giờ anh thêm sự sỉ nhục để xúc phạm à?”

Anh nhìn như thể anh muốn đập mạnh đầu mình lên bàn.”Anh nghiêm túc đó.Bối rối bởi hoàn cảnh khốn khổ của mình.”

Nàng đủ tức giận để nói.”Hoàn cảnh khốn khổ thích hợp với anh.”

Một lúc lâu trôi qua trong khi nàng nhìn chùng chùng giận dữ và anh bắt đầu từ từ nhìn hối hận khi anh nhận ra rằng anh vừa mới bước vào những gianh giới mới xa làm sao.Lời cầu hôn không đủ thích hợp để cân nhắc đến tất cả những điều đã xảy ra, nếu không phải anh đề cập đến việc chia sẻ một chiếc giường trong cùng một hơi thở!

Anh cuối cùng thở dài,”Anh xin lỗi.Đó không phải là kế hoạch.Hãy tin anh đi, anh đã không – “

“Chúng ta có,”thuyền trưởng nói, đang quay trở lại.”Điều đó cuối cùng đã không kéo dài.”

Katey xoay sở một nụ cười cho người đàn ông.Nàng muốn nghe phần còn lại của lời giải thích của Boyd, nhưng hầu như tốt hơn là nàng không nên.

“Không,quả thực vậy,”nàng nói với thuyền trưởng.

Món ăn chính đến theo gót của thuyền trưởng Tyrus.Trong khi họ được phục vụ, ông đề cập đến một vài cảng thuộc Tây Ban Nha rằng họ có thể đến vào buổi sáng hoặc muộn nhất là trưa.

“Chúng ta sẽ đi qua cảng Málaga đầu tiên,có lẽ trước bữa tối nếu gió vẫn ổn định.Cartagena và Valencia có thể đến trong tuần.”

“Nếu em muốn dừng ở một thành phố ở Tây Ban Nha lúc này,” Boyd thêm vào,”Anh sẽ giới thiệu với em Barcelona ở vùng Catalunya.Đất nước đó đã giao thương với hãng tàu gia đình hơn 40 năm nay.”

Hai người đàn ông bắt đầu đề cập đến nét đặc sắc của mỗi thành phố và một trong những điều đó có thể nhìn thấy, bao gồm bằng chứng về sự chiếm đóng của La mã rất nhiều thế kỷ trước.Họ ăn được nửa chùng món chính khi người thủy thủ đi vào trong để thăm vào tai thuyền trưởng Tyrus lần nữa.

Thuyền trưởng nhìn chằm chằm một cách chăm chọc vào Boyd với sự không tán thành khi ông đứng lên lần này.Thuyền trưởng Tyrus nhìn như thể ông thậm chí có thể nói điều gì đó gay gắt, nhưng đôi môi mím chặt, ông cáo lỗi thay vào đó và bước ra khỏi cabin.

Katey không thể ngăn chú ý rằng Boyd lộ vẻ hoàn toàn quá tự mãn điều đã bất ngờ biến mất, khiến nàng nghi ngờ rằng cả hai lần “tình trạng khẩn cấp” mà thuyền trưởng giải quyết đã được sắp xếp trước – bởi Boyd.Với suy nghĩ đó nàng đứng lên để bỏ đi.Nàng sẽ không đối phó với lời cầu hôn xúc phạm khác, nếu tất cả những điều này vì cái đó.

Nàng dừng lại ở cửa dù nhận ra rằng anh có thể chỉ cần đến cabin của nàng nếu anh muốn nói chuyện một mình với nàng.Anh không dùng đến bất cứ sự sắp xếp kỹ lưỡng nào.Grace luôn không có ở đây với nàng – well, hầu hết là cô ấy có.Họ thích trải qua thời gian ở trên boong tàu với sự đồng hành của nhau hơn là ở một mình.Nhưng nàng thường ở một mình khi nàng đứng ở lan can tàu với chiếc kính thiên văn nhỏ của mình – và những thủy thủ đi qua nàng thường

xuyên, nên nàng không thực sự ở một mình ở đó.

Nàng ngừng cố gắng tự nhủ không bỏ đi và để tay lên nắm cửa – và cảm thấy tay anh bao phủ lấy tay nàng. Nàng đủ giật mình để quay ngoắt lại. Nàng không thể mắc một nỗi nào tồi tệ hơn. Anh đứng quá gần. Cơ thể họ thực sự đang chạm vào nhau. Và miệng họ cũng vậy.

Ôi, chúa tôi, nàng biết rằng điều này sẽ như thế. Nàng có quá nhiều những sự mơ mộng về nụ hôn của anh với nàng như thế này và cắt đứt chúng một cách đột ngột bởi vì quá kích động khi nghĩ về nó. Và nàng đã làm thế lần nữa và lần nữa. Nàng không có khả năng để cưỡng lại. Nhưng điều này...nó nhiều hơn là nàng có thể tưởng tượng.

Anh kéo nàng lại gần áp vào anh với cánh tay anh vòng quanh lưng nàng. Tay kia của anh di chuyển xung quanh cổ nàng, ngón tay cái của anh dùng lại bên dưới cằm nàng để giữ miệng nàng ở góc độ anh muốn. Bất cứ góc độ nào đều tuyệt vời với nàng. Nàng sợ rằng nàng sẽ ngắt đi, quá nhiều cảm giác đang đến với nàng cùng một lúc. Trái tim nàng chưa bao giờ nện khó khăn như thế, hay lớn như nàng có thể nghe thấy bằng tai mình. Máu trong cơ thể nàng chưa bao giờ chạy đua nhanh như thế.

Tay của nàng trượt ôm quanh vai anh. Tận sâu trong tâm trí của mình nàng tự nhủ là giữ khỏi bị ngã quỵ, chắc chắn là không bởi vì nàng muốn ôm anh. Thực sự không có cơ hội để nàng ngã khi mà giờ anh đang nghiền nát nàng vào gần anh như thế. Ngực nàng ngứa ran với sự tiếp xúc mạnh mẽ đó. Dạ dày nàng xoáy lại. Và khi lưỡi anh đẩy vào giữa đôi môi nàng, hơi nóng dường như cuốn trôi nàng từ đầu đến chân. Huyết mạch nàng đang chạy đua nàng chắc chắn vậy. Mùi vị của anh điều mà nàng đã khao khát quá lâu. Bất kể anh làm đúng vào lúc đó –

Cánh cửa mở mạnh vào họ. Họ nhảy sang một bên, nhưng không đủ nhanh để thuyền trưởng Tyrus không đoán ra điều mà họ vừa mới đang làm.

“Chết tiệt, Boyd - ,” ông bắt đầu bùng lên.

“Không phải giờ!” Boyd cắt ngang thậm chí ngay ngắt hơn.

Anh không trong hoàn cảnh cho một lời trách mắng. Anh dựa người vào tường để chống đỡ. Và giọng nói anh sử dụng ra là điều mà thuyền trưởng nhận ra như là sự cứng rắn, bởi vì thuyền trưởng Tyrus không nói lời nào khác, không cả với Katey vẫn đang đứng ở đó.

Katey sững sốt là nàng vẫn đang đứng và rằng nàng vẫn chưa di chuyển. Chân nàng thúc giục nàng chạy trốn khỏi đây – ngay lập tức, sự xấu hổ còn thúc giục nàng nhiều hơn, nhưng nàng kháng cự lại bằng tất cả mọi ounce ý chí nàng phải ở lại. Nàng không thể để điều này xảy ra lần nữa. Nụ hôn của Boyd quá mạnh mẽ, làm mất hết ý chí của nàng, làm sự rung động của nàng vượt xa sự cho phép. Và điều đó sẽ xảy ra lần nữa nếu nàng không đảm bảo là nó không. Và chỉ có một cách để làm điều đó.

“Tôi đã nói dối,” nàng nói với Boyd, mắt nàng khóa chặt lấy anh. “Tôi rất giỏi việc này. Tôi đã kể nói cho anh, rằng thứ gì đó mà tôi suất sắc phải không? Tôi lúc nào cũng làm nó. Hãy hỏi cô hầu gái của tôi, cô ấy sẽ nói cho anh nghe. Đó là một thói quen từ bé, anh biết đấy.”

“Nói dối về cái gì cơ?”

“Về chuyện chưa kết hôn. Tôi thực sự đã kết hôn.”

Chapter 30

Anthony đang cười lớn khi anh và James rời khỏi câu lạc bộ Knighton cùng nhau. Anh hay lui tới trụ sở thể thao này từ vài năm nay. Người chủ cố gắng giữ anh để thay thế cho những hội viên trụ cột, nhưng phần lớn họ tìm người làm thuê ở bất cứ nơi nào khác sau một hiệp hoặc 2 với anh. Anh nổi tiếng là không có đối thủ trên võ đài, ngoại trừ James ở đây. Anh đã từ bỏ hi vọng bất cứ đối thủ xứng tầm nào, cho đến khi anh trai anh trở về London và bắt đầu tham gia lại ở câu lạc bộ Knighton một vài lần mỗi tuần.

Người đàn ông duy nhất khác sẵn lòng và có khả năng mang lại cho Anthony một buổi tập luyện tuyệt vời là Warren Anderson, nhưng Warren hiếm khi ở London. Và cháu gái của Anthony, Amy ghét chồng cô bé đổ mấu trên võ đài chỉ cho một bài tập. Anthony đã có ý cho người trẻ nhất nhà Anderson một cơ hội. Boyd nổi tiếng giỏi với những quả đấm của mình. Nhưng Boyd cũng hiếm khi ở thành phố.

Ít nhất James vẫn thỉnh thoảng vui lòng giúp đỡ anh, mặc dù cuộc đấu của họ có thể hung bạo và James thường chiến thắng. Năm đấm của anh ấy như bức tường gạch chết tiệt, sau cùng. Nhưng không phải hôm nay.

"Đừng cố thử và nói với em là anh để em chiến thắng hiệp đấu đó," Anthony nói, cười lớn. "Em có bằng chứng!"

"Một cú đấm may mắn và chú nói bi bô về nó cả tuần, phải không?"

"Một tuần ư? Ít nhất là phải nửa năm."

James gần như nhón lông mày bên phải của anh lên để nhận xét, nếu Anthony không búng tay lên nó. Thay vào đó James chỉ khịt mũi khi anh hướng về phía xe ngựa của Anthony. Họ đã cùng nhau đi đến câu lạc bộ Knighton, nên James không thể thoát khỏi sự thích thú của Anthony lúc này.

"Đi đến nhà em để ăn trưa chứ?" Anthony hỏi trước khi anh đưa lời hướng dẫn cho người lái xe.

"Không, chú có thể đánh gục tôi khỏi câu lạc bộ của tôi."

"àh, dĩ nhiên!" Anthony cười khoái trá. "Gần như sẽ uống rượu phần còn lại của buổi chiều để giúp anh quên rằng em đã hạ gục anh."

"Bởi hai phút chết tiệt!" James gầm gừ.

"Thời gian không phải là tất cả. Điều quan trọng là nó làm em giành được kho vũ khí của mình!"

"Hơn tất cả, chú con, trước khi anh làm."

Anthony chỉ cười toe tóa. Không có gì mà anh thích thú hơn việc đứng trên anh trai mình, người anh này, bằng cách nào cũng được. Không gì có thể làm hỏng tâm trạng của anh hôm nay, chắc chắn không phải là cái vẻ mặt cáu kỉnh của James.

Nhưng một trong những người hầu của anh đột ngột cười ngựa đi đến đúng lúc cỗ xe ngựa bắt đầu chuyển bánh. Người đánh xe của anh gò cương lại, nghe người đàn ông hét lên để lấy sự chú ý của họ.

“Ông có lẽ muốn đi về nhà bây giờ, ông chủ,” người hầu nói khi anh ta dừng ngựa bên cạnh cỗ xe ngựa.” Phu nhân Roslynn có một chút khó chịu- với ông.”

“ Tôi làm gì ư?” Anthony hỏi.

“Bà ấy đã không nói.Nhưng giọng Xcotlen của bà ấy là rõ ràng.”

“Đó có phải thường có nghĩ là Roslynn tức giận về điều gì đó không?” James nhận xét, khiếu hài hước của anh đột nhiên được cải thiện nhiều.

“Không phải luôn luôn,” Anthony lẩm bẩm.”Nhưng có thể.”

James là người cười lớn lúc này.” Anh nghĩ là sau cùng anh sẽ cùng chú ăn trưa, cậu bé yêu quý.Quả thực, anh phát hiện thấy mình đột nhiên cực kì đói.” Anthony phớt lờ anh trai của mình đi và nói với người đánh xe mau trở về nhà.Anh hoàn toàn không hình dung ra điều gì có thể làm vợ anh buồn.Cô ấy đã tiễn anh ở cửa sáng nay với một nụ hôn và lời cảnh cáo trêu đùa với anh không được về nhà với cái mũi chảy máu, từ khi cô ấy biết nơi anh đến và đi với ai.

Không mất thời gian lâu để đến ngôi nhà thành phố ở Piccadilly.Anthony nhảy bật vào trong.Anh hi vọng anh tìm thấy Roslynn trên lầu trong phòng họ, nơi mà James không đi theo được, nhưng không may như thế.Cô ở trong phòng khách, phía trước lò sưởi, gõ nhẹ chân.Tay cô bắt chéo lại trên ngực.Một tia sáng sắc nhọn trong đôi mắt màu nâu lục nhạt của cô.Không phải là sự buồn bã.Dứt khoát là sự giận dữ.Anh rên lên trong ý nghĩ.

“Tôi sẽ nghe một lời giải thích cho chuyện này, thưa ngài, và tôi sẽ nghe nó ngay bây giờ! Tôi không thể tin anh đã giữ bí mật này với tôi.”

”Chuyện gì cơ?” anh thận trọng hỏi.

Cô bước qua chỗ anh và ném phịch một mẩu giấy vào giữa ngực anh.Anh hầu như không bắt được nó trước khi nó rơi xuống sàn nhà.Anh không liếc nhìn nó.Roslynn đã không làm rộp tai anh.

“Tại sao anh không nói với tôi chứ?” cô hỏi với một giọng cao.” Anh nghĩ là tôi không hiểu ư? Sau cùng cái đó lưu truyền lại mãi mãi trong gia đình anh!”

Cô dành một ánh nhìn giận dữ cho James sau lời chỉ trích sau cùng. Anh dừng lại ở cửa dựa người vào khung cửa. Anh nhướn lông mày vàng bên phải lên với cô, mặc dù nó trang nhã với anh làm sao.Đến Anthony , anh nói,”Hãy đọc bức thư chết tiệt ấy đó đi.Anh đang chết dần chết mòn để biết điều gì khiến cô ấy kết tội anh.”

“Anh ư”? Em là người cô ấy đang la hét và em thích nghe nó từ cô ấy hơn.” Anh đặt một cánh tay vòng quanh vai của Roslynn và dịu dàng nói, “Em yêu, Anh không giữ bí mật nào với em cả.Tất cả những điều này là về chuyện gì?”

Cô nhún vai thoát khỏi tay anh, lại bắt chéo tay trước ngực mình, và chỉ trừng trừng nhìn anh.Lúc đó James càu nhàu,”Quý tha ma bắt,”và bước qua chốt lấy bức thư khỏi tay Anthony.

“ Hãy giữ đứa con hoang của người ở nhà,”James đọc to.”Ta không muốn thấy nó ở đây lần nữa, làm mẹ ta rối loạn và mang những kí ức về một đứa con gái quay trở về tốt hơn ra đi bởi cái chết – như bà ấy.Nó kí tên’Letitia.”

Anthony không thể nghĩ đến bất cứ người nào với cái tên đó với sự quen biết của mình.”Ai cơ?” James nhún vai, cũng không nhận ra cái tên đó. Nhưng Roslynn rõ ràng biết chính xác ai là người gửi bức thư đó.

Cô cáu kỉnh,”Anh thậm chí đã mang cô ta vào trong ngôi nhà của tôi và không nói gì về nó!” Sau đó sự giận dữ của cô ấy trở lên dữ dội hơn và cô chạy khỏi phòng.

Chapter 31

“Điều gì không đúng ở đây vậy?” Anthony nói một cách hoài nghi với anh trai của anh khi anh nhìn chăm chăm vào ô cửa trống rỗng mà vợ anh vừa đi qua. “Ai là người mà em được cho rằng anh đã mang vào trong ngôi nhà này?”

Điều gì đó đã kêu lên lách cách với James bởi vì anh bắt đầu cười. “Anh tin là cô ấy nghĩ Katey Tyler là con gái của chú. Điều đó thật khôi hài.”

“Chết tiệt là cô ấy đi,” Anthony càu nhàu. “Anh không có ý tưởng nào là bức thư đó từ đâu đến ư?”

“Bởi vì phải tìm ra Letitia là ai.” Nhìn vào ánh nhìn trống rỗng của Anthony, James tiếp tục, “Vì chúa, chú không biết rằng Katey đến Gloucestershire để thăm gia đình mà cô ấy chưa bao giờ gặp mặt ư? Gia đình mẹ của cô ấy?”

“Có, em biết chuyện đó.”

“Và?”

“Và gì chứ?” Anthony nói với một sự thất vọng. “Đây không phải lúc để anh coi nó là vấn đề.”

James đảo tròn mắt hướng lên trần nhà. “Nhưng điều đó nói nên tất cả, cậu bé yêu quý. Anh từng nghe Judy và Jack nói về chuyện đó. Đó là lý do Katey đến đúng Thị trấn Havers, bởi vì gia đình cô ấy sống ở đó. Không ai đề cập với chú gia đình cô ấy là ai à?” Anthony cau mày.

“Hãy để em nghĩ nào, không, em không thể nhớ rằng là có ai đã nói. Tuy nhiên, đúng vậy, em biết đó là lý do chúng ta mời Katey ở lại Haverston là vì chuyến viếng thăm của cô ấy, bởi lẽ gia đình cô ấy sống ở gần đó. Nhưng không quá nhiều người nói về chuyện đó, và em đã không đủ tò mò để hỏi khi em cho rằng gia đình cô ấy hẳn phải là những người Mỹ nào đó định cư ở vùng gần đó. Roslynn có thể đã tưởng rằng cô ấy đã đề cập nó với em... Chúng ta đang nói về ai vậy, James?”

“Gia đình Millard.”

Anthony ngã xuống một chiếc ghế, gương mặt anh đã trắng bệch. James, quan sát phản ứng mới của anh, không còn thích thú nữa.

“Đừng nói với anh là anh có một cô cháu gái mà anh chưa bao giờ biết đến đó!”

“Nhìn xem ai đang nói kìa!” Anthony ném trả lại. “Anh đã không phát hiện ra sự tồn tại của Jeremy cho đến khi nó mười sáu tuổi!”

“Ngoài điểm này,” James lẩm bẩm, sau đó nói với giọng khô khan hơn, “Vậy đó là sự thật? Rung một chiếc chuông lên cho chú bây giờ chứ?”

Những kí ức tấn công Anthony với một sự dữ dội. Những kí ức cũ, hơn hai mươi năm, những kí ức vui vẻ, không có nhiều kí ức vui vẻ. Có lẽ vậy. Nhiều hơn là có lẽ. Có thể tất cả những điều đó là sự trùng hợp, và bản năng của anh đang nói với anh khác.

Anh khép mắt lại và kéo về một hình ảnh anh gần như đã quên. Hình ảnh mơ hồ, rất lâu trước đây, nhưng đôi mắt giống như ngọc lục bảo, mái tóc đen nhánh, rất dễ thương với đôi má núm đồng tiền đánh yêu và đôi mắt biết cười của nàng Adeline Millard. Người phụ nữ duy nhất trong thời trai trẻ của anh, người đã quyến rũ anh để kết hôn. Và Katey Tyler có đôi mắt và mái

tóc đỏ, thậm chí là núm đồng tiền đỏ...oh, Chúa ơi.

“Cái chuông trở nên một chút điếc tai,phải không?” James nói, vẫn đang quan sát anh.

“Như thể anh vừa bắn súng bên tai em vậy,”Anthony đáp với một chút sợ hãi.

“Giữ lấy. Anh nghĩ anh cần ngồi xuống,” làm như vậy, James mĩa mai thêm vào,”Ồn rồi, hãy nghe sự kiện đáng kinh ngạc khi có một đứa con gái trưởng thành chỉ tình cờ trượt khỏi tâm trí chú tất cả những năm qua.”

Anthony không đưa ra lời phản bác điển hình của anh.Anh quá hoài nghi và nhiều hơn là một cú sốc nhỏ bởi những kí ức và điều có thể là kết quả, điều vẫn tràn ngập trong tâm trí anh.

“Chúa tôi, em không thể nhiều hơn hai mốt tuổi em không nghĩ vậy, “ anh nói với anh trai mình.”Em về nhà ở Haverston vì Giáng sinh năm đó.Hãy nghĩ về nó, anh cũng có ở đó và làm Jason bức tức như thông thường.Chúng ta đã cưới ngựa từ Lodon đến cùng nhau.”

James nhún vai.”Chúng ta luôn như vậy, cho đến khi anh ra khơi.Và đừng khiến anh ngủ gật với việc miêu tả dài dòng.Ngắn gọn đi.”

Anthony để dành một cái nhìn khó chịu lần này trước khi anh tiếp tục,”Em không nhớ điều gì khiến em đến Thị trấn Havers vào ngày hôm đó, có lẽ là để mua vài món đồ nữ trang rẻ tiền nào đó vào phút cuối cho một cô nhân tình trẻ tuổi.Adeline ở đó cũng đang mua vài thứ. Em đã nhìn thấy những cô gái nhà Millard ở đó qua nhiều năm khi chúng ta còn là những đứa trẻ,nhưng bấy giờ là lần đầu tiên em trông thấy Adeline khi trưởng thành.”

James không quan tâm nhún lông mày bên phải lên một cách khó chịu,hơi co rúm lại, nhưng vẫn hờ hững nói, “Làm chú choáng váng,phải không?”

“Anh có thể nói vậy.Em rõ ràng yêu thích cô ấy và trở nên quyến rũ, nếu anh hiểu điều em muốn nói.Em đã kết thúc là đi quanh quần sau những kỳ nghỉ, và không bao lâu sau em hoàn toàn bị mê hoặc.Cô ấy cũng vậy.Em thậm chí nghĩ –Chết tiệt, thách anh dám cưới đó, James–những em thậm chí nghĩ về việc ổn định với cô ấy, em đã trở nên như vậy đó.Nếu em đã không có ý định kết hôn, em sẽ không bao giờ ngủ với cô ấy.Sau cùng, cô ấy là hàng xóm của chúng ta.”

“Anh đã hiểu được bức tranh.”

“Nhưng sau đó cô ấy đi khỏi trong một chuyến du lịch Châu Âu mà không nói một lời nào với em!Em đã không được báo trước, không có một manh mối nào là cô ấy đang lên kế hoạch để đi du lịch.Và không chào tạm biệt.Em không ngại thừa nhận là em đã phải lòng.Em nghe một vài năm sau đó rằng cô ấy đã kết hôn với vị nam tước nào đó ở Châu Âu và đã định cư ở đất nước của anh ta, vì vậy mà cô ấy đã không quay trở lại.”

“Một lời nói dối của gia đình truyền đi để giữ cho những kẻ hay dèm pha ở bước đường cùng?”

“Rõ ràng là vậy.”

“Vậy hãy giải thích với anh điều này: tại sao họ không trối lấy chú nếu họ đã biết chú là cha của con của cô ấy?Đó là lý do rất tốt để kết hôn. Jason sẽ yêu cầu điều đó nếu anh ấy phát hiện ra. Chú hiểu anh ấy thế nào rồi đấy. Và chú cùng cô ấy hình như muốn kết hôn. Anh không hiểu điều đó.”

Anthony cũng không, ngoại trừ...” Họ đã không bao giờ mở rộng cửa với em.”

James khịt mũi nghi ngờ.”Chú là một người nhà Malory.Chú là món bỏ hoàn hảo.”

Lần này Anthony nhún một bên lông mày lên.”Trí nhớ của anh mất dần rồi à, ông già?Anh và em đã bắt đầu gây ra những vụ scandal trước Giáng sinh năm đó, và Jason đã bắt ngờ nhiều cũng như khi anh ấy biến đứa con hoang của anh ấy thành người thừa kế hợp pháp.Anh không

thể chú ý đến nó à, hay chỉ là đã không nhận được một lời chỉ trích, cái có lẽ là nhiều hơn trong hoàn cảnh đó, nhưng chúng ta đã bắt đầu làm mất mặt nhiều quý cô đoan trang ở London.”

“Nhà Millard bị mất mặt vì chú ư?”

“Không hoàn toàn là xấu. Phải nói là cha mẹ của Adeline đã tha thứ cho em, nhưng rõ ràng là họ thích em không ve vãn cô con gái bé bỏng nhất của họ hơn.Em thậm chí đã có ấn tượng là họ đang chiều theo ý em, rằng họ chắc chắn rằng em sẽ mất sự hứng thú và vội vã quay trở lại London. Họ thậm chí có thể nghĩ là em chỉ đang đùa bỡn với Adeline, nhưng bởi vì em là một người nhà Malory và cũng là một hàng xóm, họ đã không dắt em ra khỏi cửa.Letitie, mặt khác, rất rõ ràng là không thích em và chưa bao giờ cố gắng che giấu điều đó.”

“Vậy là giờ chú nhớ ra cô ta rồi à?”

“Rất rõ ràng,” Anthony nói với một tiếng thở dài.”Nói một cách nhẹ nhàng, cô ta là một con chồn cái lạnh lùng.”

James cười toe toét.”Chú gọi đó là nhẹ nhàng ư?”

“Chính xác theo quan điểm của em, lạnh như nước đá.Mọi lúc em đến tìm Adeline, em đã phải đối phó với những lời nhận xét cay độc từ chị gái của cô ấy. Nó rất kinh khủng,như thế là em đã xúc phạm đến cô ta vậy.”

“Chú có không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.Em hạnh phúc trong mối tình đầu, James ạ. Em đã tử tế một cách chết tiệt với tất cả mọi người! Em đã không nghĩ rằng đó là bởi vì cô ta vẫn chưa kết hôn, và cô ta lớn hơn Adeline ít nhất là 6 tuổi.”

“à, lẽ thì,phải không? Vậy chỉ bởi sự đau khổ của một gái già đã hành hạ người theo đuổi em gái của cô ta?”

“Như anh nói, đó là điều mà em đã nghĩ, nhưng cô ta đã không châm chích tất cả, chỉ với em thôi. Và em đã có cơ hội để quan sát cô ta ở quanh những người khác. Cô ta có thể ngọt ngào như Adeline – đúng vậy, có một chút phóng đại. Cô ta không ngọt ngào, nhưng anh đã biết đấy.”

“well, đó không phải là vấn đề, cái khác cần giải thích hơn là tại sao cô ta lại rất giận dữ trong bức thư mà cô ta gửi cho em. Vậy kết luận của em là gì? Katey là con của em à?”

Anthony nhắm mắt lại lần nữa để suy nghĩ. Anh vẫn khó chịu để tin rằng anh có thể có một cô con gái đã trưởng thành.”

“Con bé ở đúng độ tuổi là con của em. Thậm chí có một sự giống nhau nhỏ với Adeline, mặc dù không đủ để em chú ý đến ngay tức thì.Nhưng con bé cùng có đôi mắt , mái tóc , thậm chí là má lún đồng tiền của mẹ con bé.”

“Tại sao em lại có phát hiện giống như của anh nhỉ?”

“Không một điều nào trong những điều đó được xác nhận.Anh đồng ý là nó đơn giản có thể là sự trùng khớp.”

James gật đầu, nhưng thêm vào.”Không phải sự trùng khớp khi Adeline là mẹ của Katey.”

“Không, có đó.Nhưng chúng ta không biết tuổi chính xác của Katey, phải không?Con bé sẽ 22 nếu em là cha của con bé. Và Katey đã nói với Judy rằng mẹ con bé đã trốn đi cùng với một người mỹ tên là Tyler và đã từ bỏ gia đình đang mẹ bởi vì điều đó. Cô ấy gặp tên Người Mỹ lúc nào chứ? Cô ấy đang hẹn hò với em lúc đó!”

“Nếu Katey 22 tuổi, Chú sẽ nói là có một lời nói dối trong câu chuyện ở một chỗ nào đó.Nhưng nếu cô bé không phải, chết tiệt, Adeline có thể đã quay trở về sớm từ chuyến du lịch Châu Âu , gặp tên người Mỹ, vội trốn đi cùng với hấn, có thai trên con tàu mang họ đến Mỹ, chú không thể

biết bất cứ điều gì cả, bởi vì chú đã quay trở lại London lúc đó. Và Katey đã nói rằng Tyler là tên cha của cô bé. Chỉ duy nhất có Letitia Millard là người ám chỉ rằng cha cô bé là em.”

“Nhưng Letitia ở vị trí biết được, phải không?” Anthony nói. “Và điều Katey tin là sự thật chỉ đơn thuần là do Adeline kể với con bé. Không lạ đối với một bà mẹ có một đứa con ngoài giá thú muốn giấu thực tế đánh xấu hổ đó với đứa con. Molly là một ví dụ hàng đầu. Chị ấy từ chối tất cả những năm đó để cho phép Jason kể với con trai của họ rằng chị ấy là mẹ của nó.”

“Anh nhận thấy một bức thư đầy triển vọng ở đây phải không?”

Anthony hơi đỏ mặt. Vài cơn sốc đang mang đã biến mất, và anh không thể phủ nhận rằng sự sợ hãi và, vâng, thậm chí là sự sung sướng đang xảy ra. Nếu một cô con gái không mong đợi xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà anh, anh không thể yêu cầu một người xinh đẹp hơn. Con bé có sự gan dạ, dũng cảm, và con bé đã khiến gia đình anh yêu mến. Đáng kinh ngạc, anh nhận ra là anh tự hào khi nhận Katey Tyler như là con gái anh.

Đến anh trai anh, anh nói, “Judy hồi hộp. Con bé theo Katey như thể chúng là –”

“Chị em gái?” Jame cắt ngang với một nụ cười. “Xin lỗi, cậu bé già, nhưng em không nhận một cô con gái người không phải là con em chỉ bởi vì sự hồi hộp của một người với người đó.”

Anthony trượt sâu vào một chút trong ghế của mình với một tiếng thở dài. “Em biết. Chuyện này quăng vào em hoàn toàn là một chiếc thông lọng, anh biết đấy. Em không nghĩ được rõ ràng nữa.”

“Khi nào chú làm được điều đó?”

Anthony phớt lờ sự trêu tức để thêm vào, “Adeline sẽ nói với em, phải không? Em muốn nói, tại sao cô ấy không chứ? Cô ấy có thể đến gặp em bất cứ lúc nào. Em đang ở Haverston. Em ở rất gần.”

“Chú sẽ không có câu trả lời của mình trừ khi chú tự mình đến thăm nhà Millard. Chú làm điều đó, phải không?”

“Vâng.”

“Và chú có thể dò hỏi được sự thật mà không cần họ. Họ sẽ không chào đón chú.”

“Em cũng nhận thức được điều đó.”

“Well, cũng giữ điều này trong tâm trí. Điều này có thể là điều lừa bịp được Letitia sắp đặt ra, đối với bất cứ lý do gì. Em thừa nhận là cô ta không thích em, vô lý quá. Katey xuất hiện, đưa cho cô ta phương tiện cho một sự trả thù hẹp hòi.”

“Sự trả thù?”

“Chính xác. Chú có cảm giác như thế nào nếu chú nhận Katey, tin tưởng cô bé là con của chú, phát triển tình yêu với cô bé, vài năm sau Letitia sẽ tự thú rằng cô ta đã nói dối, rằng sau cùng đứa trẻ không phải là con của em.”

Anthony đảo tròn mắt. “Điều đó có một chút gượng gạo, nhưng em hiểu vấn đề đó. Em vẫn không hình dung được là tại sao Letitia lại coi khinh em, nhưng em sẽ không dựa vào lời nói của cô ta. Oliver Millard đã qua đời, nhưng mẹ của Adeline vẫn còn sống. Em sẽ đi thẳng đến chỗ bà ấy.”

“Nếu họ để chú bước vào cửa. Chú biết đấy, Katey không bao giờ nói, nhưng xét đến cùng bức thư của Letitia, anh đánh bạo đoán rằng cô bé đã không có cuộc thăm viếng thân ái với những người họ hàng này của cô bé. Và cô bé vội vã mau chóng rời khỏi nước Anh, ngay cả cô bé muốn tha thứ cho tội lỗi của tên Yank đó để thuê tàu của hắn. Xét đến cuộc gặp gỡ khó chịu sau cùng của cô bé thật hợp lý.”

Anthony bắn ra khỏi chỗ ngồi của mình với một sự kinh ngạc. Đề cập đến Boyd nhắc họ nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng với Boyd. Ôi, Chúa tôi, anh không thực sự khuyên bảo Anderson làm cách nào để quyến rũ chính con gái đẻ của anh, phải không?

James, đoán chính xác điều mà Anthony đang nghĩ bằng cái nhìn giết người trù lên anh, bắt đầu một cách chấp nhận được, "Này chờ một chút, Tony - "

Không có chỗ nào cho lý trí trong tâm trí của Anthony ngay lúc này. Anh cắt ngang, "Nếu nó đã quyến rũ con bé, em sẽ giết chết nó."

"Chúng ta đang nói về anh trai của George ở đây đấy," James nhắc nhở anh.

"Không, chúng ta đang nói chuyện về con gái em."

"Một cô con gái chú chỉ vừa mới phát hiện ra là con của chú. Ngay cả khi cô bé là con của chú. Vậy là anh ta có ham muốn cô bé. Tại sao hắn ta lại không chứ? Cô bé là một đứa trẻ đáng yêu. Nếu hắn ta xoay sở để giành được may mắn, hắn ta sẽ kết hôn với cô bé. Chú còn nói là hắn ta là một người chống tốt, nếu chú nhớ."

"Không, anh nói điều đó, không phải em. Và anh biết cái chết tiệt gì tốt cơ chứ em sẽ giết chết hắn ta nếu hắn ta đặt thậm chí là một ngón tay không thích hợp lên người con bé."

James thở dài. Anh biết điều đó. Anh đã tranh luận điều mà anh có thể chỉ bởi vì vợ của anh, nhưng thực tế là, nếu Katey hóa ra là cháu gái của anh, anh sẽ ở ngay đó giúp Anthony giết chết tên Yank đó.

Chapter 32

“Cảm thấy tốt hơn chút nào không?” thuyền trưởng Tyrus ngó đầu ra khỏi cửa hỏi.

“Chúa ơi, không.”

Boyd không nhắc đầu được khỏi gối để nói điều đó. Anh thậm chí không mở mắt. Sau cùng bất cứ một chuyển động nào thường thúc dục một sự bực bội khác đến chiếc bình trong phòng. Chứng say sóng của anh không quan tâm rằng dạ dày của anh đã trống rỗng.

“Lần cuối cùng cậu ăn là khi nào?”

“Trước khi chúng ta rời khỏi Cartagena.”

Thuyền trưởng Tyrus thở dài một cách đồng cảm bởi vì điều đó gần hai ngày trước rồi. “Cậu sẽ chết đói trong chuyến đi này. Tôi không thể tin cậu thậm chí đã đề nghị Địa Trung Hải với cô ấy, nơi cô ấy sẽ muốn neo lại vài ngày. Vấn đề là cậu đã tiến tới đâu, khi mà cậu biết là cậu sẽ kết thúc với việc dành hầu hết chuyến đi nằm trên giường?”

Boyd biết rõ điều đó. Để cải tạo mối quan hệ với Katey, anh đã làm đi làm lại điều này, khi anh tưởng là anh đã đi đến cùng sự đau khổ này với quyết định của mình anh đã tự hạ gục bản thân. Nhưng nó không như thể anh đã không từng bị bệnh này. Anh đã đối phó với nó trong hơn 15 năm. Ngượng cười và chịu đựng nó là cách thông thường của anh. Điều đó chỉ không được để tâm đến trên tàu với một người phụ nữ mà anh muốn dành cho cô tất cả thời gian.

“Tôi cần giúp đỡ, Tyrus, không phải bình phẩm.”

“Cậu có cần tôi lấy ít thuốc để cậu đỡ hơn cho đến khi chúng ta cập cảng lần nữa không?”

Anh nên vậy. Bác sỹ của Oceanus đã làm một liều thuốc mạnh, thứ có thể giữ anh ngủ ngon trong 8 giờ đồng hồ dù anh có mệt hay không. Con tàu có thể chạy với một tiếng nổ của một khẩu súng thần công và anh sẽ không biết gì về điều đó. Và thứ thuốc uống thậm chí không có vị hôi thối như hầu hết những loại bã lúa mạch có lợi được phục vụ. Nhưng anh sẽ không ngủ suốt chuyến hành trình này hay, như Tyrus nói, anh cũng có thể trở lại nước Anh. Đây là cơ hội của anh để thắng Katey, và anh sẽ làm mọi thứ có thể để đạt được điều đó. Nếu anh có thể đưa mình ra khỏi giường.

“Tôi không muốn nói đến kiểu giúp đỡ đó,” Boyd nói. “Tôi nghiêm túc về cô ấy. Tôi muốn kết hôn với cô ấy. Nhưng tôi đã mắc phải một lỗi lầm thực sự lớn đối xử với cô ấy như một tội phạm. Tôi không thể tìm hiểu hết mức về cô ấy bởi vì điều đó. Nó đứng ngay giữa hai chúng tôi.”

Anh nói với Tyrus về việc xảy ra ở Northampton. Họ đã ra khơi cùng nhau hơn 7 năm. Lái thuyền vào một cảng nào đó sau một chuyến hành trình dài và họ rời đi và tìm quán rượu gần nhất cùng nhau. Tyrus chắc chắn là người bạn thân thiết nhất mà Boyd có ngoại trừ những anh trai của anh.

“Cậu quên lời thú nhận của cô ấy ư?” Tyrus nhắc anh. “Rằng cô ấy thực sự đã kết hôn?”

Boyd khịt mũi. “Ông quên rằng cô ấy mới chỉ nói ngược lại ngay ngày tiếp theo à. Và nhìn xem cái tội lỗi chết tiệt khi cô ấy tự nhận là đã nói dối chúng ta.”

“Nói dối điều gì? Tôi đang mất đầu.”

“Cô ấy chưa kết hôn, Tyrus. Trong khi cô ấy ở Anh, cô ấy đã nói với gia đình tôi là cô ấy chưa, rằng cô ấy chỉ muốn giữ những người đàn ông tránh xa khỏi cô ấy. Đó là một mưu mẹo, điều đó đã gây ra sự kinh ngạc lớn trên đường băng qua Đại Tây Dương, nếu ông còn nhớ.”

“Tôi nhớ là cô ấy đã trói cậu lại rất chặt bằng những sợi dây buộc cái mà tôi không thể nói cho cậu được, không ai có thể cả, không ai trong chúng tôi có thể làm đứt. Tôi không ngại thừa nhận là tôi sợ rằng chuyện đi này cũng diễn ra như vậy.”

“Có một sự khác biệt lớn giữa tin cô ấy không có thể có được và cô ấy thực sự được. Tôi biết rõ một cách chết tiệt lời thú tội của cô ấy trước kia là sự thật.”

“Cậu muốn nói đó là điều cậu muốn tin,” thuyền trưởng Tyrus nghi ngờ nhắc lại.

Có chuyện đó, nhưng anh đã biết trước mưu mẹo của nàng bây giờ, đơn giản bởi vì chúng đã rất rõ ràng. Cân nhắc kĩ đến vai trò của nàng? Là một sự khôn ngoan, hoặc là hơn thế, vấn đề không quá khôn ngoan như nàng đang làm? Hoặc là nàng thực sự nghĩ rằng nàng vẫn có thể lừa anh, sau nọ hôn mà họ đã chia sẻ?

Chúa tôi, chuyện đó thật ngọt ngào, đến cuối cùng nếm thử nàng, chạm vào nàng, ôm nàng trong cánh tay. Sự khao khát của anh bắn xuyên qua nóc nhà, nhưng anh đã kiểm soát được để giữ nó ở dưới sự kiểm soát nên anh đã không khiến nàng hoảng sợ với điều đó. Anh không có ý tưởng là anh đã làm thế nào để kiểm soát được điều đó, ngay cả khi anh muốn nàng.

Nhưng nàng đã khiến anh ngạc nhiên với lời nhận xét của nàng về chuyện kết hôn, ngay sau nọ hôn đó. Một gáo nước lạnh khẳng định rằng nàng đã kết hôn. Anh không biết tin điều gì. Và anh đã dành phần còn lại của ngày để nghiền ngẫm về nó trong cabin của mình. Và sau đó nàng tiến tới anh vào buổi sáng hôm sau trên boong tàu.

“Tôi có một lời thú tội phải làm,” nàng nói với anh, nhìn chằm chằm xuống chân mình thay vào nhìn vào anh.” Tôi đã nói dối.” (*trời không hiểu chiến thuật của chị này là gì nữa*)

Anh đã cố để không gầm lên với nàng.” Trí nhớ không tốt ư? Em đã nói lời thú tội đó đêm qua.”

Nàng vẫn không ngước lên nhìn anh.” Đó là lời nói dối. Thực sự thì, tôi chưa bao giờ kết hôn.”

“Vậy thì tại sao-?”

“Anh không nên hôn tôi,” nàng nghiêm nghị nói.” Điều đó không phải là một phần trong hợp đồng thuê mướn của chúng ta.”

Và vì vậy anh hiểu, ngờ ngợ, điều đã thúc đẩy lời nói dối. Và một lần nữa, anh quá vui sướng để giận dữ với nàng. Anh đã có một chút suy nghĩ bực mình. Nàng không thể giật mạnh những nút thắt của anh như thế. Nhưng nàng không ở đây để bàn cãi về điều đó. Gò má ửng hồng bởi sự ngượng ngùng, nàng đã chạy đi mất.

Quay lại với người bạn của mình anh nói, “Cô ấy đã thay đổi câu chuyện đó 3 lần từ khi chúng ta khởi hành, vì vậy nó không chứa chan hy vọng về phía tôi.”

“3 lần ư?” thuyền trưởng Tyrus nuốt xuống.

“Đó là chưa tính đến 2 lần đầu tiên trước chuyến đi này. Vì vậy nếu tôi bắt được cô ấy trong một tâm trạng thích hợp, ở một nơi thích hợp mà hiện thời cô ấy không có một “người chồng,” và kéo cô ấy đến trước ông để kết hôn cho chúng tôi, đừng hỏi gì hết. Chỉ làm thôi.”

“Cậu muốn nói sự thích hợp nào?” thuyền trưởng Tyrus nghi ngờ hỏi.” Tôi sẽ nói cho cậu ngay bây giờ, kẻ khoác lác, tôi sẽ không làm lễ cưới cho bất cứ ai không mặc quần áo thích hợp cho việc đó.”

Boyd thực sự cười lớn.” Tôi không có ý muốn nói thẳng từ trên giường của cô ấy, mặc dù điều đó thích hợp như nó có được, phải không?”

“Vậy thì cậu muốn nói đến điều gì?”

Boyd mất một lúc để xem liệu ông ấy có thể giải thích làm thế nào anh biết khi nào là đúng lúc. Anh đã khó thừa nhận nó ở Cartagena.

Họ đã dành 2 ngày ở thành phố cảng cổ đó, có quá nhiều thứ để xem, và Boyd đã đề nghị hộ tống Katey và cô hầu gái của nàng trong chuyến du lịch đi qua những khu chợ La Mã cổ, là khu chợ nhỏ nằm bên cánh trái của tòa lâu đài trên ngọn đồi, và người La Mã amphitheater nơi những đấu sỹ đã có một thời thử thách những kỹ năng của họ và chết, hay là tiếp tục chiến đấu ở những đấu trường khác trong suốt thời kỳ đế chế La Mã kéo dài. Không có gì nhiều để lại của những tàn tích cổ kể từ khi những tòa nhà của họ liên tục bị tịch thu để xây dựng những tòa nhà mới, nhưng để lại đủ để cho Katey có thêm hiểu biết về vùng đất mà nàng muốn.

Cartagena đã trải qua nhiều người nắm quyền hơn nhiều thế kỷ, và hầu hết họ đã để lại dấu ấn của mình. Tất cả những cái đó đã để cho Katey một tâm trạng thích thú. Với sự sợ hãi, lẫn lẫn cùng với sự kích động, nàng thực sự đã đối xử với anh như là một người bạn thay vì kẻ thù tồi tệ nhất của nàng.

Quên ư? Có lẽ tất cả những điều đó là, tình bạn đơn thuần, nó cho phép anh đến gần nàng lần nữa. Và khi anh đến quá gần nàng khiến nàng đỏ mặt. Và khi nàng đỏ mặt, anh biết là anh đã ảnh hưởng đến nàng nhiều như là nàng đã đưa ra một “người chồng” như một thanh kiếm khiến anh lùi lại. Nàng chính xác đã làm điều đó lần nữa, trước khi họ rời Cartagena.

Anh nói với thuyền trưởng Tyrus, “Ông đã biết là cô ấy có kế hoạch lớn để nhìn ngắm thế giới này, và đó là một mục tiêu tuyệt vời, những bởi vì nó, cô ấy đã để ăn sâu vào trong tâm trí của mình rằng kết hôn không thể là một phần của chuyến đi này. Và tôi biết rằng cô ấy không miễn dịch với tôi. Có thể là, tôi cảm thấy rằng cô ấy sợ chuyến du lịch của cô ấy sẽ kết thúc nếu cô ấy để tôi vào trong trái tim cô ấy.”

“Ngoại trừ tốt hơn là kết hôn với một người đàn ông với một con tàu có thể đưa cô ấy đến bất cứ đâu mà cô ấy muốn đến ư?”

“Chính xác.”

Thuyền trưởng Tyrus cười khúc khích. “Sự mỉa mai khó chịu làm sao, đó là cậu muốn ổn định cuộc sống trên đất liền – với một người phụ nữ muốn đi thuyền vòng quanh thế giới.”

“Tôi biết.”

“Nhưng cậu vẫn muốn cô ấy?”

“Đúng như vậy. Và nếu điều đó có nghĩa là từ bỏ biển cả, đành vậy thôi.”

“Cô ấy có biết biển cả là gì với cậu không?” Thuyền trưởng Tyrus thận trọng hỏi.

“Không, cô ấy cũng sẽ không biết. Gia đình tôi thậm chí cũng không biết. Ông là người duy nhất biết.”

“Cô ấy sẽ phát hiện ra nếu cậu tự xoay sở được để kết hôn với cô ấy trước khi chuyến du lịch này kết thúc. Sẽ khó mà không thấy nếu cậu nôn mửa mọi thứ nên cô ấy trên giường.”

“Không buồn cười chút nào cả, thuyền trưởng Tyrus. Những tôi sẽ đảm bảo với cô ấy rằng sẽ không kết thúc chuyến du lịch vòng quanh thế giới của cô ấy.”

“Đừng ngu ngốc vậy, anh bạn. Nếu cô ấy yêu cậu, cô ấy sẽ kết thúc nó – vì lợi ích của cậu. Và sau đó cô ấy sẽ luôn để nó lại vào sâu trong tâm trí của mình, hối hận rằng cô ấy đã từ bỏ những mục tiêu của cô ấy vì cậu. Sự cay đắng sẽ xuất hiện, sau đó là oán hận, sau đó – “

Boyd ngồi dậy. “Từ khi nào ông lại trở thành người tiên đoán một số phận chết tiệt như vậy thế?”

Thuyền trưởng Tyrus nhún vai.”Chỉ là đang chỉ ra vài điều thực sự có thể xảy ra có thể vượt xa hơn nữa.”

“Well, đừng.Cô ấy không biết rằng tôi đã từ bỏ biển cả, cô ấy cũng không cần biết điều đó.Cô ấy biết rằng tôi luôn luôn ra khơi cùng với con tàu của mình. Nói thế đủ rồi.Tôi đã xoay sở để chịu đựng cùng với việc này gần nửa cuộc đời mình.Tôi nghĩ là tôi có thể xoay sở chút ít nhiều hơn vài năm để cô ấy có thể có chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình.”

Vì Boyd không còn lao về phía chiếc chèo trong phòng ngủ với chuyển động đột ngột, thuyền trưởng Tyrus nhún một bên lông mày lên.”Lần này Chúng say sóng mới rời khỏi cậu một chút ?”

Nó dường như đã qua.”Chỉ một chút.”

“Well, cô ấy đã hỏi thăm cậu ngày hôm qua, cả bữa trưa và bữa tối.Những lời đáp lẩn tránh của tôi không hợp với tôi.Cậu cần đưa ra một lý do cho cô ấy, là vì sao mà cậu không tham gia các bữa ăn cùng với chúng tôi – nếu cậu không muốn thú nhận lý do thực sự.”

“Ông đang nói đùa, đúng không? Lý do nào có thể được để tránh xa cô ấy khi mà cô ấy biết tôi muốn cô ấy chứ?chết tiệt, tôi muốn dành từng giây từng phút cùng với cô ấy. Thực tế là, điều tôi thực sự cần là một chút thời gian ở một mình cùng với cô ấy, không bị gián đoạn, nơi mà chúng tôi có thể làm quen về nhau nhiều hơn và cô ấy không thể trốn chạy mỗi lần tôi đến quá gần cảm xúc của cô ấy.”

Thuyền trưởng Tyrus cười khúc khích.”Quá tồi cậu không thể bị đắm tàu cùng với cô ấy trên một hòn đảo hoang nào đó.Cậu không thể ở một mình lâu hơn để làm điều đó.”

Boyd khịt mũi.”Tôi không làm chìm con tàu của mình chỉ để...”

Anh không kết thúc.Thực tế là, điều chỉ vừa xuất hiện với anh là sự kì lạ và nhiều hơn là một chút ngớ ngẩn, song nó hấp dẫn anh, điều hần là đã thể hiện trên nét mặt của anh.

Thuyền trưởng Tyrus, đoán được suy nghĩ của anh, la lên,”Giờ chỉ là một phút chết tiệt! Tôi sẽ không chìm xuống cùng với con tàu này chỉ bởi vì cậu có thể tán tỉnh được cô gái của cậu!”

“Không có hoang đảo nào trong vùng này cả, phải không ?”Boyd trầm ngâm đáp.

“Cậu có nghe tôi không?Chúng ta không đánh chìm Oceanus!”

(Thật điên rồ hết mức các cậu nhỉ!^ ^ Cả vụ ông này say sóng những vẫn cố sống cố chết để đi cùng và vụ cô nàng này muốn tránh xa những lại không thể tránh xa được với vụ nói dối của mình.Nói dối rồi lại thú nhận.Anh chị này lằng nhằng quá.Tốn giấy mực thật đấy!)

Chapter 33

Katey bị đánh thức giậy bởi một cơn gió nhẹ, ấm áp phả vào má nàng. Cơn gió khiến nàng duỗi người một cách thích thú trước khi nàng thậm chí mở mắt, nhưng nàng đột ngột cắt ngang điều đó khi nàng cảm thấy chiếc áo ngủ ẩm ướt dính sát vào làn da mình. Ấm ướt ư? Như thế nàng hoàn toàn ướt đầm trong mồ hôi của một cơn sốt, hoặc mặc nó trước khi nó hoàn toàn khô từ việc giặt, cả hai đều không...

Bối rối, nàng mở mắt ra để phát hiện ra Boyd nghiêng người phía trên nàng, một cây cọ phía sau anh, những tán lá di chuyển nhẹ nhàng trong cơn gió ấm áp. Một giấc mơ ư? Well, nàng có lẽ cũng thích nó nếu đó là tất cả!

Nàng mỉm cười với anh. Anh dường như ngạc nhiên bởi điều đó, nhưng chỉ trong một giây. Nàng hi vọng là anh đang hôn nàng. Điều này không phải là một trong những mộng tưởng của nàng nơi nàng có thể điều khiển hành động của anh và khiến anh hôn nàng. Nàng đã làm gì mà có thể có được một giấc mơ chân thực vậy. Nhưng anh chắc hẳn nhìn thấy mong ước của nàng trong đôi mắt nàng. Anh bắt đầu nghiêng mình gần nàng hơn. Kích động bởi sự chờ đợi đã khiến dạ dày nàng run rẩy ham muốn. Miệng anh gần như chạm vào miệng nàng –

Tiếng hót lanh lảnh của một con chim khiến nàng giật mình. Boyd liếc nhìn về phía âm thanh ở phía sau nàng. Nàng quay đầu về phía sau nhìn cùng về hướng đó. Nàng không nhìn thấy một con chim, ngoại trừ ngạc nhiên bởi quá nhiều cây cỏ ở mép của một bãi biển hoang sơ, những cây thông cao ngất ngưỡng hòa trộn cùng với những cây cọ kích cỡ khác nhau, và rải rác đây đó là những bụi hoa.

Mỉa mai là nàng đang đặt hương vị nhiệt đới này vào trong giấc mơ của mình. Chỉ một vài ngày trước Boyd đã hỏi là nàng biết bao nhiêu về Địa Trung Hải, và nàng đã thừa nhận ngay là không gì cả.

“Gia sư của tôi, trong khi khá tài giỏi, không có nhiều tài liệu để dạy học,” nàng kể với anh. “Cùng lắm ông ấy có một cái bản đồ thế giới cũ, cái thậm chí không phải là loại mới nhất. Ông ấy có thể khuấy động tính hiếu kỳ của tôi về thế giới, nhưng không có những bức ảnh tôi không thể hình dung ra bất cứ điều gì về thế giới, đó là lý do tôi luôn luôn muốn tự mình nhìn thấy thế giới.”

Và mới ngày hôm qua Boyd đề nghị là họ dành một ngày để hưởng thụ một bãi biển nằm trên một trong những hòn đảo trong vùng – chỉ có hai người họ. Anh khiến nó nghe thật vô hại. Và nó là một điều vui vẻ để làm! Anh thậm chí nói nàng hãy suy nghĩ về nó, không cần trả lời ngay. Nhưng không có gì để suy nghĩ và nàng đã nói với anh là không. Không phải là nàng không tin sự say mê của anh, nàng đang bắt đầu không tin vào chính bản thân mình. Nhưng nàng không nói với anh điều đó!

Nàng luôn luôn mơ mộng viễn vông về người đàn ông này. Nàng không nghi ngờ bất cứ gì lâu hơn nữa về chuyện nàng muốn anh nhiều như thế nào. Nhưng cũng nghi ngờ rằng anh sẽ kết

thúc chuyển đi nếu nàng nhượng bộ. Và ham muốn, là động cơ thúc đẩy anh làm vậy, không đủ để làm nền tảng cho một cuộc hôn nhân. Đó là một lợi ích tốt đẹp để kết hôn, nhưng tình yêu là điều đầu tiên phải có.

Nhưng bầu không khí nhiệt đới của Cartagena, nơi mà họ chỉ vừa đến thăm, như đề nghị của anh cho một cuộc đi chơi ở một bãi biển, cả hai điều đó vẫn rõ rệt trong tâm trí nàng, và vì vậy nó không làm nàng ngạc nhiên là sau cùng là giấc mơ của nàng tràn ngập với không khí nhiệt đới giống như vậy.

Nàng quay lại nhìn Boyd. Anh đang mỉm cười xuống nàng vào lúc này, một nụ cười ấm áp, thân thiện, như thể họ vừa chia sẻ thứ gì đó. Sự ham muốn nhục dục mãnh liệt lúc này khi anh hôn nàng không có lại. Điều này là giây phút thư giãn nhiều hơn, đúng như là sự tử tế, nhưng không gần như là mãnh liệt. Nó chấp nhận những thứ khác xâm nhập, âm thanh lách tách của một đồng lửa gần đó, mùi của cá...

Điều đó mạnh mẽ làm sao trong giấc mơ của nàng! Chờ chút, những thứ đó có mùi trong giấc mơ của nàng ư?

Katey lùi lại, nàng do dự và lùi ra thậm chí còn xa hơn nhiều khi nàng nhìn chăm chăm một cách điên cuồng xung quanh mình. Nàng chân trần, những ngón chân của nàng vùi sâu trong cát ấm. Nàng mặc bộ váy ngủ của mình và nó thì ẩm ướt. Tóc nàng lỏng lẻo xung quanh người nàng, và nó cũng ẩm ướt, như thể nàng đã bơi vào bờ vậy. Nàng ở trên một bãi biển không người với không có con tàu nào thả neo gần đó, không có một con tàu nào ở phía chân trời, không có gì ngoại trừ mặt biển xanh vô tận xa như nàng có thể nhìn thấy.

Và Boyd đang nằm bên cạnh trên mặt cát phía dưới vài cây cọ, chỉ mặc chiếc quần ống túm và một chiếc áo tay dài, chiếc áo trắng mở một nửa xuống đến tận ngực anh. Anh chống mình trên khuỷu tay khi anh quan sát nàng, biểu hiện của anh lúc này là lo lắng. Một đồng lửa nhỏ đang cháy gần anh, một con cá đang được quay trên một cái xiên đã được tạo hình bên trên. Nó như là một sự yên bình, nơi chốn thôn quê, và sự khiếp sợ lấp đầy tâm trí nàng khiến nàng trở nên lạnh cóng vì khiếp sợ.

“Chúa tôi, tàu của anh bị đắm ư?” nàng hỗn hển nói. “Không có ai khác sống sót ư? Grace đâu? Ôi không, không-!”

Anh ngay lập tức nhảy qua ôm ghì lấy bờ vai nàng. “Katey, dừng lại! Con tàu vẫn ổn. Mọi người trên tàu vẫn ổn!”

Nàng nhìn chăm chăm anh với đôi mắt mở to, muốn tin anh, nhưng làm sao nàng có thể? “Đừng cố gắng nói với tôi là tôi đang mơ. Những giấc mơ không thực như thế này.”

“Không, dĩ nhiên là không.”

“Vậy thì làm thế nào chúng ta ở đây? Và tại sao tôi không thể nhớ là bị mang đến đây?”

“Bởi vì em đã ngủ từ đầu tới cuối.” Đôi mắt nàng nheo lại nhìn anh, nhưng trước khi nàng có thể khụt khịt mũi không tin, anh đã thêm vào, “Em đã từng bị mộng du trước đây phải không?”

“Đã từng gì cơ?”

“Đi ra khỏi giường, đi lại trong khi em ngủ.”

“Đừng có ngớ ngẩn vậy.”

“Vậy thì có lẽ em đang đi trên đường đến tìm tôi? Em mặc áo ngủ đi ra ngoài boong tàu, và đó là suy nghĩ đầu tiên của anh – hi vọng vậy.”

“Đừng có bắt đầu chứ,” nàng cảnh báo anh.

Anh nhún vai, nhưng nàng có thể nói là anh đang cố gắng không cười khúc khích, và anh đã

không tới gần với những lời giải thích khác.” Vậy thì uống quá nhiều vào bữa tối? Anh biết là anh đã uống nhiều, nhưng anh không chú ý là em cũng đang uống cạn cái chai rượu để bên cạnh anh trên bàn. Anh nghĩ là Tyrus đã yêu cầu hai chai rượu tối qua, và chúng đã rỗng rất nhanh.”

Anh đã ăn tối, một sự thay đổi. Anh không thường như vậy. Nhưng tối qua anh đã có mặt, và một cuộc nói chuyện sôi nổi giữa thuyền trưởng và anh đã làm sao lãng năng đủ để năng rót cái chai rượu đó vào ly của mình nhiều hơn là năng nên. Dù năng không nhớ nó bị uống cạn, cũng không biết lúc nào say, mặc dù làm sao năng có thể biết khi mà năng chưa bao giờ say trước đây cơ chứ!

“Tôi không thường uống rượu vào bữa tối,” năng thừa nhận. “Nhưng không phải có vài loại di chứng nếu tôi uống quá nhiều ư? Tôi nhớ cha tôi rên rỉ một cách khủng khiếp vào buổi sáng sau khi uống quá nhiều vào đêm trước.”

“Không đau đầu ư?”

“Không chút nào.”

Ít nhất giờ là không. Nhưng năng không thêm rằng tiếng ồn, kể từ khi cơn đau ngăn mà năng cảm thấy khi năng đi một vài phút trước mà năng cho là chỉ dâng lên rất nhanh. Và nó đã không. Anh nhún vai. “Có lẽ em đơn giản là có tử lượng cao? Một vài người như vậy. Họ có thể uống cả thùng rượu và tỉnh dậy cảm thấy không khác gì so với ngày thường.”

“Bất kể tôi có hay không say rượu, tôi chắc chắn là tôi đã không đi ngủ trong tình trạng say rượu.” Năng tự nói với bản thân tiếng nói rất đạo đức về chuyện đó.

“Vậy là em nhớ là đã đi ngủ?”

“Vâng- dĩ nhiên rồi,” năng trả lời, nhưng thực sự là năng không nhớ.

Đi ngủ là một thói quen về đêm, đã được ghi nhớ. Không có gì không bình thường khiến nó chống lại trong tâm trí của năng, năng nghĩ rằng nhớ ra sao? Và ngay lúc này năng đang có vấn đề về chuyện suy nghĩ rõ ràng bất cứ thứ gì.

“Boong tàu tối đen, Katey. Anh thực sự không thể trông thấy em rõ ràng. Em có thể bị đau, có thể đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Anh cho rằng em có thể thậm chí là bị shock. Em gặp tai nạn phải không?”

Năng lắc nhanh chân tay. “Không, không thấy đau ở đâu cả. Tôi cảm thấy ổn.”

“Vậy thì chắc chắn là suy đoán thứ hai của tôi, rằng em đang bị mộng du.”

Năng thở dài nhìn anh. “Tôi đang nói với anh rằng tôi không làm gì như vậy cả.”

“Làm sao em có thể biết nếu em làm là đi và sau đó quay trở lại giường, không một chút tiếng động nào?”

“Người nào đó sẽ kể cho tôi nghe, khi nhìn thấy tôi, nếu đó là thứ gì đó mà anh nghĩ là tôi làm.”

“Không nếu em không bao giờ đi xa.”

“Có một lời giải thích tốt hơn về việc này, Boyd à,” năng nói, Hơi bực mình.

“Thậm chí giả thiết rằng tôi đã đi bộ lên bờ rất-“

“Khoan đã.” Anh cười khúc khích. “Giờ anh có thể thấy tại sao em lại lo lắng về chuyện tin tưởng điều này. Không, đó không phải là điều mà em đã làm. Nhưng em đã xuất hiện trên boong tàu tối qua. Anh chắc chắn không tưởng tượng ra điều đó. Anh đang đứng ở chỗ bánh lái. Anh thường làm việc đó, đi loanh quanh vào buổi tối ở buồng lái. Và anh đã không tin vào mắt mình, anh rất ngạc nhiên khi thấy em đang đi chậm chậm băng qua boong tàu trong bộ váy ngủ của mình. Anh buộc bánh lái lại, nhưng trước khi anh đi xuống chỗ em, em đã ngã lộn nhào xuống

biển! Không có thời gian để kêu cứu. Anh đã sợ là em sẽ chết đuối nếu anh không ngay lập tức lao xuống theo sau em.”

“Anh đã cứu tôi à?” nàng há hốc miệng kinh ngạc, đôi mắt của nàng mở rộng với sự nhận thức đó.

Anh không trả lời ngay thẳng vào vấn đề, đơn thuần đáp lại, “Anh đã tưởng cú ngã xuống nước đã làm em tỉnh giấc, nhưng không thể tin được, nó đã không. Thực sự, nếu em ngã xuống nước đủ mạnh, nó có thể đánh ngục em. Anh đã thấy điều đó trước đây. Nhưng bất cứ trường hợp nào, nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh là không thể hình dung được.”

“Gì cơ?”

“Rằng em ngay lập tức chìm xuống và anh không thể tìm thấy em trong lòng biển sâu tối đen. Nhưng em đã không. Tuy nhiên, lúc anh chạm được vào em, con tàu đã ở khá xa để có thể nghe thấy tiếng kêu. Khá là lúng túng, quan sát nó đi mà không có chúng ta.”

Nàng có thể tưởng tượng. Không, nàng không thể. Nàng vẫn có khoảng thời gian khó khăn để tin thứ gì đó kiểu này.

Anh hướng lưng nàng về phía cái bóng nhỏ bên dưới những cây cọ. “Ngồi xuống đi nào. Hãy thư giãn. Giờ là sáng sớm. Giờ Tyrus sẽ để ý thấy chúng ta đang mất tích. Họ chắc chắn sẽ tìm được chúng ta trước trưa nay.”

Nàng vẫn quá bàng hoàng để nghe theo lời khuyên của anh. Thư giãn ư? Anh đang đùa à? Liếc mắt lần nữa xung quanh họ để tìm ra làm thế nào họ ở một mình trên bờ biển này, không có một dấu hiệu nào ở bất cứ đâu chỉ ra một chỗ ở. Và anh hoàn toàn quá hồ hững với tình huống của họ. Thực tế là, họ có vẻ đã bị đắm tàu!

Ngay lập tức ý nghĩ mang nỗi sợ hãi ban đầu của cô quay trở lại. “Con tàu không bị đắm, phải không?” nàng lo lắng hỏi. “Không một ai ở chỗ bánh lái và không ai khác trên boong tàu để thậm chí là chú ý thấy nếu nó đang bị mắc cạn?”

Anh cười với nàng. “Không, anh đứng ra đã đổi phiên gác vào thời điểm đó tối qua. Và con tàu đã được hướng thẳng về phía xa khỏi đất liền.”

“Vậy thì họ sẽ tìm kiếm chúng ta kể từ nửa đêm phải vậy không?”

“Có lẽ vậy. Langtry, người đã đổi phiên gác với anh, có lẽ đã nghĩ rằng anh rời khỏi boong tàu mới chỉ vài phút trước khi anh ta đến, mặc dù, trong trường hợp đó, như tôi đã nói, họ sẽ không phát hiện ra chúng ta bị mất tích cho đến sáng nay. Hoặc là họ có thể quay trở lại vào tối qua. Cả hai trường hợp, đều sẽ không lâu. Tyrus biết rõ những vùng biển này. Ông ấy sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi ông ấy lần ra dấu vết của chúng ta.”

“Trừ khi ông ấy nghĩ là chúng ta đã chết đuối,” nàng đoán, suy nghĩ của nàng vẫn mệt mỏi.

“Ông ấy cũng sẽ dùng chiếc kính thiên văn của mình ở trên biển.”

“Ông ấy đã đưa chiếc kính thiên văn cho tôi.”

Boyd đang cố gắng để cười lần nữa, nàng chắc chắn vậy, khi anh nhẹ nhàng đáp lại, “Em không thực sự nghĩ rằng đó là chiếc kính thiên văn duy nhất của ông ấy, cái đưa cho em ấy, hay rằng không có một tá cái như vậy ở trên tàu chứ?”

Nàng có thể nói rằng anh chỉ đang khiến nàng vui lúc này. Điều đó không khiến nàng khó chịu. Thực ra nó có ảnh hưởng trái ngược lại từ khi tìm ra rằng nàng có lẽ ngớ ngẩn với nỗi sợ hãi của mình. Họ đã không chết đuối. Anh đã đưa được họ vào đất liền. Họ sẽ quay lại tàu trước khi trời tối. Không có gì phải lo lắng cả.

Nàng lại ngồi xuống cát. Nàng cố gắng làm ra vẻ kín đáo, nhưng điều đó khá khó để làm trong

một chiếc váy ngủ. Anh ngồi xuống cùng nàng, bắt chéo chân ngồi cạnh nàng. Chân anh cũng đi trần như nàng, mặc dù nàng để ý thấy giày anh đang hong khô ngoài ánh nắng gần đó. Ít nhất anh vẫn có chúng, mặc dù điều đó hẳn khó khăn, bởi với đôi giày trên...

“Vậy thì,” anh nói một cách tự nhiên với một nụ cười nhẹ, “Hôm nay em cưới tôi chứ - hay là không?”

Chapter 34

Hôm nay em cưới tôi chứ,hay là không?

Katey không trả lời Boyd ngay lập tức và giữ ánh mắt mình trên những con sóng hiền hòa đang dâng về phía bờ biển.Nàng không chắc là liệu nàng có muốn trả lời chút nào không.Anh khiến câu hỏi nghe như một lời nói đùa, và giờ chắc chắn là anh đang thấy nó như vậy.Đó là lỗi của nàng.Nàng nên bắn cho mình một phát súng.

Anh tin vào lời nói dối của nàng về chuyện kết hôn chiều hôm đó trong cabin của thuyền trưởng, sau khi họ hôn nhau.Thậm chí nhìn như thể anh sẽ lại tránh xa nàng, bởi vì điều đó, khi anh bỏ lỡ bữa tối với nàng tối đó.

Éo le thay, lần tiếp theo nàng nhìn thấy anh, nàng thú nhận, lại lần nữa,rằng nàng thực sự chưa kết hôn.Đó là một sai lầm lớn, đặc biệt là khi nàng kết luận là sẽ thay đổi sự cao hứng của mình một lần nữa trước khi họ rời Cartagena. Người đàn ông đó có thể bối rối với nàng quá nhiều lần.Anh thừa nhận là anh không thể suy nghĩ rõ ràng lúc có sự hiện diện của nàng?Nàng dường như có vấn đề giống như vậy vào những ngày này!

“Hãy để anh nói lại điều đó nhé,” anh nói khi trải qua một khoảng thời gian im lặng kéo dài.”Tại sao em lại không cưới anh?Em chắc chắn là đủ già dặn.Thực tế là,chẳng bao lâu em sẽ trở thành một bà cô.”

Nàng liếc nhìn anh, chỉ đúng lúc thấy anh trút cát từ nắm tay mình lên trên tay nàng,bàn tay đã bị vùi một nửa trong cát, từ khi nàng ngã người trên nó.Lời nhận xét ngớ ngẩn của anh,và cát,tạo thành một kiểu thân mật không thể cưỡng lại được.

“Một bà cô,uh?”

“Chắc chắn là vậy.Trong ánh sáng rực rỡ này,anh đã có thể thấy một vài nếp nhăn.”Nàng cười.Anh cũng cười toe tóe.Nhưng sau đó anh thêm vào,”Vậy tại sao em lại không?”

Nàng nhún vai.”Em gần như đã kết hôn.Trước khi em rời khỏi nhà, em đã tuyệt vọng để có thứ gì đó mới diễn ra trong cuộc sống của mình.Và em đã được hỏi cưới bởi tất cả những người đàn ông chưa vợ ở Gardener, tất cả là ba người .Hai người đủ già để làm cha em. Người thứ ba có thể là ông nội của em,ông ấy rất già.Anh có thể thấy lý do em từ chối.”

“Anh không thể tin em chỉ được hỏi cưới từ những người đàn ông lớn tuổi.”

“Hãy tin điều đó. Gardener là một ngôi làng hẻo lánh.Tất cả những người đàn ông trẻ tuổi đã bỏ đi.”

“Cha mẹ em không cho em lựa chọn nào khác ư?Chắc chắn họ không mong em tìm kiếm một người chồng trong hoàn cảnh bị hạn chế?”

“Cha em đã mất rất lâu trước đây.Mẹ em thường nói về một chuyến đi kéo dài đến một trong những thành phố lớn dọc theo bờ biển, có lẽ thậm chí là New York, nhưng em và bà không bao giờ có thể làm vậy, và sau đó bà cũng mất.”

“Anh rất tiếc.”

“Em cũng vậy,” Katey đáp với một giọng yếu ớt, liếc nhìn trở lại những con sóng mới tới. Anh trút nhiều hơn hai nắm cát nữa lên tay nàng trước câu hỏi tiếp theo của mình, như thể anh cần chuẩn bị tinh thần để hỏi nó. “Vậy em có kế hoạch kết hôn vào một ngày nào đó không?” “Có chứ, thậm chí có lẽ là trước khi chuyến đi của em kết thúc. Thật thú vị khi kết hôn với một hoàng tử Ba Tư, anh không nghĩ vậy sao? Nếu em đủ may mắn để gặp một người, đúng không. Hoặc có lẽ em sẽ kết thúc trong một hậu cung. Em đã nghe về những điều kì lạ như vậy, và hôn lễ của em sẽ to lớn lạ thường, ít nhất là thú vị. Em sẽ không ổn định nếu không có gì thú vị kiểu vậy kể từ khi cuộc sống của em trước chuyến đi này không có gì ngoại trừ buồn chán.” “Một hậu cung ư?” anh không thể nín được. “Em đang đùa, đúng không?” Nàng hé nhìn anh với một nụ cười toe toét. Anh nhìn thực sự kinh khiếp. Nàng cảm thấy như tự mình khen mình. Nàng đã không đánh mất tài năng của mình.

“Dĩ nhiên là vậy rồi.” Anh trút nhiều cát hơn lên tay nàng trước khi anh nói, “Em sẽ không tìm kiếm một mối tình với một chủ tàu thú vị à?”

Hình ảnh đến quá nhanh trong tâm trí nàng, cả hai người họ đang nằm trên giường, chân tay bên chặt vào nhau, đang hôn nồng nhiệt. Nàng chớp mắt xua nó đi. Ít nhất anh đã không nói kết hôn, đó là điều nàng nghĩ anh có thể hướng đến. Nàng không muốn ngồi ở đây cả ngày cảm thấy tức giận với anh bởi đã giục giã nàng về thứ gì đó sẽ không xảy ra. Tâm trạng hiện tại quá thân thiết. Nàng không muốn nó đột ngột kết thúc.

Nên nàng tiếp tục trong cùng một giọng điệu chọc ghẹo, “Em nghĩ rằng nó có thể xảy ra nếu gặp phải hoàn cảnh nào đó, như là trải qua một cơn bão khủng khiếp trên biển nơi con tàu có thể đắm, hoặc- well, anh hiểu đó.”

“Anh sẽ cố gắng và lao vào cơn bão với em,” anh nói.

Nàng cười, thích thú với việc anh đang chơi cùng. Cuộc sống quá ngắn cho sự nghiêm túc mà anh thường mang đến bàn.

Dĩ nhiên, niềm đam mê của anh lớn, cái mà anh đã đề cập nhiều hơn một lần với nàng, không nghi ngờ gì đánh giá với thứ gì đó nghiêm túc. Nhưng nàng khó có thể trách mắng người đàn ông cho là quá hấp dẫn nàng khi nàng đang có vấn đề tương tự kể từ khi nàng gặp anh lần đầu tiên. Nàng có lẽ mong anh có thể kiểm soát nó tốt hơn một chút, nhưng không có gì để gạt anh ra.

Mặc dù, đề nghị kết hôn, chỉ là để giải quyết vấn đề của anh, là ngớ ngẩn. Điều đó là thứ đáng giá nhất đối với anh. Ý tưởng tuyệt vời! Không đòi hỏi phải lãng mạn, không có tối thiểu nhất là tòa án về phần anh. Sự đau khổ tuyệt vời, họ chỉ chia sẻ một nụ hôn cùng nhau, và đó là sau khi anh cầu hôn! – những nụ hôn mà nàng mơ mộng về không được tính đến.

Nhưng nàng cố gắng tiếp tục trong cùng một nguồn cảm hứng thông suốt, và nhìn xuống bãi biển mà không có gì trong tầm nhìn của nàng ngoại trừ tán lá sum suê, nàng nói, “Khi anh ở trong một cơn bão, làm thế nào gọi được một chiếc xe ngựa. Hoặc là anh có nghĩ là chúng ta ở đủ gần một thị trấn để đi bộ không?”

“Em dường như không tin tưởng vào Tyrus nhiều nhỉ,” anh quở trách.

“Chỉ là một suy nghĩ thôi. Nhưng chúng ta ở dọc theo một nơi nào đó ở biển Tây Ban Nha, đúng không?”

Anh lắc đầu. “Không trừ khi anh đã đi vòng quanh. Nơi đây phải là một trong những hòn đảo Balearic. Anh mới lái tàu qua ngay tối qua trước khi em xuất hiện trên boong tàu, nên anh biết

hướng để bơi vào. Hòn đảo không có ai cư trú.Nơi này trông giống như một trong những hòn đảo đó,mặc dù anh có thể sai.Hầu hết các hòn đảo, thậm chí là hòn đảo có dân cư, có thể trải dài hết cả bờ biển hoang vắng.”

Anh nghiêng người sang một bên để vớt thêm một cành củi vào trong đồng lửa nhỏ,và quay con cá xiên trên đồng lửa.Không trông thấy bất cứ thứ gì khác nằm quanh hơn là một đồng củi khô ở bên cạnh đồng lửa, giày của anh hong khô trong ánh mặt trời,và chiếc áo khoác của anh bị quăng sang một bên ở gần một bụi cây cũng để cho khô,nàng tự hỏi làm thế nào anh kiếm được một con cá cho bữa trưa của họ.

“Anh làm thế nào bắt được con cá đó?”

Anh cười khúc khích.”Anh sẽ không giả vờ mình là một thợ đánh cá cừ khôi.Con cá bị mắc kẹt ở chỗ vũng nước nông đó khi thủy triều rút.Anh đã tìm thấy nó đang mắc kẹt ở trong vũng nước về phía bên trái em đó.”

Nàng nhìn vết lõm trên bờ biển mà anh đang nói tới.Không có nhiều cát ở đó.Bùn và những cái cây đã xâm lấn quá gần mặt nước, và bùn không dễ bảo như cát, nên cái hố bị xói mòn xa hơn về phía dòng nước, còn hơn là lấp đầy lại.Đó là một con cá có kích cỡ tuyệt vời, có lẽ đủ cho bữa trưa và bữa tối.Ít nhất họ sẽ không chết đói trong khi chờ được tìm ra.

“Và đồng lửa?”nàng tò mò hỏi.

Anh cười toe toét và lôi một mảnh kính nhỏ ra khỏi túi của mình để cho cô xem.”Anh đã mang vật này đi đó đi đây cùng với mình từ nhiều năm nay,kể từ khi anh thấy ai đó mở một chiếc kính thiên văn ra để lấy những thấu kính hướng về phía mặt trời để lấy lửa.Anh phát hiện ra rằng vật này là phiên bản nhỏ gọn hơn nhiều, nhỏ đủ để vừa đủ nhận thấy trong túi áo của mình.Mặc dù,anh hình dung ra nó có thể cần đến một lúc nào đó,trớ trêu thay,anh gần như đã ném nó đi năm nay,kể từ lúc anh chưa bao giờ cần dùng đến nó và anh thường để nó không đúng chỗ,với một vật nhỏ như thế này.Đây là một thứ có ích mà anh đã không biết.Anh không nghĩ là em thích cá sống.Đói không?”

“Vẫn chưa.”Nàng mỉm cười.”Em hiếm khi ăn khi mới dậy,và em chỉ vừa mới dậy.”

Thay vào mỉm cười,nàng nghĩ là anh thực sự hơi co lại.Thật kì lạ.Hoặc là nàng đã hiểu sai? Nhưng mặt trời đang lên khá cao.Thậm chí có thể đã gần trưa rồi,và nàng không bao giờ ngủ muộn thế này.

Hãy suy nghĩ về nó,làm thế nào anh có thể đưa nàng đến bờ biển khi nàng không tỉnh?Nước đã bắn lên mặt nàng, tay anh không dễ chịu khi ôm chặt lấy nàng,kéo nàng theo cùng.Ngủ bình thường đã không thể sống sót qua được hóa là hoạt động nhiều.Hoặc là nàng đã say nhiều hơn là nàng nhớ tối qua hay ngã xuống nước quả thật đã khiến nàng bất tỉnh.Nàng nghĩ rằng nàng đã may mắn khi sau cùng có thể tỉnh dậy.

Nàng đột ngột nhận ra rằng anh đã mạo hiểm cuộc sống của mình để cứu nàng.Anh sẽ không thể giữ cả hai người họ lồi lênh bênh một lúc lâu nếu anh không tìm thấy đất liền.Và nàng sẽ chìm xuống đáy biển, thậm chí không biết về cái chết của mình nếu anh không nhảy theo sau nàng.Nàng nợ anh...

“Gì vậy?”

Nàng đỏ mặt.Nàng có lẽ nhìn khá sững sốt ở đây trong một lúc,đủ để anh chú ý tới.

“Không có gì,”nàng nói,sau đó liếc nhìn xuống vạt áo mình,”Anh nhìn thấy mưa ở phía chân trời à?”

Ồi,chúa ơi,nàng không thực sự đưa cho anh một lời mời rõ ràng đấy chứ?Nhưng có lẽ anh

không liên kết câu hỏi của nàng với lời nhận xét của anh về tiếng báo hiệu một cơn bão về phía nàng nên họ có thể có một chuyện tình.Và một cái hé nhìn phía đằng sau lưng anh cho thấy anh thậm chí không nhìn bầu trời với những đám mây đông bão.Điều đó không cần thiết.Không có một đám mây nào kiểu như thế trên bầu trời trong xanh và cả hai bọn họ đều biết điều đó. Mặc dù vậy, đôi mắt anh mở to.Anh hoàn toàn hiểu.Và giờ là lúc để nói cho anh rằng nàng đang bị quấy rầy,dù nàng có hay không.Một cách nhanh chóng,trước khi nó quá muộn.Nhưng không có lời nào được đưa ra khi nàng nhìn chăm chăm vào anh.Mặt trời làm lấp lánh mái tóc xoăn vàng của anh.Đó là cái nhìn nhục dục mãnh liệt nằm trong đôi mắt anh.

Anh lao vào nàng.Nàng kêu lên với một tiếng cười khi nàng ngã ngửa xuống cát, bởi vì nàng bắt được nụ cười bông đùa của anh.Nhưng giờ nụ cười của anh đã biến mất khi anh ổn định chắc chắn phía trên người nàng.Nàng cũng cười.Và nàng đang ngược nhìn vào một người đàn ông, người muốn nàng rất nhiều, anh đã biến mình thành một kẻ ngốc một số lần vì nó.Chúa ơi,nàng có thể nói điều tương tự như vậy về bản thân mình.Và nàng quá mệt mỏi để đấu tranh với nó...

Chapter 35

Chỉ mơ mộng về nụ hôn không giống như điều này. Lúc một trong những mơ mộng đó thực sự khuấy động mạch đập của Katey và khiến nàng có một chút đỏ mặt, có gì trong số chúng có thể so sánh được sự rộn ràng thực sự với việc có môi Boyd ở trên môi nàng. Mạch đập của nàng bắt đầu chạy đua thậm chí cả trước khi môi họ chạm vào nhau, chỉ là sự đoán trước! Và đó là một nụ hôn sâu, rực cháy. Nếu anh không có cái thấu kính đó ở trong túi của mình, họ hầu như chắc chắn có thể châm một ngọn lửa chỉ từ những tia lửa cháy sáng giữa họ.

Đó không phải tất cả là đam mê nguyên thủy như nàng đã lo lắng từ anh. Gần sát. Quả thực, là rất gần. Nhưng anh cũng có vài kĩ năng sành sỏi trong trò chơi không mong đợi đó.

Cân nhắc đến một thùng bột đam mê mà anh luôn rắc xung quanh nàng, và nụ hôn khuấy động của họ lần cuối cùng, điều này là một sự bất ngờ dễ thương. Nó như thể là anh đang cố gắng để quyến rũ nàng bởi nó và cùng một lúc làm dịu sự sợ hãi của nàng xuống, để kéo nàng vào trong với một sự quyến rũ chậm chạp của các giác quan của nàng, để khiến nàng muốn hôn lại anh, và, ôi chúa tôi, nó làm việc cực kì tốt.

“Đừng đánh thức anh. Em đừng có cả gan làm vậy. Anh nghĩ là anh sẽ chết nếu anh bị đánh thức dậy ngay lúc này.”

Giọng nói của anh, và nàng nhận ra, nàng có thể nói chính xác điều giống vậy. Nhưng miệng của anh đi chuyển qua má nàng đến gần tai nàng để anh nói điều đó, chỉ trước khi lưỡi của anh đâm sâu vào trong nó. Nàng suýt kêu thét lên. Cơ sơn gai ốc lan xuống cơ thể nàng rất nhanh và rất mạnh, nàng ngửa ran ở khắp mọi nơi. Nàng quàng cánh tay mình quanh cổ anh. Siết chặt. Cảm thấy như thể nàng bám chặt hay nàng đánh mất trong vũng nước xoáy của những cảm xúc mà anh đang kích thích.

Môi lại đến môi, anh dịu dàng bú mút đôi môi nàng và cù chúng bằng lưỡi của mình, không cố ý, nhưng làn da nàng ở khắp mọi nơi đã trở nên quá nhạy cảm. Nàng ép đôi môi mình một cách kiên quyết hơn lên môi anh, để kết thúc những cú cù. Anh hẳn nghĩ là nàng đang cố gắng tăng nhịp độ lên khi nàng làm vậy, bởi vì đam mê anh một cách phi thường đã gò cương lại đột ngột thả ra. Nụ hôn của anh trở lên ngẫu nhiên, và nó mút nàng đúng như cái cách cơn gió xoay đầy hơi nước.

Đam mê của chính nàng bị nung nóng bởi mức độ báo động nhẹ nhàng, nhưng chỉ bởi vì nàng không biết nàng có khả năng đam mê như vậy. Nàng không nghĩ là nàng có, nó chỉ là không mong muốn. Dù cho nhiều như nàng đã mơ về điều đang xảy ra này, sau cùng nàng không nên ngạc nhiên. Một hòn đảo nhiệt đới, ấm áp với một làn gió nhẹ đượm mùi biển, thơm ngát với nhiệt độ thích hợp với việc cởi quần áo của họ. Nàng có thể yêu cầu nhiều – well, một thứ khác hơn một chiếc giường, nhưng những chiếc giường mềm mại đối với những giấc mơ hoàn hảo. Điều này là thực và nhiều hơn cả là được ưa thích.

Và riêng tư. Không có bất cứ cánh cửa nào mở ra cắt ngang họ ở đây. Suy nghĩ đó ở phía trong cùng tâm trí của nàng. Ở đây, chỉ có nàng có thể cắt ngang điều này và nàng không muốn vậy. Đó là vì nàng mắc nợ anh chỉ là một lời bào chữa. Nàng nghĩ về điều này quá thường xuyên

để tiếp tục lâu hơn mà không trải nghiệm nó.Và không có bất cứ ai khác trên khắp thế giới này
nàng thích trải nghiệm cùng hơn.

Anh đang làm việc trên những cái cúc trên chiếc áo ngủ của nàng mà không làm gián đoạn nụ
hôn của họ.Nàng thậm chí không chú ý đến nếu lưng bàn tay của anh không chạm nhẹ vào ngực
nàng.Có quá nhiều nút, dĩ nhiên, bởi vì nó không thực sự là một chiếc áo ngủ mà nàng mặc
ngoại trừ một chiếc áo choàng mỏng được cài khuy kín từ cổ đến chân nàng, một thứ nàng ưa
thích bởi nó mềm mại hơn rất nhiều với việc ngủ trong chiếc áo ngủ bằng vải cotton của nàng.
Anh tìm ra cách giải thoát sớm.Đam mê của anh không chịu nghe theo sự nhần nại và anh xé
toạc chiếc áo choàng mỏng để kết thúc công việc ư?Nàng hi vọng là không, bởi vì chiếc áo
khoác này là tất cả những gì nàng mặc với lần giải cứu mới đây của họ.Nhưng ý nghĩ đã biến
mất khi bàn tay của anh trượt vào trong cái mà anh đã mở ra rất xa và vuốt ve bắp đùi của
nàng và sau đó di chuyển vào giữa chúng.

Ôi, chúa ơi,nàng quá nhạy cảm bởi điều này! Chỉ cái chạm nhẹ tình cờ lên ngực nàng đã làm
cho núm vú của nàng rần rại một lúc trước.Nhưng điều này, ngón tay anh lướt lên trên cái núm
khoái cảm nhục dục non nớt đó!Nàng co giật mạnh.Nàng không thể ngăn nó, không thể điều
khiển nó!Anh lại làm điều đó.Nàng lại di chuyển,ép bản thân mình vào gần anh hơn sau đó lại
kéo ra,thở hổn hển áp vào miệng anh.Nàng nghĩ là nàng có thể cảm thấy đôi môi anh tạo thành
một nụ cười áp vào môi nàng chỉ trước khi anh ấn mạnh những ngón tay vào trong nàng.
Nàng thở hổn hển và đi thẳng đến mép.Nó đã diễn ra rất nhanh,nó chỉ nổ tung bên trong nàng,
cảm giác ngây ngất không thể tin được tuyệt vời nhất trải rộng ra một cách hoang dã đến thắt
lưng nàng,đập mạnh xung quanh ngón tay anh,rút ra chậm chậm, tuyệt vời.Nàng gần như bất
ngờ là nàng hết sức kinh ngạc.

“Đó là gì vậy?”nàng hổn hển.

“Chỉ mới là bắt đầu thôi,”anh nói khi anh trút lên gương mặt nàng bằng những nụ hôn dịu
dàng.

Anh đứng lên để cởi quần áo mình.Chúng chưa xong ư?Sự kích động cuộn lại bên trong dạ dày
nàng lần nữa.Nàng nhanh chóng kết thúc việc mở khuy chiếc áo khoác của mình,nhưng giữ nó
ở trên người.Làm thành một chiếc chăn dễ thương cho họ ở trên cát, nàng nghĩ trước khi nàng
liếc nhìn lên và không suy nghĩ hơn nữa.

Boyd đang đứng ở đó khóa thân, chỉ cởi chiếc quần ống túm xuống đất.Đôi mắt nàng mở to
ra.Nàng luôn nghĩ anh là một hình mẫu tuyệt vời của một người đàn ông,quá hoàn hảo trong
mắt nàng, nhưng điều này vẻ trắng lệ thuần khiết.Những đường nét gầy, và dài được vẽ bởi
những cơ bắp rắn chắc.Lồng ngực anh rộng, rải một chút lông vàng óng không chạy nhiều phía
dưới đầu vú anh.Phần giữa cơ thể anh trông rất rắn chắc đơn giản là không cho hay lấy đi.
Nàng nghĩ là nàng có thể đứng trên bụng anh mà không tạo ra một vết lõm nào.Ngay cả hai bắp
đùi anh cũng được nổi bởi những cơ bắp, dày, mạnh mẽ, không có cuộc đua nào có thể
thắng anh!Và cánh tay anh ôm lấy nàng, làm sao anh giữ khỏi nghiêng nát nàng chứ?Bờ vai và
cánh tay anh rất vạm vỡ.Không ngạc nhiên là anh mặc những chiếc áo sơ mi rộng tay.Bất cứ
phần bó sát nào chắc chắn làm đường may bục ra.

Tất cả những điều đó trông như là toàn bộ, nhưng thứ mà đôi mắt của nàng khóa lên phía trên
là mũi tên nhô ra từ chỗ thắt lưng anh, đỉnh nhọn đàn ông của anh, và nỗi sợ hãi rõ ràng trong
giọng nói của nàng khi nàng nói,”Ôi, chúa tôi,đó là một phần sừng sốt.”

Anh hoàn toàn yên lặng với lời phát biểu đó.Nàng không chú ý đến nó ư?Nàng gây sốc cho anh

quá nhiều ư?Nàng không quan tâm.Nàng quá tò mò không nói được bất cứ điều gì, và, đúng vậy, nàng bị sốc.Nàng đã không mong muốn bất cứ điều gì giống như thế này,đặc biệt là sau khi gần đây nàng trông thấy những bức tượng đó ở Anh, vài trong số chúng.Chúng miêu tả sống động phần kì lạ của cơ thể một người đàn ông là rất nhỏ,nó rõ ràng có thể nhận thấy được.Lừa dối làm sao!Và so với đó, Boyd là khổng lồ, kì cục là, nàng không sợ cái đó.

Hoàn toàn bị quyến rũ bởi cái mà nàng đang nhìn chăm chăm vào, nàng thậm chí còn nói,"Em có thể chạm vào nó được không?"

Anh quì xuống phía trước nàng với một tiếng rên rỉ.Nàng coi điều đó như một tiếng đồng ý.Bằng một tay, nàng bao phủ lấy chiều dài để cảm thấy bề mặt, sự mềm mượt, ấm nóng,và cứng cáp.Thật đáng kinh ngạc.

Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của anh lần nữa và liếc nhìn lên để thấy đôi mắt nóng bỏng của anh ở trên nàng."Cái đó đau à?"

"Không," anh nghẹn lại.

"Tốt, bởi vì em chưa xong."

Nàng phớt lờ một tiếng rít trong cổ họng của anh.Giờ bằng cả hai tay ,nàng khum lấy chiều dài đó, tạo thành một cái tháp chuông bằng những ngón tay của mình trên mỗi phía của nó và dịu dàng kéo khi lòng bàn tay của nàng trượt qua bề mặt mượt như nhung về phía nàng.Nàng làm lại lần nữa, và lần nữa.Mỗi lần đầu ngón tay của nàng dời khỏi anh, mũi tên đục đưa và nảy lên.Nảy lên áp vào ngực nàng một lần.Nàng cảm thấy bỏng rát bởi nó.Nhưng nó không cứng như nó dường như lúc đầu.Cứng đến không ngờ,đúng vậy, nhưng nó vẫn dễ uốn.

"Em đang giết chết anh."

Nàng liếc nhìn lên anh một cách ma mẫn với một cái cau mày kết tội."Anh đã nói là nó không đau."

"Đó là loại đau khác.Chúa tôi, Katey, anh muốn em nhiều đến nỗi sẽ khiến anh nổ tung."

Biểu hiện của nàng mềm đi khi nàng nói,"Vậy thì anh đang chờ đợi điều gì?"

Anh đã nói thật.Sự đam mê của anh đã chạm đến điểm nổ tung.Trong chỉ một giây nàng lại nằm trên cát và anh chính xác chôn vùi bản thân bên trong nàng.Nàng vẫn ẩm ướt từ cơn cực khoái của mình, nên anh trượt vào sâu như anh cần đi vào mà không dừng lại bởi bất cứ thứ gì, bao gồm cả màng trinh của nàng.Nhưng cơn đau bị xâm nhập đã qua trước khi nàng thậm chí lộ ra những giọt nước mắt bất ngờ.Nàng bị chôn vùi.Nàng nắm chặt cuộc sống yêu quý.Đó là thứ nguyên thủy nhất mà nàng từng làm,lại nổ tung với những khoái lạc mãnh liệt, trước anh, nàng vẫn uốn cong người lên để hưởng thụ cơn cực khoái lần thứ hai đầy đủ hơn khi anh giải thoát mình vào trong nàng.

Anh ngã xuống trên cát bên cạnh nàng, có vẻ hoàn toàn kiệt sức, nhưng anh đủ khỏe để kéo nàng sang một phía , với một cánh tay vòng quanh nàng, giữ nàng ở đó.Má nàng áp vào ngực anh, nàng mỉm cười mơ màng, vừa kiệt sức, vừa đầy đủ, có thứ gì đó khác mà nàng cảm thấy.Hạnh phúc ư?Nàng không hối tiếc, không một chút nào.Nàng thích thú sự cướp phá của mình trong việc làm tình hết sức.Và nàng quá hài lòng với người đàn ông mà nàng cuộn tròn bên.Vậy có lẽ đó là thứ gì đó đơn giản như hạnh phúc.Đánh giá vị trí cũ, uể oải vùi vùi một ngón tay quanh lông ngực anh dưới tay nàng, nàng cuối cùng chú ý đến nơi cái nhìn chăm chăm của nàng hướng về và đôi mắt của nàng mở rộng ra.Cái phần lộng lẫy đó của anh đã biến mất!

Nàng ngồi dậy."Nó đã biến đi đâu vậy?"

Nàng nghiêm túc.Nàng thực sự không biết.Mở mắt ra để nhìn điều mà nàng đang kết tội anh,

Boyd phá ra cười.

“Nó sẽ quay lại, anh hứa với em đó,” anh nói với nàng bằng một nụ cười hết cỡ. Sau đó nàng cười với anh về những điều nhỏ nhặt anh biết về cơ thể đàn ông. Nhưng sau đó, trước mắt nàng, anh thực sự đã hoàn thành lời hứa của mình.

Chapter 36

Katey cười khi nàng chạy ra khỏi mặt nước. Nàng và Boyd đã chơi đùa như những đứa trẻ, mặc dù không có gì giống trẻ con về những nụ hôn mà họ trao nhau khi những con sóng xô vào họ. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng ở biển, hay là bất cứ mặt nước lớn nào, ngoại trừ tối hôm trước khi Boyd đưa nàng lên đảo, điều mà nàng vẫn không nhớ nổi.

Boyd đã ngạc nhiên khi nàng nói với anh, "Đó là một việc tốt khi mà em đã hoàn toàn không thức dậy khi em bị rời khỏi tàu, hoặc là em hoàn toàn chắc chắn sẽ bị hoảng sợ, bởi vì em không biết bơi."

"Em muốn nói là em không biết ư?"

"Em chưa bao giờ có dịp để học, bởi vì em sống trên đất liền."

Dĩ nhiên là anh thấy việc không biết bơi của nàng là không bình thường, bởi vì anh lớn lên ở một thị trấn cảng. Nàng biết rằng gia đình anh và công ty hàng hải của họ được đặt ở Bridgeport bên bờ biển, nhưng nàng đã nghe nhiều hơn về bến cảng quê hương anh trong khi họ chia sẻ với nhau con cá nướng trong bữa trưa.

Nàng thậm chí đã nói với anh, "Em gần như đã được đến thăm thành phố của anh vào một mùa hè cùng với cha của em. Một chuyến hàng chuyển đến bằng tàu mà ông đã đặt cho cửa hàng từ Bridgeport đến muện, và ông định đi để xem là vì sao. Ông đề nghị đưa em đi cùng và chúng em sẽ khởi hành vào sáng hôm sau, nhưng sau đó chuyển xe ngựa đến cùng với hành hóa của ông, nên chúng em đã không đi nữa. Em đã khá thất vọng."

Không thể tin được là họ đã lớn lên ở rất gần nhau, nhưng thực sự, là ở bên kia thế giới. Cha của cô chỉ đặt hàng một lần ở Bridgert. Danbury, gần hơn, là nơi mà ông lấy phần lớn hàng hóa cho cửa hàng. Nhưng nếu họ đã gặp nhau sớm hơn thì sao? Họ sẽ trở thành những người bạn chứ? Họ sẽ chú ý đến nhau chứ? Chắc chắn là không. Anh lớn hơn nàng ít nhất là 10 tuổi, anh phải gần 30 tuổi. Trong khi độ tuổi của họ giờ không làm nên sự khác biệt, nó sẽ có khi nàng vẫn còn là một đứa trẻ và anh đã là một người đàn ông.

Nhưng nàng thực sự đã làm anh ngạc nhiên về việc không biết bơi và anh đã hỏi nàng, "Em không sợ xuống nước ư?"

Họ đã đứng trong nước cao đến ngang eo khi chủ đề đó được đề cập đến, và nàng không thậm chí nghĩ về bất cứ nguy hiểm nào khi nàng chạy vào trong làn nước cùng với anh, tay trong tay. "Với anh ở bên cạnh, dĩ nhiên là không. Chúng ta đã biết rằng anh bơi đủ tốt cho cả."

Nàng đang trêu trọc. Điều đó đơn giản là không xảy ra với nàng với việc sợ hãi biển cả. Nhưng anh liếc nhìn về hướng bờ biển với việc đề cập đến sự anh hùng của anh. Điều đó đã đập vào nàng một cách kì cục, không chỉ một giây. Và sau đó anh cố gắng để dạy nàng bơi. Đó là một sự thất bại! Nàng quá bận rộn vui đùa để tham dự vào một bài tập bơi, và anh sớm từ bỏ cố gắng đó.

Giờ nàng đang nằm trên cát để cho mắt trời làm khô người. Anh quì gối xuống bên cạnh nàng và rũ nước khỏi tóc mình giống như một chú chó. Nàng la lên khi nước từ tóc anh rơi xuống người nàng.

"Anh làm điều đó có mục đích!"

"Anh có ư?" Anh cười toe một cách không ăn năn chút nào.

Nàng cũng cười toe. Anh là một người khác lạ! Thoải mái, khôi hài, hay chọc ghẹo, tràn ngập tiếng cười, vừa là một cậu bé vừa là một người gọi tình. Nàng thích điều này ở Boyd. Có lẽ nhiều hơn là một chút.

"Áo ngủ của em đâu?" Anh hỏi, nhìn phía bên kia nàng đến chỗ cắm trại của họ. "Nhiều như là anh thích cái thực tế rằng em phô bày một cách quá mức cơ thể xinh đẹp của em trước anh, anh không muốn thấy em bị cháy nắng."

Nàng cười khúc khích. "Phô bày ư? Đó là điều em đã làm ư? Em không có chính xác bất cứ loại quần áo thích hợp nào để bơi, đúng không?"

"Anh hiểu, không thậm chí là quần đùi, cái là một điều ngạc nhiên dễ chịu, phát hiện ra là em không mặc bất cứ thứ gì bên dưới chiếc áo ngủ."

"Để đi ngủ ư? Làm ơn đi," nàng nói một cách lãnh đạm. "Em muốn ngủ trần nếu em không có một cô hầu gái xông vào phòng đánh thức em dậy hầu hết các buổi sáng."

"Một điều tốt đẹp về hôn nhân là những cô hầu gái sẽ dừng việc đó lại."

Katey cứng người lại. Anh sẽ không hủy hoại việc hẹn hò dễ thương này bằng việc nghiêm túc với nàng lần nữa chứ?

"Thuyền trưởng Tyrus có thể cử hành đám cưới cho bất cứ ai trên biển."

Anh có. "Tuyệt vời làm sao, nhưng trừ khi Grace muốn sự tán tỉnh của cô ấy với người lái xe mới của chúng em tiến xa như thế, điều mà em gần như là chắc chắn là cô ấy sẽ không, dịch vụ đặc biệt của thuyền trưởng Tyrus sẽ không cần đến."

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng vặn vẹo một chút. Tại sao anh không thể chỉ hưởng thụ thời gian này với nàng và để điều đó sang một bên?"

Nàng cố gắng để chọc ghẹo anh quay trở lại tính tình khôi hài của anh lúc trước. "Oh, anh muốn nói đến em ư?" Nàng nói nó một cách nhẹ nhàng, nhưng anh sẽ không đùa đùa với chủ này nữa.

"Katey - "

"Đừng bắt đầu. Làm ơn. Chuyện này đang vui vẻ. Chúng ta có thể thậm chí làm nó một vài lần nữa mà không có sự kịch tính là rơi khỏi tàu lần đầu tiên. Nhưng không có gì thay đổi cả. Em đã nói với anh tại sao em không sẵn sàng kết hôn lúc này rồi."

"Em không thể để điều này tránh xa khỏi cuộc sống của em được. Không sau ngày hôm nay, đó là một bước ngoặt rất lớn."

"Điều đó không là gì như vậy cả. Và nếu anh đang nói về sự trong trắng của em - " Nàng khịt mũi.

"Em thực sự trông giống một quý cô ở tầng lớp thượng lưu, người sẽ ngắt đi bởi những tổn hại không?"

"Em trông giống người phụ nữ đang bị chọc tức nhất trên thế giới, em trông giống như vậy!"

"Vậy ư, cảm ơn anh. Em đang cố!"

Nàng phóng vọt đi và với lấy chiếc áo ngủ của mình. Tranh luận với anh khi mà nàng không có bất cứ thứ quần áo nào trên người cảm thấy thật sai trái. Họ không nên thậm chí là tranh luận. Tại sao anh lại quá bướng bỉnh vậy?

Nàng mong anh đi theo nàng để đưa ra luận điểm của mình. Anh đã không, và khi nàng liếc nhìn lại thấy anh đang ngồi chính xác nơi mà nàng đã bỏ anh lại, nàng có một cảm giác là nàng biết

tại sao.Ngay cả khi giờ nàng đang tức điên lên, kể từ lúc nàng nghi ngờ có nhiều điều cần làm với sự cố chấp của anh.

Nàng quá kích động để tập trung vào bất cứ thứ gì nhiều hơn là một nửa số nút áo của mình trước khi nàng bước trở lại để kết tội anh,"che dấu bằng chứng thậm chí ngay khi anh làm tôi tức điên, anh vẫn muốn tôi ư? Ha! Anh tội tệ hơn cả một con mèo động dục.Hãy thừa nhận nó đi, anh chỉ cần can đảm mà thừa nhận nó thôi!"

Anh đứng lên để thể hiện cho nàng những suy đoán của nàng chính xác như thế nào.Nàng đỏ bừng từ đầu tới chân.Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự khao khát của anh có với nàng.

"Em thực sự nghĩ điều này được làm với bất cứ ai khác ngoài em ư?"

Nghe điều đó chỉ để xác nhận lại.Nàng ném bản thân mình vào anh, tay vòng quanh cổ anh, chân vòng quanh hông anh.Mục đích của nàng chính xác và nàng rên rỉ lên với khoái cảm.Nàng ở chính xác nơi mà nàng muốn.

"Giờ Em thách anh tranh luận với em hơn nữa,"nàng nói trước khi nàng hôn anh.

Nàng đơn thuần tiếp tục sau đó.Anh đã nghỉ ngơi.Nhưng nàng chưa bao giờ làm bất cứ điều gì quá hùng hổ trong cuộc sống của mình.Đó là lỗi của anh, đã kích động nàng như thế.Đó là kinh nghiệm của anh rất thường xuyên, những thôi thúc rất mạnh mẽ mà anh rõ ràng có thể điều khiển chúng?Anh rõ ràng có ý chí mạnh mẽ hơn là nàng.

Chapter 37

Giờ là chiều muộn nếu vị trí mặt trời biểu thị đúng. Mỗi người trong hai người cảm thấy không như đang tranh luận nữa. Làm tình đã mang lại những vết cắn của những cảm xúc nóng bỏng, để lại tình trạng suy nhược mong manh ở nơi đây.

Nàng không thích để cuộc tranh luận của họ trong tình trạng để ngỏ, nhưng nàng không chắc làm thế nào khiến anh hiểu rằng trong khi nàng thích được kết hôn với anh như thế nào nếu nàng sẵn sàng tiến đến bước đó, giờ không phải lúc.

Họ nằm bên nhau trên bãi biển, vai kề vai, chỉ ngắm nhìn những con sóng cuộn lại. Anh giữ tay nàng trong lòng mình, đùa nghịch với những ngón tay của nàng, điều cũng làm thỏa mãn nhu cầu của nàng được chạm vào anh. Vẫn không có con tàu nào ở phía chân trời. Nếu họ không được tìm thấy trước khi mặt trời lặn, sẽ có những cơn lạnh giá trên bãi biển giống như ở trên tàu những đêm trước không? Họ có thể giữ ấm cho nhau, nhưng điều đó sẽ không thoải mái khi không có chỗ ẩn náu nào.

"Anh nghĩ chúng ta sẽ may mắn kiếm được một con cá khác cho bữa tối không?"

"Anh nghĩ chúng ta sẽ được giải cứu trước khi đó, hoặc là em sẽ lại đói lần nữa? Em đã khá - tích cực ngày hôm nay."

Nàng cười toe với cái cách tế nhị anh miêu tả đam mê của nàng. "Em chỉ nghĩ đó là 'giả dụ'. Như là chúng ta nên dành một chút thời gian để làm một chỗ che mưa che gió, trước khi trời tối. Và có thể tìm vài loại hoa quả, trong trường hợp thủy triều chỉ để lại nước tối nay. Chắc chắn phải có thứ gì đó, với tất cả những thứ cây cối này."

"Em đang không thể hiện nhiều sự tin tưởng ở thuyền trưởng Tyrus."

"Anh nghĩ là ông ấy sẽ tìm thấy chúng ta vào ban trưa, nhưng giờ đã qua trưa lâu rồi." Anh liếm một ngón tay và đưa nó lên để xem xét hướng gió, không có nhiều hơn là một cơn gió nhẹ lúc này. "Gió có lẽ đang chống lại ông ấy," anh thừa nhận. "Ông ấy có lẽ đã đi được một vòng theo yêu cầu để quay lại đường này. Anh sẽ làm ngọn lửa lớn hơn nếu chúng ta vẫn ở đây khi trời tối."

"Và một nơi trú ẩn?"

Anh đảo tròn mắt. "Được rồi, hãy đi thu thập một vài lá cọ lại, nhưng chỉ gần mặt nước. Chúng ta cần ở trên bãi biển để có thể nhìn thấy bất kì con tàu nào đi qua đây."

Anh giúp nàng đứng lên, nhưng thay vì đi họ có thể bắt đầu công việc của mình, anh trao cho nàng một cái ôm dịu dàng. "Em có thể là người phụ nữ bướng bỉnh và gây bực mình nhất với sự hiểu biết của anh, nhưng em vẫn là người phụ nữ duy nhất mà anh muốn dành phần đời còn lại cùng, và đó là tất cả những gì anh nói về điều đó."

Anh bỏ đi, để nàng đứng ở đó với miệng mở ra khi nàng nhìn chăm chăm theo sau anh. Người đàn ông đã đưa vào bên dưới làn da nàng theo cách bền vững, và nàng không nghi ngờ gì là dự định của anh.

Nàng hướng về phía bãi biển đối diện. Cát hơi quá ấm bên dưới bàn chân trần của nàng sau khi bị hun nóng cả một ngày bởi ánh mặt trời không thay đổi, nhưng những cây cọ lớn lên trong vùng cỏ mọc đầy, chỗ mà nàng di chuyển đến một cách nhanh chóng. Tiếng kêu của Boyd kéo nàng quay trở lại phía anh. Anh đang vẫy tay ra hiệu nàng tham gia cùng anh, nên thay vì đó nàng bước đến hướng đó.

"Chúng ta sẽ làm xong việc này nhanh hơn nếu chúng ta chia ra," nàng nói khi nàng tiếng gần đến anh.

"Vậy thì chúng ta sẽ không làm xong việc này nhanh hơn. Anh thích sự bầu bạn của em hơn." Điều đó thật khó để tranh cãi trong tâm trạng vui vẻ của nàng. "Được thôi, nhưng em sẽ kiểm tra tất cả những bẹ lá dễ- chạm -tới."

"Anh nghĩ chúng ta sẽ tìm thấy tất cả những thứ chúng ta cần ở trên mặt đất." Mười phút sau, với cánh tay của họ gần đầy, họ hướng trở lại chỗ cắm trại, chỗ chỉ còn lại than hồng sau khi bị bỏ lại. Anh ngay lập tức thêm củi cho nó. Nàng ngồi xuống quan sát anh.

"Em muốn hỏi anh một câu hỏi mà không tiến sâu đến một cuộc tranh luận lần nữa," nàng cẩn thận nói. "Anh sẵn sàng chờ đợi em chứ?"

Nàng tưởng nàng sẽ phải giải thích, nhưng tâm trí anh hình như không đi quá xa khỏi những suy nghĩ giống như vậy. "Ý của em là - cuối cùng- em muốn kết hôn với anh," anh cũng đáp một cách cẩn thận.

"Em chưa bao giờ nói là em không muốn."

"Anh biết, chỉ là không phải bây giờ. Nhưng em sẽ không nhìn vào bức tranh rộng hơn. Kết hôn không mang em từ chuyến du lịch của mình đến việc tạm dừng, mà thay vào đó sẽ mang cho em ai đó để chia sẻ nó, ít nhất là trong trường hợp của anh. Em thực sự nghĩ là anh yêu cầu em chấm dứt mục tiêu của em ư? Anh là chủ của một con tàu, Katey à. Anh sẽ mang em đến bất cứ đâu mà em muốn đến."

Anh đã nhượng bộ tất cả. Gần như khiến nàng khóc, nàng đột nhiên ngập tràn bởi sự xúc động. Nhưng anh không nhận thấy một trở ngại mà không thể phớt lờ.

"Kết hôn có nghĩa là những đứa trẻ, và những đứa trẻ cần sự ổn định. Chúng không cần bị kéo vòng quanh thế giới trên một con tàu. Và em không sẵn sàng để từ bỏ những chuyến du lịch của mình khi em vừa mới bắt đầu chúng, để bắt đầu một gia đình sớm hơn em đã lên kế hoạch."

"Chị dâu anh Amy đã xoay sở để chăm sóc gia đình của chị ấy đủ tốt trên tàu của anh trai anh. Họ đã ra khơi cùng với những cô bảo mẫu và gia sư của những đứa trẻ."

"Điều đó tuyệt đối với cô ấy, bởi cô ấy không bận tâm, nhưng em chỉ đi du lịch bằng tàu bởi vì nó cần thiết để đưa em đến nơi em muốn đến. Em chắc chắn không thích biển đủ nhiều để khiến nó thành cách sống của em như anh. Quá nhiều gió, không khí quá mặn, và có một số lần khi em tưởng là em sẽ bị say sóng giống như lái xe của em, Mr. Toby, mặc dù ít nhất là điều đó đã qua nhanh chóng."

Anh cũng có một câu trả lời ngay lập tức về điều đó. "Anh sẽ sẵn sàng từ bỏ biển cả khi em là vợ anh. Thực tế, anh vừa quyết định định cư ở Anh năm nay, ít nhất điều đó là suy nghĩ của anh trước khi em bước vào cuộc đời của anh. Và em cũng có gia đình ở đây."

"Không, em không có."

"Nhưng anh tưởng - "

"Em cũng đã tưởng vậy. Nhưng họ không muốn làm điều gì với em cả, và như họ đã chối bỏ mẹ em, giờ em cũng chối bỏ họ."

"Anh rất lấy làm tiếc."

Nàng nhún vai." Em đã vượt qua được điều đó rồi."

Nàng không có, nhưng nàng không muốn nói về điều đó, nhiều hơn cả về chuyện nàng muốn nói về hôn nhân.Và lúc này họ lại đang thảo luận về nó.Và nàng đang thua trận chiến.Anh khiến nàng cân nhắc lại về những mục tiêu của mình, và điều đó khiến nàng sợ hãi.Nhưng trong khi anh có vài câu trả lời tốt đẹp về tương lai - nàng sẽ không có đến nửa ý tưởng nào sẽ định cư ở Anh một ngày nào đó - anh giờ không trả lời ngay.Bởi vì không có chuyện đó.Nếu giờ họ kết hôn, nàng sẽ có con - nếu nàng không sẵn sàng.Làm thế nào nàng có thể không có được, với một người cường tráng như Boyd?Và điều đó sẽ kết thúc chuyến du lịch của nàng.Mãi mãi. Nhưng,ôi, chúa tôi, kết hôn với anh, được biết sự đụng chạm của anh mỗi ngày thay vì từ bỏ nó sau ngày hôm nay, nàng có làm không?Nàng tự cho phép bản thân được hạnh phúc một ngày, nhưng nàng không dám để nó xảy ra lần nữa.Trừ khi nàng sẵn sàng để kết hôn với anh bây giờ. Từ bỏ thế giới vì anh?Khi mà anh thậm chí không yêu nàng?Bây giờ những cảm xúc của nàng đang la hét với nàng vì điều đó,một dấu hiệu tốt là nàng đang có vấn đề của anh.Nàng đơn giản không thể nghĩ được mạch lạc khi anh ở quá gần.

Nàng nói với anh nhiều hơn là nàng tưởng khi nàng trông thấy con tàu ở phía chân trời...

Chapter 38

"Chạy khỏi bãi biển đi, Katey, nhanh lên.Đừng tranh cãi gì cả, chỉ làm nó thôi!"

Bị kêu là không được tranh cãi không ngăn nàng khỏi làm như vậy."Nhưng anh nói là Thuyền trưởng sẽ tìm ra chúng ta mà!"

"Con tàu đó không phải là Oceanus."

"Anh làm sao có thể nói được từ khoảng cách này?"

Từ việc vui mừng vì sự giải cứu sắp xảy ra của họ, đến sự bối rối, bắt đầu của sự hoang mang, giọng nàng cao vút cao lên.

"Đó là thuyền hai cột buồm, loại yêu thích của những tên cướp biển ở vùng này."

Anh không cần nói lời nào khác.Nàng bò vào bụi rậm phía sau họ.Anh mất một lúc để lém vài ôm cát vào đồng lửa nhỏ của họ để không có nhiều khói thoát ra.Anh cũng ném vài tán cọ lên ,chúng được nhặt bên dưới những cái cây cọ gần đó nhất nên trông như thể chúng rơi từ những cái cây đó.Anh chộp lấy đôi giày và áo khoác của mình để không để lại dấu vết rõ ràng nào phía sau và lao mình vào trong bụi cây theo sao nàng.

Nàng đang nằm úp, chỉ hé nhìn lên mép bờ biển cao nhất.Con tàu hiện ra chỉ chầm chậm lái tàu vào hòn đảo.

"Họ không nhìn thấy chúng ta."Nàng đang cố để nghe chắc chắn, nhưng tiếng thì thầm của nàng bị ảnh hưởng đi.

"Giờ rất khó để nói."

"Nhưng tại sao họ lại nhìn vào hướng này khi mà họ đang lái tàu theo đường đó chứ?"

Nàng chỉ ngón tay cái về hướng con tàu đang đi, xa khỏi hòn đảo.Boyd liếc nhìn xuống nàng, bắt đầu nói điều gì đó, nhưng thay đổi ý định.Và sự ấp úng đó làm nàng lo lắng nhiều hơn bất cứ điều gì mà anh có thể nói.

"Gì cơ?"Nàng hỏi.

"Không có gì.Em đã đúng."

"Không phải vậy,"nàng nói, giọng nàng giờ nghe hoàn toàn hoảng sợ."Và hãy nói cho em, tại sao em không đúng?"

Anh thở dài." Những tên cướp biển Barbary không chỉ săn đuổi những tàu buôn với những hàng hóa không mất tiền.Chúng cũng làm nhiệm vụ cung cấp cho những vị vua Thổ Nhĩ Kỳ ở phía Đông của vùng biển này nô lệ.Thậm chí những con tàu lớn của chúng cũng được chèo bởi những nô lệ.Tìm thấy một vài người trên bãi biển hoang vu, không có bất cứ ngôi nhà nào ở nào gần đó, dễ dàng bị bắt bởi chúng chỉ cần yêu cầu một lệnh dừng tàu ngắn trong khi chúng gửi một nhóm thủy thủ nhỏ trong những chiếc thuyền nhỏ lên."

"Những nô lệ ư? Anh biết đấy, em chỉ nói đùa về một hậu cung.Em sẽ không thích thấy mình ở trong một hậu cung đâu.Thật đấy."

"Anh biết."Anh cầm lấy tay nàng và kéo nàng đứng lên."Đi thôi.Anh cần tìm nơi nào đó để dấu

em trong khi anh chăm sóc việc này."

"Trong khi anh gì cơ?" nàng rít lên.

Nàng liếc nhìn ra phía sau mình để thấy điều mà anh đang nói. Con tàu hai cột buồm đang quạt vào - hướng hòn đảo.

"Có lẽ họ chỉ quên điều gì đó từ bất cứ nơi nào họ đến và đang quay trở lại - "

"Ngừng việc bực bội lại, Katey. Anh sẽ không để bất điều gì xảy ra với em, Anh hứa."

Điều đó nghe vững tin như anh muốn, nhưng anh không tính được hình ảnh tượng tượng mạnh mẽ của nàng. Nàng bực bội ư? Nàng đang nói lấp trong một lúc.

"Có điều gì cần chăm sóc chứ? Chúng cập bờ, chúng tìm kiếm xung quanh, chúng không tìm thấy gì, chúng bỏ đi."

"Đó là một ý kiến," anh đồng ý. "Và miễn là chúng không dờn khỏi bãi biển, sau cùng đó là điều tốt. Nhưng nếu chúng tiến vào đất liền tìm kiếm chúng ta - hãy chỉ nói là anh thích đắm đầu vào rắc rối trước khi rắc rối tìm đến anh."

"Anh sẽ chiến đấu với chúng ư? Bằng cái gì?" nàng hỏi. "Anh không có một thứ vũ khí nào cả."

Anh nhặt một cành cây chắc khỏe lên khi anh kéo lên nàng theo sau anh. Nó thực sự trông giống một cái gậy uốn cong. "Giờ anh có rồi."

Ồ, chắc chắn rồi, anh sẽ chiến đấu với những tên cướp biển khát máu và không có chút tính người bằng một cây gậy ư? Nhưng cuối cùng nàng nhận ra là nàng không muốn anh đương đầu với bất cứ tên cướp biển nào, thậm chí nếu anh có một thứ vũ khí tuyệt vời để làm điều đó. Nàng đơn giản không thể chịu đựng được việc nghĩa anh bị đau.

"Hãy chỉ cần hướng về một phía khác của hòn đảo," nàng gợi ý.

Anh dừng lại để nắm lấy vai nàng. "Một trong số chúng ta phải ở gần bờ biển đó, và đó không phải là em. Nếu thuyền trưởng Tyrus đến khoảng đó và trông thấy những tên cướp biển thả neo ở đây mà không có dấu hiệu nào của chúng ta, ông ấy sẽ lái thuyền đi và tiếp tục tìm kiếm chúng ta ở một nơi nào đó khác. Nên nếu chúng bỏ thời gian quá lâu để tìm kiếm chúng ta, anh sẽ xóa sổ cái nhóm cướp biển đó, và tiếp theo nếu chúng gửi một chiếc xuống khác. Hy vọng là chúng sẽ không bỏ nhiều thời gian và sẽ ra đi."

"Những tên cướp biển sẽ đuổi theo tàu Oceanus nếu con tàu xuất hiện trước khi chúng bỏ đi không?"

"Chỉ khi chúng rất, rất ngu ngốc. Những con tàu Skylar được trang bị đầy đủ vũ khí như một dự phòng. Chẳng phải chúng ta đã thảo luận về chủ đề này rồi sao?"

Nàng ngờ ngợ nhớ lại vài điều anh nói lúc này. Anh tiếp tục kéo nàng theo cho đến khi họ chạy qua nhiều nhiều con đường. Nàng kìm bản thân mình lại khỏi bật khóc bởi vì nàng đang bước chân trần trên những lá thông. Những cây thông cao, những cây cối, bụi rậm khác phát triển to lớn hơn là nàng từng biết, và những cây nho miền nhiệt đới lan rộng trong số tất cả những loại cây - giờ chúng dẹt thành một thảm màu xanh dày đặc. Và không nghi ngờ gì là không ai muốn trú ẩn trên cái bờ biển đó khi mà rõ ràng mảnh đất không nhìn thấy bất cứ chỗ nào.

"Hãy ở sau những bụi cây đó, ngồi xuống, và ở nguyên tại chỗ cho đến khi anh quay trở lại. Nếu em có khả năng giữ im lặng, giờ là lúc chứng tỏ điều đó," anh thêm vào với một cái nháy mắt.

Anh để nàng lại ngay lập tức sau khi nói điều đó. Điều đó lấy của nàng khoảng 5 phút để sự khó chịu cuối cùng cũng hết. Ngụ ý nàng là một người hay nói huyền thuyên hơn cả là bất lịch sự, và nàng thăm cầu nhàu hơn 10 phút khác về điều đó, tất cả những điều đó khiến tâm trí nàng rời khỏi những tên cướp biển một chút. Anh làm điều đó là cố ý ư? Nàng ngờ vực điều đó.

Nhưng sau đó một chú chim nhỏ kêu rít lên gần đó, khiến nàng giật nảy người và tìm kiếm dấu hiệu của những con thú hoang. Điều nàng thực sự nhìn thấy là Boyd gần như để nàng lại để đi nhận lấy cái chết. Không có một con dao dài hay một công cụ nào khác để dẹp đi những bụi cây rậm rạp phía sau mình, nàng không có chỗ nào để chạy nếu nàng cần, trừ quay trở lại bờ biển, nơi những tên cướp biển chắc chắn giờ vẫn còn ở. Đã mất bao lâu rồi? Boyd đang làm điều gì đó ngốc nghếch, nàng chắc chắn, và để bản thân anh bị bắt hoặc là bị giết. Và sau đó chúng sẽ đi tìm nàng.

Với suy nghĩ sợ hãi đó, Katey bò và hướng trở lại phía bờ biển, nhưng nàng không quay trở lại đúng nơi cắm trại của họ. Ngay khi nàng tìm thấy một lối thoát trên đường để bỏ đi, nàng đi theo đường đó và đi xa khỏi hướng đó với vài cách.

May mắn, nàng không lao vào một đường chết khác. Những tán lá không dày hơn ở bờ biển. Nàng cũng nhặt tất cả đá mà nàng có thể tìm được dọc trên đường lên, kéo đường viền cái áo ngủ của mình xuống thấp hơn tạo thành một chiếc túi để đựng chúng bên trong. Nàng không hoàn toàn không được bảo vệ.

Khi nàng đi đủ xa mép bờ biển, nàng đi một cách chậm chậm trở lại bờ biển để nàng có thể ít nhất là trông thấy con tàu cướp biển đang làm gì. Có lẽ nó đã rời đi! Nàng có thể hi vọng thế.

Nhưng con tàu vẫn ở đó, thả neo khá gần. Gần hơn một chút và nó sẽ mắc cạn. Và một con xuồng nhỏ giờ đang chèo nhanh về phía bãi biển. Mất bao lâu để chúng đến bờ biển!?

Bãi biển không phải là một đường thẳng tắp, nó hơi uốn lượn, không đủ để gọi là vững hay vịnh, chỗ cắm trại của họ ở giữa khúc cong đó. Nàng ở đủ xa để nàng không phải ngóc đầu lên để thấy nơi ngọn lửa cắm trại đã được dấu. Có một chiếc xuồng nhỏ đậu ở đó, trống không, vậy là chiếc thuyền đang chèo không phải là chiếc đầu tiên? Vậy thì những người đàn ông ở trên chiếc xuồng đó ở đâu? Không có ai ở trên bãi biển ngay lúc này, bãi biển hoàn toàn trống không ở phía bên chiếc xuồng đậu. Và Boyd ở đâu?

Những điều nàng nên làm là tiếp tục di chuyển theo hướng ngược lại, nhưng nỗi sợ hãi đến với nàng hoàn toàn là cho Boyd. Nàng phải biết rằng anh đã hoàn toàn đúng. Và cho đến khi nàng thấy điều đó bằng chính mắt của mình, nàng sẽ không đi bất cứ đâu trừ để đi tìm anh.

Cúi mình xuống và giữ một nắm tay quanh cái bao ứng biến có những viên đá vẫn còn được gói lại trong đường viền áo ngủ của nàng, nàng chạy từ cây này sang bụi cây khác, ẩn trốn, những tiến nhanh trở lại hướng chỗ cắm trại của họ. Khi nàng đi được nửa đường đến đó, nàng vấp chân ngang qua một con xuồng khác!

Chiếc này đã kéo theo cả một đường cát dài lên và lách bên dưới bụi cây nàng dừng lại để cúi người xuống, hay nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy nó. Một cành cây rậm lá to, gãy nằm trên chiếc xuồng, như thể là một sự cố gắng để che dấu nó. Tại sao? Và có bao nhiêu chiếc xuồng mà những tên cướp biển đó đã gửi đến? Hiện giờ có 3 chiếc. Chúng thực sự có một đội thủy thủ lớn? Hoặc có lẽ chỉ là hai người một ở mỗi chiếc xuồng. Khả năng đó tốt hơn nhiều. Và Boyd có thể có khả năng giải quyết dễ dàng hai người một lúc.

Một chút nỗi sợ hãi rời khỏi nàng, mặc dù không để nàng bình tâm. Nhưng ánh mắt nàng bắt được một dấu hiệu ngay bên bụi cây bên cạnh. Một bức thư được viết trên giấy trắng trên mép của một trong hai chiếc ván gỗ trên chiếc xuồng được dùng để ngồi là một dấu hiệu. Cúi mình lên ngay bên cạnh chiếc xuồng, nàng không gặp khó khăn gì khi lấy nó ra. Oceanus.

Nàng nhìn chằm chằm. Và nhìn chằm chằm. Nàng sẽ giết chết anh. Sự liên quan không thể tin được! Không, nàng sẽ không tiến đến suy nghĩ đó. Không phải giờ. Nàng cảm thấy hơi nóng phủ

lên nàng.Hơi nóng tức giận.Nàng nén nó xuống, hít một hơi dài.Nhưng nàng sẽ giết chết anh.Sau đó.Nếu những tên cướp biển chưa làm điều đó.

Chapter 39

Katey tìm thấy Boyd. Anh vẫn còn sống. Nàng không chắc liệu rằng những tên cướp biển nằm ở dưới chân anh vẫn còn thở không, nhưng Boyd trông ổn. Tiếng những người đàn ông đánh nhau đã dẫn nàng đi đúng hướng, nếu quang cảnh phía trên bãi biển không đủ rõ ràng để cho phép nàng nhìn từ khoảng cách này.

Những tên cướp biển có vũ khí. Nàng có thể thấy những khẩu súng lục và những con dao dài cài ở thắt lưng chúng. Một trong những tên đó thậm chí vẫn nằm dưới chân anh có một khẩu súng lục trong tay hắn, nhưng hắn giữ nó như thể hắn sẽ sử dụng nó như là một cây gậy hơn là bắn nó.

Chúng đang cố khuất phục Boyd mà không làm anh đau, nàng nhận ra điều đó! Anh hẳn đại diện cho hàng hóa mà chúng có thể bán sau đó, đó chắc chắn là lí do chúng đi lên bờ. Ngoài ra, chúng không quan tâm nếu chúng có bị thương trong quá trình đó.

Hồn hển, hoàn toàn choáng váng, Katey không thể dời mắt khỏi Boyd. Anh đang giáng đòn một cách dữ dội vào một trong những tên vẫn còn đứng, không bằng chiếc gậy ứng biến của anh, ngoại trừ những nắm đấm của anh. Anh giữ tên cướp biển bằng một tay và đấm vào mặt hắn bằng tay kia. Tên thứ hai đến quá gần và Boyd chỉ là đánh hắn ra xa. Điều đó không giống như thể là anh đồ mồ hôi, mặc dù nàng không thực sự ở đủ gần để nói. Nhưng anh thậm chí nhìn không cả thở hển hển từ sự cố gắng của anh!

Tên thứ ba kéo một trong những tên cướp biển bị hạ gục ra khỏi đường. Tất cả ba tên cướp biển không thể ở đủ gần Boyd với thân hình những người bạn của chúng đang bừa bộn trên mặt đất dưới chân anh. Và anh không di chuyển khỏi vị trí đó, điều đó mang cho anh lợi thế của mình.

Tên cướp biển thứ tư ngã xuống. Tên tên cuối cùng hẳn là đã nhận ra rằng chúng không thể sử dụng điều gì trong kế hoạch cẩn thận của chúng. Chúng vẫn không hướng những khẩu súng lục của chúng vào Boyd, nhưng một tên đang ra lệnh, cả hai đều cùng nhắm vào anh. Điều đó làm hắn ngã xuống, và cả ba người tên giờ đang nằm dài trên mặt đất.

Katey bắt đầu di chuyển đến gần hơn. Nhưng sự hoạt động mới trên bãi biển thay vào đó lấy được sự chú ý của nàng. Một chiếc xuồng khác đã cập bờ! Nhiều hơn sáu gã đàn ông đang nhảy khỏi chiếc xuồng. Ngay khi chúng đến một nơi xa hơn bờ biển một chút, chúng sẽ thấy điều đang diễn ra ở phía bên kia của bờ biển – và tham gia vào cuộc ẩu đả. Boyd sẽ có đủ khả năng để kiểm soát được nhiều hơn 6 tên. Anh đang mệt lử. Nhưng ngay cả khi anh không mệt, lũ cướp biển mới này sẽ làm anh ngạc nhiên trong khi anh vẫn bị vật xuống đất bởi hai tên khác.

Nàng không chịu được ý nghĩ đó. Bước ra ngoài bãi biển để lôi kéo sự chú ý của những tên mới đến về hướng của nàng, nàng giả vờ bị chúng làm cho ngạc nhiên. Một trong số chúng nhìn nàng và thúc khủy tay vào tên bên cạnh. Hắn cũng nói điều gì đó khiến tất cả bọn chúng quay lại để nhìn nàng. Trong một chốc, tất cả 6 tên đều đang hướng về phía nàng. Chúng thậm chí

không gửi một trong số bọn chúng để đi tìm những tên đến đầu tiên.Hình như, nàng là một điều thú vị hơn.

Nàng hét lên một tiếng, một tiếng hét lớn, điều đó ít nhất không giả dối.Nàng hi vọng Boyd nghe thấy tiếng nàng, hoặc khả năng nàng tự để lộ mình sẽ thực sự ngu ngốc.Nàng không tưởng tượng được là nàng có thể ngăn việc bị bắt giữ trong bao lâu, nhưng nàng cũng không muốn bị sử dụng như một món đồ trao đổi để chúng bắt được anh.Nên nàng không thể chạy quá xa hoặc là Boyd sẽ không có đủ khả năng bắt kịp để giúp đỡ nàng.Vậy nên nàng không thể để những tên cướp biển có nàng trong tầm với, hoặc là sẽ mất tất cả.

Nàng nhớ đến những hòn đá của mình chỉ bởi vì chiếc túi ứng biến của nàng đập vào đầu gối nàng khi nàng nhảy ra khỏi cát.Nàng dừng lại một lát để nói lỏng nút thắt mà nàng đã buộc cái túi và mở một cái khe nhỏ để nàng có thể luồn tay vào trong.Khi chắc chắn là nàng không tình cờ gặp bất cứ điều gì ở phía sau nàng trước tiên, nàng quay lại để ngó những tên cướp biển chỉ đủ thời gian để thấy rằng chúng đang gia tăng tốc độ hơn để đến gần nàng.Quá gần.Nếu chúng quyết định tấn công nàng bằng một nhóm như hai nhóm kia đã làm với Boyd...

Nàng ném một hòn đá về phía chúng.Chúng dừng lại và cười nàng khi viên đá rơi xuống phía trước cách chúng vài feet. Chầm chậm lùi lại phía sau, nàng ném một viên đá khác, lần này khó khăn hơn.Chúng lại cười lớn khi nó vượt ra phía sau chúng, không trúng ai.Điều gì khiến nàng nghĩ ném những viên đá là một vũ khí tốt khi mà nàng không biết làm thế nào để nhắm trúng mục tiêu chứ?Tất cả những điều mà nàng làm đang mua vui cho chúng!Nhưng một lúc sau nàng nhận ra những viên đá của nàng là một thứ vũ khí tốt hơn là nàng tưởng, bởi vì chúng đã làm chính xác điều mà nàng muốn, giữ sự chú ý của những tên cướp biển về phía nàng đủ để cho Boyd chuẩn bị.

Giờ nhìn thấy anh đang chạy lên từ phía sau chúng, cây gậy to anh cầm trong tay trông giống cành cây , nàng khiến những tên cướp biển bị sao nhãng với một vài hòn đá.Và Boyd đã ngay lập tức “làm việc” với chúng hầu như không ngơi nghỉ.Anh vung cây gậy của mình từ bên này, đến bên kia.Hai tên ngã xuống.Một tên trong số chúng cử động,chưa bất tỉnh.Một cú đâm nhanh vào mặt hấn ta và hấn không cử động nữa.

4 tên còn lại quay về hướng phát ra tiếng ồn.Ba tên tấn công Boyd ngay lập tức.Anh bước sang một bên và vung cái gậy của mình thành một hình vòng cung để tóm được một lúc hai tên khác.Điều đó không hạ được cả hai tên, nhưng một tên đã hét lên và để tay nên cái tai bị đánh.Hấn bị bất động tạm thời bởi cơn đau.

Tên cướp biển cuối cùng không di chuyển.Thay vào đó hấn lôi ra một khẩu súng lục dài khỏi thắt lưng.Nhưng hấn quay lưng về phía Katey.Điều hấn đang làm với khẩu súng đó nàng không biết và không muốn tìm ra, đặc biệt là khi hấn có thể quyết định rằng một nô lên, là nàng, đủ tốt và Boyd quá nhiều rắc rối làm bực mình.

Thậm chí không suy nghĩ về điều đó, nàng cầm lấy những hòn đá cuối cùng mà nàng giữ, để những viên khác trượt xuống đất để nàng có thể cầm một hòn đá lớn bằng cả hai tay, và, tiến đến từ phía sau tên cướp biển, ném phịch nó vào đằng sau đầu hấn.Hấn ngã xuống đất.Nàng nhìn chằm chằm xuống một cách đầy nghi ngờ rằng nàng đã hạ được hấn.

Liếc nhìn ra phía sau, nàng thấy rằng Boyd gần như chưa kết thúc.Anh đang có một trận ẩu đả với hai tên cướp biển.Anh hấn phải đã tước hết vũ khí của chúng trong trận đánh.Chúng không còn vũ khí của mình nữa, và anh đang thắng.Gương mặt chúng đầy máu me, còn anh thì không.Một tên khác vẫn đang giữ lấy tai của mình và hét lên điều gì đó bằng tiếng nước ngoài,

chắc chắn là câu chữ thề.Nhưng hắn cũng tìm thấy súng của mình ở thắt lưng, và hắn chắc chắn nhìn đủ tức giận để sử dụng nó.

Katey lạnh cứng vì sợ.Thật khó khăn thậm chí là nghĩ đến, nàng đột nhiên rất sợ - cho Boyd.Nàng bắt đầu la lên cảnh báo cho anh, nhưng nhận ra là anh không thể nghe thấy nàng bởi sự nỗ lực của anh, và làm anh sao lãng lúc này có thể là điều tồi tệ nhất mà nàng có thể làm, khi mà hai tên cướp biển mà anh đang chiến đấu vạ vỡ như anh.Nên nàng nâng một hòn đá nặng mà nàng vẫn còn cầm trong tay lên, nhưng nhớ đến khả năng ngắm đích tệ hại của mình.Một tia sáng lóe lên, ánh mắt trời chiếu vào kim loại, khiến nàng nhìn xuống, và nàng lao đến chỗ khẩu súng mà tên cướp biển bất tỉnh đã đánh rơi trước khi hắn ta bị đánh ngã xuống đất.

Nàng không bỏ lỡ cơ hội chĩa nó vào tên cướp biển giận dữ để bắt hắn bỏ vũ khí của mình xuống, thứ mà hắn cầm ở trong tay.Hắn vẫn chưa nổ súng, ngoại trừ chắc chắn bởi vì hắn không ngắm một cách rõ ràng vào Boyd, với mục tiêu của hắn.Và hắn không nhìn nàng và không chú ý là nàng cũng được vũ trang.Thính giác của hắn lúc này có lẽ cũng đã bị giảm, bởi nàng cũng không tin là đang nhắm bắn vào hắn.Nhưng hắn đã nghe thấy một tiếng bốp cò, nàng chắc chắn vậy, nên nàng đơn giản là làm điều đó,bắn một phát súng vô hại.

Giờ nàng chắc chắn đã có được sự chú ý của hắn, và của tất cả những người khác.Nàng gần như nẩy người lên từ vụ nổ.Khẩu súng cổ lỗ sĩ đáng nguyên rủa, lòng súng quá dài và quá nặng đối với nàng.Và nàng cũng như những người khác biết rằng nó chỉ bắn được một phát.Nhưng một lần nữa, hành động của nàng đã đưa Boyd đến chỗ ít nguy hiểm hơn.Anh chỉ dừng lại một giây từ phát súng của nàng.Và bởi vì nàng đang đối mặt với tên cướp biển giận dữ, Boyd cũng cho hắn vài sự chú ý, tấn công thẳng vào khẩu súng vẫn còn ở trên tay hắn.Giờ với khẩu súng trên tay mình, anh phang mạnh nó vào tai bên kia của tên cướp biển.Ngay lúc đó hắn ngã xuống.Sau đó Boyd lấy đầu đập vào mặt tên cuối cùng.Tất cả bọn chúng đều bất động!Nàng chia sẻ với Boyd sự run rẩy của thanh công.Thực sự là anh trông mệt mỏi.Nhưng nàng rất kích động bởi chiến thắng của anh, nàng gần như nhảy cẫng lên sung sướng – cho đến khi nàng nhớ đến chiếc xuồng thả neo gần đó.

“Chúng sẽ gửi đến nhiều hơn?” nàng hỏi anh khi anh cúi xuống, chống tay lên đầu gối, để nghỉ ngơi một chút.

Anh liếc nhìn lên nàng nói,”Chắc chắn rồi.Nên hãy thu nhặt những khẩu súng ở đây trong khi anh trói chúng lại với nhau.Anh nghĩ anh sẽ bắn bất cứ tên nào khác xuất hiện.”

Nàng để ý thấy anh không nói một từ nào về sự có mặt của nàng, rằng nàng đã không ở nơi mà anh nói nàng phải ở.Để giữ cho anh khỏi nhận ra rằng nàng đã không tuân theo những chỉ dẫn của anh, nàng hỏi,”Anh sẽ trói chúng lại bằng cái gì?”

“Anh đã bên vài sợi dây thừng trong khi chờ chiếc xuồng đầu tiên cập bến.Lá cọ, tươi và khô, khá chắc chắn nếu khéo léo một chút, và buộc lại với nhau dễ dàng.Mặc dù anh sẽ cần nhiều hơn nữa.Anh không tính được có bao nhiêu tên cướp biển sẽ lên bờ.”

“Dây leo được không?” nàng đánh bạo hỏi.”Chúng ở khắp nơi.”

“Quá trơn, và chúng có thể cắn nó ở chỗ nối, nên những sợi dây leo không đáng tin cậy.Ngoài ra, anh chỉ cần đảm bảo là nếu có bất cứ tên nào tỉnh lại, chúng không trở thành vấn đề nào lớn hơn nữa.Anh không muốn giết chúng ngay.Chúng chắc chắn là mắc tội cướp biển, nhưng chúng không làm điều gì khác hơn thế.Thuyền trưởng của chúng sẽ chỉ cần thay thế chúng và tiếp tục công việc như thường.”

Anh nghe đầy phần nộ khi anh nói điều đó, nhưng sau đó anh nhanh chóng đi khỏi để quan tâm đến công việc buộc dây.Nàng nhìn chăm chăm vào nơi anh đang hướng đến, nơi anh đã để những cơ thể bị trói lại thành một bó.

Anh làm việc mau lẹ.Anh đã buộc 12 tên vào với nhau trước khi có nhiều tên khác đến.Không, thực sự vậy, nàng phải giúp anh hoàn thành điều đó nhanh hơn.Nên nàng thu thập những khẩu súng như anh nói, và nàng chạy nhanh nhất có thể trên những lá thông hình nón và hình kim để tham gia cùng với anh.Anh đã buộc 3 tên lại và đang gỡ những chiếc lá khỏi tán lá cọ khác.Nàng đổ những khẩu súng lên đồng anh đã thu thập được từ tốp thủy thủ đầu tiên và bắt đầu giúp anh gỡ những tán lá.Anh buộc chúng vào với nhau một cách chắc chắn.

Well, anh là một thủy thủ.Anh biết làm điều đó.Và ngay khi anh hướng trở lại đám thủy thủ thứ hai anh có nhiều hơn 6 sợi dây thừng làm ứng biến trong tay.

Nàng đi theo anh.Anh không phản đối.Nhưng khi nàng bắt đầu giúp anh trói những tên cướp biển lại, anh bảo nàng quan sát con tàu thay vào đó.Hình dung rằng anh không tin nàng buộc được một cái nút tử tế.

Nhưng anh chỉ trói cổ tay ra sau lưng, nên anh cũng hoàn thành khi nàng buộc phải nói, “chúng đang hạ một chiếc xuống nhỏ khác xuống nước.”

Nàng nghe thấy tiếng thở dài của Boyd đằng sau lưng mình.Anh giờ chắc cực kì kiệt sức.Chúa tôi, anh đã đánh nhau với 12 tên cướp biển và đã chiến thắng! Giả dụ, chúng đang cố gắng bắt anh nhưng không gây bất cứ tổn hại thật sự nào cho anh, nhưng tuy nhiên, anh đó là sự cố gắng của anh để hạ chúng, và anh làm điều đó trông thật dễ dàng làm sao!Nàng có thể đã giúp một chút khi làm sao nhãng chúng, nhưng những cơ bắp và kĩ năng của anh mới là cái thực sự nguy hiểm.Giờ anh thậm chí còn đối mặt với nhiều lần đổ bộ hơn.

Liếc nhìn anh một cái thấy rằng anh không ngừng điều mà anh đang làm.Cũng không vội vàng hoàn thành nó.Anh bỏ thời gian để đảm bảo là sợi dây chắc chắn.

Nhìn lại hướng con tàu, đôi mắt nàng mở rộng ra và nàng vui mừng nói,”Chúng có lẽ đã thay đổi ý định.”

“Ý em là gì?” Anh đứng lên để tự mình nhìn.

Chiếc xuồng nhỏ đã hạ xuống mặt nước và chất đầy những tên đàn ông không lên bờ;; thực tế là, những tên đó đang chèo nhanh quay trở lại thuyền.Một lúc sau Katey và Boyd thấy được là tại sao.Một con tàu khác xuất hiện trong tầm mắt.

Chapter 40

Tàu Oceanus tiến lại gần trong tầm nhìn. Katey không thể nhận ra nó từ một khoảng cách như thế này, thậm chí có thể nói một cách rõ ràng rằng nó có 3 cột buồm nhưng Boyd không có vấn đề gì với chuyện con tàu đang tiến về phía họ. Với sự giải thoát vừa diễn ra và mối nguy hiểm đã biến mất – chiếc tàu cướp biển đã lái đi vội vã một cách hèn nhát – Nàng ngồi xuống bãi biển để chờ đợi.

Boyd dành thời gian để làm nhiều dây thừng hơn và trói chặt những tên cướp biển lại. Anh giải thích rằng anh không muốn chúng thoát ra được quá sớm, nhưng anh cũng không muốn chúng không bao giờ cởi được.

“Nếu thuyền trưởng của chúng không quay trở lại sau đó để tìm chúng, chúng sẽ không gặp vấn đề khi nhai dây cho nhau bằng răng của mình. Nhưng hẳn ta chắc chắn sẽ quay trở lại trước khi trời tối, đặc biệt là bởi vì hẳn ta đã nhận thấy rằng tàu Oceanus sẽ không đuổi theo.”

“Anh quá tử tế với những tên này khi mà chúng muốn biến anh thành nô lệ.”

“Em nghĩ vậy ư? Có một kho chứa vũ khí ở đây, anh cho rằng anh có thể giết chết chúng.”

Anh chỉ đang đùa. Nếu anh có bất cứ ý định nào để làm điều đó, anh đã làm nó trước khi anh bắt đầu trói chúng lại. Nhưng những tên cướp biển mà anh đã rất khoan dung đã cho nàng một vài vết sẹo ngày hôm nay, nên nàng lăm lăm với anh, “Em không thấy là vì sao chúng ta không mang chúng đi cùng với chúng ta và giao chúng cho cơ quan có thẩm quyền.”

“Cơ quan có thẩm quyền nào sẽ làm điều đó?” anh hỏi ngược lại, rõ ràng đang cố gắng không cười sự thiếu hiểu biết rành rành của nàng. “Họ không biết đồng đảng của chúng cư ngụ ở đâu, và có nhiều quốc gia khác nhau dọc bờ biển này. Chúng có thể là những tên cướp biển với sự đồng ý từ đất nước của chúng được hoạt động ở vùng biển này, trong trường hợp đó những nhà chức trách đó sẽ chỉ cười lớn và để chúng đi với một cái vỗ nhẹ vào tay. Và Anh không thích bị cười nhạo. Những tên cướp biển Biển Barbary, kết thúc phía sau những trấn song sắt, không thường xảy ra ở phía Bắc xa xôi này. Chúng đơn giản thích những tàu buôn lớn không trang bị vũ khí, bởi vì chiến lược của chúng là tháo chạy một cách nhanh chóng, đánh gục nhanh và thu được chiến lợi phẩm dễ dàng.”

Khi anh hoàn thành xong bài nói của mình, anh ngồi xuống bên cạnh nàng trên cát, đôi vai họ chạm vào nhau. Nhớ về điều nàng đã phát hiện ra bị dấu trong bụi cây xa xa bên dưới bãi biển, nàng lùi xa khỏi anh. Anh không chú ý đến điều đó, có lẽ không chú ý bởi vì anh đang nhìn chăm chú vào con tàu của mình, nó giờ đã đủ gần để thả neo.

“Em sẵn sàng rời đi chưa? Chúng ta có thể dùng một trong những con xuồng để chèo đến con tàu.” Anh ra hiệu về phía hai con xuồng cướp biển trên bãi biển phía trước mặt họ.

“Tại sao lại là một trong số chúng? Tại sao không phải là con xuồng mà anh từng dùng để đưa chúng ta đến đây?”

Nàng giờ đang nhìn chăm chăm vào anh. Đó là một sự nao núng? Không, anh có một lương tâm

tội lỗi để nao núng. Nhưng sự im lặng dâng lên dày đặc đủ để cắt được. Lời nói của nàng sắc như dao. "Anh sẽ bỏ nó ở đây, phải không? Một cái giá cho vụ kinh doanh, hay trong trường hợp này, cái giá có thể hi sinh của sự quỵến rũ?"

"Anh có thể giải thích," anh cuối cùng đã nhận ra.

"Dĩ nhiên là anh có thể. Nhưng điều đó sẽ giúp được gì chứ?"

"Từ âm thanh giọng nói của em, chắc chắn là không," anh nói với một tiếng thở dài.

Nàng đứng lên và nhìn chằm chằm xuống anh. "Anh đã thực sự nghĩ là em sẽ không tức giận à? Không, chờ chút. Điều anh tưởng là em không bao giờ phát hiện ra chuyến đi ngắn ngủi này tất cả đều do anh sắp xếp. Chính xác là như vậy phải không?"

Anh cũng đứng dậy, tư thế của anh đột nhiên phòng thủ từ lời châm biếm của nàng. "Em không phải là người duy nhất có thể nói dối, nên đừng thậm chí nghĩ đến việc tức giận bởi vì tôi lấy một câu chuyện từ em, để sắp xếp một chút thời gian ngắn ở một mình với em với một lời nói dối."

"Nếu điều đó là tất cả những gì anh muốn vậy thì anh có thể đúng. Có lẽ vậy!" nàng thêm vào một cách gay gắt. "Nhưng anh đã làm nhiều, nhiều hơn điều đó phải không? Chúa tôi, anh thậm chí đã làm tôi ướt! Anh đã làm làm gì, nhúng tôi vào nước sau đó chúng ta ở đây chuyên gì để trông giống như anh đã bơi đưa hai chúng ta vào bờ?"

"Không, một con sóng có thể cuốn trôi mọi dấu vết của con xuống, nên điều đó không cần thiết. Mặc dù anh chắc chắn sẽ làm chính xác điều đó!"

Họ la hét vào nhau. Nàng giận dữ đến run lên. Chi tiết anh đã nấu ăn! Nàng càng ngày càng hoài nghi hơn khi mỗi thứ nảy ra với nàng. Danh sách mở ra và phơi bày, nó dài một cách khốn khiếp.

"Con cá thì sao?" nàng hỏi.

"Một món quà của thủy triều như anh đã nói."

"Còn thấu kính thuận tiện anh mang đi khắp nơi trong túi áo của anh?"

"Một lời nói dối nhỏ nếu anh được tự mình nhận định," anh đáp trả với một sự kiêu cách.

Nàng giận dữ hơn. Làm thế nào anh dám tức giận và chế nhạo chứ? Hay là phản ứng này của anh là có tội? Và anh có quá nhiều tội lỗi rồi.

"Những tên cướp biển thì sao? Anh cũng đã sắp đặt chúng, vậy nên anh có thể 'cứu tôi' và đóng vai người hùng phải không?"

"Chúng sẽ là một ý tưởng tuyệt vời, phải không?" anh đáp trả với một cái nhìn tự tự giả vờ điều đó chỉ cửa sâu thêm vào cơn giận của nàng thậm chí nhiều hơn. "Nhưng những tên cướp biển khó thuê hơn vào thời điểm bây giờ và chắc chắn không có một chút đáng tin cậy nào. Lấy làm tiếc, chúng không phải là một phần của kế hoạch."

Anh đang bỏ đi với tất cả những điều đó. Anh không chỉ ra rằng anh đã cứu nàng. Mặc dù điều đó không tạo nên một chút khác biệt nào đối với nàng lúc này.

"Hòn đảo này đúng là hoang đảo?" Nàng giờ đang bước đi trên cát phía trước anh, quá tức giận để dừng lại.

"Không phải, đây là một trong những hòn đảo lớn trong chuỗi những đảo Balearic, mặc dù ở góc này không có người định cư, nên sẽ không dễ dàng gì để gặp một trong những ngôi làng. Em sẽ ngạc nhiên về một hòn đảo lớn như thế này là – nếu em đi bộ."

"Dĩ nhiên là anh sẽ dập tắt lời gợi ý để tìm thấy nếu một chỗ ở hay một thị trấn ở gần, nếu tôi làm điều đó," nàng đoán.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Con tàu của anh đang ẩn ở phía bên kia của hòn đảo này suốt thời gian đó phải không? Vậy nên con tàu đã không đến kịp lúc. Anh chắc chắn đã nói với thuyền trưởng Tyrus chính xác khi nào đến đón chúng ta.” Nàng cảm thấy mất thể diện bởi ý nghĩa: “Chúa tôi, tất cả bọn họ đều biết chuyện này, phải không?”

“Không có,” anh nhanh chóng nói, và giờ không còn sự giận dữ nữa. “Hầu hết bọn họ nghĩ rằng chúng ta ra ngoài hẹn hò một ngày.”

“Ồ, vậy ư, vậy tôi ra ngoài hẹn hò trong bộ đồ ngủ của mình ư?!” nàng đáp một cách ngay ngắn. Nhìn xuống bộ áo ngủ của nàng, anh tái nhợt đi. Nàng nhận ra anh đã quên chi tiết đó, hay là anh chỉ không nghĩ mọi thứ chu toàn trong cái kế hoạch công phu của mình.

Nhưng trước khi nàng chỉ ra điều đó, anh nói với nàng, “Cởi bộ đồ đó ra.”

Đó là lời nói ổn nhất mà anh nói, bởi vì anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào những sợi dây lưng của mình. Một vài giây ngắn ngủi sau đó, điều họ đã làm trên đảo cùng nhau, trước khi những tên cướp biển xuất hiện, lấp đầy tâm trí nàng và khiến nàng thở dốc. Nhưng nàng quá tức giận vào đúng lúc đó để để cho những kí ức đó dẫn đường, và anh chỉ đưa cho nàng cái dây thắt lưng của mình để đeo. Anh cũng đưa cho nàng cái áo khoác của mình.

“Cái khóa dây lưng của anh quá rộng,” nàng thì thầm sau khi nhanh chóng thắt dây lưng quanh eo mình. “Nó rõ ràng thuộc về một người đàn ông.”

“Trượt cái khóa quanh lưng của em, cái áo sẽ che phủ nó. Đó, giờ nó trông giống như là em đang mặc một chiếc váy thay cho bộ đồ ngủ, mặc dù nó là một chiếc váy mỏng. Nhưng cần nhắc đến thời tiết ẩm ướt, chiếc váy mỏng là một bộ váy dễ thương bình thường ở quanh đây.”

Bộ đồ không thực sự trông giống như một chiếc váy, nhưng miễn là nàng không bị nhìn gần, thì nó sẽ ổn. Trừ khi có ai đó giúp đỡ anh ta.

“Thuyền trưởng Tyrus biết phải không?” nàng thở hổn hển, gò má đỏ ửng lên bởi xấu hổ.

Boyd gật đầu. “Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ, anh thậm chí sẽ vịn cổ tay ông ấy và kêu gọi tất cả sự yêu quý của ông ấy dành cho anh. Ông ấy đã không giúp đỡ anh trong chuyện này. Ông ấy không có khả năng giữ được bí mật. Và anh đã thuyết phục ông ấy để ông ấy cử hành hôn lễ cho chúng ta khi chúng ta trở lại con tàu, nhưng ông ấy chưa bao giờ đồng ý.”

“Điều đó không thể nào xảy ra!”

“Rõ ràng là như vậy,” Boyd đáp với một tiếng thở dài.

Sự giải thích của anh cuối cùng cũng chẳng giúp ích được gì. Nếu có thêm bất cứ lời giải thích nào, nó chỉ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi. Và giờ đây nàng đã bị làm cho xấu hổ đủ để thêm vào.

“Tôi không thể tin là tôi thậm chí đã tin vào câu chuyện bị mộng du nực cười trong một lúc. Không, thực sự thì, tôi không thể tin là anh dựng lên nó. Nếu anh nói dối, thì ít nhất hãy khiến nó nghe có vẻ hợp lý hơn đi.”

“Anh cho rằng anh nên yêu cầu những bài học trước tiên.”

Nàng thở hổn hển kinh ngạc.

Anh ngay lập tức trông hối lỗi và nói nhanh, “Anh xin lỗi.”

“Tôi không tin anh thấy có lỗi. Thực tế thì, tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa. Anh, thưa Ngài, không thể tin được! Anh đã để cho sự ham muốn này của mình che mờ đi óc phán đoán của anh nhiều lần đi quá xa. Nhưng điều này! Điều này không thể chuộc lại được nữa. Anh đã chuốc thuốc mê tôi phải không? Bằng cái gì? Và bằng cách nào?”

“Đừng ngó ngán như vậy. Bác sỹ Philips có thể cho tôi một liều thuốc ngủ đủ mạnh vào đôi lúc

tôi cần nó, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sử dụng nó. Tôi sẽ không làm điều đó với em, Katey à. Em có lời hứa của tôi.”

“Vậy thì anh đã làm thế nào để hoàn thành lời hứa này?”

“Điều này không được nên kế hoạch. Anh nghĩ đến chuyện này, chắc chắn rồi, sau đó anh đã đề nghị chúng ta lên bờ cùng nhau và em cự tuyệt một cách thẳng thừng. Nhưng không có cách nào để đưa em lên bờ mà không làm em thức dậy, nên anh từ bỏ ý định – cho đến khi em uống quá nhiều rượu vang vào tối hôm qua và em thậm chí không nhớ là vất chân khi ra khỏi cabin của ông Tyrus. Hãy thừa nhận điều đó. Em không nhớ phải không?”

Nàng không nhớ, nhưng nàng vẫn không tin anh. Gò má anh trở nên đỏ hơn khi đề cập đến thuốc ngủ. “Tôi không nhớ, đúng như anh nói, nếu anh có bỏ thuốc ngủ vào ly của tôi thì sao?” nàng nói một cách gay gắt.

“Chết tiệt, điều đó dễ dàng hơn và ít gây căng thẳng thần kinh hơn đối với tôi nếu tôi đã làm, nhưng tôi đã không làm điều đó!”

“Anh nói dối!”

“Em có nghe tôi không?”

“Anh có đáng có được sự lịch sự đó không?”

“Em yêu cầu một lời giải thích. Bắt quả tang được mọi thứ, tại sao tôi phải lo lắng đến bất cứ điều gì ngoại trừ sự thực vào lúc này cơ chứ? Lúc này hãy chăm chú lắng nghe tôi nói. Tôi đã không phục thuốc em! Tôi cũng không rót rượu cho em, đó là em. Tôi thậm chí không ngồi cạnh em. Tôi đã thúc khủy tay vào người ông Tyrus để yêu cầu nhiều rượu hơn khi tôi thấy rằng em đã đổ chai rượu vào đĩa của em. Tôi không gần như đã chuốc rượu mình, nên tôi nhận thấy một cơ hội hiếm có khi nó đến. Và em thậm chí đã uống hết một tư chai rượu khác trước khi em bỏ đi để tìm giường ngủ của mình. Không phải là một đêm tốt lành, nếu em nhớ. Em đã say bí tỉ.”

Bởi vì nàng không thể phủ nhận điều đó, và nàng nhớ đã tự chuốc rượu bản thân với vài li rượu vang, nàng đã không ngay lập tức gọi anh là một kẻ nói dối lần nữa và thay vào đó lại giễu cợt, “Thần kinh anh có vấn đề gì à? Anh sẽ không làm điều đó nếu anh nghĩ tôi sẽ tỉnh dậy.”

“Đó là một cơ hội và tôi sẽ nắm bắt lấy nó. Nếu em thức dậy, tôi biết sẽ mất vài ngày để em nguôi cơn giận của mình – “

“Có thể mất vài năm – không, nhiều chục năm ấy chứ!”

“Đó là lý do vì sao tôi đã rất vui mừng vì em đã không tỉnh dậy. Tôi chắc chắn là em sẽ tỉnh dậy khi những đợt sóng xô vào chúng ta, nhưng em cũng đã không tỉnh dậy. Tất cả những gì em đã làm là xích vào lòng tôi gần hơn.”

Nàng ửng hồng vì xấu hổ khi nghe điều đó. Nàng không chịu trách nhiệm về những điều mình làm khi nàng trong giấc ngủ của mình.

Để đưa anh quay trở lại sự phòng ngự của mình nàng nói, “Nếu anh không nói dối, tại sao anh lại đỏ mặt khi đề cập đến thuốc ngủ vậy?”

“Không phải vì lý do mà em tưởng đâu.”

Màu hồng lại nhuộm đỏ trên gò má anh. Lông mày của nàng cau lại nghi ngờ, cũng là vì sự tò mò nữa. “Tại sao anh lại đỏ mặt vậy?”

“Không có chuyện gì cả,” anh nói, trông thậm chí còn lúng túng hơn.

“Tại sao?”

“Điều đó thực sự không quan trọng – “

“Nó quan trọng đối với tôi. Tôi muốn biết vì sao anh nhìn và nghe đầy tội lỗi.”

“Đó là bởi vì tôi bị say sóng.Đó, em hài lòng chưa? Đó là điều thậm chí đến gia đình tôi cũng không biết, Katey à. Đó là lý do tôi không phải là thuyền trưởng trên chính con tàu của mình. Nó ảnh hưởng đến tôi 4 ngày khi con tàu nhổ neo. Đó là lý do em không nhìn thấy tôi trong 4 ngày sau đó khi chúng ta ra khơi.”

“4 ngày ư? Luôn luôn giống như vậy ư? Anh thực sự nghĩa là tôi tin điều đó ư?Hãy nói sự thật ngay bây giờ.”

“Đó là sự thực. Và đó là lý do tôi đã tuyệt vọng đủ để làm chuyện này.”

Từ tuyệt vọng khiến nàng nhớ đến sự ham muốn của anh.Nàng cứ tưởng anh mạo hiểm cuộc sống mình nhảy xuống biển để cứu nàng, rằng nàng thuộc về anh vì điều đó. Nếu điều đó chưa bao giờ xảy ra đối với nàng, vậy điều gì đã xúi bẩy họ làm tình với nhau ngày hôm nay? Nàng không biết, và nàng quá tức giận để tìm hiểu nó.

“Vậy tất cả những việc này là để anh có thể làm tình với tôi phải không?” nàng ghen đi , nhìn chăm chăm vào anh.

“Nếu tôi chỉ muốn lên giường với em, tôi sẽ không đưa em đến bờ biển. Tôi đã làm điều đó ngay ở trong phòng em, Katey à, và em thì say rượu. Thật đơn giản để làm tình với em ở đó. Chết tiệt, em thậm chí chắc chắn là không giờ gì về chuyện đó vào buổi sáng! Nhưng đó không phải lý do tôi cho chúng ta cả ngày ở cùng nhau. Đó là bởi vì tôi dành phần lớn thời gian vì cơn say song trong cabin của mình hơn ta tán tỉnh em.”

“Tán tỉnh tôi ư?” Nàng nói lấp bắp. “Anh gọi việc thốt ra ngoài câu “ hãy lấy tôi “ là tán tỉnh ư?”

“ Kể từ lúc em là người phụ nữ duy nhất mà tôi từng muốn kết hôn và là người duy nhất tôi từng thốt ra điều đó, tôi đoán là tôi cũng cần những bài học về sự tán tỉnh.”

“Tôi bắt đầu nghĩ anh cần những bài học cuộc sống. Giờ tôi hiểu vì sao Anthony Malory quy cho anh và những người anh trai của anh là những tên con hoang rồi.”

“Anh ta và James nói điều đó một cách có chủ tâm, để chọc tức chúng tôi.”

Nàng khịt mũi. “Đừng có tự đánh lừa bản thân mình. Trong trường hợp của anh, điều đó hoàn toàn đúng!”

Nàng chắc chắn muốn chọc tức vào lúc này. Mím chặt môi, anh bắt đầu đáp, sau đó nhìn thủy thủ đoàn của anh đang hạ thấp dần con thuyền trên mặt nước. Anh đẩy chúng khỏi sự chú ý, bước xuống bờ biển, và kéo chiếc tàu nhỏ của Oceanus ra khỏi bụi rậm.

Đi theo sau anh, Katey nghe thấy anh nói, “ Đó, em vui chứ? Chúng ta được cứu bởi con thuyền chết tiệt này.”

Nàng không vui. Nàng không không vui như nàng có thể về chuyện này. Và trong suốt chuyến đi ngắn bằng tàu,nàng đã dùng hết sự tức giận của mình, nàng ghen lại vì nỗi đau mà nàng cảm thấy. Boyd cũng im lặng.

Những trước khi họ leo lên boong tàu, anh nói với nàng,” em thực sự ước ngày hôm nay đã không xảy ra ư?”

Nàng không trả lời anh.

Chapter 41

Boyd đã tự chuốc say mình vào tối qua trong suốt bữa tối mà anh ăn cùng với Katey. Tình rượu, anh đã có được ý thức của mình và chưa bao giờ cố gắng như một cuộc phô diễn. Nhưng anh đã hành động với ý tưởng đó ngay khi nó xuất hiện với anh. Không có đủ thời gian để nghĩ kĩ nó.

Nhìn tấm lưng cứng ngắc của Katey ở phía trước anh trên khoang thuyền khi anh chèo thuyền đưa họ về tàu, anh đã tự trách mình. Anh lừa phỉnh ai kia chứ? Sự tuyệt vọng đã dẫn anh đến chuyện này, và sự tuyệt vọng sẽ xuyên suốt từ đầu tới cuối.

Nhưng anh đã không nên kế hoạch để làm tình với nàng. Anh chưa bao giờ mơ rằng đó là kết quả một ngày trên bãi biển của anh cùng với nàng. Anh chỉ muốn một chút thời gian ở nơi mà họ có thể tìm hiểu lẫn nhau rõ hơn, mà không có cô hầu của nàng ở bên cạnh như đã có trong chuyến đi của họ ở Cartagena. Và anh cần làm điều đó trên mặt đất. Dành hầu hết thời gian trong cabin của anh trong chuyến đi này không đưa anh đến bất kì đâu cả. Và khi anh trộm được vài phút với nàng trên tàu, sự khao khát của anh dành cho nàng đã khiến anh tự biến mình thành một tên ngốc.

Hai anh em trai nhà Malory đã cho anh những lời khuyên bổ ích, nhưng anh không thích chúng. Anh là một thủy thủ. Anh chưa bao giờ ở một bến cảng quá lâu. Anh chưa bao giờ có thời gian để tế nhị với một người phụ nữ, vậy nên không có điều gì mà anh cố thử trước đó. Và cảm giác của anh có được với Katey. Ham muốn nàng nhiều một cách chết tiệt, anh thậm chí không thể ngăn bản thân mình với nàng. Cho đến hôm nay. Ngắn. Quá ngắn. Anh nên giết chết hết những tên cướp biển khốn khiếp đó bởi vì dám cắt ngang ngày ngọt ngào nhất trong đời của anh.

Sự im lặng của Katey đang giết chết anh. Nàng không trả lời câu hỏi của anh, nhưng điều đó tự nó đã là một câu trả lời rồi. Dĩ nhiên rồi, hiện giờ nàng đang ước rằng ngày hôm nay chưa từng xảy ra. Nhưng trước đó nàng phải tìm ra làm thế nào mà anh sắp xếp được cho họ ở một mình trên bãi biển, nàng dường như không hối hận. Nhưng nàng vẫn sẽ không kết hôn với anh.

Người phụ nữ ngang bướng. Nhưng Chúa tôi, nàng đã hỏi anh liệu anh có thể chờ nàng được không! Hiện giờ, anh may mắn là nàng không dằn phần còn lại của chuyến đi trong cabin của nàng. Thực ra là, điều anh may mắn nhất là nàng không rời khỏi Oceanus ở bến cảng tiếp theo. Khi đến chỗ con tàu, nàng treo thang hơi vội vàng, nên anh ngạc nhiên là nàng vẫn đang ở đó khi anh đi theo phía sau nàng. Thuyền trưởng Tyrus cũng ở đó, trông hoàn toàn xấu hổ, điều chắc hẳn là lý do nàng đã không đi khỏi. Nàng sẽ không để ông thoát khỏi cơn giận của mình. “Cô ấy đây rồi, Thuyền trưởng,” một thủy thủ hét to lên từ boom lái.”Chúng ta đã không để lạc mất cô ấy.” Dĩ nhiên thủy thủ không nói về Katey. Anh hạ kính thiên văn của mình xuống, nhưng anh không phải đang đối mặt với tàu cướp biển.

“”Đó là con tàu mà ông nói đến phải không?” Boyd hỏi Tyrus.

“Đó là con tàu của họ,” Tyrus nói, gật đầu phía sau anh.” Cùng con đường phía bắc Địa Trung Hải và kiểm tra ,họ đã thấy chúng ta một vài giờ trước và tiến gần lại. Tàu của họ đang đi theo sau chúng ta, nhưng chúng ta đã đánh mất dấu của con tàu khi chúng ta đi vòng quanh hòn đảo nhỏ.”

Boyd bắt ngờ quay ra nhìn người mà thuyền trưởng Tyrus đang nói đến và sau đó hoàn toàn trở lên bất động. Anthony và James Malory đang đứng tỳ người vào lan can tàu, cả hai người họ trông khó hiểu hơn bao giờ hết. James nhìn không khác cái cách anh ta có vào lần cuối cùng anh ta đặt chân lên Oceanus – và trộm hết hàng hóa trên tàu! – Tất cả những năm tháng trước đây khi anh ta tự tiêu khiển cho mình bằng việc sống cuộc sống của một tên cướp biển quý tộc trên biển Caribbean. Chiếc áo sơ mi trắng của anh ta được cài một cách lỏng lẻo bên trong chiếc quần áo tùm, mái tóc vàng hoe của anh ta phất phơ trong gió, và có một chiếc khuyên tai bằng vàng sáng lấp lánh trên tai của anh ta. Anthony trông cũng không hoàn toàn không một khuyết điểm như bình thường, với tay áo được xắn lên cao vì nóng. Boyd hoài nghi. Anh thậm chí đã không để ý thấy họ khi anh trèo lên boong. Anh không thể nghĩ được một lý do nào để họ có mặt ở đây. Và sau đó thì anh có, và anh tái nhợt đi.

“Georgina có chuyện gì sao?”

“Cô ấy có một vấn đề lớn cần thanh toán với anh, nhưng ngoài điều đó ra thì cô ấy ổn,” James nói.

“Những người anh của tôi bị sao à?”

“Không có chuyện gì cả,” James đáp. “Nhưng họ gần như cũng chắc chắn như lần cuối cùng anh trông thấy họ.”

Màu sắc quay trở lại trên gò má anh với sự nhẹ nhõm ngay tức thì, nhưng một vẻ khó chịu nhanh chóng theo sau đó. “Vậy thì anh đang làm gì ở đây vậy?”

Câu hỏi này không có được sự chú ý đặc biệt của một trong hai người họ, nhưng Anthony trả lời, “Tôi đến để đón Katey và giết chết cậu.”

Bởi vì anh ta nói mà không có bất cứ thay đổi nào trên nét mặt, Boyd cho rằng Anthony chỉ đang khó chịu như bình thường. Nhưng Katey đã tập trung sự chú ý của anh ta.

“Âm thanh đó giống như một kế hoạch tuyệt vời bao gồm của cả tôi,” nàng nói với cả hai người nhà Malory.

“Nhưng ngài có thể muốn chờ để giết anh ta cho đến khi anh ta quay trở về đất liền. Ở đây trên con tàu này, anh ta sẽ không nghi ngờ gì dành được sự cảm thông của ngài với chứng say sòng của mình. Điều đó chắc hẳn sẽ bắt đầu bất cứ lúc nào,” nàng thêm vào khi con tàu chìm sâu hơn dưới nước. “Khó để giết một người đàn ông nếu anh ta nôn cả lên người ngài.”

Boyd rên rỉ bên trong.” Cảm ơn nhiều, Katey. Chỉ có hai ta anh phải nói là anh thích hơn khi em không biết về điều đó.”

“Hoàn toàn không có gì,” nàng bật lại anh.” Và tôi đã nói với anh xong rồi, giờ tôi sẽ nói tạm biệt.” Nếu tôi có gặp lại anh, Boyd Anderson, làm ơn giả vờ như anh không quen biết tôi. Anh rất giỏi giả vờ giống tôi, nên tôi chắc chắn là anh có thể xoay sở để làm tốt điều đó.”

Nàng bước đi một cách mạnh mẽ về phía cabin của mình, tất cả 4 người đàn ông đều đang nhìn nàng bước đi. James thực sự đã chờ cho đến khi nàng biến mất khỏi tầm nhìn trước khi anh gặp người lại cười lớn. Boyd cứng người lại chờ đợi một phát biểu của James. Anh không phải chờ quá lâu.

“Toàn bộ gia đình cậu đều lái tàu và cậu không thể có “ cái dạ dày” của biển, “James nói với

một tiếng cười lớn khác.”Thật là khôi hài. Và Anh cam đoan gia đình cậu ta không biết chuyện này. Anh cho rằng chúng ta nên giữ bí mật điều đó,” anh nói với em trai của mình.

“Chết tiệt đi nếu em giữ bí mật,” Anthony đáp.”Em sẽ hét to từ trên mái nhà cho đến khi tất cả mọi thành viên của hãng tàu Skylark và gia đình của cậu ta nghe thấy nó.”

“Điều đó bao hàm cả việc cậu ta sẽ phải chịu đựng sự xấu hổ,” James nói, rõ ràng vẫn lấy làm thích thú.

“Vậy cậu sẽ giết chết cậu ta bây giờ chứ?”

“Ngay bây giờ đây.” Anthony tổng nắm đấm của mình vào mặt Boyd.

Boyd hoàn toàn đánh mất cảnh giác. Anh thực sự không mong đợi điều đó. Nhưng Anthony quá nhanh. Anh ta chắc chắn sẽ đánh được cú đó ngay cả khi Boyd biết trước được. Ngóc người dậy khỏi bàn, Boyd gầm gừ,” Tại sao hai người lại ở đây?”

“Điều đó đã là câu trả lời,” James dẫn ra, nghiêng người tì vào lan can tàu với cánh tay bắt chéo. James làm mình thấy thoải mái để quan sát trò giải trí mà Boyd nên được báo trước, nhưng quỷ tha ma bắt nó đi nếu Anthony không tung một cú đấm khác. Cú đánh này không hạ được Boyd, nhưng má anh như nổ tung bởi cơn đau. Anh phớt lờ nỗi đau và tung nắm đấm của mình ra. Anh sẽ không tình trạng không phòng vệ đến 3 lần đâu.

Anh thậm chí còn cười nhẹ khi anh nói với Anthony,” anh biết không, tôi đã chờ đợi nhiều năm cho điều này, một cơ hội để kiểm tra những kỹ năng của tôi đối với thầy dạy, và anh là người luôn coi như vậy.”

“Phải nói thế này với cậu, Yank. Tôi rất vui được giúp đỡ cậu.”

“Nhưng tôi muốn biết tại sao anh lại vui lòng đáp ứng ước mơ yêu thích nhất của tôi.” Sau đó Boyd thêm vào một cách lịch sự,” Nếu anh không phiền?”

“Nếu Katey đã không giận dữ với cậu, điều ám chỉ rằng cậu đã không xoay sở để quyến rũ cô bé sau cùng, tôi sẽ không đến mức không kìm nén được bản thân,” Anthony thông báo cho anh. Boyd xoa xoa gò má của mình.” Ngài gọi cái này là không kìm nén được bản thân ư?”

Anthony phớt lờ câu hỏi đó.” Bởi vì cậu không thành công, tôi sẽ không giết cậu. Tuy nhiên, tôi cần phải biết một cách rất rõ ràng rằng việc quyến rũ con gái tôi bị loại bỏ khỏi danh sách những lựa chọn của cậu. Thực tế rằng, nơi nào – “

“Cái gì của ngài cơ?”

Anthony không ngừng lại với sự cắt ngang đó.” – con bé có dính líu đến, cậu không có bất cứ lựa chọn nào. Con bé rất yêu cậu điều mà khiến con bé ốm theo nghĩa đen trước khi tôi chưa cân nhắc đến việc để bất cứ một thành viên nào khác của gia đình Anderson vào trong gia đình ngay lập tức. Và bởi vì rõ ràng không phải trong trường hợp này, cậu, cậu bé yêu quý, sẽ phải nhanh chóng tránh xa khỏi con bé.”

Một cách hoài nghi, Boyd nhìn James để tìm câu trả lời.” Ngài ấy bị ảo giác phải không?”

“Chắc chắn là không đâu, Yank.”

“Những cô ấy là người Mỹ giống như tôi mà! Làm thế nào cô ấy có thể là con gái của ngài ấy được cơ chứ?”

“Như cách thông thường thôi, tôi cho rằng vậy,” James nói một cách lãnh đạm.

“Anh biết điều tôi muốn nói có nghĩa gì mà,” Boyd đáp, sự thất vọng của Boyd tăng lên. James nhún vai.” Đó là một câu truyện dài. Để nói, cô ấy là một người nhà Malory. Quá tồi đối với cậu phải không?”

Từ “Quá tồi” đó có nhiều nghĩa, vào một trong số đó đến với anh ngay lập tức. Lần thứ 3, Boyd

bị tóm lấy và bị đánh đập vào bàn. Nhưng lần này anh nhận lấy nó một cách bình thản.

Chapter 42

“ Khi nào chú định nói chuyện với con bé?” James hỏi em trai mình một cách bình thản. Họ đứng ở lan can tàu của James, quan sát tàu Oceanus ở đằng xa đang cố gắng để bắt kịp tàu của họ. Điều đó sẽ không xảy ra trừ khi anh cho phép điều đó.

Maiden George, anh đã đặt tên vợ mình cho con tàu, khi anh đặt tên lại cho con tàu của mình lúc anh mua con tàu một vài tháng trước để đưa Georgina đến Connecticut, không những vậy mà anh còn thích thú với những kỉ niệm về tàu Maiden Anne, con tàu anh đã sống trong nhiều năm. Con tàu này chạy nhanh hơn, nhưng là bởi vì anh đã chuyển tất cả các khẩu pháo của con tàu đi trước khi họ hạ thủy để đi tìm tàu Oceanus. Anh có thể không làm được gì ngoại trừ chạy nếu bị tấn công, nhưng nếu bị tấn công anh có thể chạy nhanh một cách chết tiệt.

Ra khơi mà không có thứ vũ khí nào khiến cho cuộc hành trình có một chút nguy hiểm, xét đến hoạt động của bọn cướp biển hung hãm ở vùng địa trung hải, nhưng Anthony thì thích tốc độ hơn với sự thiếu kiên nhẫn của mình. Và với một lý do hợp lý. Họ đã hướng dẫn Boyd làm thế nào để quyến rũ phụ nữ. Nên một cách khẩn trương, họ phải tìm thấy cậu ta và Katey trước khi điều đó xảy ra.

James để tàu Oceanus bắt kịp tàu của họ một lần, một cách có chủ ý. Nhưng chuyện đó hóa ra lại là một trận hò hét lại khiến Anthony tức điên, bởi vì thằng bé không thể chạm vào tên Yank để nện hấn nhiều hơn nữa. Katey, người giờ đang ở trên boong tàu Maiden George, đã không đến gần boong tàu để nghe điều đó, đó là một việc tốt. Phụ nữ có khuynh hướng dành tất cả sự đồng cảm khi họ chứng kiến gương mặt bị đánh đập của ai đó mà họ quen biết, và gương mặt của Boyd chắc chắn thích hợp với loại đó. Đó có thể là điều mà Boyd đang hi vọng sẽ xảy ra, từ khi cậu ta kêu dừng lại để cậu có thể nói chuyện với con bé.

Katey đã không thấy được tình cảnh của cậu ta khi con bé quay trở về boong tàu Oceanus cùng với những người hầu của con bé và hành lý, rõ ràng là để đổi tàu, bởi vì Boyd đã bị đưa khỏi cabin của mình sau đó, hoàn toàn bất tỉnh.

“Nào?” James thúc vào người em trai mình.

“Em thích chờ cho đến khi em nhìn không còn giống một con gấu trúc nữa,” Anthony lẩm bẩm. James cười khoái trá. “Cậu ta chỉ cho chú một con mắt tím đen thôi không phải cả hai. Nhưng anh sẽ cho phép cậu ta tự mình giải thích. Thật ngạc nhiên vì điều đó. Anh không nghĩ chú cũng mong đợi điều đó phải không?”

“Em chưa bao giờ chơi quyền anh với cậu ta. Nghe như là cậu ta đang hi vọng có một lời mời. Em ước cậu ta đã đề cập đến điều đó trước ngày hôm nay. Em sẽ thích thú biết trước rằng cuộc đấu đó sẽ là cuộc đấu rất đẫm máu đến phút cuối cùng.”

“Anh tin rằng mình sẽ không ngạc nhiên khi nghĩ về nó.” James nói. “Tên chó con đã ngưỡng mộ kĩ năng đánh quyền anh của anh ở Connecticut hơn khi cậu ta cố gắng đánh bại anh cùng với những những anh trai của cậu ta. Nhưng tất cả họ chỉ khá khéo léo với những nắm đấm của

mình, tất cả những tên Yank đó. Trận đấu thứ 3 tồi tệ nhất trong cuộc đời anh, thực tế là vậy.”

“5 tên cùng đánh anh một lần. Hoàn toàn có thể hiểu, ông già. Những người nhà Anderson chắc chắn không phải là những người đàn ông nhỏ bé. Và hai trận đấu khác là?”

“Chú và những ông anh, dĩ nhiên là vậy,” James nhắc Anthony nhớ. “Khi mà anh mang cô cháu gái của chúng ta về nhà sau khi trộm con bé vào cái mùa hè rất lâu trước đây.”

“Anh để cho trận đánh đấy diễn ra bởi vì anh đang cảm thấy có lỗi, hoặc là cuối cùng anh đã tự thừa nhận. Vậy lần thứ 3 thì sao?” James cười khoái trá. “Ở trong một quán rượu đầy những kẻ dễ tiện nhảy vào anh chú ở biển Caribbean.”

“Đã nói ra điều gì sai phải không ông anh?”

“Anh chưa đề cập đến chuyện đó với chú sao?”

“Có lẽ anh đã đề cập đến, nhưng em đã có quá nhiều bất ngờ gần đây. Nên điều đó giờ không hiện diện trong tâm trí của em.”

“Bọn chúng thực sự đã tưởng rằng anh đã chết. Anh đã bị đánh bầm dập, tối hôm đó chúng ném anh khỏi boong tàu để che dấu chứng cứ. Đó là lý do làm thế nào mà anh đã gặp được cha của Gabrielle và kết cục là đang trả nợ bằng cả cuộc sống của mình, một món nợ mà ông ấy đã đòi vào mùa hè này khi ông ấy yêu cầu anh trở thành người bảo trợ cho con gái ông ấy ở mùa lễ hội. Ông ấy và phó thuyền trưởng đầu tiên của mình đã lôi anh khỏi mặt nước.”

Anthony cười lớn.” Giờ thì em nhớ ra rồi. Anh đã đề cập đến chuyện đó khi anh giải thích lý do anh để cho con gái của một cướp biển ở trong nhà của mình. Nhưng anh phải thừa nhận rằng ít nhất những trận đánh đó là 3 đánh một, và là do anh cho phép. Anh chưa bao giờ thua khi một trọi một? Thậm chí là cả đối với em.”

“Không ngay cả với chú. Chúng ta đủ thông minh để kết thúc những trận đánh của mình trước khi hai ta làm thâm tím lẫn nhau một cách tồi tệ.”

“Dĩ nhiên rồi. Kể cả kẻ không thông minh cũng thấy phiền vì điều đó.”

“Vậy thì khi nào chú định kể cho con bé nghe?”

James quay ngoắt trở lại khiến cho Anthony không kịp đề phòng, nhưng Anthony vẫn trao cho anh một cái nhìn bực tức và cảnh báo “Đừng cố gắng. Đây thực sự không phải là một chủ đề nên đề cập đến bất cứ lúc nào. Con bé sẽ không thích được nghe kể rằng người đàn ông con bé tưởng là cha của mình sau chừng ấy năm hóa ra lại không phải.”

“Ông ta vẫn là người đã nuôi lớn con bé. Thông tin này sẽ không khiến tình yêu của con bé với ông ta ít đi chút nào cả.”

“Dĩ nhiên là không ít đi rồi, không quan trọng là điều gì được nói ra nhưng con bé sẽ bị sốc. Adelin và chồng cô ấy đã nói dối Katey. Và cả hai bọn họ đều đã chết, vậy nên con bé sẽ không bao giờ biết được sự thật. Nhà Millarsd không phiền chút nào để kể cho con bé nghe,” Anthony kết thúc trong sự phẫn nộ.

James cũng cảm thấy phẫn nộ giống như thế. “Letitia Millard đã thú nhận rằng cô ta chỉ để cho Katey bước vào cửa. Chết tiệt, cô ta sẽ không để chúng ta bước vào trong đâu. Thật là phiền phức để làm cho một người phụ nữ ngậm miệng lại.”

Cả hai người họ đang nhớ lại cái ngày họ đến thăm gia đình Millard. Họ đã không dành nhiều hơn 10 phút ở căn nhà đó, và họ đã bước vào cửa khi mà Letitia vẫn còn đang trả lời ở cửa ngày hôm đó. Cô ta đã cố gắng đóng cánh cửa lại trước mặt họ. Và cô ta kiên quyết từ chối để cho họ gặp mẹ cô ta.

Cô ta đã xác minh điều mà cô ta nói ở trong bức thư, rằng Katey là con hoang của Anthony,

nhưng họ đã không để cô ta nói hết câu. Người đàn bà đó quá tức giận. Mặt cô ta đỏ rực lên chỉ với cái nhìn của Anthony. Và cô ta đã rút lên kêu họ rời đi. Cô ta thậm chí đã không nhận ra James.

Nhưng sự tò mò của James không thể giữ anh im lặng. Anh đã hỏi cô ta ngay, "Điều gì khiến cho cô chống đối lại gia đình tôi vậy?"

Câu trả lời của cô ta là "anh là ai?"

"Một người nhà Malory, người mà cô dường như khinh miệt."

Cô ta chỉ khịt mũi và kêu người hầu của mình quăng họ ra ngoài, một cố gắng cuối cùng chỉ đem lại việc một người hầu nằm dài trên sàn nhà và tên quản gia thì chạy về phía đối diện.

Họ đã bước qua Letitia một lần nữa để lên tầng tìm mẹ cô ta. Cô ta hét lên rằng mẹ cô ta không đủ khỏe để giải thích với họ. Không may mắn thay, cô ta đã nói thật về điều đó.

Căn phòng bốc mùi thuốc, nến, và bệnh tật. Nó được đóng kín; thậm chí màn che cũng được kéo kín lại. Và người đàn bà già nua nằm trên giường dường như bất tỉnh hơn là đang ngủ. Một người hầu gái trẻ ngồi bên cạnh giường đang đan. Cô ta dường như không quan tâm chút nào đến tình cảnh của bà Sophie, nhưng một vài người hầu không chăm sóc chủ nhân của mình, với một công việc tốt ở ngay bên.

Dĩ nhiên Letitia theo họ lên trên tầng. Vẫn giận dữ với họ và sự bất lực của mình khi không thể ngăn sự xâm nhập của họ lại được, cô ta ít nhất đã ngừng la hét lại.

"Đừng đánh thức bà ấy. Bà ấy đã yếu như thế này một tuần rồi. Bà ấy không đủ khỏe để chiến đấu với bệnh tật."

Letitia thì thầm thông tin đó trong một tiếng rít. Rõ ràng không những là cô ta yêu mẹ mình, mà còn bảo vệ bà ấy quá mức. Điều đó có thể hiểu được. Trong tâm trí của cô ta, bà Sophie là tất cả những gì cô ta còn lại. Nhưng tình yêu cũng có thể che giấu, và trở thành nắm mồi của sự hẹp hòi đã trở lên quá lớn trong phương diện đó.

"Không khí trong lành sẽ có lợi hơn, cô không nghĩ vậy sao?" James nhận xét.

Letitia không thích lời góp ý từ họ. "Không khí trong lành quá lạnh vào thời gian này trong năm."

"Trời sáng chưa vậy," bà Sophie Millard lẩm bẩm từ trên giường.

"Letitia nhanh chóng đáp lại với một giọng đầy sự bảo vệ, "Trời tối giúp mẹ ngủ được, mẹ ạ, và giấc ngủ sẽ giúp mẹ khỏe hơn."

"Ta đã ngủ quá nhiều rồi, và có quá nhiều khói nến trong này. Nếu là ban ngày, hãy cho ta một chút ánh sáng." Bà ra hiệu cho cô hầu gái mở rèm cửa. "Ta muốn gặp những vị khách của mình."

Người phụ nữ lớn tuổi không nghe như thế bà đã ở ngưỡng cửa của cái chết. Nhưng bà rõ ràng đang ốm, giọng nói của bà lạc đi bởi quá nhiều tiếng ho. Và bà trong thật nhợt nhạt, điều mà ánh sáng đã làm lộ ra khi mà cô hầu gái kéo màn ra như bà nói. Nhưng họ không thấy có sự mệt mỏi ở bà. Nếu Letitia có thể đáng tin, thì họ thậm chí đã đi xuống tầng. Nhưng sự giận dữ và thiếu chào đón của Letitia đã khiến bất cứ điều gì cô ta nói đều đánh ngờ. Và không mất gì nhiều để xác minh họ đến đây vì cái gì.

Anthony cũng đi đến kết luận như vậy và đưa ra đúng vấn đề. "Đã rất nhiều năm rồi, quý bà Sophie, nhưng có lẽ bà vẫn nhớ rằng tôi đã tán tỉnh Adeline trước khi cô ấy rời Anh khoảng 20 năm về trước."

Người phụ nữ lớn tuổi liếc mặt nhìn anh trước khi bà nói, "Ngài có gương mặt khó có thể quên

được, Ngài Anthony ạ. Rất khó quên. Vậy ngài đã làm gì lúc đó?”

“Xin lỗi gì ạ?”

“Tán tỉnh con gái tôi? Để phần còn lại của gia đình tôi dưới cái ấn tượng rằng sự chú ý của ngài không có một chút đánh khính trọng nào, rằng con bé chỉ là một trò tiêu khiển của ngài.”

Gò má của Anthony hơi ửng đỏ một chút. Nhưng lúc đó anh đã là một kẻ chơi bời có tiếng, anh không ở vị trí để biện minh về lời xỉ nhục thậm chí là sự buộc tội trong trường hợp của anh không sai chút nào cả.

Anh chỉ nói, “Tôi đã muốn kết hôn với cô ấy.”

Sự nôn nóng của chính James đã gây nên lúc đó, sự tò mò của anh một khi đã được khơi lên thì không thể kiềm được. Anthony có thể bất đắc dĩ bị đè nặng bởi một người phụ nữ bệnh tật với những kí ức không vui vẻ gì, nhưng James thì không. Anh đã tự trả lời câu hỏi, nhưng điều đó là không cần thiết.

“Tôi hiểu,” bà Sophie nói, giọng của bà cũng như nét mặt bà trở lên buồn bã.” Vậy có lẽ ngài cũng muốn biết rằng con bé đã sinh cho ngài một đứa con.”

“Con đã nói cho anh ta nghe điều đó rồi, mẹ,” Letitia nhanh chóng giải thích. “Anh ta không tin con.”

Bà Sophie thở dài nhưng đáp bằng một giọng chê trách, có lẽ không phải lần đầu tiên,” Xem thái độ của con kìa, Letitia, rời khỏi phòng ngay.”

James gần như đã mỉm cười nhưng đã tự kiềm lại được. Anthony, chỉ nghe nó được lặp lại và có thể tin lần này, rằng Katey là con gái anh, và lại sốc lần nữa.

Nhưng anh kiềm sự xúc động của mình lại được để đủ nói, “Cảm ơn bà, quý bà Sophie. Tôi hi vọng bà sẽ sớm cảm thấy khỏe hơn. Có lẽ chúng ta có thể thảo luận về việc này một cách chi tiết hơn sau đó.”

“Tôi sẽ mong đợi điều đó, ngài Anthony.”

Họ cho phép Letitia xô và kéo họ ra khỏi phòng sau đó. Và cô ta nói với họ khi họ đang trên đường đi xuống,” Đừng có quay trở lại đây. Những kí ức đó chỉ khiến bà ấy không vui thôi. Bà ấy không cần điều đó ở tuổi của mình.”

Họ không đáp lại. Họ đã có câu trả lời mà họ cần, nhưng Katey vẫn chưa biết được thông tin đó. Cô bé không nghi ngờ lời nhận xét của Anthony rằng họ đi đón cô bé. Cô bé đơn giản chỉ đi lên boong tàu Maiden George và từ lúc đó vẫn còn ở trong cabin của mình. Con bé không hỏi tại sao họ đến tìm mình. Con bé dường như tức giận và lo lắng với tên Anderson và có những sự lo âu thầm kín. Nhưng con bé chắc chắn sẽ hỏi trước khi hết ngày.

James cho rằng anh có thể vẫn phải chờ đợi, để tìm ra làm em trai của anh xoay sở với câu hỏi đó như thế nào, và cháu gái mới của anh phản ứng lại câu trả lời như thế nào. Không một giây phút nào anh thừa nhận rằng anh chỉ hơi lo lắng một chút về phản ứng của cô bé. Nên anh có thể tưởng tượng Anthony cảm thấy như thế nào.

Cả cha lẫn mẹ của cô bé có thể là người Anh, nhưng sau cùng Katey đã được sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Và thậm chí James đã kết hôn với một người Mỹ 8 năm rồi, tư tưởng của người Mỹ vẫn thỉnh thoảng loanh quanh trong tâm trí anh. Chết tiệt, khá thường xuyên, thực sự là vậy. Nên có thể suy ra rằng Katey sẽ không thích là một phần của gia đình Malory.

Vẫn có thể là khó tưởng tượng được. Đặc biệt là từ khi Boyd Anderson giờ là một thành viên của gia đình, và Katey rõ ràng vẫn không tha thứ cho việc Boyd đã đối xử với con bé như một tên tội phạm. Hay việc cậu ta phải gánh chịu cơn thịnh nộ của con bé bởi một vài lý do khác

vào lúc này? Điều đó có thể không phải ngạc nhiên gì đối với James. Người Yank sau cùng đều là những người nóng nảy.

(nói từ kinh nghiệm thực tế của mình ra đó mà. Vợ anh cũng vậy mà. Anh em rể giống nhau quá mà.^ ^)

Chapter 43

“Cô cảm thấy khỏe hơn chưa?” Grace hỏi, thò đầu mình qua cửa.

“Tôi không ốm,” Katey nói.

“Không, nhưng tâm trạng của cô mới đây thì nói ‘đừng nói một lời nào với tôi’”, Grace ướm hờm. “Giờ tôi nhận ra những dấu hiệu.”

Tự Grace đã ở trong một tâm trạng phàn nàn, hoàn toàn có thể thông cảm được.

Lúc sớm khi Katey phát hiện ra Grace ở trên tàu Oceanus, Grace đã hét lên với nàng, “Cô đã có một chuyến picnic! Cô không thể nói với tôi trước khi đi được sao? Tôi đã truy hỏi thuyền trưởng trong một giờ trước khi ông ấy có thể đã bực mình để giải thích về sự biến mất của cô.”

“Hãy đóng gói hành lý đi, chúng ta sẽ chuyển tàu” là tất cả những gì Katey nói.

“Khi nào?”

“Ngay bây giờ, hay ngay khi một con tàu khác đến đủ gần boong tàu.”

“Nhưng mà – tại sao?”

“Bởi vì nhà Malory đến tìm chúng ta.”

“Nhưng mà – tại sao?”

“Tôi không biết và tôi không quan tâm. Họ có thể đang nói đùa. Hai anh em nhà đó dường như có thói quan làm điều đó và khiến nó nghe như là họ nghiêm túc. Thực sự thì, họ có lẽ đang nói đùa, bởi vì họ cũng nói là họ ở đây để giết Boyd, và họ không thể có ý như vậy.”

“Vậy chúng ta sẽ không rời đi à?”

“Chúng ta có. Bất kể lý do thực sự mang họ đến đây là gì, tôi sẽ đi theo họ với lời nói ‘đang tìm’ chúng ta. Họ có một con tàu và tôi không quan tâm nơi mà nó sẽ đi đến, mặc cho sự phỏng đoán của tôi là quay trở lại Anh. Tôi chỉ thấy hạnh phúc vì đang được rời khỏi con tàu này.”

“Hợp đồng thuê tàu của cô thì sao?”

“Đó chỉ là một hợp đồng miệng, và ngoài ra, tôi thực sự nghi ngờ Boyd sẽ đề cập đến điều đó vào lúc này. Thuê tàu Oceanus là một ý kiến hay và nó đã tiếp tục là một ý tưởng hay – nếu chủ nhân của nó không khăng khăng đi cùng nó.”

“Nhưng mà – “

“Không nhưng nhị gì nữa,” Katey cắt ngang, vẫn quá tức giận để giải thích hơn nữa.

Chuyến picnic, lời bào chữa đó cho Grace chỉ làm châm lửa thêm cho sự tức giận của Katey, bởi vì nàng đánh cuộc rằng Boyd đã không một lần nào nghĩ đến những người hầu của nàng và làm thế nào để giải thích cho họ về sự vắng mặt của nàng. Hay anh thực sự nghĩ rằng họ sẽ không chú ý rằng nàng đã không ở trên tàu cả ngày? Hay có lẽ anh tưởng nàng là một người chủ độc đoán, không chín chắn chỉ đưa cho những người hầu của mình những mệnh lệnh mà không giải thích bất cứ điều gì cho họ.

Thuyền trưởng Tyrus đến với lời giải thích về một chuyến picnic, điều tốt hơn là việc không giải thích gì cả, và chắc chắn tốt hơn là sự thật, điều mà ông ấy đã giữ bí mật. Nhưng lời giải

thích đó vẫn khiến nó trông như thể Katey là một người thiếu suy nghĩ không một lời cảnh báo trước cho Grace.

“Tôi xin lỗi vì tôi đã không nghĩ là phải để lại cho cô một lời nhắn,” giờ nàng nói với Grace khi nàng ngồi trên giường mình nhìn tội lỗi như nàng cảm thấy.” Đó là một – là một quyết định vội vã đi vào bờ. Boyd muốn cho tôi nhìn thấy cảnh mặt trời mọc trên bãi biển.”

Nàng đang nói dối cô hầu gái của mình! Dĩ nhiên không phải là lần đầu tiên rồi, nhưng đó là một lời nói dối không hẳn sai, không phải kiểu mà nàng bịa ra để tiêu khiển cho Grace.

“Cô có nhìn thấy không?” Grace tò mò hỏi khi cô lại mở hành lý của Katey ra.

“Không, nhưng chúng tôi đã thấy nó từ trên xuống trên đường quay lại. Cảnh đó trông thật đẹp, phản chiếu trên những đám mây mỏng gần đó, và trên mặt nước.”

Katey ngay lập tức đỏ mặt. Nàng không từng nói dối sự thực, chắc chắn là không phải với Grace. Nàng cần dừng việc thêm thắt chi tiết và đổi chủ đề ngay!

“Chuyện đó nghe giống như một chuyến đi chơi vui vẻ,” Grace nói với một tiếng khụt khịt.”Điều gì khiến nó trở nên tồi tệ vậy?”

Katey rên lên từ bên trong.”Khi mà người đàn ông đó làm điều gì đó khiến tôi bực mình? Anh ta lại đưa ra chủ đề kết hôn và không ngừng lại.”

Mắt Grace mở to ra.”Lần nữa ư? Lần đầu tiên khi nào vậy?”

“Đó cũng là một giây phút bất chợt. Hơn cả thất vọng, thậm chí không cả chuẩn bị, anh ta chỉ hỏi tôi kết hôn với anh ta. Tôi đã thấy bị xúc phạm.”

Grace há hốc miệng vì kinh ngạc.”Làm sao cô có thể bị xúc phạm bởi một lời ca ngợi như thế chứ?”

Katey đã không kể cho cô hầu gái của mình rằng Boyd đã đề cập đến việc quan hệ với nàng trong cùng một lúc.” Đó là sự thô lỗ của anh ấy,” nàng nói một cách rào đón.

“Bởi một vài lý do anh ta đã không nghĩ rằng tôi có thể thích sự tán tỉnh trước đã.”

Grace cười khúc khích với điều đó và nói với giọng trịnh thượng của mình Tôi- biết – nhiều – hơn – lời – cô- nói,” Tôi đã có một cảm giác rằng cô đã bị mê hoặc. Tôi không biết tại sao cô lại giữ kín điều đó. Tại sao cô không để mình thoát khỏi sự khổ sở và kết hôn với người đàn ông đó?”

“Tôi không bị mê hoặc.”

Grace khịt mũi.” Tôi hiểu cô mà, nhớ không? Cô đã có tất cả những dấu hiệu từ khi cô gặp lại Boyd Anderson. Cô thực sự bị mê hoặc và rất rõ ràng, vậy tại sao cô cố gắng phủ nhận điều đó.” Katey lắc đầu.” Bị hấp dẫn, chắc hẳn là vậy. Tôi làm sao có thể không thấy rằng anh ấy đẹp trai cơ chứ?

Bị mê đắm, có lẽ là một chút. Nhưng cảm xúc của anh trở nên quá khích và tôi không quá chắc rằng tôi muốn giải quyết điều đó hết phần đời còn lại.”

Đó là lời nói dối lớn nhất. Hôm nay nàng đã phát hiện ra rằng Boyd rất tuyệt khi anh không khao khát nàng. Anh đã thể hiện một phương diện hoàn toàn khác của mình, như thể trong anh là hai người đàn ông khác nhau. Và đó là một người khôi hài, dễ chịu sẽ dễ yêu hơn. Quá dễ dàng.

“Tôi không có kế hoạch kết hôn cho đến khi tôi kết thúc chuyến hành trình này.”

“Tình yêu không cần đến những kế hoạch, Katey ạ. Chưa bao giờ cả. Tình yêu chỉ cứ thế xảy ra thôi.”

“Tôi không đồng ý. Tình yêu có thể tránh, và dập tắt đi ngay từ đầu. Các biện pháp có thể sử

dụng để ngăn chặn chuyện xảy ra.”

“Vậy lý do chúng ta chuyển tàu là gì? Đó không chỉ bởi vì cô lại giận dữ với cậu ta, cô đang chạy trốn tình yêu phải không?”

Katey nghiêng chặt răng. “Không phải thế, tôi đã nói với cô rồi. Hai anh em nhà Malory đến đây để tìm tôi, ít nhất đó là điều mà họ nói. Và dường như là thời điểm tốt để có một dịp thoát khỏi Boyd Anderson. Một người dai như đũa.”

“Bởi vì cô tức giận với cậu ấy.”

“Đúng vậy! Bởi vì tôi giận anh ta.”

Phía sau giọng của Grace như kiểu ‘tôi biết rõ hơn cô’. “Việc cô kéo dài khoảng cách giữa mình và cậu ấy sẽ không làm giảm đi điều mà cô đang cảm thấy đâu.”

Bởi vì điều mà Katey đang cảm thấy là sự giận dữ, nàng chắc chắn hi vọng rằng đó không phải là trường hợp này. Nàng không thích giương buồm quay trở lại Anh đắm mình với sự giận dữ này. Nhưng nàng biết rằng đó không phải là điều mà Grace đang nói đến.

“Tôi không yêu anh ta,” nàng nhấn mạnh lại. “Có thể tôi đã bị rung động một chút, nhưng điều đó đã kết thúc rồi. Và tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nên tôi sẽ không quan tâm đến bất cứ cảm giác gì còn lại mà tôi đã có với anh ta hết.”

Làm ơn hãy để điều đó trở thành sự thật, nàng tự nói với bản thân. Như cơn giận của mình, nàng có thể kiềm chế nó, nàng chắc chắn vậy. Có thể mất vài ngày để ổn định, nhưng bởi vì quan hệ gần gũi không còn nữa, điều đó chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc nàng nhìn thấy Boyd mỗi ngày.

“Tôi vẫn thấy ngờ vực về lý do mà cô muốn rời bỏ con tàu chỉ bởi vì một cuộc cãi nhau với cậu ta,” Grace nhận xét.

“Tôi không thể tận hưởng chuyến đi nếu tôi luôn luôn ở trong trạng thái bực tức.”

“À, tôi cho rằng điều đó là đủ.” Grace thêm vào, “cô biết đấy, cậu ta đã đi theo chúng ta.”

“Gì cơ?”

“Họ thậm chí đã có một cuộc đánh nhau từ tàu này qua tàu kia khi Oceanus lái dọc theo tàu này.”

“Thật ư?!”

Grace gật đầu. “Tôi đã ở trên boong tàu để nghe, nhưng quý ông tóc vàng đã yêu cầu tôi quay trở lại cabin của mình, và, well, tôi đã không thể tranh cãi gì với ngài ấy.”

Katey nhìn chăm chăm vào cô hầu gái của mình với đôi mắt mở to một lúc, nhưng sau đó nàng cũng cười toe với nhận xét cuối cùng của cô. Hoàn toàn hiểu được vì sau Grace không muốn tranh cãi với James Malory. Cũng giống như Katie vậy.

Nàng cố gắng để nghe lãnh cảm khi nàng hỏi, “Vậy cô đã nghe thấy họ cãi nhau vì điều gì không?”

“Không, nhưng cô nghĩ gì? Cậu ta đã hỏi xin cưới cô, nhưng họ đã vội vã rời đi với cô. Cậu ấy không nghi ngờ gì muốn cô quay trở lại tàu của mình để cậu ta có thể kết thúc việc tán tỉnh cô.” Katey đảo tròn mắt. “Anh ta đã không tán tỉnh tôi. Tôi ngờ rằng anh ta biết điều đầu tiên về tán tỉnh.”

Grace khịt khịt mũi. “Cô cũng không. Chắc chắn rồi, cô không có một ngôi nhà mà cậu ta có thể ghé thăm, nhưng cô nghĩ gì về chuyện ở Cartagena, khi mà cậu ấy đã dành cả ngày với cô? Và chuyến picnic đó? Và muốn ngắm mặt trời mọc cùng với cô thì sao?”

Katey đã đập mạnh đầu mình vào một cái bàn nếu có một cái ở trước mặt nàng. Hai trong số

ba điều mà Grace vừa đề cập đến là nói dối, và một điều không hoàn toàn trong sạch khi mà nàng biết rõ một điều duy nhất rằng người đàn ông đó đã làm điều đó là bởi vì ham muốn nhục dục của anh ta đối với nàng, không phải bởi vì anh muốn tán tỉnh nàng.

Nhưng Grace chưa kết thúc. Cô ấy chỉ ngừng lại một lúc đủ lâu để lấy một cái hộp nhỏ ra khỏi rương của Katey. “Và cái này?” Grace nói, cầm lái hộp trong tay. “Tôi đã tìm thấy nó trong cabin của cô khi cô đi picnic. Nó có thể mới được đưa đến. Bởi vì nó vẫn chưa được mở - cô chưa nhìn thấy nó à?”

“Chưa. “Katey cau mày khi nàng cầm món đồ nho nhỏ và di chuyển trên lớp bọc bằng lụa mỏng. Khi nàng mở chiếc hộp nữ trang bằng gỗ nhỏ, mặt nàng mở lớn. Đang đựng đựng là một sợi dây chuyền bằng vàng rất đẹp, sợi dây được chạm khắc rất tinh xảo và ngay lập tức gợi nhớ về quê nhà – và về Boyd. Nàng ướm sợi dây chuyền lên cổ mình trước khi nàng xem xét nó gần hơn.

Grace giờ đang cười điệu trêu nàng.” Dễ thương làm sao, nhưng dĩ nhiên cậu ấy không thể đưa nó cho cô được bởi vì cậu ấy đang tán tỉnh cô. Giờ điều đó không phải là vấn đề. Tàu của cậu ấy không đi theo chúng ta nữa, hay nếu nó có, nó đã bị bỏ xa phía sau rồi. Tôi đã kiểm tra trước khi tôi đến nói với cô rằng anh em nhà Malory mời cô ăn tối.”

Katey chớp mắt và chạy khỏi giường, kêu lên, “Tại sao cô không nói!?”

“Tôi vừa mới nói đó thôi. Và không cần quá hoảng sợ. Cô cứ để họ đợi. Điều đó –”

“Không, tôi không thể để họ phải chờ đợi.” Katey chớp lấy một trong những chiếc váy mà Grace vừa mới treo vào tủ quần áo. “Một trong hai người đó khiến tôi sợ chết khiếp. Và cô .Đừng phủ nhận điều đó, cô cũng vừa nói như vậy đó thôi. Ngài ấy dường như ẩn chứa một mối đe dọa tất cả mọi lúc, đó người đàn ông đó! Tôi không cảm thấy thoải mái với sự có mặt của ngài ấy. Còn người kia, là cha của Judith, well, ngài ấy không làm gì ngoại trừ tử tế. Tôi không thể phủ nhận điều đó. Nhưng tôi có cảm giác kỳ lạ khi ở quanh ngài ấy điều đó khiến tôi lo lắng.”

“Kỳ lạ như thế nào cơ?”

Katey không ngừng lại trong khi thay quần áo.” Điều đó rất khó để miêu tả. Nó như thể là vì Judith, tôi muốn gây ấn tượng với ngài ấy. Ngài ấy đã nhìn tôi như người hùng của con gái ngài ấy.”

Grace cười.” Cô không thể gây ấn tượng hơn điều đó.”

“Tôi biết. Nhưng tôi chỉ muốn không làm mờ đi hình ảnh mà ngài ấy có đối với tôi. Tôi không nên quan tâm, nhưng bởi một vài lý do nên tôi lại có.”

Grace buộc chặt đai sau váy của Katey lại.” Gây ấn tượng và không gây thất vọng là điều giống như tôi hiểu là điều mà cô cảm thấy đối với cha của Judith. Cô đã tạo được một mối quan hệ gần gũi nhanh chóng đối với cô bé đó. Tôi không nghi ngờ gì cô và Judith sẽ vẫn là bạn bè và giữ liên lạc với nhau.”

“Cô nghĩ rằng đó là tất cả ư?”

“Tại sao cô lại lo lắng về điều mà Ngài Anthony Malory nghĩ về cô?”

Chapter 44

Đó là một bữa ăn tối kinh khủng. Katey không thể nghĩ được một từ nào thích hợp hơn để miêu tả về nó. Nàng không thoải mái. Hai người đàn ông nhà Malory cũng không thấy thoải mái. Và không giúp ích gì khi mà James gần như xúc phạm nàng khi ngài ấy đề cập đến sợi dây chuyền nàng đeo gần trái tim mình, hỏi rằng liệu nó có phải làm bằng ngà voi không. Nàng cười và nói với ngài ấy, “Không, nó chỉ là một vật nhỏ được chạm trổ, vật đã trở lên phổ biến ở New England gần đây. Nó được làm bằng xương cá voi.” Ngài ấy nhìn trông kinh ngạc. “Cháu đang đeo – cái gì của cá voi cơ?” Nàng cứng lại và nói, “Cháu nghĩ là nó đẹp. Phải mất nhiều tâm trí và tài năng để làm ra nó.” “Hoàn toàn đúng,” ngài ấy sửa lại. “Rất đẹp.” Bởi vì lý do nào đó, họ dường như lo lắng giống như nàng tối nay. Hoặc có lẽ là họ chỉ đáp lại tâm trạng của nàng. Mặc dù vậy thức ăn rất ngon. Hai người nhà Malory thậm chí đã cố gắng để có một cuộc nói chuyện bình thường, nhưng rất ngắn ngủi. Và nàng bắt gặp một vài cái nhìn chằm chọc giữa hai anh em họ, như thể họ đang giao tiếp không lời vậy. Thái độ kì lạ của họ bắt đầu khiến nàng lo lắng. Nàng đã định hỏi họ đang làm gì ở Địa Trung Hải. Giờ nàng hoàn toàn chắc chắn là nàng không muốn biết.

“Về phần hấn thì hoàn toàn ngu ngốc, khi đưa cháu vượt biển,” James đang nói với nàng. “Ở vùng biển Caribbean, thời tiết ấm áp hơn. Đó là nơi mà Boyd nên lái tàu đưa cháu đến.” “Cháu vẫn chưa muốn đi du lịch xa,” Katey đáp. “Anh ấy đã gợi ý điều đó. Cháu đã từ chối.” “Vậy thì đó là lỗi của cháu, cô gái yêu quý,” James không do dự gì trách mắng. “Cháu phải chú ý đến những chuyện đang diễn ra ở phần còn lại của thế giới nếu cháu dự định đi thăm quan. Phần lớn những tên cướp biển ở Caribbean đã bị triệt tiêu từ thế kỉ trước. Một vài tên vẫn hoạt động nhưng chủ yếu là loại gây phiền nhiễu đòi tiền chuộc nếu cháu bị bắt giữ để cháu được quay trở về với gia đình mình.”

“Điều mà anh trai ta đang đề cập đến là,” Anthony thêm vào, “Những tên cướp biển thì phổ biến hơn ở Địa Trung Hải. Các nhà chức trách đã lờ lững việc xử tử bởi vì họ trở nên không lấy làm gì thích thú khi tuyên bố chiến tranh với chúng. Cuối cùng họ sẽ làm vậy, nhưng trong lúc ấy, nếu những tên cướp biển bắt giữ cháu, chúng sẽ không đòi tiền chuộc để trả cháu về với gia đình mình, chúng sẽ bán cháu như nô lệ. Một sự khác biệt rất lớn.”

Katey không thấy méch lòng. Khi ai đó trách mắng nàng vì sự quan tâm dành cho nàng, nàng có khuynh hướng cảm thấy tội lỗi, không phải tức giận. Nhưng Katey giờ cũng cảm thấy một cảm xúc khác. Ít nhất là họ không còn giữ ý trong lời nói của mình nữa, điều có thể khiến nàng thư giãn một chút.

“Cháu đã tin chắc rằng đoàn tàu tương đối an toàn nếu chúng cháu tránh xa bờ biển Barbary, điều mà chúng cháu đã làm,” Katey nói với họ. “Cháu đã bị thông báo sai thông sao? Đó là lý do

mà ngài đến tìm chúng cháu phải không? Ngài biết điều gì đó về khu vực này mà Boyd và thuyền trưởng của anh ta không biết à?”

“Anh trai ta đã bị kích thái quá rồi,” Anthony nói.” Cháu hoàn toàn ổn.”

“Không quá ổn,” Katey gượng gạo nói.” Nếu chúng cháu ở trên tàu, chúng cháu chắc chắn đã ổn, không nghi ngờ gì cả. Nhưng ra ngoài đi chơi mà ở quá xa khu dân cư đã khiến chúng cháu rơi vào tình trạng nguy hiểm. Ngày hôm nay đã có một vài tên cướp biển đã xuất hiện. Chúng đã phát hiện ra bọn cháu trên bãi biển và lên bờ để bắt. Boyd đã “chăm sóc” tất cả những chiếc xuồng mà chúng gửi đến. Ngài không chú ý đến tàu của chúng đã quay đầu bỏ đi khi nhìn thấy tàu Oceanus sao?”

“Chúng ta đã thấy một chiếc tàu nhỏ hơn, nhưng bởi vì cháu đã ở phía không có ai ở của một hòn đảo có người sống, hai bọn ta đã cho rằng chúng chỉ là những người dân ở vùng lân cận dừng lại để xem xét nếu cháu muốn đi khỏi đó.”

“Hai tốp ư?” James nói một cách trầm ngâm.” Có bao nhiêu tên vậy?”

“6 tên ở mỗi chiếc xuồng. Boyd chưa xử lý xong nhóm thứ nhất thì chiếc xuồng thứ 2 đến.”

“Cậu ta có vũ khí à?”

“Nếu ngài muốn gọi những cú đấm là vũ khí của anh ấy. Với mục đích rõ ràng để bán anh ấy làm nô lệ, chúng không muốn làm anh ấy bị thương nghiêm trọng. Chúng tưởng chúng có thể hạ ngục anh ấy chỉ bằng tay không. Chúng đã sai.”

Nghe thấy điều đó, James nhướn một bên lông mày màu vàng của mình ra hiệu với em trai ông.” Cảm thấy tốt hơn không, em trai?”

“Vậy cậu ta rất giỏi với những nắm đấm của mình?” Anthony càu nhàu.” Hay sau khi làm thâm tím 12 gương mặt đó cậu ta vẫn giỏi với nắm đấm của mình?”

James kết thúc với tiếng cười khúc khích.” Giỏi lắm em trai.”

Nhưng Anthony nói với nàng bằng một vẻ mặt nghiêm nghị,” Cháu hẳn phải khiếp sợ lắm.”

Katey chớp mắt với sự nhận thức rõ ràng rằng nàng không bao giờ thuộc dạng đó, ít nhất là nàng không thực sự sợ cho bản thân mình. Thực tế thì...

“Cháu đã lo lắng, vâng, nhưng trước tiên là về Boyd. Anh ấy dấu cháu xa khỏi bãi biển, sau đó quay trở lại để “chăm sóc” chúng, anh ấy đã nói vậy. Cháu đã rất lo lắng để ở lại. Khi cháu quay trở lại bãi biển, cháu đã trông thấy một chiếc xuồng khác cập bến, nhưng Boyd vẫn chưa hoàn toàn giải quyết xong nhóm thứ nhất, và anh ấy không thể trông thấy những tên mới đến. Đó là khi cháu hoảng sợ. Cháu sợ rằng nhóm mới đến sẽ khiến Boyd ngạc nhiên và áp đảo được anh ấy. Nên cháu bước ra để thu hút sự chú ý của chúng, cho anh ấy một chút thời gian để kết thúc với hai tên cướp biển mà anh ấy vẫn đang chiến đấu.”

“Chúng đã không thử áp đảo cháu ư?”

Đôi môi nàng xoắn lại với sự căm phẫn.” Chúng hầu như chắc chắn có thể vậy, nhưng chúng quá bận rộn cười nhạo sự cố gắng của cháu trong việc ném những hòn đá mà cháu nhặt được vào chúng. Không có hòn đá nào mà cháu ném rơi gần chỗ chúng đứng. Đó là một cố gắng thống thiết để làm chúng tổn hại, nhưng điều đó đã làm được một việc khá hoàn hảo như là một sự sao nhãng, nếu cháu có thể nói với bản thân mình như vậy.”

Anthony ngồi lùi lại trong sự ngổn ngang.” Vậy là một lần nữa cháu đến để giải cứu.”

Nàng cười khúc khích với ông.” Chắc chắn là không. Cháu chỉ cho Boyd thời gian để lẩn ra phía sau chúng và hạ gục hai tên trong bọn chúng bằng cây gậy của anh trước khi chúng thậm chí biết là anh ấy ở đó! Ngài biết đấy, khi cháu quay lại nhìn điều vừa diễn ra, và cháu có thể nói

rằng lúc đó nguy hiểm đã qua, đó là một cuộc phiêu lưu khá thú vị, chuyến phiêu lưu thứ hai mà cháu có từ khi cháu bắt đầu chuyến hành trình này. Cháu thậm chí đã xoay sở để hạ được một trong những tên cướp biển khi chúng quay lưng lại với cháu để đối phó với sự xuất hiện đúng lúc của Boyd. Và anh ấy đã nhanh chóng hạ ba tên cuối cùng. Ngài nên nhìn thấy anh ấy lúc đó. Anh ấy rất cứ, đặc biệt là khi anh ấy hầu như không làm mình có một vết trầy nào.” Hai anh em trai trao đổi những cái liếc mắt trước khi Anthony nói một cách thận trọng, “Katey, cháu không phát triển cảm giác yêu thích dành cho Boyd Anderson đấy chứ?”

“Cháu không có.”

Nàng nói điều đó rất nhanh, Anthony không đào sâu hơn nữa. Ngài ấy chỉ thêm vào, “Thật vui khi được nghe điều đó, bởi vì cậu ta không chính xác là người được yêu thích của bọn ta vào lúc này.”

James cười toe. “Khi nào mà tên man rợ đó từng được yêu thích vậy?”

Anthony không đồng ý. “Anh đã không ở đây, ông già, nhưng mới đây em có lý do để biết ơn tên Yank đó.”

James giả vờ một cái nhìn ngạc nhiên. “Chưa bao giờ nói vậy.”

“Điều đó chắc chắn chỉ lướt qua, trong tâm trí anh, nhưng dù sao em cũng cảm thấy biết ơn.”

“Và qua lâu rồi,” James nói.

“Gần như là chắc chắn,” Anthony đồng ý với một cái nhìn chua cay. “Nhưng em sẽ cho phép điều đó xảy ra nếu cậu ta đã làm tròn nhiệm vụ của mình ngày hôm nay – trước khi chúng ta đến.”

“Chú có thể cho phép điều đó nếu chú phải vậy, nhưng quỷ tha ma bắt đi nếu anh sẽ như vậy,” James nói với em trai mình, sau đó liếc nhìn Katey, ông thêm vào, “Katey yêu quý, đừng mắc sai lầm trong việc đánh giá người anh rể phiền hà của ta cũng như người hùng của cháu chỉ bởi vì cậu ta đã xoay sở để hạ ngục 12 tên vô lại ngày hôm nay.

Với lại những tên cướp biển đó không muốn làm đau cậu ta, như cháu đã nói, lợi thế hoàn toàn là của cậu ta. Bất cứ người đàn ông nào biết đánh đấm chút ít cũng có thể làm điều tương tự như vậy.”

“Ồ, cháu sẽ không mắc sai lầm khi nghĩ về điều đó,” nàng nói với đôi môi mím chặt. “Chắc chắn là không.”

Đặc biệt là kể từ lúc mà đáng nhẽ họ sẽ không bao giờ ở trên hòn đảo nhỏ đó để bắt đầu, hoặc là gặp phải những tên cướp biển đó, nếu Boyd không chớp lấy ngay cơ hội vàng của mình, như anh đã sắp đặt nó, để họ có mặt ở đó. Nhưng nàng không phải đề cập điều đó với anh em nhà Malory.

Tuy nhiên, James, đã bắt được tông giọng của nàng và nhận xét một cách tự lự, “Đúng vậy, cháu hiện giờ đang bức mình với cậu ta, phải không?”

“Điều gì khiến ngài có ý tưởng đó vậy?” nàng nói một cách mỉa mai.

James đáp với một nụ cười toe tóe, “Cái chuyện ‘hãy giả vờ không quen biết tôi’ lờ lợ nhận xét mà cháu đã dành cho cậu ta đã đủ chứng minh, nhưng bọn ta cũng có thể thấy rằng cháu đã nhai đầu cậu ta trên bãi biển.”

Nàng rên thầm, nhận ra rằng họ chắc chắn đã chĩa kính thiên văn về phía hòn đảo. Nhưng điều này là một chủ đề mà nàng không muốn thảo luận. Tuy nhiên, bây giờ hai anh em nhà Malory hình như cảm thấy họ biết nàng đủ rõ để mà đào bới.

Một trong hai bên lông mày của James nhướn lên. “Cháu có muốn thảo luận về nó không?”

“Cháu không muốn.”

“Không có gì cần phải trừng phạt ư?” James thúc ép với một giọng nói đe dọa hơn. Ngài ta cọ những đốt ngón tay vào má mình nên nàng hiểu kiểu trừng phạt mà ngài ấy đang nói đến.

“Không, đừng làm đau anh ấy!”

“Ta không dám mơ về chuyện đó đâu, cô gái yêu quý,” Anthony cam đoan với nàng, mặc dù với một chút màu sắc trên má của ngài ấy.

James cười khùng khục. Katey không hiểu vì sao. Nàng không lấy làm gì thích thú về chủ đề này. Nhưng có vẻ những quý ngài người Anh này dường như có một khiếu hài hước kì quặc. Bữa ăn tối gần như đã kết thúc và cuộc nói chuyện không còn khiến nàng thích thú, Katey bỏ qua các món tránh miệng đã để dành cho nàng.”Cháu nên quay trở lại cabin của mình,” nàng nói với những người đồng hành của mình.” Quả là một ngày dài, một ngày có quá nhiều sự kiện.”

Anthony nhanh chóng nói,” Katey, đừng đi vội. Ta cần nói một vài lời với cháu.” Ngài ấy nhìn anh trai mình.” Anh không phiền chứ?”

James hiểu, những ngài ấy bắt đầu cười đáp trả.” Rời đi à?” Nói một cách khác, ngài ấy không di chuyển.

Chapter 45

Katey gật đầu đồng ý rằng nàng sẽ ở lại, nhưng nàng nhanh chóng ước rằng nàng đã không làm vậy.

Anthony không nói thẳng ra điều mà ngài ấy muốn nói với nàng dù là gì đi nữa. Ngài ấy thậm chí không ở lại chiếc bàn. Ngài ấy bước đến chiếc bàn của thuyền trưởng, bàn của James, bởi vì ngài ấy là thuyền trưởng của tàu Maiden George, và tự rót rượu cho mình từ một chiếc bình đựng rượu mạnh ở đó. Ngài ấy thậm chí đã uống cạn nó – sau đó bước ra giữa chiếc bàn làm việc và bàn ăn.

Sự bồn chồn của ngài ấy là rõ ràng, khiến sự bồn chồn của chính nàng leo thang một cách đột ngột. Nàng chỉ muốn đứng bật dậy và phóng ngay ra khỏi phòng chỉ với một tiếng hét “chúc ngủ ngon” khi mà Anthony ghim chặt nàng bằng ánh mắt của mình. Đôi mắt ông quả thật là đẹp, màu xanh coban, đẹp lạ lùng, nhìn xiên xiên chỉ đủ để nhận thấy và bị mê hoặc. Nàng không di chuyển.

“Hãy kể cho ta nghe về người đàn ông đã nuôi dạy cháu, Katey,” Anthony bắt đầu.

Nàng chớp chớp mắt. Thật kì lạ khi đề cập đến cha của nàng.” Cha cháu ư?”

“Đúng vậy.”

Ồ, thật nghiêm trọng làm sao, ngài ấy chỉ muốn nghe về tiểu sử gia đình nàng?

“Ngài muốn biết điều gì?”

“Ông ấy là kiểu đàn ông như thế nào?”

“Tốt bụng, hào phóng, vui vẻ, ồ, và rất thích tán gẫu.” Nàng cười khúc khích.” Dĩ nhiên là ông ấy như vậy rồi. Điều đó khiến cho những khách hàng của ông vui vẻ.”

“Cháu có gần gũi với ông ấy không?”

Nàng nghĩ về điều đó trong giây lát, nhưng đã thừa nhận,” Không thực sự gần gũi. Ông ấy mất khi cháu mới 10 tuổi, nên cháu không nhớ nhiều kỉ niệm về ông ấy. Và ông ấy hiếm khi ở nhà. Ông ấy dành cả ngày ở trong cửa hàng của mình. Ông ấy tự điều hành nó. Đó là một cửa hàng nhỏ trong một ngôi làng nhỏ. Và đó là nơi duy nhất ở Gardener cho dân làng mua đồ, nên ông ấy mở cửa hàng rất muộn mỗi ngày. Nếu cháu muốn dành thời gian với ông ấy ngoài những ngày chủ nhật ra, vậy thì cháu sẽ đến cửa hàng. Trong nửa năm cháu thường ngủ vào lúc ông ấy ở nhà.”

“Vậy cháu hiểu rõ ông ấy chứ?”

“Cháu sẽ không nói thế. Cháu biết về ông ấy như bất cứ đứa trẻ nào ở tuổi đó biết về cha mẹ mình. Cháu yêu ông ấy, ông ấy yêu cháu. Ông ấy luôn mỉm cười, hoặc là ôm cháu. Nhưng cháu gần gũi với mẹ nhiều hơn. Hàng ngày cháu dành nhiều giờ với mẹ, hay giúp mẹ trong khu vườn của bà, hoặc là giúp bà trong bếp, hoặc là cùng nhau làm những công việc nhà lặt vặt.”

“Bà ấy làm việc – trong bếp ư?”

Âm thanh nghe như thế ngài ấy đã bật ra những lời đó, rằng họ không nên làm việc đó. Kì quặc làm sao. Có vấn đề gì về nơi mà bà ấy làm việc ư?Ồ, ngài ấy là một quý ngài. Đối với ngài ấy, chỉ có những người hầu mới làm việc trong bếp thôi.

Nàng cười khúc khích với sự thấu hiểu.” Không ai có người hầu ở Gardener, Ngài Anthony ạ. Trong khi gia đình cháu có thể có đủ điều điều để dễ dàng có những người hầu, mẹ muốn gia đình cháu giống như mọi người khác, và ngoài ra, bà thích những công việc lật vật của mình và cháu thích làm chúng cùng với bà. Điều đó không như thế nếu chúng cháu có bất cứ điều gì khác để làm choáng hết khoảng thời gian rảnh rỗi của mình. Bà ấy không chịu và chỉ thuê Grace cho đến khi cháu lớn hơn. Nhưng mẹ cháu đã quản lý cửa hàng sau khi cha qua đời, nên thời gian của bà ấy eo hẹp hơn nhiều sau đó, và nhiều công việc nhà do cháu làm, lúc đó cháu rất thích thú với điều đó.”

Anthony làm một âm thanh có thể dễ dàng thấy rằng giống như là sự đau đớn. Ngài ấy cũng bước thẳng ra khỏi cabin mà không nói một lời nào. Và nước da của ngài ấy trở nên trắng bệch phải không nhỉ? Ngài ấy quay đi quá nhanh để nàng có thể chắc chắn điều đó. Katey cau mày khi James cũng đứng lên, và nhanh chóng đi theo em trai mình.

Những ngài ấy liếc nhìn lại phía nàng và ra lệnh,” hãy ở yên đó,” sau đó đóng sầm cửa lại đằng sau mình. Katey tự ồm ồm không hài lòng. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Nàng không được di chuyển, suy nghĩ, như nàng muốn. Nếu bất cứ ai khác yêu cầu nàng như vậy, nàng sẽ bước thẳng trở về cabin của mình hết sức phẫn nộ trong lúc đó. Nhưng mệnh lệnh đó lại từ người đàn ông đặc biệt này, well, nàng sẽ ở lại. Thậm chí ngay cả khi có thứ gì đó va vào tường ở bên ngoài, và sự bốc đồng tức thời của nàng là đi điều tra xem đó là gì, nàng vẫn ngồi yên lại. Ở bên ngoài, James ghim chặt Anthony vào tường bằng một cú đập mạnh. “Đừng thậm chí nghĩ đến việc rời khỏi tàu.” James gầm gừ.

“Em không muốn nhảy khỏi tàu.”

“Anh đang muốn nói rằng Katey ở trong đó và đang bỏ đi mà không hiểu gì cả. Chú đang làm cái chết tiệt gì vậy, Tony?Chú bị sao vậy?”

“Em nghe con bé nói. Chúa ơi, con bé đã lớn lên trong hoàn cảnh cực kì cực khổ và đó là lỗi của em!”

“Vậy nên chú đừng bật dậy à. Sự lựa chọn của Adeline là rời khỏi nước Anh. Chú đã không đưa cô ấy lên tàu để mang cô ấy đến Mỹ. Và chú chắc chắn đã không giữ cô ấy ở đó. Cô ấy có thể trở về nhà bất cứ lúc nào.”

“Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ lên con tàu đó nếu em kéo cô ấy lại và cầu hôn, với sự lo lắng chết tiệt là cô ấy sẽ không cho em câu trả lời mà em muốn. Nếu cô ấy chắc chắn hơn về em, cô ấy sẽ đến gặp em và chúng em sẽ kết hôn. Sau đó cô ấy sẽ tiết tục sống theo lối sống mà cô ấy đã quen, và Katey, Chúa ơi, Katey sẽ không phải lớn lên giống như một người hầu!”

“Chú đang giả định những điều đó à? Rằng không ai phản đối rằng tầng lớp thượng lưu có thể sống hạnh phúc? Đúng có mà nói cái điều chết tiệt đó và theo kiểu trưởng giả học làm sang đó, Tony.”

“Không,” Anthony cầu nhàu lại,” nhưng chúng ta đang nói về con gái em. Con bé không nên phải sống giống như thế. Con bé nên được nuông chiều giống như Judy và – “

“Dừng lại và nghĩ về điều đó trước khi nắm đấm của anh giúp đỡ chú ,” James cắt ngang. “Chú có nhận ra rằng bất cứ điều gì trong số đó thay đổi, chú sẽ không bao giờ gặp và kết hôn với Roslynn. Sau đó chú sẽ không có hai cô con gái khác so với một cô con gái lúc này không? Judith và Jaime sẽ không bao giờ được sinh ra, phải không nào?”

Anthony dựa đầu vào tường với một tiếng thở dài. “ Em có thể đã phản ứng quá mạnh.”

“Có thể ư?” James khịt khịt mũi.

“Chỉ là – đó là lý do mà con bé thậm chí đã muốn em như một người cha vào dạo gần đây? Con bé là một người phụ nữ trẻ tuổi giàu có. Không có gì mà em có thể cho con bé mà con bé không tự cho mình được.”

“Đúng vậy.Nhưng mà có đó, một gia đình. Hãy trao vào tay con bé một gia đình đông đúc mà có thể cười nhạo số phận.”

Chapter 46

Hai anh em nhà Malory đã đi qua lâu rồi. Không vô lý sao khi nghĩ rằng họ có thể đã quên mất nàng rồi. Nên không vô lý sao khi mà Katey mạo hiểm không tuân theo yêu cầu của James Malory. Ngoài ra, đây là một ngày cực kỳ khó tin. Nàng xứng đáng có được một giấc ngủ dài và ngon, nếu nàng có thể giải thoát tâm trí mình khỏi những giờ mà nàng đã dành với Boyd trước khi những tên cướp biển đó xuất hiện.

Nhưng hai người đàn ông thực sự đã không đi đâu quá xa, nàng phát hiện ra khi mà nàng cố gắng trốn khỏi cabin mà không bị ai trông thấy. Họ có thấy, cả hai người đều quay đầu mình về phía nàng khi cánh cửa mở ra, nên nàng hỏi một cách ngây thơ, "Mọi thứ đều ổn cả chứ?"

"Hoàn toàn ổn. Ta chỉ đang dự định ném ông em trai của mình xuống biển," James nói một cách lãnh đạm khi ngài ấy thả áo jacket của Anthony ra và giả vờ phủi bụi khỏi ve áo của ông.

"Và ta đang giải thích lý do tại sao mà anh ấy không nên làm vậy," Anthony đáp một cách vui vẻ, và lách qua James để dẫn Katey quay trở về cabin.

Nàng thở dài khi nàng lại ngồi xuống lần nữa ở chỗ bàn ăn. Điều gì về nàng mà có thể khiến Anthony thích thú, điều đó không thể chờ đến sáng mai sao? Nàng nên mạnh mẽ và nói rằng nàng đã kiệt sức. Nàng không thể. Ngày hôm nay đã quá kích động. Nhưng họ không biết điều đó. Có lẽ nếu nàng giả vờ một cái ngáp...

"Giờ thì chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?" Anthony nói.

Ngài ấy đã không ngồi xuống. Ngài ấy lại đi đi lại lại, và ngài ấy giờ trông cũng không vui vẻ chút nào. Điều đó không nghi ngờ gì là giả vờ.

"Chú vừa chỉ ra đó," James nhắc nhở ông.

James cũng không trở lại chiếc bàn. Ông ngồi phía bên kia mép bàn của mình, chỉ đủ để một chân có thể đứng đưa một cách thoải mái. Mặc dù vậy, hai cách tay của ông để bắt chéo nhìn trông còn nguy hiểm hơn, nên Katey đưa ánh mắt khỏi chỗ ông. Anthony cũng phớt lờ ông.

"À, đúng rồi, ta muốn nói về việc liệu cháu có một tuổi thơ hạnh phúc không, không kể đến tất cả những công việc vất vả đó?" James rên rỉ.

Katey cau mày. "Những công việc vất vả nào? Nếu ngài ám chỉ những công việc nhà của cháu, cháu chưa bao giờ quan tâm đến chúng. Lúc đó cháu cùng làm nó với mẹ, và sau đó, cùng với Grace. Ngoài ra, dọn dẹp nhà cửa, trồng rau và nấu ăn, những công việc đó chỉ là một phần cuộc sống của cháu. Không có ai khác làm việc đó. Mọi người ở Gardener đã phải tự làm chúng. Cháu biết ngài có thể thấy điều đó là khinh khủng. Ngài đến từ một cách sống khác. Nhưng đối với chúng cháu, nó chỉ là điều bình thường."

Anthony co rúm lại. "Ta đã không suy nghĩ mà xúc phạm cháu phải không? Điều đó chắc chắn không - "

"Không đâu," Katey cam đoan với ông. Sau đó một ký ức tràn về khiến nàng cười khúc khích.

"Thật buồn cười. Con gái ngài một cách chính xác đã phản ứng lại hoàn toàn khác đối với công

việc nhà của cháu khi cháu đề cập đến chúng trong cuộc nói chuyện của chúng tôi. Cô bé đã than phiền rằng cô bé chưa bao giờ được giúp đỡ bất cứ việc gì cả!”

“Judy ư?”

“Quả thực là vậy. Có thể ngài muốn cho cô bé khu vườn của chính mình trước khi cô bé lớn hơn. Trẻ con tình cờ thích những thứ phát triển được, ít nhất thì cháu cũng như vậy.”

“Nhưng - con bé sẽ bị dơ.”

Katey cảm thấy ông đang chọc ngoáy với cái nhìn ghê tởm đó trên gương mặt mình khi đề cập đến bụi bẩn. Nàng cười toe tóa với ông.” Cháu biết, nhưng chơi với đất cát có thể rất vui. Nó có mùi tuyệt vời và có thể tạo ra những chiếc bánh bunn tuyệt vời!”

James đảo tròn mắt. Anthony cười đáp lại nàng và nói, “ bản thân ta thì không thể nhớ từng muốn bị bắn thủ , nhưng ta có thể nói mà không có một chút nghi ngờ gì rằng ông anh cả của chúng ta chắc chắn là đồng ý với cháu.”

“À, vâng, người làm vườn. Cháu thích cuộc gặp mặt với ngài ấy và đi bộ xuyên qua khu vườn của ngài.”

James gần như phì cười với cái cách mà nàng đề cập đến Jason. Nàng liếc nhìn James và thêm vào,” Cháu hiểu, một số người đã nói với cháu rằng cháu chắc chắn không nên gọi ngài ấy như vậy. Nhưng ngài ấy là một người làm vườn, ngài hiểu mà. Có lẽ ngài ấy gọi đó là sở thích của mình, nhưng cháu chưa bao giờ nhìn thấy những bông hoa đẹp như vậy và rất nhiều chủng loại . Judy đã cảnh báo với cháu rằng cháu sẽ bị ấn tượng, nhưng khi nhìn thấy công trình của ngài Jason một cách trực tiếp thực sự đã khiến cháu ngạc nhiên.”

Anthony hăng giọng để kéo sự chú ý của nàng trở về với ông. “ Ta tin rằng chúng ta đã hơi đi lạc khỏi chủ đề một chút rồi.”

Katey cau mày.” Tại sao ngài lại quá tò mò về quá khứ của cháu vậy?”

“Ta biết mẹ cháu – rất rõ.”

“À vâng, dĩ nhiên rồi.” Katey mỉm cười, bắt đầu hiểu.” Bà ấy đã sống gần Haverston trước khi bà ấy gặp cha cháu, và ngài đã lớn lên ở đó phải không?”

“Hiển nhiên là vậy rồi, thành thực phải nói rằng, ta đã hoàn toàn trưởng thành và chỉ về nhà vào những kì nghỉ trước khi ta thực sự quen biết với mẹ cháu. Nhưng ta cho rằng ta chỉ muốn biết rằng liệu cháu và mẹ mình có một cuộc sống bình thường ở Mỹ hay không.”

“Bình thường ở Gardener, dạ vâng đúng vậy.”

“Có gì đó quan trọng không?”

Nàng mỉm cười.” Đó chỉ là một ngôi làng nhỏ của những người lớn tuổi , không có ngành công nghiệp nào ngoại trừ một vài nông trại ở rìa làng. Cháu đã được sinh ra ở đó và có một vài đứa trẻ khác còn lại ở đó gần bằng tuổi cháu và sẽ sớm bỏ đi. Không ai từng chuyển đến đó, ngoài những người tìm kiếm một ngôi làng yên tĩnh, cổ kính để nghỉ hưu. “Nàng cười khúc khích.”Ngôi làng chắc chắn là yên tĩnh. Không có gì thú vị từng xảy ra. Không có bất cứ ai từng giải trí. Điểm nổi bật của mỗi ngày là vài người đọc tờ báo từ Danbury ở trong cửa hàng nhà cháu. Gardener là vậy đấy, không một chút nghi ngờ gì, là nơi buồn chán nhất mà ngài có thể tưởng tượng được.”

“Chúa tôi, vậy nên cháu đã có một tuổi thơ kinh khủng phải không?”

“Cháu đã không nói như vậy! Chỉ là buồn chán thôi – đối với một đứa trẻ. Cha mẹ của cháu dường như không để ý. Họ có những việc khác giữ cho mình bận rộn. Bản thân cháu, cháu rên rỉ mỗi ngày khi gia sư của cháu cho cháu về nhà. Quả thực là vậy. Cháu thích ở với thầy ấy và

nói chuyện về thế giới hơn!”

“Tại sao cha mẹ cháu không chuyển đến một nơi nào đó khác vui vẻ hơn hoặc là ít nhất một thị trấn lớn hơn gần đó?”

Nàng nhún vai.”Cháu đã nghe họ nói về chuyện đó một lần. Bán hàng là tất cả những gì mà cha cháu biết làm thế nào để làm. Ở Gardener, ông ấy không bao giờ thiếu những khách hàng ở cửa hàng của mình bởi vì đó là cửa hàng duy nhất ở trong làng. Ở Danbury, hay một thị trấn nào khác lớn hơn, ông ấy sẽ phải cạnh tranh với nhiều cửa hàng đã có trước đó, và với một gia đình cần phải chăm sóc, cháu nghĩ ông ấy sợ phải cố gắng để làm được điều đó.Sau khi ông mất, cháu đã hi vọng mẹ cháu sẽ chuyển nhà đi, nhưng bà đã nắm lấy cơ hội đầu tiên để tự mình quản lý cửa hàng. Bà ấy thực sự thích chuyện đó.”

“Nhưng mẹ cháu có tiền, không phải sao? Cái mà cháu được thừa kế đó?”

“Vâng đúng vậy, nhưng bà ấy từ chối động vào khoản tiền đó. Khoản tiền đó đến từ cha của bà khi ông ấy mất, và bà khinh miệt gia đình của mình bởi vì đã từ bà. Bà thậm chí sẽ không nói chuyện với họ. Cháu thậm chí không biết nhà Millard có bao nhiêu người cho đến khi cháu đến Anh.”

“Họ đã từ cô ấy ư?”

“Ngài chưa nghe về chuyện đó à? Đó là bởi vì bà đã bỏ trốn đi cùng với một thương nhân Mỹ, hay đó là điều mà bà ám chỉ.”

James bỗng xen vào,” Và đây là thời điểm tuyệt vời để đưa ra vấn đề, Tony – trước khi anh chú chết vì già.”

Anthony cắt lời anh trai mình bằng một cái nhìn lạnh lùng.” Anh không được mời, nên tại sao anh không đi ngủ đi nhỉ.”

“Anh không thể, cậu bé yêu quý. Giường ngủ của anh đã bị chú chiếm lấy rồi.”Anthony hơi đỏ mặt với lời nhắc nhở đó, nhưng James chưa kết thúc.”Katey, điều em trai ta – “

Lần này James đã kết thúc. Anthony lao qua khoảng cách giữa họ và đánh James lùi lại phía sau với một lực đủ khiến cả hai bọn họ ngã nhào ra về phía bên kia của cái bàn trên sàn nhà.

Katey đứng bật dậy. Hoài nghi, cô hỏi,” Hai người mất trí à?”

Đầu James ngẩng lên khi ông đứng dậy trở lại.” Chắc chắn là không.” Ông trao cho em trai mình một bàn tay để đỡ đứng lên.

“Xin lỗi, Katey,” Anthony nói khi ông quay trở lại chiếc bàn, luồn một bàn tay vào mái tóc để vuốt thẳng lại. “Không may mắn thay, đó là điều không có gì khác thường trong gia đình ta.”

“Chú muốn nói là giữa hai chúng ta, phải không ,cậu bé?” James thêm vào với một cái nhìn kiên quyết.”Chú sẽ không thấy những ông anh lớn tuổi đánh nhau , nên đừng dọa cô bé bởi câu nói ngụ ý tất cả những người nhà Malory đều giống như chú và anh.”

“Hoàn toàn đúng,” Anthony đồng ý với một cái nhìn bối rối.” Chỉ là James và ta có nhiều – năng lượng. Có thể gọi đó là sự cạnh tranh giữa anh em trai nếu cháu thích.”

Vẫn có một chút kinh ngạc từ trận bùng nổ - năng lượng của họ, Katey nói,” Vì không có chị em ruột nào, nên cháu sợ rằng có một chút khó khăn để mình hiểu được điều đó.”

“Hoàn toàn có thể hiểu được. Có lẽ việc đó sẽ có ý nghĩa hơn nhiều khi biết rằng cả hai chúng ta đều ham mê quyền anh. Bài luyện tập đối với chúng ta luôn luôn bao gồm một ván đấu trên võ đài một vài lần một tuần.”

“Hai người vẫn làm điều đó ư?”

“Cô bé không cho chúng ta đã quá già để luyện tập đấy chứ?” James nói một cách lãnh đạm.

Katey đỏ mặt mặc dù nụ cười toe toe mà ông ấy trao cho nàng có hàm ý rằng ông ấy chỉ đang chọc ghẹo nàng thôi.

Anthony thở dài bức tức."Chúng ta đã lại đi qua xa khỏi mục đích chính rồi. Vậy lúc này để ta nói thẳng ra vậy, Katey. Cháu thực sự chưa lúc nào trả lời câu hỏi của ta về một tuổi thơ hạnh phúc, nếu cháu có. Đó là điều quan trọng phải không? Không có những kí ức đau buồn nào mà cháu không thích đề cập đến đấy chứ?"

Nàng đảo tròn mắt nhìn ông. "Nếu có những kí ức đau buồn, cháu sẽ không thảo luận về chúng đúng không nào? Thực tế thì, tuổi thơ của cháu không có nhiều sự đáng nhớ, nhưng nó không kinh khủng. Cháu đã có đủ hạnh phúc khi sống với cha mẹ mình và cả sau đó khi chỉ có mẹ cháu sau khi cha cháu mất. Khi cháu đủ lớn, cháu có thể dờn khỏi Gardener giống như tất cả những thanh niên khác đã làm ngay khi họ có thể, nhưng điều đó thậm chí chưa bao giờ nảy ra đối với cháu cho đến khi mẹ cháu qua đời. Vấn đề ở đây là cháu không thích tuổi thơ của mình đơn giản chỉ là sự nhàn chán của nó đối với quan điểm của một đứa trẻ. Nhưng đó là lý do cháu đã quyết định đi du lịch một vài năm để nhìn ngắm thế giới, trước khi cháu căn nhắc đến việc kết hôn và sinh con. Cháu hi vọng có sự kích động mà cháu nhớ khi còn là một đứa trẻ, và một vài chuyến phiêu lưu. Cháu đã tìm thấy cả hai điều đó." Nàng cười toe.

"Cháu có từng ước rằng mình có một gia đình đông đúc bao giờ chưa?"

Nàng gần như đã chỉ ra rằng ước muốn về một chuyện trong quá khứ không thích đáng, nhưng nàng đã im lặng, chủ yếu là bởi vì nàng cảm thấy sự lo lắng của ông với câu hỏi này. Nàng thấy rằng khá kì cục, nhưng ngay cả James bây giờ dường như cũng căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của nàng. Có điều quái quỷ gì không ổn với hai người này tối nay vậy?

Do dự một lúc nàng nói," Cháu đang bắt đầu nghi ngờ rằng ngài đang dẫn dắt đến một chuyện gì đấy mà cháu không mấy làm dễ chịu. Có lẽ như anh trai của ngài đề nghị, đây là lúc để đề đưa ra vấn đề, phải không ngài Anthony?"

Ông thở dài và lại ngồi đối diện với nàng một lần nữa. "Ta đã nói là ta quen biết mẹ cháu, nhưng đó không chỉ là một sự quen biết thông thường. Ta đã tán tỉnh cô ấy trước khi cô ấy rời khỏi nước Anh, và ý định của ta rất ngay thẳng. Ta đã muốn kết hôn với cô ấy."

Katey nhìn chằm chằm vào ông một cách khó chịu, đang cố gắng để tiêu hóa chuyện đó, nhưng vẫn không hiểu."Cháu không hiểu. Ngài là một người đàn ông đẹp trai một cách khác thường. Và - "

"Cảm ơn cháu."

" - thẳng thắn mà nói, cha cháu thì không. Ông ấy không xấu xí hay kiêu như thế, nhưng giữa hai người, cháu không thể tưởng tượng rằng mẹ cháu lại chọn ông ấy thay vì ngài, và ngài nói bà ấy đã làm vậy phải không? Ngài đã làm gì để khiến bà ấy không chọn ngài vậy? Chúng ta đang nói về một chuyện tình bí ẩn phải không?"

"Không đâu, không có gì giống như vậy cả. Gia đình cô ấy không thích ta. Ta thậm chí không chắc là vì sao nữa. Ta vẫn chưa hoàn toàn là một kẻ ăn chơi phóng đảng mà ta đã trở thành sau này. Nhưng Adeline đã không chia sẻ những cảm giác của gia đình cô ấy. Ta hoàn toàn chắc rằng cô ấy cũng cảm thấy như ta. Sai lầm của ta là đã không để cho cô ấy biết sớm hơn rằng ta muốn có cô ấy trong cuộc sống của mình. Ta đã sai lầm khi cho rằng cô ấy đã công nhận điều đó, rằng chúng ta đồng lòng và sẽ kết hôn. Và sau đó cô ấy biến mất. Ngay đêm hôm trước. Ta không thể nói với cháu rằng điều đó khiến ta bất ngờ như thế nào, lái xe để đưa cô ấy đến nơi picnic ưa thích của hai ta và được cho biết rằng cô ấy đã rời khỏi nước Anh. Gia đình cô ấy đã

đưa cho ta một vài tờ rơi về một chuyến du lịch sang trọng đã được nên kế hoạch mà cô ấy chưa bao giờ đề cập với ta, và rằng cô ấy sẽ quay trở lại vào một năm sau hoặc là hơn.”

“Vậy nên ngài đã không tiếp tục việc tán tỉnh của mình khi bà ấy quay trở lại Anh?”

“Cô ấy đã không bao giờ quay trở lại, Katey ạ.”

Giờ thì nàng cau mày với sự bối rối cực kì.” Nhưng bà ấy đã trốn đi cùng với cha cháu, vậy nên... ngài đang nói là bà ấy đã quen và yêu ông ấy trước khi ngài tán tỉnh bà ấy à? Rằng ông ấy đột nhiên xuất hiện và bà ấy chạy trốn với ông ấy mà thậm chí không một lời giải thích với ngài à?”

“Không, theo phỏng đoán của ta thì cô ấy đã không gặp cha cháu cho đến sau khi cô ấy rời khỏi nước Anh, có lẽ là trên chuyến tầu đến Mỹ, hoặc là ngay khi cô ấy cập bến.”

Katey nhận ra rằng đó là quan điểm của một người đàn ông bị xếp thứ hai trong việc theo đuổi tình cảm của một người phụ nữ. Nàng không thể trách mắng ông về việc muốn nghĩ như vậy. Nàng vẫn thấy mình ngạc nhiên về điều đó, rằng mẹ nàng đã không chọn Anthony mà lại chọn cha nàng. Nàng nói một cách dịu dàng, “Cháu lấy làm tiếc khi nói rằng ngài đã nhầm. Bà ấy đã kể với cháu rằng – “

“Katey, một vài bậc cha mẹ sẽ dựng nên một lời nói dối vô hại để che dấu một sự thật đau buồn. Cho dù lý do là gì đi nữa, cô ấy không muốn con biết lý do thực sự mà cô ấy rời khỏi Anh quốc. Bản thân ta không thể tưởng tượng được. Cô ấy có thể nói với ta, nhưng cô ấy đã không làm vậy. Tất cả những năm qua, ta không biết cô ấy đã chạy trốn và mang theo đứa con của mình. Ta vẫn sẽ không biết được điều đó nếu bác của con Letitia không gửi cho ta một bức thư kinh khủng sau khi con ra khơi trên tàu Oceanus.”

Đôi mắt của Katey mở to. Nàng để tay lên miệng, nhưng cái đó để che đi một tiếng cười ngạc nhiên. Nếu nàng cười khi mà ông dường như rất chân thành, nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng ít nhất sự ảo tưởng này không phải là do ông, mà do sự xúi giục từ người họ hàng khó chịu của nàng.

“Cháu đã gặp bác Letitia,” nàng nói nhanh.” Trung thực mà nói, cháu sẽ không tin bất cứ một lời nào mà bác ấy nói với cháu. Tại sao à, bởi vì bác ấy thậm chí đã gọi cháu là ...”

Màu sắc rút khỏi đôi gò má của Katey khi nàng từ từ đứng lên. Đôi mắt nàng tập trung vào gương mặt của Anthony, và giờ nàng đang nhìn thấy quá nhiều sự biểu lộ của ông, sự khiếp sợ, thương cảm, thấu hiểu – và lo lắng.

Và mặc dù lúc này nàng không cần nghe, ông vẫn nói, “Con đúng. Ta không tin cô ta. Ta đã nghe nó từ bà ngoại của con. Bà ấy không được khỏe, nên ta không thể đòi hỏi được nghe chi tiết hơn từ bà ấy, nhưng bà ấy đã xác nhận chuyện đó, Katey à. Con là con gái ta.”

Âm thanh duy nhất thoát khỏi đôi môi nàng là một âm thanh nhỏ, đau đớn, một tiếng khóc. Và trước khi nàng có thể tự biến mình thành kẻ ngốc, nàng đã lao ra khỏi cabin.

“Chết tiệt,” Anthony rên lên.

“Chú mong những tiếng kêu sung sướng và một cái ôm đầy tình cha con ư?” James hỏi bằng một giọng lãnh đạm khi anh di chuyển đến gần cánh cửa nơi Katey đã để mở khi cô bỏ chạy.

“Đây không phải là thời điểm cho sự khôn ngoan của anh đâu, James.”

“Có lẽ là không, nhưng tốt hơn là có thể nói thẳng ra. Chú nên nói thẳng tọt nó ra và tự cứu mình khỏi sự đau khổ bởi việc nói quanh co.”

“Em đã cố gắng khiến con bé ít đau đớn nhất.”

“Ồ, chú đã làm được việc đó, cậu bé yêu quý ạ,” James nói. “ Với sự khéo léo của một cái búa tạ.”

Chapter 47

Tất cả mọi điều mà nàng biết về bản thân mình và cuộc sống của nàng đã vỡ vụn giống như vỏ một quả hạch trong tay nàng vậy, những mảnh vỡ quá nhỏ để có thể chấp vá lại với nhau, sự lựa chọn duy nhất là vứt bỏ nó, không chỉ là một chút chấn thương đối với Katey. Nàng đã bị phá hủy. Không phải bởi vì nàng là một người nhà Malory. Có một người cha không tự động biến nàng trở thành một trong số họ, ít nhất là trong tâm trí nàng. Nàng không biết nhiều tiểu sử về gia đình đó hơn là nàng có với nhà Millard. Nhưng ít nhất nàng đã biết về nhà Millard. Và nàng không thể rũ bỏ nguồn gốc của chấn thương. Đó là những lời nói dối, lời nói dối của mẹ nàng, sự lừa gạt của mẹ nàng, rằng bà đã giữ bí mật với nàng cả cuộc đời. Có thể Adeline có ý định nói với nàng sự thật vào một ngày nào đó rằng ai thực sự là cha của nàng, có lẽ sau khi nàng kết hôn và bắt đầu cuộc sống gia đình của chính nàng. Adeline không thực sự từ chối cho những đứa cháu của bà biết chúng đến từ đâu, phải không? Bà đã không nghĩ là mình sẽ chết trước khi bà có thể thú nhận điều đó. Cuộc sống thật không thể đoán trước được. Tảng băng ngu ngốc...

Katey khóc lóc thảm thiết cho điều mà Adeline đã từ bỏ với một quyết định làm thay đổi cuộc sống. Tại sao bà lại làm vậy? Katey khóc lóc thảm thiết cho điều mà mẹ nàng đã để mất, và sau đó là điều mà Katey cũng đã để mất, cuộc sống với những người nhà Malory. Tại sao ư? Katey đã đặt quá nhiều hi vọng vào nhà Millard, nhưng hiện giờ nàng vui vì nàng không lớn lên ở bất cứ đâu gần họ. Nàng không thể tưởng tượng sẽ như thế nào nếu có một ai đó giống như Bác Letitia luôn luôn ở quanh. Nàng sẽ lớn lên giống như bà ấy không? Ý nghĩ đó thật kinh khủng đối với nàng. Nhưng được trưởng thành ở giữa những người nhà Malory, nàng nhận ra, điều đó sẽ thật tuyệt vời.

Em không thể tưởng tượng được điều gì như thế, không có thứ gì thú vị trong hầu hết thời gian, Judith đã nói với nàng cái ngày hôm đó trên xe ngựa. Với gia đình em, luôn luôn có điều gì đó hấp dẫn xảy ra.

Khi điều đó đánh bật vào nàng, nó giống như một tấn gạch vậy. Judith Malory là em gái nàng. Chúa tôi, nàng có một cô em gái! Không, nàng có hai cô em gái! Một vài giọt nước mắt của nàng là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Anthony đến cửa phòng nàng vô số lần vào ngày tiếp theo để chắc chắn rằng nàng vẫn ổn. Nàng không mở cửa, nhưng từ phía trong phòng nàng đảm bảo với ông, "Cháu ổn, cháu chỉ cần một chút thời gian để tiêu hóa tất cả những chuyện này."

Và để ráp những mảnh vỡ trong cuộc sống của nàng lại với nhau – nếu nàng có thể. Nhưng ngay cả James cũng đến vào buổi tối với một vài cú đấm mạnh lên cửa và cốc căn cảnh báo, "Chuyện này không tốt, mèo con ạ. Hãy trình diện vào bữa ăn tối nay hoặc là ta sẽ phá vỡ cánh cửa này."

Nàng đã khóa mình lại trong cabin của mình, phớt lờ những mệnh lệnh đó. Nhưng nàng vẫn

quá mãi mê suy nghĩ để thực sự chú ý rằng ông đã không quay trở lại để phá vỡ cánh cửa.Và lần duy nhất mà nàng mở cánh cửa đó là cho Grace,rất nhanh , và không để cho cô bước vào. Nàng không muốn cô hầu gái của mình lo lắng nên nàng đã nói thẳng với cô ấy," Anthony Malory cho rằng mình là người cha thực sự của tôi." Bất ngờ nàng thêm vào," Tôi vẫn chưa muốn nói về chuyện đó."

Với đôi mắt mở to, Grace bắt đầu đáp lại, nhưng Katey đã đặt một ngón tay lên đôi môi cô." Chưa được. Đó là một cú sốc, đúng vậy, nhưng làm ơn, Grace, tôi cần một vài ngày yên tĩnh để - điều chỉnh."

Vẫn bướng bỉnh như thường ngày, Grace ít nhất đã chỉ ra, " Cô cần phải ăn."

"Không, tôi không muốn ăn. Tôi rất khó chịu, tôi chỉ muốn nôn đồ ăn ra."

"Cô cần phải ăn. Cô muốn tôi héo mòn vì lo lắng cho cô phải không?"

"Nếu tôi không ra ngoài trong một tuần, vậy thì lúc đó cô mới có thể lo lắng. " Katey cố gắng để nghe có vẻ như đang trêu chọc,nàng biết là mình đã thất bại, và đóng cánh cửa lại để không có thêm bất cứ sự tranh cãi nào nữa.

Grace để khay thức ăn bên ngoài phòng nàng dù thế nào đi nữa. Katey bỏ chúng ở đó. Nàng đã không phóng đại. Sự rối loạn mà nàng đang trải qua là do thể chất, đủ để biết rằng nàng không nghi ngờ gì dạ dày nàng sẽ không chịu đựng được bất cứ thứ gì bình thường như đồ ăn. Nhưng nàng không đói. Nếu nàng có đói, nàng quá bối rối để cảm thấy.

Nàng không thể cầm cự được nhiều hơn 1 ngày. Sau giấc ngủ đêm thứ hai không bao gồm sự trở mình vì bồn chồn, nàng đã thức dậy với một tâm trạng bình lặng, và vào lúc này cảm xúc đau quặn xoắn bên trong nàng đã biến mất.Nàng không biết liệu nàng có thể tha thứ cho mẹ nàng bởi vì những lời nói dối được không, nhưng gia đình mới này mà nàng được thừa hưởng đêm hôm trước có thể hoàn thành những hi vọng mà nhà Millard đã không thể làm được. Nếu nàng không nói đến mối quan hệ của nàng với những người nhà Malory.Nếu họ thực sự muốn nàng là một phần của gia đình họ.

Nàng đến gặp những người họ hàng mới của mình vào bữa trưa hôm đó. Cả hai người đàn ông đều bất ngờ đứng lên khi nàng đi vào trong cabin. Cả hai người trông cực kì lo âu, vẫn lo lắng về việc làm thế nào để nàng có thể chấp nhận thông tin.

Nàng hơi mỉm cười khi nàng ngồi xuống ghế đối diện với Anthony." Làm ơn cứ thoải mái. Đó chỉ là một cú sốc. Cháu chắc chắn điều đó với ngài."

"Quả thực là vậy, mặc dù ta phải thừa nhận rằng điều đó không khiến ta thích thú là mấy."

"Cháu cũng vậy," nàng rụt rè đáp." Mặc dù cháu thậm chí không biết là liệu gia đình ngài có chấp nhận cháu không, hay là liệu ngài có muốn giữ chuyện ngày là bí mật của chúng ta không."

"Chúa tôi, đó là điều con nghĩ ư?"

"Đập búa xuống, nhưng quên những móng tay, à, phải không ông tướng?" James thêm vào một cách khôi hài.

Anthony phớt lờ anh trai mình và nói với nàng,"Con sẽ được chào đón với những cánh tay rộng mở, không bao giờ được nghi ngờ về điều đó, Katey. Tại sao ư, Judith sẽ bắn xuyên qua nóc nhà vì sung sướng khi con bé nghe về chuyện này.Con bé cực kì thích con, con biết đấy." Katey cười toe toé, không chỉ do lời nhận xét,mà là sự khuây khỏa. Họ muốn có nàng!

"Cảm giác đầy đến từ cả hai phía,"nàng nói." Và cháu nghĩ về phía gia đình ngài sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời.Ngài có thể giữ kín thông tin về cha cháu mà không cần kể cho cháu nghe.

Cháu vui vì ngài đã không làm vậy. Cảm ơn ngài về điều đó. Nhưng – “

“Không cho phép nhưng nhị gì cả, mèo con,” James ngắt lời.

Đó là lần thứ 3 ông ấy đưa cho nàng một yêu cầu kể từ khi nàng lên tàu Maiden George. Chỉ mới bắt đầu khôi phục lại từ một cú sốc tình cảm lớn, lần này Katey cảm thấy bức mình. Sẽ có một chút khó khăn để chấp nhận họ có một mối quan hệ.

“Đừng nói với cháu điều gì cháu có thể và không thể làm được, Bác James. Cháu quá lạ lẫm với gia đình của bác để bác có đặc quyền đó. Cháu sẽ cho bác biết khi nào cháu có thể.”

Kể từ lúc nàng nêu ra quan điểm của mình người đàn ông to lớn ngay lập tức im lặng, Anthony phá lên cười. “Hoan hô, con gái yêu. Nói năng giống như một Malory chân chính vậy.” (*Kiểu này anh James nhà ta gặp đối thủ rồi ^ ^*)

Nàng đỏ mặt dữ dội. “Cháu xin lỗi.” Lời xin lỗi là dành cho James. “Sẽ cần một chút thời gian để cháu có thể quen dần với tất cả những chuyện này.”

“Đừng xin lỗi bởi vì nói ra quan điểm của mình,” James đáp. “Và ta sẽ không xin lỗi vì đang cố gắng bảo vệ em trai ta – quan điểm của ta. Chú ấy đã lo sốt vó cả lên kể từ khi chú ấy được biết về chuyện này, sợ rằng đã quá trễ để mang cháu vào trong vòng tay mình, rằng cháu sẽ không chấp nhận chúng ta ngay lập tức.”

Đôi mắt của nàng sáng lên. “Bác đang nói đùa à? Cháu biết là cháu chưa trả lời câu hỏi đêm hôm trước, nhưng cháu luôn luôn muốn được trở thành một thành viên của một gia đình lớn. Cháu đã rất mong được gặp mặt gia đình mẹ cháu và hi vọng rằng cháu sẽ được họ chào đón, nhưng bác của cháu Letitia đã chấm dứt ý tưởng đó của cháu.”

“Mụ đàn bà xấu xa,” Anthony nói với một sự phẫn nộ. “Ta có thể nói rằng sở trường của cô ta là đóng xăm cửa vào mặt người khác.” (*vì ở trên chị Katey có nói **my aunt Letitia pretty much closed the door on that notion for me** Ý ở đây có lẽ là đóng cánh cửa với ý tưởng đó của chị những mình không biết dịch thế nào để vẫn lấy được chữ đóng cửa nên dịch như trên. ^ ^*)

“Hoặc cố gắng làm điều đó,” James thêm vào với một chút đom đóm.

Katey tiếp tục, “Nhưng thậm chí nếu những hi vọng đó có thành sự thật, vẫn có một sự thật ngài là cha cháu. Cháu không bao giờ có thể phủ nhận ...”

Nàng ngừng lại để nhìn chằm chằm vào Anthony, và đôi mắt nàng thậm chí còn mở lớn hơn khi ảnh hưởng đầy đủ của lời tuyên bố đó đánh vào nàng. Ông không chỉ là một người họ hàng, ông là người có quan hệ gần gũi nhất mà nàng có.

“Lạy chúa, ngài thực sự là cha cháu.”

Gương mặt ông bắt đầu dao động khi đôi mắt nàng ngập tràn những giọt nước mắt hạnh phúc. Nàng đứng lên. Và ông cũng vậy. Cả hai người họ vòng qua chỗ cuối bàn của James để gặp nhau. Nàng ném mình vào trong vòng tay dang rộng của Anthony. Ông siết chặt lấy nàng bằng sự xúc động của chính mình.

“Nếu chúng ta không phải đang ở trên một con tàu chết dẫm, con gái yêu, ta sẽ nói rằng, ‘Mừng con về nhà.’”

Vẫn ngồi bên cạnh họ, thậm chí không quay lại để chứng kiến cuộc đoàn tụ sau một thời gian dài này, James vẫn đảo tròn mắt. (*ý của anh James là thấy anh Anthony thật là ngớ ngẩn. Đúng là kiểu của anh ý!*)

Chapter 48

Thật ngạc nhiên làm sao mà lợi ích từ một điều gì đó đơn giản như một cái ôm có thể đem lại. Cái ôm rất có ý nghĩa mà Katey nhận được từ cha nàng khiến cho nỗi lo của nàng, thậm chí là sự bức bối ngay lập tức bị xua tan hết. Nàng chỉ còn cảm thấy một cảm giác đó là hạnh phúc. Và kích thích. Giờ nàng không thể chờ để được quay trở lại nước Anh và gặp mặt tất cả gia đình mới của nàng!

Tuy nhiên, cha và bác nàng, dường như vẫn lo lắng về cú sốc mà nàng đã chịu. Họ cũng có thể đã nhận thấy rằng nàng nâng nâng tận bên trong và hiểu sai đó là sự sợ hãi đang tăng lên. Nên họ tiếp tục cố gắng, theo quan điểm của họ, để khiến sự thay đổi này dễ dàng hơn đối với nàng. “Chuyện này có thể giúp ích cho con nếu con biết là làm thế nào anh trai ta gặp được con trai Jeremy của mình.”

Katey ăn ngấu nghiến đĩa thức ăn đặt trước mặt nàng. Trút bỏ mọi cảm xúc lo lắng mà nàng đã trải qua, nàng nhanh chóng nhận ra rằng nàng cực kì đói! Nên nàng chỉ có giây lát để hiểu được cách kì lạ mà cha nàng đang nói đến là cái nhìn đầu tiên của anh trai ông với cậu con trai mới. “Gặp mặt ư?”

“Quả thực là vậy, và con sẽ ngạc nhiên khi hoàn cảnh đó tương tự giống với của hai cha con ta thế nào. Anh muốn kể chuyện đó không, James?”

James gật đầu. “Chà, với hi vọng rằng câu chuyện này sẽ không khiến cháu phải khóc, cháu yêu, ta đã không có ý tưởng gì về sự tồn tại của Jeremy. Mặc dù vậy, thằng bé biết tất cả về ta. Mẹ thằng bé đã “Rất ấn tượng” với ta, ta nghĩ vậy, và đã dựng ta lên thành tầm vóc anh hùng đối với thằng bé. Khoảng 13 năm trước chúng ta đã gặp nhau. Hoàn toàn chỉ là may mắn, là ta đã chọn quán rượu mà thằng bé đang làm việc, để giải quyết cơn khát của mình.”

“Vậy là bác đã nhận ra anh ấy à?”

“À, phải nói là thằng bé nhận được sự chú ý của ta. Thậm chí ở cái tuổi 12, tuổi của thằng bé lúc đó, thằng bé gần như cao bằng ta! Và thằng bé nhìn rất giống với Tony ở cái tuổi đó một cách kì lạ. Thật khó để có thể nhầm lẫn chuyện đó.”

“Cháu đã không thể phân biệt được khi cháu nhìn thấy hai người họ đứng cạnh nhau,” Katey đồng ý.

“Ít ra là cháu đã không cười lớn,” James nói với một ánh mắt buộc tội chiếu vào Anthony.” Em trai ta nghĩ chuyện này thật vui nhộn. Vậy nên với con trai ta đó là một vấn đề.”

Anthony vẫn cười khúc khích với anh trai của mình.”Nếu anh không quá hay giận dỗi về chuyện đó, anh cũng thấy chuyện ấy rất khôi hài.”Sau đó Anthony giải thích với Katey,” Những nét Gypys của cụ tổ đã chuyển lại cho gia đình ta. Nổi bật lên ở chỗ này chỗ kia. Ta có những nét đó, và hai cháu gái của ta Reggie và Amy cũng vậy. Và Jeremy cũng có những nét nổi bật đó.”

Ít nhất là một lần James không thay đổi tên thân mật của gia đình dành cho Regina thành cái

tên mà ông ưa thích, nhưng Katey chưa nghe về sự khác thường của ông với cái tên đó cho đến sau này. Lúc này, nàng không thể không hỏi, "Những người Gypsy ư?"

"Đó lại là một câu chuyện khác, cháu yêu ạ." James nói. "Hãy giữ sự tò mò lại một lúc để tránh mức tối thiểu sự nhầm lẫn được không?"

"Chắc chắn rồi ạ." Nàng cười toe toét với ông.

"Vì vậy, ta đã bị thu hút bởi sự giống nhau đáng ngạc nhiên của cậu bé này với em trai ta. Nhưng cuộc gặp gỡ này đã xảy ra ở vùng biển Caribbean, và ta biết rằng Tony chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào gần chỗ đó cả, nên ta chỉ nhún vai bỏ qua cho đó chỉ là một trường hợp về sự giống nhau đến kì lạ. Nhưng thằng bé không thể rời mắt khỏi ta. Mẹ thằng bé đã miêu tả ta rất kĩ, cháu thấy đó. Và sau đó thằng bé đến gần chỗ ta và hỏi xem liệu ta có phải là James Malory không."

"Đó là khi bác hiểu mọi chuyện phải không?" Katey hỏi.

"Không, nhưng điều đó đã làm ta bối rối. Và để hiểu tại sao, ta nên đề cập đến chuyện ta không thường sử dụng tên thật của mình với phần đó của thế giới. Ta không muốn những hoạt động của ta có khi nào có liên kết tới gia đình mình, nên ta mang cái tên là thuyền trưởng Hawke trong thời gian ta ra khơi ở những vùng biển đó."

"Tại sao ạ?"

Anthony cười khúc khích. "Đó lại là một câu chuyện khác mà tốt hơn nên để đến sau này mới kể."

Katey nhướn một bên lông mày lên, lấy làm ngạc nhiên, nhưng James hẳn phải đồng ý với em trai của mình, bởi vì ông tiếp tục câu chuyện đầu tiên của mình với nàng. "Khi ta không phủ nhận cái tên đó, thằng bé phiền phức đó đã nói với ta rằng ta là cha nó."

"Lý do cháu đoán là bác đã không tin anh ấy?" Katey suy đoán.

"Bởi vì lúc đó ta nghĩ rằng thằng bé là con của Tony."

"Anh đã không phải đã nghĩ vậy chứ?" Anthony la lên phải đối. "Sau bao nhiêu năm và anh chưa bao giờ đề cập đến chuyện đó?"

"Hơn tất cả, chó con, và hãy để cho anh kết thúc câu chuyện này đã. Với sự hiểu biết của Jeremy về tên của ta, ta đã phải thừa nhận rằng có lẽ thằng bé không phải được sinh ra ở vùng Caribbean, mà được sinh ra ở Anh. Và ngay khi ý nghĩ đó xuất hiện, đặt thằng bé trong phạm vi hoạt động của Tony. Nên trong khi ta không nghĩ Jeremy là con ta, ta đã quyết định rằng thằng bé chắc chắn là một người nhà Malory. Nhưng thằng bé không dừng im lặng ở đó mà chờ đợi ta mở rộng cánh tay chào mừng. Thằng bé đang kể cho ta nghe tất cả về mẹ thằng bé và tuần lễ tuyệt vời ta có với bà ấy – theo ta nhớ, cô ấy đã rất xúc động. Cô ấy là một phục vụ ở quán rượu. Và ta đã thực sự nhớ về cô ấy sau khi thằng bé miêu tả về cô ấy với ta."

"Một cô gái trong hàng ngàn cô ư?" Anthony khịt mũi một cách đầy hoài nghi.

"Chà, cô ấy mang 3 cái dao găm, em thấy đó, một ở trong bốt, và một cái hoàn toàn có thể thấy được ở thắt lưng của cô ấy. Chuyện đó thì ta chắc chắn phải nhớ rồi. Những vị khách trong quán rượu của cô ấy biết từ kinh nghiệm của mình là cô ấy không phải sẵn sàng với bất kì ai. Cô ấy đã sắt lát kha khá kẻ để chứng tỏ điều đó. Và cô ấy là một tạo vật nhỏ bé dễ thương, như ta nhớ, đó là lý do mà ta đã dành cả một tuần với cô ấy. Ta đã lấy làm thích thú với danh tiếng của cô ấy với những con dao găm đó khi ta nghe về cô ấy. Và ngoài ra, thằng bé phiền phức đó dừng ngang nhiên trước mặt ta khẳng khẳng rằng ta là người sinh ra nó, thách ta dám bảo là một tên nói dối với thái độ tự mãn. Ta nghĩ rằng không còn có thứ gì khác có thể thuyết phục ta hơn

nữa.”James cười thích thú.

“Một đứa con giống bố như đúc, phải vậy không?” Anthony mỉm cười.

“Quả thực là vậy.”

Lúc này nàng đã bị mê hoặc hoàn toàn với câu chuyện, Katey hỏi,” Nhưng làm thế nào mà anh ấy lại ở vùng biển Caribbean ạ?”

“Khi thằng bé đủ lớn và bắt đầu hỏi mẹ mình rất nhiều câu hỏi về ta, cô ấy đã đề cập đến việc thằng bé nên gặp ta.Ta phải nói là cô ấy khá là dũng cảm.”

“Tại sao ạ?”

James nhướn một bên lông mày lên.” Ta tin chắc rằng một người Mỹ sẽ hỏi chuyện đó. Chú hãy kể cho con bé nghe đi, Tony.”

Anthony cười thích thú.” Đó là địa vị xã hội, con gái yêu ạ, hơi đặt biệt đối với giới quý tộc. Anh ấy là quý ngài được phong tước. Một cô gái phục vụ ở quán rượu hiện ra ở cửa nhà anh ấy với một đứa con trên tay, chà, điều đó chỉ là không thể được.”

Katey khịt khịt mũi với chuyện đó, nhưng James đã quay trở lại với câu chuyện của mình.”Dù sao đi nữa,ta đã chuyển đến Caribbean sau đó, và phát hiện ra điều đó, cô ấy cùng với con trai cũng chuyển đến đó. Nhưng đó là một vùng rộng lớn. Và cô ấy đã không biết cái tên mà ta sử dụng ở đó, nên thực sự là cô ấy không có hy vọng gì tìm thấy ta. Cô ấy đã mất không lâu trước khi ta phát hiện ra Jeremy, đang nhảy một cách quá hăm hở vào một trong nhiều cuộc cãi nhau, điều mà chắc chắn luôn tìm thấy ở trong những quán rượu om sòm giống như nơi cô ấy đã làm việc. Người chủ thường để Jeremy giải quyết chuyện đó, thậm chí ở cái tuổi đó của thằng bé, và tiếp tục làm như vậy. Thằng thẩn mà nói, thằng bé có thể được so sánh như một thằng bé du côn khi ta tìm thấy nó – và chắc chắn là đã cao giống như vậy. Ngoài mong đợi, sau đó đang được nâng tầm ở trong quán rượu.”

“Cháu đã không để ý thấy điều đó ở anh ấy,” Katey nói.

James cười toe.”Thằng bé đã phải trải qua một chặng đường dài. Những bài học, thằng bé luôn có ta và người chiến hữu đầu tiên của ta nhắc nhở về ngữ pháp của thằng bé, vậy nên thằng bé đã học rất nhanh. Ta đưa thằng bé ra biển cùng với mình trong một vài năm, nhưng chuyện đó quá nguy hiểm, nên ta mua một đồn điền ở trên đảo với ý định cho thằng bé một mái nhà ổn định. Nhưng ta đã có một lý do để định cư ở Anh, điều đã mang chúng ta quay trở lại đó, và sau đó là một cuộc đoàn tụ với những ông em trai của ta đã mang ta quay trở lại Anh mãi mãi. Ta chỉ có một chuyến đi cuối cùng để quay trở lại vùng biển Caribbean để thu xếp công việc của mình ở đó, và đó là một chuyến đi tốt đẹp chết tiệt, bởi vì ta đã gặp vợ mình trong chuyến đi đó.”

Ngập ngừng một lúc, Katey hỏi,” Gia đình bác đã chấp nhận Jeremy mà không có bất cứ sự khó chịu nào ư?”

“Cô gái yêu quý, đó chính là mục đích mà ta chia sẻ câu chuyện này với cháu. Dĩ nhiên là họ đã chấp nhận, một cách toàn tâm toàn ý. Cháu sẽ thấy rằng nhà Malory có sợi dây liên kết gia đình rất rất bền vững. Chúng ta nuôi dưỡng và bảo vệ sợi dây liên kết đó.”

“Đúng vậy, chúng ta thậm chí yêu quý cả con cừu đen trong gia đình mình,” Anthony thêm vào với một ranh mãnh hướng về phía người anh trai của ông.

Nhưng James nhanh chóng trả miếng lại lời nói đó,” Thật là vớ vẩn, ông tướng, trước khi – “ Anthony cắt ngang bằng một cái đảo tròn mắt của mình,”Vâng, vâng, em biết, trước khi mà anh giúp em.”

Katey liếc nhìn tới lui hai người, và hỏi, " Cả hai người – ghét nhau ạ?"
"Chúa ơi, điều gì khiến con có ý tưởng đó vậy?" cả hai người họ gần như nói cùng một lúc.
Katey phải cố nín cười.

Chapter 49

Dường như mất quá nhiều thời gian để quay trở lại nước Anh. Lâu hơn Katey mong đợi, James thông báo rằng họ sẽ cập cảng vào cuối ngày hôm đó. Nàng nhận ra, sự khác biệt khiến họ đi rất nhanh không có gì ngoại trừ những cơn gió mạnh đã đẩy họ về phía bắc. Một thực tế đơn giản là trên tàu Oceanus nàng đã mong đợi được nhìn thấy Boyd mỗi ngày, và khi điều đó không xảy ra, thời gian trôi qua chậm chạp giống như một con ốc sên vậy. Và điều đó chiếm nhiều hơn nửa chuyến đi !

Giờ thì nàng đã biết là tại sao. Và điều đó làm nàng khó chịu bởi phần lớn phản ứng của nàng đối với anh đều nhuốm vẻ giận dữ bởi vì nàng nghĩ rằng anh đang phớt lờ nàng. Nhưng sự vắng mặt lâu của anh không phải do chủ tâm một chút nào cả.

Thời gian trôi qua rất nhanh trong chuyến hàng trình quay trở lại bởi vì sự đồng hành mà nàng chia sẻ. Đó là cha nàng, bác nàng. Gia đình nàng.

Nàng và Anthony dành gần như mọi lúc ở cùng nhau. Họ đi bộ chậm chậm trên boom tàu và nói chuyện rất lâu. Họ đứng cùng nhau ở chỗ lan can tàu hàng giờ liền và nói chuyện còn nhiều hơn nữa, nhận thấy một cách rõ ràng rằng thời tiết đang trở lên lạnh hơn cái ngày họ rời khỏi vùng biển ấm áp vùng Địa Trung Hải.

Bữa trưa và bữa tối kéo dài gấp ba lần bình thường khi họ ăn trong cabin của bác James! Cha Anthony có nhiều năm lịch sử gia đình Malory muốn kể lại cho nàng nghe, và nàng đã thẩm nhuần những câu chuyện đó với tất cả những sự chuyển biến từ ngạc nhiên, sửng sốt đến thích thú. Thật tuyệt, họ là một gia đình thật thú vị.

Nàng đã chia sẻ những câu chuyện của mình, và không chỉ về bản thân nàng. Cha Anthony đã khiến nàng thảo luận về mẹ mình ngày càng nhiều, và mỗi lần nàng nói về bà, một chút giận dữ của nàng về mẹ mình lại biến mất, cho đến khi hầu như không còn chút nào cả.

“Vậy Adeline đã hạnh phúc ở ngôi làng này?” ông hỏi nàng vào một buổi tối nọ trong khi ăn tối. Nàng không nghĩ lấy một chút nào trước khi nói, “Không lúc nào con từng bắt gặp bà u sầu, có lẽ là bởi vì bà luôn luôn quá bận rộn để có những giây phút nhàn rỗi!”

Katey đang cố gắng làm sáng tỏ điều đó, nhưng ông lo lắng quá nhiều về chuyện đó để thấy làm thích thú. Ông dường như đã bám lấy ý nghĩ rằng một người phụ nữ từ tầng lớp của ông không thể bước xuống xa khỏi các nấc thang xã hội và sống một cuộc sống hạnh phúc. Chuyện đó thật là lố bịch. Chắc chắn rằng cách sống không đảm bảo được sự hạnh phúc.

James hình như có cùng quan điểm. “Em trai ta là một kẻ hợm hĩnh,” ông giải thích.

“Quý tha ma bắt là em có như vậy,” Anthony đáp trả lại.

“Chết tiệt em đi là em có, và là một kẻ tự phụ!” Nhưng quay trở lại phía Katey, James thêm vào, “Chú ấy sợ mẹ của cháu phải chịu đựng một sự đau lòng khi bỏ chú ấy ra đi, dù nguyên nhân là gì đi nữa. Và suy cho cùng ta biết rằng chú ấy đã để lại một con tim tan nát ở Anh trong suốt những năm chơi bời phóng đảng của mình, ta cũng nghĩ như vậy.”

Katey hiểu và cam đoan với hai người họ,” Nếu bà ấy từng có một trái tim tan vỡ, thì vào lúc ấy bà ấy đã vượt qua chuyện đó, cháu đủ lớn để nhận thấy được chuyện đó. Nhưng giờ thì bác lại khiến cháu nghĩ về chuyện đó – không có thứ gì mà cháu từng thực sự chú ý trước đây - nên cháu ngờ rằng cha mẹ cháu chia sẻ một tình yêu vĩ đại theo kiểu mà bác muốn nói đến. “Nàng ngừng lại, co rúm người lại với từ “cha mẹ”. Cháu xin lỗi, nhưng ông ấy đã nuôi dạy cháu. Cháu không thể không nghĩ ông ấy như cha của mình.”

“Đừng ngốc nghếch như vậy, mèo con,” Anthony nói.” Chừng nào ông ấy từng là người đã nuôi dạy con, thì điều đó cũng không khiến cho ông ấy ít là cha con hơn đâu.”

Nàng gật đầu.”Chà, con có thể nói một cách chắc chắn rằng họ quý mến nhau. Điều đó có thể chỉ là họ đã bắt đầu trở thành những người bạn thân thiết, hoặc là có thể là nhiều hơn nữa, nhưng họ có được một điều cực kì đáng ngưỡng mộ, đó là chưa bao giờ cãi nhau. Họ cũng cùng cười với nhau rất nhiều. Và họ cũng chia sẻ những mục tiêu, nuôi dạy con và quản lý cửa hàng. Họ thậm chí đã lên kế hoạch để mở rộng cửa hàng với một quán rượu trước khi ông ấy mất. Gardener không có quán rượu nào cả.”

Cả hai người nhìn chăm chăm vào nàng với sự khiếp sợ với thông tin đó, nàng cười to.”Chà, Con đã kể với cha rằng đó là một ngôi làng nhỏ. Và mẹ con đã từ bỏ những kế hoạch đó khi cha con qua đời. Nhưng bà dường như nghĩ rằng mình sẽ tự điều hành cửa hàng sau tất cả những chuyện đó. Bà than khóc, tuy nhiên, một thời gian sau thì khá hơn, nên dù bà có yêu ông hay không lúc mới đầu, con đảm bảo rằng bà đã dần trở nên yêu ông.”

Điều đó có vẻ như là điều mà Anthony cần được nghe.” Con đã khiến ta cảm thấy nhẹ nhõm, con yêu. Cảm ơn con.”

Lần khác, khi họ ở một mình trên boong tàu, nàng đã thú nhận những câu chuyện bịa đặt của mình và lý do nàng có thói quen đó. Mặc dù kể từ lúc bắt đầu chuyến đi, nàng đã có được nhiều thứ đủ để giải trí, cho nên kiểu tưởng tượng đó không còn cần thiết nữa – một niềm hy vọng dành cho chuyến đi đã thành sự thực.

Katey cảm thấy nàng có thể nói với Anthony bất cứ điều gì – ngoài trừ về Boyd. Nàng chắc chắn là không muốn nói về anh. Và bất cứ khi nào nhà Anderson được đề cập đến – họ giờ đã là một phần của gia đình – nàng đều hướng cuộc nói chuyện sang chủ đề khác.

“Vợ của cha biết về con rồi ạ?” Katey hỏi khi họ đến gần nước Anh hơn, nơi mà Anthony đã nói với nàng rằng ông định đưa nàng về nhà với ông.

“Tất nhiên rồi. Mặc dù vậy, chúng ta vẫn chưa kể cho Judy nghe.Hai bọn ta quyết định để chờ cho đến khi có sự có mặt của con để nói ra thông tin thú vị này cho con bé nghe. Mặt khác Con bé sẽ không thể chịu đựng được. Con bé dường như không hiểu từ kiên nhẫn khi mà con bé phẫn khích.”

“Cô Roslynn không lấy làm phiền sao?”

“Lúc đầu cô ấy hơi khó chịu với ta một chút, nhưng chỉ là bởi vì cô ấy tưởng rằng ta đã biết hết mọi chuyện rằng con là con gái ta và giữ bí mật đó với cô ấy. Nhưng cô ấy đã nghe trộm từ bên ngoài cửa cái ngày ta bị phát hiện, khi mà James và ta thảo luận về chuyện đó, và cô ấy hoàn toàn đồng ý rằng ta nên đi thẳng đến nhà bà ngoại con để biết được sự thực của câu chuyện. Vậy nên đừng lo lắng, con yêu. Vợ ta là một người phụ nữ rất đáng yêu và sẽ giống hệt như là một con gà mái mẹ với con.” Katey trao cho ông một nụ cười khuấy khuấy, nhưng nàng đóng lại lời nhận xét về bà Sophie.” Vậy là cha đã gặp bà ngoại của con? Bác con đã không để cho con gặp bà khi con đến đó.”

“Đó hẳn là một thói quen của cô ta, chặn ngang cửa,” Anthony nói, cố gắng để giảm nhẹ nó đi, nhưng ký ức kéo về ở ông một cái cau mày.” Ta sợ rằng chúng ta đã bị xô tới phải làm theo cách đó. Cái thông tin mà ta có sau đó quá quan trọng để bị từ chối. Nhưng Letitia đã mong đợi điều gì sau khi báo cho ta về con và yêu cầu ta giữ con tránh xa khỏi đó? Giọng điệu của cô ta trong bức thư cho rằng ta đã biết về con, khi nào mà ta có thể như thế cơ chứ? Thật là một sự khốn khổ, đáng hận –“

“Cha không cần phải nói thêm gì nữa đâu!” Katey cười lớn.”Con đồng ý! Nhưng bởi vì sự cho rằng của bác ấy, well, điều đó có lẽ là do lỗi của con bởi việc đề cập với bác ấy chuyện con đang ở Haverston. Đó là ý kiến của Judy, cha biết đấy. Em ấy chắc chắn đã nghĩ như vậy từ khi con ‘đối mặt với những con sư tử,’chuyện là em ấy đã sắp đặt nó như thế nào. Cha chắc là em ấy chỉ mới 7 tuổi không? Sự nhận thức và trí thông minh của em ấy nhất định thật đáng sửng sốt đối với một đứa trẻ ở tuổi ấy.”

Anthony cười nắc nẻ.” Ta hiểu con muốn nói gì. Con bé đã liên tục làm ta sửng sốt với một trong số những điều mà con bé nói, đó là lý do khiến ta luôn cảm thấy được khuây khỏa khi thấy con bé và Jack ở cùng nhau và cười rúc rích giống như những đứa trẻ 7 tuổi bình thường. Nhưng ta có thể thấy lý do chiến lược của con bé lại đem đến kết quả ngược lại đối với con ngày hôm đó. Bác của con luôn có điều gì đó chống đối lại ta, hoặc có lẽ là luôn chống đối là gia đình ta, ta không bao giờ chắc chắn được về điều đó, và cô ta giữ nó cho riêng mình. Ta không hiểu vấn đề của cô ta là gì.”

“Con hy vọng là bà ngoại con không giống bác ấy.”

“Không chút nào cả. Bà ấy không được khỏe, không thì ta đã ép bà ấy cho ta biết nhiều thông tin hơn. Nhưng bà ấy hứa là chúng ta sẽ nói chuyện tiếp với nhau một cách chi tiết hơn khi bà ấy khỏe hơn. Ta sẽ đưa con đến gặp bà ấy. Ta chắc chắn là con cũng tò mò như ta vậy, để biết lý do mà mẹ con chạy trốn khỏi ta để đến Mỹ, thay vì đến với ta.”

Đó là những ngày bình yên mà Katey dành cùng với cha và bác nàng, và nàng lấy làm biết ơn bởi tất cả những thông tin nhỏ nhặt về gia đình Malory mà hai người họ chia sẻ cùng với nàng, những chuyện đó rất là nhiều! Nhưng khi nàng nằm trên giường vào mỗi tối, một mình, điều duy nhất lấp đầy tâm trí nàng là Boyd.

Nàng đã phản ứng quá mạnh mẽ đối với sự độc đoán của anh. Ngoài ra điều anh đã làm đã xuyên thủng tấm màn bảo vệ của nàng, và nàng vui vì anh đã làm điều đó. Nàng thậm chí còn nhớ bữa tối cuối cùng mà nàng cùng ăn với anh, trước khi nàng uống say, điều mà đã khiến anh nảy ra ý định họ sẽ dành cả một ngày trên bãi biển của một hòn đảo nào đấy, điều đó sẽ sớm qua đi, và mặc dù chuyện đó nghe thật tuyệt vời làm sao, nàng nhanh chóng khước từ, e sợ, xem xét xem nàng cảm thấy như thế nào về Boyd, để dành thời gian ở một mình cùng với anh. Nàng đã đúng khi sợ điều đó! Hãy xem điều gì đã xảy ra đi! Nhưng nàng sẽ không xóa bỏ đi những giờ ở cùng với anh, không dù vì bất cứ lý do gì.

Từ lúc anh đề cập đến chuyện kết hôn và nàng cùng một lúc, nàng đã quá khiếp sợ - điều đó đã đem đến sự hoảng loạn. Bởi vì nàng biết anh sẽ đi đến cùng chuyển đi với nàng, điều mà nàng vui vẻ được từ bỏ vì anh. Mỗi một lý do mà nàng đưa ra cho anh là vì sao họ không nên kết hôn là sự thực, nhưng nàng nêu chúng ra để tự thuyết phục bản thân mình nhiều hơn là với anh. Bởi vì nếu nàng nhượng bộ, nàng biết là nàng sẽ hối hận sau đó. Nàng có quá nhiều sự ngờ vực không mong đợi hối tiếc.

Và trong khi anh đang ngày một xâm nhập càng sâu vào trong tâm trí và trái tim nàng lùi tụt

về chuyển đi đầu tiên của nàng với anh đến Anh, nàng sợ rằng anh không cảm thấy điều tương tự, rằng về phía anh tất cả chỉ là ham muốn. Anh đã từng nói gì với nàng khiến nàng nghĩ khác đi chưa? Không phải là nàng đã không tự mình trải nghiệm qua quá nhiều lần. Đam mê của nàng với người đàn ông đó khiến nàng sửng sốt. Nhưng nàng cảm thấy nhiều hơn cả điều đó. Và ngay ngày hôm sau khi anh rời đi, nàng thức dậy trên tàu Maiden George, nàng đã nhớ anh rồi.

Chapter 50

“Giờ thì chúng ta ở đây rồi, chỉ sau họ một ngày, và chúng ta đã không quãng được chiếc xuồng nào xuống biển,” thuyền trưởng Tyrus nói khi ông tiến đến bên cạnh Boyd ở chỗ lan can tàu.

Boyd không rời mắt mình khỏi bến tàu London tấp nập để liếc nhìn người đàn ông thấp hơn. Tàu Oceanus, giống như nhiều con tàu khác thả neo ở trên sông Thames, chờ đến lượt mình để cập bến, điều mà sẽ mất nhiều ngày. Điều đó là lý do mà một chiếc xuồng nhỏ đang được hạ xuống để đưa anh và một số thủy thủ lên bờ bây giờ. Đây không phải là lần đầu tiên, anh nghĩ hăng Skylark nên mua một bến tàu riêng xa khỏi thành phố đông nghịt.

Anh biết thuyền trưởng Tyrus đưa ra lời nhận xét về chiếc xuồng là để lấy ra một nụ cười từ anh. Điều đó đã không hiệu quả. “Nếu tôi nghĩ nó sẽ khiến cho chúng ta ở đây nhanh hơn, tôi hầu như chắc chắn sẽ ra lệnh ném xuồng về phía bên kia. Chúng ta chắc chắn đã đến đây nhiều ngày trước rồi – điều mà con tàu nhanh chết tiệt nhà Malory đã làm. Nhưng không có vấn đề gì cả. Katey sẽ nấu mình trong nhà của cha cô ấy, nên không mất nhiều thời gian để cố gắng tìm cô ấy.”

“Điều đó sẽ ngăn cậu lại chứ?”

Giờ thì điều đó làm Boyd cười toe. “Không có chuyện đó đâu. Nhưng tôi biết nhà Malory như thế nào. Tôi đã cáu kỉnh với họ đủ rồi. Vậy nên tôi nghĩ tôi cần một ít lý lẽ về phía mình theo kiểu của em gái tôi. Ít nhất Georgie có thể giữ James đứng ngoài chuyện này. Anthony thì tôi có thể xoay sở được, nhưng không phải là anh ta cùng với anh trai mình.”

“Tôi ghét phải đề cập đến chuyện đó, anh chàng khoác lác, nhưng phe đối lập thực sự là người phụ nữ nhỏ bé cậu muốn có đó. Tôi đã cảnh báo cậu là không được lên đưa cô ấy rời khỏi tàu, nhưng chuyện đó đã xảy ra, cậu nên cư xử đúng mực.”

“Tôi đã nói với cô ấy trước khi ông đến hòn đảo, nhưng những tên cướp biển đã xuất hiện trước. Chết tiệt, cái đêm tôi đưa cô ấy rời khỏi tàu tôi đã thậm chí không nghĩ đến các cách chống đỡ với cô ấy trước khi cô ấy thức dậy, nhưng khi đó tôi đã làm vậy, tôi đã rất nhẹ nhõm vì không phải ở giữa một cuộc tranh luận rất dài với cô ấy điều đó khiến tôi thư giãn và chìm vào giấc ngủ. Tôi chỉ thức dậy trước cô ấy một chút, vậy nên do tình thế xô đẩy mà tôi đã kể một câu chuyện diên khùng để giải thích vì sao chúng tôi lại ở đó. Tôi đã hình dung ra rằng sau đó cô ấy sẽ cảm thấy nó buồn cười, bởi vì cô ấy rất giỏi với những câu chuyện hoang đường. Cô ấy có thể thậm chí nghĩ rằng về phía tôi đó là điều lãng mạn.” Thuyền trưởng Tyrus khịt khịt mũi với điều đó, Boyd thêm vào, “Một vài phụ nữ có lẽ nhìn chuyện đó theo cách đó. Dĩ nhiên, tôi cũng đã nghĩ tôi có thể thỏa thuận để cô ấy kết hôn với tôi lúc đó.”

“Cậu đã nói với cô ấy điều đó à?”

“Chết tiệt là không. Việc phát hiện cô ấy trước khi tôi có thể đề cập đến nó đã lấy đi tất cả niềm vui. Ngoài ra, cô ấy không tin bất cứ điều gì tôi nói lúc này.”

Ngay khi Katey rời tàu Oceanus sang tàu Maiden George, anh đã hối hận vì chưa có một lời thú nhận trọn vẹn với Katey. Đó là lý do anh đã rất giận dữ với hai anh em nhà Malory khi anh đuổi kịp họ, bởi vì họ sẽ không thậm chí là cho anh gặp nàng để anh có thể nói với nàng chuyện đó. Anh vẫn không nghĩ là nàng tin anh. Nàng đã rất giận dữ. Nhưng anh muốn ít nhất là cố gắng trước khi cơn say sóng khiến anh phải đầu hàng.

Nhưng đây là lần đầu tiên, anh không say sóng ngay khi tàu anh ra khơi. Cảm xúc quá khích mà anh có trong sự đau khổ có phải là nguyên nhân của chuyện đó? Hoặc là do trận đánh mà Anthony đã ban cho anh? Không, anh nghi ngờ là do điều sau cùng. Anh đã ra khơi trước hay sau có một trận đánh ra trò với một trong những ông anh trai của anh, và một vài sự đau nhức đã không ngăn nổi sự buồn nôn xảy đến bất thành lình với anh sau đó.

Ngoài ra, những cú đâm của Anthony đem đến cho anh không là gì mà anh không thể vượt qua. Anh đã chịu những cú đâm tồi tệ hơn từ những ông anh trai của mình. Anh có thể đã bị hạ ngục trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng anh đã xoay sở để có thể dễ dàng chặn lại những cú đâm có thể làm gãy những cái xương.

Anh đã mong đợi những cú đâm tồi tệ hơn từ Anthony, nên anh có một cảm giác là người đàn ông này đã kìm lại, và lý do khá là rõ ràng. Anthony đã cho rằng anh ta đã ở đó đúng lúc để ngăn “chuyện quyến rũ”, nên anh ta chỉ thực hiện việc cảnh báo với năm đâm của mình.

Nhưng giờ họ đã biết chưa nhỉ? Điều đó có thể xảy ra. Katey đã dành nhiều thời gian với họ và có thể đã đề cập đến chuyện đó. Boyd có thể đi thẳng vào trong một vị trí nơi đầu anh sẽ bị thổi bay bởi một người cha giận dữ. Chúa tôi, tại sao Katey hóa ra lại là một Malory kia chứ? Đã quá tồi khi mà gia đình chỉ biết ơn nàng vì đã giải cứu Judith. Nhưng giờ khi nàng là một trong những thành viên trong gia đình họ, và những người nhà Malory sẽ hơn và trên thế nữa khi nó liên quan đến gia đình.

“Không được,” Georgina nói một cách thẳng thừng với Boyd một vài giờ sau đó khi anh đi đến nhà của cô ở quảng trường Berkeley.” Anh thật là may mắn khi em không quất cho anh một trận. Em sẽ không bảo vệ anh khỏi James đâu, không phải lần này.”

Đó là điềm không may báo trước cho Boyd nếu đó là phần ứng đầu tiên của cô trước lời nhận xét của anh. Tất cả những gì anh đã làm là hôn chào cô và nói với cô rằng anh có thể cần cô giúp đỡ. Anh nên lưu ý hơn về sự ngạc nhiên của cô với sự xuất hiện đột ngột của anh trong phòng khách của cô, như thể cô nghĩ rằng anh sẽ không dám lộ mặt ra ở đây vậy. Với một tiếng thở dài, anh ngồi xuống bên cạnh cô trên chiếc sofa. “Chồng em đã nói gì với em rồi?”

“Rằng anh có ý định quyến rũ cô bé ngọt ngào đó trên chuyến đi và họ đã đưa cô ấy ra khỏi nanh vuốt của anh trước khi anh có thể. Nhưng lúc đó em đã biết ý định của anh khi họ lái thuyền đuổi theo anh. Anh nên nhìn thấy Tony. Chú ấy là một ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào.” Boyd đảo tròn mắt.” Đúng vậy, anh biết chứ. Anh ta đã phun trào vào anh rồi.”

Trong khoảnh khắc sự quan tâm dành cho anh chị em lấp đầy vẻ mặt của cô.”Chú ấy đã làm đau anh à?”

“Không hẳn.”

“Chú ấy mất phong độ của mình à?”

Anh cười to với điều đó.” Điều đó thì thật đáng nghi ngờ đó. Nhưng anh đoán là James đã quên không đề cập đến chuyện việc quyến rũ là ý tưởng của anh ta và Anthony?”

Cô chỉ một ngón tay vào anh.” Anh không dám giở thủ đoạn đó với em đâu, Boyd Anderson. Anh không thể đổ trách nhiệm cho ai cả.”

Anh cười khúc khích với cô.”Em biết rằng đó là sự thực.Anh đã hỏi xin sự giúp đỡ của họ, và quyến rũ là điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí họ, nhưng bởi vì đó là sở trường của họ, nên điều đó có thể hiểu được. Nhưng thực tế thì, anh đã muốn kết hôn với Katey trước khi bọn anh thậm chí là ra khơi cùng nhau. Chết tiệt, anh đã muốn kết hôn với cô ấy từ ngày đầu tiên anh gặp cô ấy!”

“Tại sao anh không nói với em chuyện đó trước khi anh ra khơi?” cô thắc mắc.

“Bởi vì anh muốn Katey quá nhiều, và anh không nghĩ được chuyện gì rõ ràng cả.”

Georgina trao cho anh một cái nhìn phản đối, nhưng hỏi,” Và giờ thì điều đó không đạt được gì trong trường hợp này?”

“Không.”

Cô thở hển hển khi hiểu ra,” Ôi chúa ơi, anh tốt hết nên hi vọng rằng James không phát hiện ra.”

“Không phát hiện ra cái gì cơ?”James hỏi.

(anh James rất biết cách xuất hiện đúng lúc. Lúc nào cũng vậy!^ ^)

Chapter 51

Sự xuất hiện đột ngột của James khiến Georgina ngay lập tức bước lùi lại và đứng giống như một chướng ngại vật giữa chồng cô và anh trai cô. Không phải là điều đó có thể ngăn James khỏi tới chỗ Boyd nếu anh muốn, điều đó là lý do Boyd đứng lên và chuẩn bị tinh thần. Nhưng James nói với vợ anh, "Thư giãn đi nào, em yêu. Anh sẽ không làm hấn đổ máu khi có sự có mặt của em đâu."

"Vậy em sẽ lại bị mắc kẹt bên phía anh ấy vào năm tới à?" Georgina nói một cách bức bối. James nhún một bên lông mày màu vàng của mình lên. "Thật là tệ, anh không biết điều gì vậy?"

Cô rào đón. "Còn phụ thuộc vào việc anh nhìn nhận chuyện đó như thế nào."

"Và làm thế nào để có thể?" James hỏi. Cô bắt đầu trả lời, sao đó ngậm chặt miệng lại và trưng ra một vẻ mặt bướng bỉnh. James nhún vai và chậm rãi bước vào phòng, cởi găng tay ra và ném chúng lên chiếc bàn gần đó. Nhưng thái độ của James Malory có thể dễ bị nhầm lẫn. Người đàn ông đó có thể đang ở trong một cơn giận điên cuồng và vẫn nhìn hoàn toàn dửng dưng.

Anh dừng lại phía trước Boyd. Georgina cố không bị áp lực giữa hai người họ. Cô đã có lời hứa của anh rằng anh sẽ không làm Boyd đổ máu. Mặc dù là không nói gì về chuyện không làm gãy mấy cái xương. Boyd không tạo một thế đứng phòng thủ, nhưng anh cũng không thả lỏng sự đề phòng của mình. "Hãy nghe chuyện đó nào," James nói mà không biểu lộ gì.

"Bọn tôi chỉ đang nói đến Katey thôi, điều mà anh chắc chắn đã đoán được. Và có lẽ anh có thể trả lời chuyện này tốt hơn. Cô ấy đã sẵn lòng trốn khỏi tàu của tôi sang tàu của anh để quay trở lại đây, nhưng giờ cô ấy lại đang vội vàng quay trở lại chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình phải không?"

"Trái lại. Con bé vui mừng với gia đình mới của mình và bằng lòng ở lại Anh để làm quen với chúng tôi. Ít nhất là trong mùa đông này."

"Thật vậy ư?"

James dường như không thích giọng điệu hài lòng như thế của Boyd về thông tin đó. "Chuyện đó thì tạo ra chút khác biệt chết tiệt nào cơ chứ?" anh ngắt lời.

"Bởi vì điều đó cho tôi lý do để tin rằng giờ cô ấy sẽ kết hôn với tôi."

"Ồ? Và điều gì khiến cậu nghĩ rằng phần còn lại của gia đình chúng tôi sẽ muốn cậu làm điều đó?"

"James Malory," Georgina bắt đầu cảnh báo anh.

Nhưng Boyd cười phá lên. "Đã đủ tệ khi tôi phải chiến đấu với Katey bằng răng và móng, như đã từng làm, để cô ấy thừa nhận rằng cô ấy yêu tôi, nhưng tôi cũng sẽ phải chiến đấu với những người nhà Malory phải không?"

"Tôi có thông tin mới cho cậu đây, Yank. Chúng tôi không thừa nhận chúng tôi yêu mến cậu - chưa từng như vậy."

Boyd đảo tròn mắt. "Anh biết tôi muốn nói gì mà. Tôi muốn Katey trở thành vợ của tôi. Tôi tin rằng anh đã hiểu điều đó trước khi tôi rời khỏi Anh cùng với cô ấy."

"Chuyện đó là trước khi con bé trở thành cháu gái tôi. Giờ thì con bé đã trở thành cháu gái tôi, cậu không thể có con bé."

"Đó không phải là chuyện của anh, mà là chuyện của cô ấy."

"Có dám đánh cược chuyện đó không?"

Boyd không mất bình tĩnh, vấn đề này quá quan trọng. "Điều duy nhất khiến cô ấy phản đối kết hôn với tôi là chuyến du lịch vòng quanh thế giới chết tiệt của cô ấy. Cô ấy cho rằng, dù là lý do gì đi chăng nữa, rằng một khi cô ấy kết hôn và có con thì cô ấy không bao giờ có thể đi du lịch nữa. Nhưng nếu cô ấy sẵn lòng bỏ chuyến du lịch của mình cả mùa đông này, vậy thì có lẽ cuộc đoàn tụ này với một gia đình mà cô ấy chưa từng biết sẽ khiến cô ấy thay đổi những sự ưu tiên, hoặc ít nhất là khiến cô ấy đặt gia đình lên một vị thế cao hơn."

"Cậu nghĩ rằng điều đó tạo nên sự khác biệt, phải không?"

Boyd thở dài. "James nè, cô ấy đã hỏi tôi là liệu tôi có chờ cô ấy không. Điều đó nói nên điều gì với anh?"

"Nó nói với tôi rằng cậu và con bé đã có một cuộc nói chuyện khá nghiêm túc. Còn cái gì khác nữa không?"

Boyd không trả lời. Georgina nhanh chóng chen vào giữa hai người họ để khum lấy má của chồng cô. James không ngu ngốc. Sự im lặng của Boyd là câu trả lời mà anh không muốn nghe. "Anh biết là chuyện này thay đổi tất cả mọi thứ mà," cô nói với anh. "Điều đó đã xảy ra với chúng ta, với những ông anh trai của em. Họ đã để cho chúng ta kết hôn - "

"Khăng khăng," anh sửa lại.

Georgina mím môi lại. "à, nếu chúng ta có thể nói một cách cụ thể, anh đã - "

"Đừng có mà làm vậy," James cảnh báo.

Cô mỉm cười một cách ngọt ngào với chồng mình, mặc cho sự cau có giận dữ của anh. Boyd đã xoay sở để không cười họ. Hai người này thực sự nghĩ rằng anh và những ông anh trai của anh không bao giờ đoán được chuyện đó ư? James đã ép họ khi anh để họ biết đứa em gái ngây thơ, đáng yêu của họ đã chia sẻ cabin của anh ta - và nhiều hơn nữa - với anh ta. Và anh ta đã làm nó một cách có chủ ý.

"Và chuyện về Amy và Warren thì sao?" Georgina tiếp tục. "Ngay khi anh và em trai anh tìm thấy họ ở trên giường cùng nhau, điều đó đã thay đổi sự phản đối của anh với anh ấy, không phải sao? Anh sẽ kéo thẳng họ đến bộ thờ nếu Amy không từ chối một cách bướng bỉnh và khăng khăng là cô bé sẽ không muốn có anh ấy cho đến khi anh ấy cầu hôn cô bé."

"Em có quan điểm của mình, George," James nói với một cái nhìn chua chát hướng về phía Boyd. "Tôi cho rằng cậu không có con bé theo cách mà không có sự chấp nhận của con bé phải không?"

"Chuyện đó thậm chí không có gì gần như đáng cười cả, Malory?"

"Không phải đâu. Và bởi vì câu trả lời đầy cảm phần đó, vậy thì, đúng vậy, không may thay, chuyện này làm thay đổi tất cả mọi thứ. Nhưng đừng nghĩ là cậu sẽ thuyết phục được Tony một cách dễ dàng. Nó giờ rất dễ giận đặc biệt là về chuyện liên quan đến con gái mình. Nhiều năm bị mất, sự ân hận, tự trách bản thân - mặc dù thật tốt làm sao con bé thật phù hợp với gia đình của chú ấy, đó là tất cả nhưng gì chú ấy quan tâm."

"Đúng vậy, nhưng anh sẽ đứng về phía Boyd trong cuộc tranh cãi phải không?" Georgina nói

một cách tự mãn.

Điều đó làm một bên lông mày của James nhướng lên." Không phải quá đủ khi mà anh không giết chết cậu ta rồi sao?"

Chapter 52

Katey nhìn ra ngoài cửa sổ chiếc xe ngựa. Trang viên nhà Millard hiện ra mờ mờ phía trước. Những hàng cây dọc lối đi và bao quanh trang viên giờ đã khảnh khiu, không còn chiếc lá nào - giống như cuộc sống bên trong căn nhà to lớn đó. Cha của nàng đang đưa nàng đến đó. Roslynn đã đề nghị được cùng đi. Judith cũng muốn đi, nhưng Anthony không để họ đi cùng. Ông chỉ nói là đây là việc mà Katey và ông cần làm một mình, nhưng Katey ngờ rằng ông sợ chuyến thăm viếng của họ sẽ trở lên xấu và ông không muốn hai người đó phải chịu đựng điều đó. Sau cùng, họ sẽ phải vượt qua Lettia lần nữa để gặp bà ngoại của nàng.

Katey nắm lấy tay của Anthony trong xe ngựa và tự nhắc đi nhắc lại với bản thân hết lần này đến lần khác rằng gia đình khác này của nàng, nhà Millard, không còn quan trọng nữa. Nàng giờ đã có gia đình của bố mình, và họ đã chào đón nàng vào trong cuộc sống của mình toàn tâm toàn ý. Từ lúc nàng bước vào trong căn nhà trên đường Piccadilly và Judith chạy đến ôm lấy eo nàng với một cái ôm lớn nhất mà có bé có khả năng có được, Katey đã được lấp đầy với sự bình yên như vậy.

"Em đã biết mà, em đã biết mà," Judith kêu lên trong sung sướng. "Phải có một lý do để khiến em thích chị nhiều như vậy, và giờ thì có rồi!"

"Và làm thế nào mà em biết được," Katey hỏi với một nụ cười ấm áp. "Chị tưởng họ sẽ không kể cho em chứ."

Roslynn Malory đã xuất hiện để nói, "Tony đã gửi một người đưa tin đến thông báo cho chúng ta rằng con đã quay trở lại. Ta cảm thấy ta cần phải chuẩn bị tư tưởng cho con bé, nhưng thật là một điều tuyệt vời con không mất quá lâu để lại được chào đón ở đây! Chào mừng con quay trở về nhà, Katey."

Roslynn cũng bước đến để ôm lấy nàng. Katey bật khóc. Lúc đó, nàng thực sự cảm thấy rằng nàng lại có một ngôi nhà. Và Anthony đi đến đang lăm lăm điều gì đó về những người phụ nữ và những giọt nước mắt hạnh phúc trái ngược của họ.

Đây quả thực là một chuyến trở về quê hương. Những người nhà Malory đi vào và đi ra cả ngày hôm đó và ngày hôm sau, tất cả bọn họ đến để đảm bảo thành viên mới nhất của gia đình rằng họ vui mừng như thế nào khi họ được có nàng trong gia đình mình. Nàng không một chút nghi ngờ gì sau đó, không một ai cả. Và tối qua ở bữa tối gia đình mà Roslynn sắp xếp, Katey cũng đã gặp một trong số những người anh trai của Boyd, Warren, giờ có quan hệ anh chị em với nàng thông qua việc kết hôn!

Thật là một sự ngạc nhiên khi Warren Aderson trở thành anh em họ với nàng. Anh đã kết hôn với chị họ Amy, con gái nhỏ tuổi nhất của bác Edward, Warren trông không có gì giống Boyd cả. Lớn tuổi hơn nhiều, cao hơn nhiều, nàng sẽ không bao giờ có thể đoán được là anh là anh trai của Boyd và Georgina nếu nàng không được nói cho biết. Nàng cũng sẽ không đoán được rằng anh là một phần của gia đình này, từ một vài lời nhận xét làm giảm giá trị mà nàng nghe

thấy những người đàn ông nhà Malory đang gửi đến anh.

"Lại quay trở lại à, Yank? Thật đáng tiếc."

Đó là lời nhận xét của James, nhưng Anthony nhanh chóng tham gia vào: "Người thực sự nên làm những chuyến du lịch dài hơn - và để Amy và những đứa trẻ ở nhà. Họ có thể nhớ người một chút, nhưng bọn ta chắc chắn sẽ không đâu."

"Có lẽ nên từ bỏ chuyện đó đi," James nói với em trai của mình. "Hắn ta quá đàn độn để hiểu lời gợi ý."

Họ nghe có vẻ rất nghiêm túc, Katey đủ ngạc nhiên để hỏi Roslynn về chuyện đó khi nàng bắt gặp cô một mình. "Tại sao những người nhà Malory lại nhạo báng những người nhà Anderson vậy?"

"Họ không có vậy đâu," Roslynn nhanh chóng đảm bảo với nàng. "Chủ yếu chỉ có Tony và James thôi. Hai người đó trở thành một thể thống nhất chống lại kẻ thù, và, chà, những anh em trai nhà Anderson đã cố gắng để treo cổ James khi họ lần đầu tiên gặp anh ấy. Họ cũng đã đánh anh ấy bất tỉnh. Và mặc dù có nghe rằng em gái họ yêu anh ấy như thế nào, họ đã cố chia rẽ anh và Georgina."

"Con đã nghe về chuyện đó," Katey thừa nhận.

Roslynn cười khúc khích. "Chà, con đã thấy James như thế nào rồi đấy, nên con có thể hiểu là tại sao họ có sự miễn cưỡng về việc giao phó cô em gái duy nhất của họ cho anh ấy. Nhưng trong khi chuyện đó nghe như thể là họ khinh miệt Warren, họ không nghiêm túc về chuyện đó vào những ngày gần đây, và Warren biết điều đó."

Katey hiểu - chút chút. Và từ khi Warren vui vẻ và đơn giản là cười với những nhận xét đó, anh ta rõ ràng hiểu rõ hai người đàn ông nhà Malory này không phải là đang thực sự cố gắng sỉ nhục anh.

Đây là người anh trai lớn mà Boyd đã đưa ra như một ví dụ với nàng, là người đàn ông đã mang vợ và gia đình anh ra biển cùng với mình. Và Amy, hoạt bát, vui vẻ, sôi nổi với hạnh phúc, như thể không bận tâm đến tất cả những sự sắp xếp đó. Cô là người phụ nữ thứ hai trong gia đình có vẻ ngoài của người Gypsy được thừa hưởng từ tổ tiên của họ giống như Anthony. Nhưng cô có một điều khác kì lạ nhất.

Cười với chuyện đó, Amy nói, "Cháu không thực sự nói đó là vận may, chỉ là cháu có những cảm giác rất mạnh mẽ."

"Cô ấy đã giục tôi đưa chúng tôi quay trở lại nước Anh bởi vì cô ấy cảm nhận được sẽ có một thành viên mới trong nhà Malory," Warren thêm vào. "Như thường lệ, cô ấy đã đúng."

"Chị đã tưởng đó là một đứa bé!" Amy cười khúc khích. "Nhưng chị rất vui vì đó là em thay vào đó, Katey à. Em và chị sẽ trở thành những người bạn thân, em hiểu chứ," cô nói với sự tin tưởng tuyệt đối, sau đó cô ngả người về phía trước để thì thầm, "Hãy dẹp nỗi đau buồn sang một bên, em gái. Em sẽ hạnh phúc ở đây nhiều hơn em có thể nhận ra. Chị dám đánh cược chuyện đó đấy."

Katey không phát hiện ra cho đến sau khi Amy và Warren trở về nhà vào tối hôm trước rằng Amy chưa bao giờ thua cược trong cuộc đời của mình, đó như thể là cô muốn thứ gì đó diễn ra, cô chỉ cần cá cược nó và nó sẽ xảy ra! Jeremy đã kể tất cả cho Katey về năng lực lạ lùng đó của Amy và phàn nàn rằng thường xuyên như thế nào Amy sử dụng những vụ cá cược đó để chống lại anh. Katey thấy rằng toàn bộ những chuyện đó thật phi lý. Một gia đình hài hước, có lẽ vậy, đấy là nàng chưa nghe về những cú đấm đó?

Nhưng lời nhận xét của Amy về nỗi đau quá gần để chú ý, làm thế nào mà cô biết được rằng Katey đã đứng hàng giờ trên lan can nhỏ bên ngoài phòng của nàng sau khi nàng đi nghỉ tối đầu tiên của đó , quan sát, chờ đợi, hi vọng Boyd đến, và nàng lại làm điều đó tối hôm qua! Với hai ngày đến và đi kể từ khi nàng quay trở lại London, nàng đang bắt đầu sợ rằng anh rốt cuộc đã không quay trở lại nước Anh, đó là những điều giận dữ mà nàng nói với anh về chuyện không bao giờ muốn gặp lại anh lần nữa, nàng tin chắc rằng anh đã từ bỏ nàng. Nhưng không một ai trong gia đình biết rằng nàng có những nỗi sợ đó, nên Amy không thể biết được! Katey để cho họ thấy chỉ có sự hạnh phúc của nàng khi ở đó và là một phần của gia đình, bởi vì niềm hạnh phúc đó rất thật.

Và sau khi Anthony thông báo cho nàng vào bữa sáng buổi sáng ngay khi mà họ cập cảng là ông ngay lập tức gửi một người đến thị trấn Havers để tìm hiểu về tình trạng của bà ngoại Sophie từ vị bác sỹ của bà." Ta sẽ không vượt qua Lettia để cố yêu cầu gặp bà ngoại con khi mà bà vẫn không đủ khỏe cho một cuộc viếng thăm. Và bác sỹ đã thông báo với ta là bà ấy khỏe. Khỏe mạnh và vui vẻ như một người phụ nữ ở tuổi bà có thể. Vậy nên nếu con muốn đến Haverston ngày hôm nay, ta đã nói với Ros đóng gói hành lý cho hai cha con ta cho một chuyến thăm viếng dài ngày."

Họ rời khỏi London trước buổi trưa, Anthony, Roslynn, Judy, và nàng. Mặc dù, họ không đến Haverston cho đến khi trời gần tối. Anthony gợi ý rằng họ chờ cho đến sáng để đánh xe đến nhà Millard, nhưng Katey không muốn chờ. Trời vẫn chưa quá tối và nàng muốn gặp bà ngoại mình ngay lập tức để nàng có thể tận hưởng một vài ngày ở Haverston mà không bị cuộc gặp gỡ này ám ảnh nàng.

Nàng đã nghĩ là nàng không cần thêm bất cứ điều gì nữa để lấp đầy lỗ hổng lớn trong cuộc đời nàng từ cái chết của mẹ nàng, bởi vì bây giờ nàng đã có gia đình Malory. Nhưng sự lo lắng tương tự đã xuất hiện vào lần trước khi nàng đến trang viên này lại quay trở lại. Nàng đang tự lừa dối bản thân. Sâu thẳm bên dưới, nàng vẫn muốn gia đình mẹ nàng trở thành một phần trong cuộc sống của nàng.

Chapter 53

“Tôi chắc chắn là ngài sẽ lấy làm vui mừng khi biết rằng ngay khi mẹ tôi cảm thấy khỏe hơn, bà ấy đã đối xử với tôi bằng một thái độ hết sức khắt khe.”

Đó là những lời đầu tiên Letitia Millard nói khi bà ta mở cửa và mở rộng cánh tay với một sự khoa trương quá mức để dẫn Anthony và Katey vào trong nhà. Sự phóng đại quá mức làm cho việc để họ vào nhà rõ ràng rằng không phải là lựa chọn của bà ta.

Anthony đã hứa rằng ông sẽ có thái độ tốt nhất vì lợi ích của Katey. Nàng không thực sự chắc chắn điều đó có nghĩa gì, nhưng nó bao gồm cả một cái gật đầu thân mật với Letitia và lời nhận xét “Chuyện đó thì giúp được gì khi biết rằng tôi có những người họ hàng mà tôi muốn đóng sầm cửa lại?”

“Thật thương cảm phải không, Malory? Hãy giữ lấy nó,” Letitia nói một cách cay đắng. “Anh biết chính xác nơi họ đứng.”

“Không, tôi không biết. Nhưng, đó là lý do tôi ở đây, không phải sao? Để tìm hiểu.”

Letitia làm một âm thanh ghê tởm và bước vào trong phòng khách. Họ đi theo bà ta. Và Sophie Millard ngồi ở đó, bà ngoại còn sống duy nhất của Katey. Đôi mắt và vẻ mặt của Katey lấp đầy bởi sự ngạc nhiên. Bà Sophie không già gần như là nàng mong đợi. Bà chỉ khoảng tầm trên 60 tuổi. Mái tóc đen của bà chỉ mới bắt đầu chuyển bạc. Đôi mắt màu ngọc lục bảo của bà vẫn còn giữ được những tia lấp lánh sinh động. Và Katey nhìn thấy mẹ nàng ở đó rất rõ ràng. Adelién sống đến cái tuổi này, bà sẽ trông như thế này, Katey chắc chắn vậy.

Một sự ghen ngào lấp đầy ngực và cổ họng nàng, sau đó nước mắt bắt đầu rơi. Nàng muốn chạy về phía Sophie và ôm chầm lấy bà, nhưng nàng lại chôn chân tại chỗ. Bà Sophie có thể đối xử lịch sự với cha Anthony và Bác James khi họ đến thăm bà một vài tuần trước, nhưng họ thuộc cùng một tầng lớp xã hội với bà. Katie sợ rằng bà Sophie có thể đối xử với nàng giống như bác Letitia đã từng.

Không biết gì về cảm xúc ghen ngào của Katey, Anthony dường như cũng ngạc nhiên về vẻ bề ngoài của bà Sophie và nói, “Thưa bà, bà trông thật tuyệt, trẻ hơn bà có thể khi bà phải nằm trên giường bệnh.”

Bà Sophie cười khúc khích với ông. “Thật là một lời khen ngợi kì lạ, nhưng dù sao cũng cảm ơn ngài, Sir Anthony.”

Bà thậm chí không liếc nhìn Katey, nhưng đó là do lỗi của Anthony. Hoàn toàn không cố ý, ông thường xuyên dành được sự chú ý của những người phụ nữ bởi vì ông đẹp trai một cách đáng kinh ngạc, nên có thể hiểu được rằng đôi mắt của bà Sophie đã đi tới chỗ ông khi họ đi vào.

Bà Sophie giờ nhìn vào Katey và đôi mắt bà mở to. Không cần những lời giới thiệu. Cả hai người họ đều nhận ra nhau ngay lập tức.

“Chúa tôi.”

Đó là tất cả những gì bà Sophie nói. Nhiều giây trôi qua, một quãng thời gian dường như là vô

tận trong tâm trí của Katey. Nàng không thể thở. Nàng sẽ tự biến mình trở thành một kẻ hoàn toàn ngớ ngẩn và ủy mị.

Và rồi sau đó nàng nghe thầy điều mà nàng đã cầu nguyện được nghe.”Hãy đến đây nào, cháu gái.”

Bà Sophie giang rộng cánh tay của mình ra. Katey không cần lời khuyến khích nào nữa. Nàng lao vút qua căn phòng, quỳ xuống sàn trước mặt bà Sophie và vòng cánh tay mình qua eo bà ngoại nàng, má nàng áp vào ngực bà. Bà cao đủ để làm được điều đó, và những giọt nước mắt của nàng giờ tuôn như mưa khi bà ngoại nàng ôm lấy nàng.

“Có chuyện gì vậy,” bà Sophie trách mắng một cách dịu dàng.”Đừng khóc nữa. Cháu không thể tưởng tượng được ta đã mong đợi giây phút này bao lâu rồi đâu, để cuối cùng cũng được gặp cháu. Ngồi lên đây và hãy để ta nhìn cháu nào.”

Katey ngồi lên ghế sofa với một nụ cười bối rối. Nàng lau một bên má bằng những ngón tay của mình; Bà Sophie lau bên kia.

“Ôi, chúa tôi, nhìn cháu này,” bà Sophie nói trong sự ngạc nhiên.”Cháu có đôi mắt của con bé. Cháu còn có cả má núm đồng tiền của nhà ta nữa.”

Cả hai người họ đều cười toe toét, khiến cho má lúm đồng tiền càng hiện rõ hơn. Chúng hiện sâu hơn một chút bên gò má của bà Sophie do làn da không được căng mọng của bà mấy năm lại đây, nhưng đây là nơi Katey được thừa hưởng từ bà.

Anthony than vãn khi ông ngồi xuống phía đối diện với họ,”Tôi ước rằng tôi đã thấy sự giống nhau sớm hơn. Khi tôi gặp Katey sau khi con bé đến London, cả hai cha con tôi đều không nghĩ gì đến chuyện đó cả.”

“Một người mẹ nhìn thấy những sự khác biệt, và một người bà cũng như vậy,” bà Sophie nói với ông.”Và thật đáng xấu hổ về ngài. Khi ngài có ý nói là ngài sẽ quay trở lại để tìm những câu trả lời, ngài nên nói cho tôi biết là ngài sẽ mang cháu gái tôi đi cùng.”

“Chuyện đó không có gì đảm bảo cả. Trước tiên tôi đã phải đi tìm con bé. Con bé đã rời khỏi nước Anh.”

“À, rất tốt, vậy thì ngài được tha thứ.”

Anthony nhướn một bên lông mày lên với Letitia trước khi ông nói với bà Sophie,”Chuyện đó nghe như là bà đã không biết rằng Katey đã đến đây, và thay vì được chào đón, con bé đã bị tống ra khỏi cửa và nói rằng đừng bao quay trở lại nữa phải không?”

“Không, Letty chỉ thừa nhận sự khiếm nhã của con bé với ngài và anh trai ngài thôi.”

Giờ tất cả ba cặp mắt đều hướng về phía Letitia. Người phụ nữ không trông có một chút xấu hổ nào. Thực tế thì, biểu hiện của bà ta trở nên ương bướng khi bà ta biện hộ cho mình,”Mẹ đã bị suy giảm sức khỏe kể từ khi cố vấn pháp luật mà mẹ thuê ở Mỹ thông báo về cái chết của Adeline. Sau đó Mẹ đã ốm để phải gọi bác sỹ đến ba lần. Sự đau buồn này phải dừng lại. Chuyện đó sẽ giết chết mẹ! Và cô ta”- Letitia chỉ một ngón tay buộc tội vào Katey – “sẽ chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn. Cô ta sẽ mang tất cả sự thương tiếc và buộc tội quay trở lại – “

“Hãy ngừng lại đi,” bà Sophie cắt ngang.”Ta không phải là người sống với những thương tiếc. Ta không phải là người đã đuổi Adeline đi. Và sự đau buồn của ta bắt đầu từ cái ngày con bé rời khỏi nước Anh.”

Trước khi cuộc tranh luận của họ trở nên xấu hơn, Katey nói,”Tại sao mẹ lại bỏ đi ạ? Mẹ đã nói với cháu rằng bà đã từ mẹ, nhưng cháu đang bắt đầu nghĩ chuyện đó theo một cách khác.”

“Ta chắc chắn là cháu đúng,” Sophie nói với một tiếng thở dài chân thành.”Sai lầm của Adeline

là đi xin lời khuyên về đứa bé với chị gái của mình thay vì đến chỗ ta. Với 6 tuổi cách biệt giữa hai đứa chúng, chúng chưa bao giờ gần gũi. Và Adeline không biết rằng Letitie đã thuyết phục chúng ta rằng Ngài Anthony chỉ đang tiêu khiển với con bé trong khi ngài ấy ở Haverston vào kì nghỉ."

"Điều đó không phải là sự thực," Anthony khẳng định.

"Không quan trọng là chuyện đó có đúng hay không con bé tin điều đó đủ để quyết định con bé làm gì thay vào đó."

"Nhưng tôi đã muốn kết hôn với cô ấy!"

"Ngài có nói với con bé điều đó không?"

"Không, tôi chưa nói với cô ấy. Tôi đang chuẩn bị nói điều đó. Tôi muốn tán tỉnh cô ấy một cách thích hợp trước tiên."

"Và quyến rũ con bé!" Letitia bỗng xen vào, làm một cái sự ửng đỏ xuất hiện trên mặt Anthony. Bà Sophie buồn bã lắc đầu. "Tôi nghi ngờ rằng chuyện đó có ý nghĩa với chồng tôi rằng ý định của ngài là ngay thẳng. Letitie là đứa con cưng của chồng tôi, và con bé đã xoay sở để sự tức giận của ông ấy chống lại gia đình ngài kể từ cái ngày đầu tiên ngài đến, đủ để ông ấy không cân nhắc đến một cuộc kết hôn thậm chí nếu ngài có hỏi. Con bé đã đưa ra tất cả những vụ tai tiếng có liên quan đến gia đình ngài mà con bé có thể tìm được, đó là chuyện ngài hầu tước đang nuôi một đứa con hoang như là người kế thừa của ngài ấy, những trận độ súng tay đôi mà James đã tham gia bởi vì những người phụ nữ, và ngài đã có vô số những vụ tai tiếng tình ái kể từ khi ngài chuyển đến London, chứng minh rằng ngài không phải đang tìm kiếm một người vợ, rằng ngài thay vì đó ngài sẽ nổi bước ăn chơi trác táng của anh trai ngài, James."

"Chuyện kết hôn là không cần thiết đối với James và tôi khi mà cả hai người anh của chúng tôi đã có người thừa kế vào lúc đó," Anthony biện hộ. "Tôi chắc chắn là không có kế hoạch làm chuyện đó trước khi tôi gặp Adeline. Phải lòng cô ấy đã thay đổi chuyện đó."

Đôi mắt của Anthony đột nhiên hẹp lại. "Tại sao chuyện đó được phép thậm chí là xảy ra? Nếu bà nghĩ tôi xấu xa, tại sao bà không chỉ đóng sầm cửa lại trước mặt tôi khi mới bắt đầu?"

Bà Sophie nhắc nhở ông, "Ngài là một người nhà Malory. Ngài thực sự cần hỏi điều đó sao? Oliver không muốn xúc phạm đến gia đình ngài. Và ngoài ra chúng tôi tưởng là ngài sẽ sớm buồn chán và quay trở về London."

"Adeline không có một chút manh mối nào về bất cứ cảm giác xấu xa nào về ngài từ phía gia đình của tôi. Bởi vì sao à?"

"Bởi vì con bé không biết, không cho đến cái ngày chúng tôi nghe tin về đứa bé. Trước đó, chồng tôi đã sợ rằng con bé cuối cùng sẽ xúc phạm ngài, con bé còn rất trẻ và bốc đồng vào lúc đó. Nên con bé chỉ được cảnh báo rằng không được đặt quá nhiều hi vọng vào sự quan tâm của ngài, rằng ngài chỉ là một người hàng xóm. Nhấn mạnh rằng ngài không ở trong thị trường hôn nhân. Và chúng tôi đã chờ đợi, và hi vọng, rằng ngài sẽ ra đi."

Anthony cào cào một bàn tay vì bối rối qua mái tóc mình. "Chúa tôi, cô ấy nên cho tôi biết, tôi sẽ bảo vệ cô ấy và đứa con của chúng tôi khỏi kế hoạch nhấn tâm của cha cô ấy. Tôi vẫn không hiểu tại sao cô ấy không nắm lấy cơ hội để đến tìm tôi."

"Bởi vì con bé tin tôi khi cho rằng người sẽ không kết hôn với nó, và tại sao con bé lại không vậy cơ chứ?" Letitia nói một cách kiêu căng. "Đó là sự thực không thể chối cãi mà, rằng sự quan tâm duy nhất của người là chuẩn bị trở lại cho những cuộc chinh phục sau đó. Con bé đã bị hủy hoại, dĩ nhiên rồi, nhưng điều đó không hơn những gì con bé xứng đáng phải nhận cho sự đáng"

hổ thẹn khi không chống đỡ nổi sự quyến rũ của người. Và trong khi sự đáp trả của chúng ta có lẽ dường như là vô tình đối với người, người cũng hiểu rõ như ta rằng những mục đích đó sẽ là vô nghĩa nếu không có ai khác hiểu rõ nhà người. Người đã làm gì trong cuộc sống của mình tại thời điểm đó để không cho rằng người không nhanh chóng trở thành một kẻ ăn chơi trác tang, đó, như chúng ta điều biết, người đã thành công nhiều hơn trong nhiều năm.”

Ngay cả Katey cũng biết rằng cha nàng không thể chối cãi điều đó, nhưng bà Sophie cảm thấy thương hại cho ông.” Chuyện đó chỉ đơn thuần là giả định, Sir Anthony, nhưng có những sự thực duy nhất phải kể ra. Chồng tôi và Letty kiểm tra Adeline liên tục, mấy lần trong vòng một giờ, để chắc chắn rằng con bé vẫn bị khóa bên trong phòng. Một người hầu thậm chí đã được sai để theo dõi Haverston và làm trì hoãn cuộc thăm viếng của ngài vào ngày hôm đó, nếu cần thiết. Adeline biết chuyện đó. Vì vậy ngay cả khi con bé tin tưởng ngài bất chấp điều mà Letty đã nói với con bé, con bé rõ ràng nghĩ rằng họ có thể tìm thấy con bé một cách nhanh chóng nếu con bé đến Haverston. Và con bé đã được cho biết rằng Oliver sẽ đưa con bé lên tàu đến lục địa vào ngay buổi sáng hôm sau để mang con bé tránh xa khỏi ngài, rằng con bé sẽ không quay trở về nhà cho đến sau khi đứa con hoang của nó không còn là một nỗi xấu hổ của gia đình chúng tôi nữa. Ông ấy không bao giờ đoán được rằng con bé tuyệt vọng như thế nào để giữ lại đứa bé. Mặc cho sự coi sóc gắt gao của họ, con bé đã trốn ra ngoài qua cửa sổ. Chúng tôi không bao giờ gặp lại con bé nữa. Tôi đã nhận được một bức thư của con bé kể rằng nó đã kết hôn và sẽ nuôi nấng đứa bé ở Mỹ. Tôi không bao giờ tha thứ cho chồng tôi vì đã khiến con bé rời xa khỏi chúng tôi.”

“Mẹ cũng không bao giờ tha thứ cho con,” Letitia nói một cách cay đắng, với một sự đau đớn thoáng qua trên nét mặt của bà ta.

“Dĩ nhiên là ta có. Con cũng là con gái của ta. Ta đã không đặc biệt yêu thích đứa con nào giống như cha con. Và con cũng đã đau khổ đủ rồi. Con không cần ta thêm vào với những lời trách mắng. Ta đã nói với con bao nhiêu lần là hãy để nó qua đi, hãy thoát khỏi quá khứ và tiếp tục cuộc sống của mình? Nhưng con chưa bao giờ ngừng việc căm ghét cả thế giới do cái cách con đã bị đối xử. Nhưng điều đó sẽ ngừng việc con quyết định cho ta. Điều đó đã không nảy ra trong con dù chỉ một lần rằng sự có mặt của Katey trong cuộc sống của chúng ta có thể giúp hàn gắn những vết thương cũ đó sao? Làm thế nào mà con có thể đuổi con bé đi mà thậm chí không nói với ta một lời nào cả?”

“Mẹ bị ốm!”

“Đó không phải là vấn đề, con gái, và con biết điều đó.”

“Cô ta là một người nhà Malory,” Letitia cầu nhàu.” Bọn họ sẽ không bao giờ được chào đón ở đây!”

“À, hãy nghe đi kìa,” Anthony nói, và biểu hiện của ông trở nên đe dọa một cách rõ ràng, như giọng điệu của ông khi ông thêm vào,” Nào hãy để cho những người nhà Malory biết là tại sao họ bị ghét cay ghét đắng vậy nào? Những vụ bê bối không thể tạo ra kiểu ác ý cá nhân này.”

Chapter 54

Sự im lặng trong căn phòng ngày càng nặng nề bởi sự giận dữ khi Anthony và Letitia nhìn chăm chăm vào nhau một cách độc địa. Bà Sophie liếc nhìn nhìn cả hai với sự bức bối. Bà vẫn giữ chặt lấy tay của Katey trong lòng mình, như thể đang ngăn Katey không tham gia vào cuộc ẩu đả.

“Con sẽ kể cho họ nghe hay là để ta, Letty?” Bà Sophie cuối cùng nói khi không có sự đáp lại nào từ phía con gái bà.

Letitia mím môi lại chặt hơn, nhìn thật giận dữ. Bà ta không muốn nói bất cứ điều gì, chỉ muốn giữ bí mật của mình. Bà Sophie rõ ràng không đồng ý và cuối cùng đã cất lời.

Nhưng như thể những cảm xúc không phải đang dữ dội, bà Sophie ngẫu nhiên hỏi, “Con bao nhiêu tuổi khi con phải lòng ngài ấy nhỉ, Letty?”

“14 tuổi,” Letty lẩm bẩm.

“Còn quá trẻ. Nên để chuyện đó qua đi. Con bé hiếm khi nhìn thấy ngài ấy để ấp ủ chuyện đó. Nhưng chuyện đã xảy ra và trở lên mạnh mẽ hơn.”

Không rõ là bà Sophie đang nói đến ai. Bản thân bà, trong căn phòng rộng lớn ư? Đôi mắt bà vẫn nhìn buồn bã vào con gái mình.

Anthony, liếc nhìn hai người họ, bật ra, “Bà không thể cho rằng cô ta đã phải lòng tôi đấy chứ!” Bà Sophie liếc nhìn ông và cười khúc khích. “Vì chúa, không, ngài mới chỉ là một đứa trẻ vào lúc đó. Đó là anh trai ngài, Jason, người đã nắm giữ đôi mắt và trái tim con bé từ lần đầu tiên con bé nhìn thấy ngài ấy.”

Đầy hoài nghi, Anthony nói, “Bà nghiêm túc chứ, là Jason ư thật vô- vô lý? Anh ấy đã làm chủ gia đình từ lúc anh ấy 18 tuổi. Anh ấy không bao giờ có thời gian để hòa mình vào với xã hội, chứ nghĩ gì đến những chuyện tình lãng mạn cơ chứ.”

“Chà, ngài ấy khá bảnh bảo vào lúc đó. Và Letty thường đi thang lang trong thị trấn Havers chỉ với hi vọng là ngài ấy có thể xuất hiện một trong những lần hiếm hoi trong thị trấn và cho con bé một cơ hội để nói chuyện với ngài ấy.”

Đôi mắt của Anthony mở to. “Tôi nghĩ là tôi đã đi cùng với anh ấy một trong những lần đó. Cô ta đã dừng chúng tôi lại để nói chuyện. Tôi nhớ là cô ta đã thể hiện tình cảm của mình, nhưng Jason đã không chú ý đến nó.”

Lời nhắc nhở bà ta trong mắt người mình yêu không quan trọng như thế nào làm Letitia gầm gừ, “Anh ấy không bao giờ chú ý! Một nửa thời gian ta nói chuyện với anh ấy, anh ấy đã nhắc hỏi ta là ai!”

“Cô hẳn là đã mong đợi nhiều hơn?” Anthony chế giễu. “Cô thậm chí vẫn chưa rời khỏi trường học. Ngoài ra, giữa việc nuôi dạy phần còn lại của gia đình và trông nom sự sản, Jason luôn có nhiều chuyện phải lo nghĩ trong tâm trí mình.”

“Ta nghĩ ngài đã hiểu nhầm rồi, Sir Anthony,” bà Sophie nói bằng một giọng nhẹ nhàng đã

mang một sự tĩnh lặng đến cho căn phòng. “Chuyện này đã xảy ra nhiều năm về trước rồi, thậm chí trước khi con bé ra mắt. Letty đã có sự ra mắt ở Gloucester khi con bé 18 tuổi. Con bé cố gắng để thoát khỏi đó, nhưng Oliver đã khẳng khái. Hai mùa lễ hội và con bé vẫn phớt lờ tất cả những lời đề nghị. Tất cả những gì con bé muốn là trở về nhà để con bé có thể lại ở gần ngài Jason, ngay cả khi con bé chỉ có thể xoay sở để nhìn thấy ngài ấy một vài lần một năm. Sau hai mùa lễ hội không thành công, Oliver ngừng việc ép buộc con bé.”

“Tại sao cô ta không chỉ là nói với Jason là cô ta cảm thấy như thế nào?” Anthony hỏi.

“Không giống với bây giờ, con bé đã từng khá nhút nhát. Ngoài ra, một quý cô không bao giờ được trơ trẽn. Ngài cũng hiểu điều tôi nói phải không.”

“Khi chuyện đó hủy hoại cuộc sống của chúng ta, có lẽ nên làm vậy,” Anthony đáp.

“Tôi đã làm vậy,” Letitia thừa nhận bằng một giọng nhỏ. “Tôi đã cầu xin mẹ để tôi mời anh ấy đến ăn tối. Đó là một sai lầm. Tất cả những gì anh ấy nói là về những bông hoa và cây trồng của anh ấy, thứ mà cha tôi không hứng thú mấy, và sau đó ông ấy thề rằng chúng tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

“Tôi thấy rằng cha mẹ cô đã không biết gì về tình yêu lớn mà anh ấy nuôi dưỡng?” Anthony hỏi Letitia.

“Dĩ nhiên là không rồi. Và tôi chưa bao giờ xoay sở để nói chuyện với anh một mình vào tối đó.”

“Tại sao sau đó cô không từ bỏ chuyện đó?” Anthony hỏi một cách cẩn thận. “Anh trai tôi hình như không trao cho cô sự khuyến khích nào cả, hầu như còn không biết cô tồn tại. Tại sao cô cứ bám lấy hi vọng rằng mọi thứ sẽ thay đổi chứ?”

“Bởi vì ta yêu anh ấy! Ngay cả khi ta nghe về đứa con hoang của anh ấy và rằng anh ấy sẽ nuôi nấng thằng bé và biến nó trở thành người thừa kế của mình, ta vẫn tiếp tục yêu anh ấy. Hành động vô ý rõ ràng không có ý nghĩa gì với anh ấy, bởi vì anh ấy đã không kết hôn với mẹ của đứa bé, dù cô ta là ai đi nữa. Sau đó chị gái người và anh ấy rốt cuộc lại phải nuôi nấng con gái của cô ấy. Đó là điều tốt đẹp mà anh ấy đã làm, nhưng hai đứa trẻ là quá sức. Và đó là khi anh ấy cắt nát trái tim ta!” Letitia gầm gừ. “Thay vì tìm kiếm một người vợ để làm mẹ cho chúng ở gần nhà, thay vì đó anh ấy lại yêu cầu một ân huệ và mang Frances về nhà, con gái một bá tước. Ta cũng là con gái của một bá tước! Ta sẽ yêu những đứa trẻ đó và trở thành một người mẹ hoàn hảo đối với chúng!”

“Vì vậy anh ấy đã mắc sai lầm với Frances,” Anthony công nhận.

“Sai lầm ư? Đó là những gì người gọi ư? Cô ta khinh miệt anh ấy. Cha cô ta đã ép cô ta bước vào cuộc hôn nhân đó, nhưng cô ta không tôn trọng nó. Toàn bộ hàng xóm đều biết đó là một cuộc hôn nhân kinh khủng! Họ sống như hai kẻ xa lạ trong tất cả những năm đó cho đến khi anh ấy lại ghi thêm vào một vụ bê bối khác cho gia đình người khi anh ấy li hôn với cô ta.”

Giọng nói gay gắt của Letitia làm Anthony đáp lại một cách phòng thủ, “Vậy là bởi vì anh ấy không cân nhắc đến trường hợp của cô và ít nhất là cô phải làm cho mình có một chút đáng nhớ hơn với anh trai tôi trước khi anh ấy đối mặt với nhu cầu cần một người vợ ngay lập tức –”

“Làm sao mà người dám!”

Ông nhún một bên lông mày lên. “Tôi là một người nhà Malory, nhớ chứ? Cô đã bôi xấu tôi bằng các vụ bê bối, nên chết tiết tôi đi khi phải lo lắng nhìn nhận chuyện đó. Jason đã tuyệt vọng tìm một người vợ lúc đó khi mà cháu gái chúng tôi bắt đầu trở thành một cô gái nghịch

ngợm. Nếu cô có can đảm để làm những điều mà cô muốn, thay vì chờ đợi điều đó xảy ra với mình mà không cần một chút nỗ lực nào từ phía mình, vậy thì anh ấy có lẽ đã nhớ đến cô khi anh ấy cần tìm một người vợ, người sẽ trở thành một người mẹ cho hai đứa trẻ của chúng tôi.” “Nhà người, thưa ngài, đã sống quá lâu như một kẻ cặn bã của xã hội London rồi,” Letitia bắn trả.

“Người không có bất cứ khái niệm nào về điều mà một quý cô thực sự cần phải tuân thủ rồi.” Anthony rõ ràng đang cố nén lại một tiếng cười.” Tốt thôi,” ông đồng ý.” Cô hoàn toàn đúng và tôi xin lỗi. Cô im lặng và hi vọng đạt được điều tốt nhất, điều giữ cô khỏi tâm trí của Jason khi anh ấy cần một người vợ. Nên anh ấy cuối cùng đã có sự lựa chọn tồi nhất có thể có, khi anh ấy có thể có cô thay vì đó. Cô tuyệt đối đúng, Letitia. Quý cô giống như cô chọn cách tốt nhất là giữ bí mật cảm xúc của mình.”

Một màu đỏ tươi xuất hiện trên gò má của bà ta, Letitia rất giận dữ.” Người thật đê tiện!”

“Chờ chút, hãy để cho tôi kết thúc đã, và có lẽ cô có thể nêu ra một tính ngữ khác mà tôi vẫn chưa bị mắc nể.”

“Ta chắc chắn là không thể.”

“Touché! (Một từ tiếng Pháp ý là đồng ý trong một cuộc tranh luận) Nhưng cô gọi cái gì là hành động của mình, Letitia? Có phẩm giá? Không xỉ nhục? Cô biết mà, Jason lúc đó không muốn kết hôn. Anh ấy không có thời gian cho một người vợ. Nhưng anh ấy phải hi sinh vì lợi ích của hai đứa trẻ, để trao cho chúng một người mẹ. Bởi vì anh ấy không chọn cô cho vai trò đó, tình yêu của cô với anh ấy trở thành lòng căm thù. Và cô mô tả toàn bộ gia đình anh ấy cũng giống như vậy, căm ghét tất cả những người có liên quan, và cũng đảm bảo rằng cha cô cũng như vậy. Trong những trường hợp thông thường, cha cô sẽ đến đập mạnh vào cửa nhà tôi và yêu cầu tôi làm một việc đúng đắn với em gái cô, điều mà tôi sẽ rất làm vui sướng để làm. Nhưng cô đã chắc chắn rằng sẽ không có chuyện đó xảy ra. Ghen tị phải không, Letitia? Cô không thể chịu đựng được việc Adeline có thể có được một người đàn ông nhà Malory khi mà cô không thể?” Cô ta chỉ nhìn trừng trừng giận dữ vào ông. Anthony lắc đầu chán ghét. Katey, người vẫn im lặng khi nàng lắng nghe tất cả những bí mật bị đào lên, cuối cùng cảm thấy một chút liên quan đến mình. Chuyện này là về mẹ nàng, người đã phải chịu những chuyện kinh khủng trước đây, đang nói cho nàng biết rằng bà có thể sinh đứa con của mình, nhưng không thể giữ lại nó. Katey không thể nào tưởng tượng được phải làm chuyện đó như thế nào. Và vì cái gì? Một tình yêu không được đáp lại đã biến Letitia trở thành cáu bẳn và chua cay và bà muốn tất cả mọi người khác cũng phải khổ khổ như bà?

Katey nhìn chăm chăm vào người phụ nữ phải chịu trách nhiệm, người đã truyền sự đau khổ của mình ra tất cả mọi người xung quanh.” Bác đã chắc chắn là mẹ cháu không thể kết hôn với người đàn ông mà bà ấy muốn kết hôn. Bác ép bà phải chạy trốn đến một đất nước khác, từ bỏ ngôi nhà của mình chỉ để bà có thể giữ lại đứa con của mình. Bà ấy phải bất hạnh giống như bác phải không, Letitia? Điều đó có thực sự cần thiết không? Bà ấy là đứa em gái duy nhất của bác mà!”

Letitia bất động với lời buộc tội này.” Hãy nhìn ta xem! Ta đã 46 tuổi. Ta chưa bao giờ biết đến sự động chạm của một người đàn ông. Ta chưa bao giờ thậm chí ôm một đứa bé trong tay. Jason Malory đã giữ tất cả tình yêu mà ta từng có, không để lại chút nào để ta trao cho một người đàn ông khác. Nhưng ta không muốn con bé bất hạnh. Ta không bao giờ muốn điều đó!” Letitia đột nhiên chạy ra khỏi phòng. Katey không thể không trông thấy những giọt nước mắt

trong đôi mắt của bà và cảm thấy một sự day dứt ăn năn khi gây ra điều đó. Bà Sophie nhắm chặt mắt mại, giữ nỗi đau mà bà cảm thấy ở con gái mình.

Bà nói một cách nhẹ nhàng, "Nếu có bất cứ điều gì có thể an ủi, con bé không thích cái cách nó trở thành. Con bé thường xuyên khóc thầm trong khi ngủ. Con bé nghĩ là ta không biết."

"Tôi thà là không bao giờ kể cho anh trai mình nghe rằng anh ấy vô tình là nguyên nhân cho tất cả sự đau buồn này," Anthony nói.

"Nhưng ngài ấy không phải là nguyên nhân," bà Sophie quả quyết với ông. "Một người đàn ông không thể phải chịu trách nhiệm cho điều gì đó thậm chí còn lâu mới là do lỗi của mình. Ngài ấy không bao giờ được biết. Đối với ngài ấy, Letty chỉ là một người hàng xóm mà ngài ấy thỉnh thoảng tình cờ gặp. Ngài ấy không hề biết rằng con bé đã nuôi dưỡng những cảm xúc mạnh mẽ như thế đối với ngài ấy. Tôi đã không biết cho đến vài năm sao, khi con bé cuối cùng đã thú nhận tất cả những chuyện đó với tôi. Nhưng có lẽ ngài nên biết chuyện này. Không có gì là ác độc về phía con bé cả. Không ngay cả bởi vì Jason. Đúng vậy, con bé đã dùng tất cả những vụ bê bối từ gia đình ngài như một lý lẽ trong trường hợp của nó, nhưng điều đó đơn giản là ngài. Con bé thực sự nghĩ rằng ngài sẽ trở thành một người chồng phản bội, điều sẽ khiến Adeline cuối cùng không hạnh phúc."

"Cô ta không thể biết được điều đó!" Anthony phản đối.

"Không, nhưng ngài đã thực sự bắt đầu chuyện đó. Ngài đã có trải qua sự phức tạp của thành phố London. Theo ý kiến chung, ngài đang theo bước người anh trai ngông cuồng của mình. Và ngài tiếp tục trở thành kẻ chơi bời phóng đảng khét tiếng bậc nhất London trong hơn một thập kỷ, điều đó dường như đã chứng tỏ rằng điều con bé làm là đúng. Trong khi ngài có thể đã đau khổ vì tình yêu đầu và những mục định tốt đẹp nhất, chuyện đó đã kéo dài bao lâu, Sir Anthony? Ngài có thể thành thật mà nói ngài sẽ trở thành một người chồng chung thủy ở cái tuổi đó không?"

Anthony mở miệng, sau đó từ từ đóng lại. Ông ngồi trầm ngâm một lúc, sau đó cuối cùng nhướn một bên lông mày lên nhìn vào bà Sophie.

"Bà đã đưa ra quan điểm của mình, phu nhân. Một quan điểm đúng. Trong khi tôi yêu vợ mình, Roslynn, bằng cả trái tim và sẽ không bao giờ mơ đến chuyện không chung thủy với cô ấy, như bà nói, tôi đã dành nhiều hơn một thập kỷ để chơi bời trác tang, vậy nên tôi đã hoàn toàn sẵn sàng ổn định với cuộc sống hôn nhân cùng với cô ấy. Tất cả những năm trước đây với Adeline, ai có thể nói được? Có thể tưởng tượng được về một người chồng mẫu mực hay một người chồng tồi hay không? Không, tôi không thể thành thật nói rằng tôi sẽ làm được."

Bà Sophie gật đầu và siết chặt lấy tay Katey hơn một lúc. "Đó là một sự kiện không may trong cuộc sống của chúng ta. Nhưng đứa trẻ đáng yêu này là kết quả của chuyện đó, và chúng ta có thể biết ơn vì điều đó."

Anthony cười với Katey. "Quả thực vậy, chúng ta có thể. Mẹ con bé đã không trở về nhà, nhưng Katey thì có và cuối cùng là một thành viên trong gia đình tôi. Cảm ơn bà vì đã cho chúng tôi những câu trả lời mà chúng tôi cần. Tôi muốn đọc lá thư mà Adeline gửi cho bà, nếu bà không phiền?"

"Tôi sợ rằng ngài không thể ép buộc tôi được. Tôi đã vứt nó đi rồi. Chuyện đó quá đau lòng và tôi đã đọc đi đọc lại quá nhiều lần. Con bé cũng đã đổ lỗi cho tôi, ngài hiểu chứ. Và mặc dù tôi đã gửi thư vô số lần cho con bé, cầu xin nó quay trở về nhà và mang gia đình con bé đi cùng, con bé không bao giờ trả lời bất cứ lá thư nào. Vậy nên tôi chỉ có thể cho rằng con bé không bao

giờ tha thứ cho tôi.”

“Bà đừng cho rằng như vậy,” Katey nói nhanh.” Thực tế thì, mẹ đã cho cháu biết là mẹ ổn và đó là điều cuối cùng mà bà nói. Mẹ không muốn bà lo lắng. Vì không viết thư phản hồi lại, cháu nghĩ rằng mẹ chưa từng đọc thư của bà. Mẹ thường ném những bức thư đóng kín vào trong lò sưởi. Cháu chỉ có thể đoán là mẹ không muốn nhớ lại cuộc sống cũ của mình, khi mà bà hài lòng với cuộc sống mới của mình.”

Bà Sophie ôm lấy Katey.” Chúng ta có rất điều để nói, cháu yêu. Có lẽ cháu muốn ở lại đây trong một thời gian như vậy chúng ta sẽ có một chuyến thăm viếng vui vẻ?”

Katey muốn điều đó, nhưng Anthony đã từ chối bà.” Chúng tôi sẽ ở lại Haverston, nên con bé có thể đi xe ngựa đến vào ngày mai. Con bé chỉ mới bước vào trong cuộc sống của tôi, nên bản năng bảo vệ của tôi đang hoạt động một cách quá khích.” Ông mỉm cười để khiến chuyện đó nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng ông nghiêm túc một cách không thể nhầm lẫn được. Không nói ra là ông không muốn nàng có bất kì cuộc chạm trán nào với Letitia.” Trong thời gian này, tôi muốn giữ con bé ở trong tầm tay, bà hiểu chứ.”

(Tội nghiệp anh sắp phải xa con gái rồi! ^ ^. Đúng là con gái lớn rồi không thể giữ được)

Chapter 55

Đã khá muộn khi Anthony và Katey quay trở về Haverston. Bà Sophie đã khẳng khái rằng họ phải ở lại ăn tối, và Anthony không thể từ chối lời đề nghị khác của bà. Họ cũng không thể rời đi ngay sao đó. Katey và bà Sophie có quá nhiều chuyện để nói về những điều không đau đớn, và Letitia, một cách may mắn đã không tham gia cùng họ để làm mọi người mất vui suốt phần còn lại của buổi tối.

Ngồi vào trong xe ngựa, cánh tay ông quàng quanh vai nàng theo một kiểu bảo vệ đầy tình cha con, Anthony hơi ngập ngừng một chút khi hỏi con gái mình, "Con không buồn vì điều mà con nghe được hôm nay chứ?"

"Không ạ, thực sự thì con cảm thấy khuây khỏa. Con có một trí tượng tưởng sống động. Con đã mong chờ mọi chuyện tồi tệ hơn nhiều."

"Ta sẽ gửi cho bà Sophie một lời mời đến Haverston vào ngày mai – một mình. Ta không muốn Letitia tiếp xúc với Ros và Judy, nhưng ta nghĩ cả hai người muốn gặp bà ngoại con. Từ một vài điều bà ấy nói tối nay, ta cảm thấy Letitia đã xua đuổi hầu hết các vị khách của họ trong những năm qua, vậy nên người phụ nữ lớn tuổi có thể đánh giá cao một buổi tụ tập nhỏ cũng như được bao quanh bởi những đứa trẻ nữa."

"Con chắc chắn là vậy. Nhưng con không mong đợi né tránh bác Letitia mãi mãi. Thực tế thì, con mong bác ấy cuối cùng cũng quen với con và lời lỏng một chút khắc nghiệt."

"Con lạc quan hơn ta nhiều đó." Ông cười khúc khích.

Vào giờ muộn như vậy, có ai đó vẫn chờ họ - Trong nhà vẫn còn sáng đèn. Chắc chắn là Roslynn rồi. Cô ấy đã tò mò đến chết đi được về chuyện đã xảy ra những năm trước đây và thậm chí hơi bĩu môi một chút khi Anthony từ chối cho cô đi theo trong chuyến thăm viếng. Ông lấy ngạc nhiên khi thấy Jame ở lối đi vào thay vào đó, đang dựa lưng vào cửa phòng khách, với một ly brandy trong tay.

"Anh đang bắt đầu nghĩ rằng chú sẽ ở lại nhà Millard tối nay đấy." James nhận xét.

Anthony cười toe toét. "Không mong chờ gặp em ở đây à ông già. Quá tò mò khi phải chờ cho đến lúc chúng em quay trở lại London à?"

James chế giễu. "Anh có quyền làm một chuyến thăm viếng anh trai mình. Anh đã không gặp anh ấy từ khi anh quay trở về từ Caribbean, chú biết mà, và sau đó anh lại ra khơi với chú."

"Chắc là vậy rồi," Anthony đáp một cách đầy hồ nghi, bởi vì ông biết Jason đã gửi lời nhắn cho cả gia đình là ông sẽ đến London thăm mọi người vào tuần tới.

Nhưng James không thực sự kết thúc lời giải thích của mình. "Và anh đã mang theo tên Yank đi cùng."

Anthony cứng người lại. "Boyd ư? Trời ơi anh đã làm gì vậy?"

Nhưng trước khi James có thể trả lời, Katey thở hổn hển vì ngạc nhiên, "Boyd ở đây? Anh ấy ở đâu ạ?"

“Khi có vẻ như là con sẽ không quay trở về tối nay, cậu ta đã lên giường đi ngủ, lẩm bẩm điều gì đó về chuyện muốn khỏe khoắn và tỉnh táo - “

“Chuyện đó nghe như vẻ cũng là một ý tưởng tuyệt vời đối với cháu.” Katey thực sự đã chạy lên cầu thang, kêu vọng lại, “Chúc cả hai ngủ ngon!”

Anthony cau mày khi ông nhìn nàng đi. James bắt đầu cười khúc khích trước khi ông nói, “Tại sao anh không ngạc nhiên nhỉ?”

Anthony nhìn anh trai mình một cách giận dữ. “Ngạc nhiên về chuyện gì, rằng con bé thậm chí không chào anh trước khi con bé chạy đi à? Và làm sao anh dám đưa tên bất lịch sự đó đến -?”

“Hơn tất cả mọi thứ, chó con.” James tiến lên trước và nhét ly brandy của mình vào trong tay Anthony. “Hãy uống cái này đi. Chú sẽ cần cái đó khi chú nghe điều mà anh muốn nói với chú, hay là chú không để ý thấy gương mặt con bé sáng lên như thế nào khi chỉ đề cập đến tên của cậu ta?”

Trái tim của Katey đang chạy đua rầm rầm. Anh đã đến. Bởi vì nàng. Nàng không nghi ngờ gì điều đó, và nàng cũng không nghi ngờ gì anh đã rất lo lắng, vẫn nghĩ là anh phải chiến đấu để chiến thắng tình yêu của nàng. Nàng sẽ không để cho anh có một chút lo lắng nào lúc này.

Nàng biết gia đình nàng ở những phòng nào, nên nàng biết những căn phòng còn trống và có thể tìm được Boyd ở đó. Căn phòng đầu tiên nàng kiểm tra đúng là cái đó – ít nhất thì nó đã được chiếm dụng. Nàng chờ cho đến khi mắt nàng quen với bóng tối trước khi nàng có thể khẳng định. Căn phòng không lạnh mấy để cần châm lò sưởi.

Nàng đóng cửa phòng lại một cách nhẹ nhàng và hít vài hơi dài. Chỉ cần lại ở cùng anh trong cùng một phòng đã lấp đầy nàng với sự yên bình. Và không mất nhiều thời gian cho nàng đủ để nàng tiến gần đến giường ngủ.

Anh đang nằm ngửa, một tay để đằng sau đầu, mái tóc có những sọc vàng của anh vắt ngang qua lông mày. Ngực anh để trần, chiếc chăn chỉ che phủ phần eo anh. Katey cảm thấy ít bình yên hơn khi nàng để ý đến điều đó. Miệng anh hơi mở, nhưng anh không ngáy. Nàng chỉ nghe thấy tiếng thở sâu. Anh muốn khỏe khoắn và tỉnh táo trước khi anh nói chuyện với nàng vào buổi sáng. Nàng không thể chờ lâu hơn.

Nàng tháo giày và cởi quần áo của nàng ra, để chúng thành một đống bên cạnh giường ngủ. Giờ nàng không cảm thấy bình yên chút nào. Nàng đang trở nên kích động và ngạc nhiên là mình đã có thể dừng lại đủ lâu để cởi quần áo. Nhưng sau đó nàng nằm xuống giường bên cạnh Boyd và thu mình lại vào người anh. Không làm anh thức dậy, không ngay cả khi nàng chạm vào ngực anh. Nàng hài lòng làm điều đó trong một vài phút, nhưng chỉ một vài phút thôi. Nàng dựa vào gần hơn, thối nhẹ nhàng về phía tai anh để cù anh dậy – và biết rằng khi nó có tác dụng và anh nhận ra rằng anh không ở một mình.

Anh quay về phía nàng. Nàng hôn anh trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì. Nếu vì một số lý do nàng đã sai lầm và anh vẫn không muốn nàng, nàng không muốn biết chuyện đó. Nhưng cơ thể anh vẫn muốn nàng. Nàng đã chống lại nhu cầu được cười trong sự vui mừng khôn siết khi nụ hôn của anh trở nên nóng bỏng và chiếm hữu nhanh như thế nào, sau đó ngạc nhiên là cơ thể nàng hưởng ứng lại nhanh như thế nào.

“Mùi oải hương – em có một mùi hương độc nhất vô nhị, Katey,” anh nói mơ màng khi anh khum lấy má nàng, sau đó là vai nàng. Nhưng sau đó anh rên rỉ khi tay anh di chuyển xuống

thấp hơn và anh nhận ra rằng nàng đã khóa thân. “ Chúa tôi, đừng đánh thức anh. Hay là anh đã ở trên thiên đường vậy?”

Anh nói điều gì đó tương tự với điều nàng nói trước đây.” Anh không phải là đang ngủ mơ đâu,” nàng đáp.” Nhưng chuyện này chắc chắn là thuộc về thiên đường, không phải sao?”

Anh rên rỉ và lại hôn nàng. Anh cố gắng để thoát khỏi chiếc chăn mà không làm gián đoạn nụ hôn, nhưng ngay khi anh nằm lên trên nàng, và chân nàng theo bản năng bao phủ quanh anh để giữ anh ở đó. Sự ham muốn của anh luôn luôn là một vấn đề. Nàng có một cảm giác rằng sự ham muốn của nàng có thể giờ cũng như vậy. Nàng muốn anh quá nhiều, quá nhiều để chờ đợi. Hình như, anh cần nhiều hơn.” Em không thể cho anh điều này mà không kết hôn với anh.”

“Em biết.” Nàng lại hôn anh.

“Em có ý gì?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau!”

Anh cười toe xuống sự thiếu kiên nhẫn của nàng.” Ít nhất em cuối cùng cũng hiểu là mình thích gì – “

Nàng nắm lấy tóc anh và gần như cầu nhàu với anh,” Nếu anh không làm tình với em ngay bây giờ - “

Luôn luôn có thể làm cháy xém với cái nhìn đó, anh nói,” Chúa tôi, anh yêu em rất nhiều, Katey,” khi anh trượt sâu vào trong nàng, thỏa mãn nhu cầu sâu kín của nàng cần có anh ở đó, thỏa mãn sự khao khát của nàng một cách nhanh chóng sau đó, và thỏa mãn trái tim mong mỏi của nàng với những lời nói kích thích đó bằng thứ đến từ phía dưới của anh. Anh giữ nàng một cách dịu dàng trong cánh tay mình sau đó, như thế nàng có thể vỡ vụn vậy.” Em có ý đó phải không?” anh hỏi nàng một cách cẩn trọng.

Đam mê của nàng đã qua, giờ nàng chỉ cảm thấy yếu ớt và ngập tràn tình yêu. Nàng quay lại để khum lấy má anh trong tay mình và nhìn vào trong đôi mắt anh trước khi nàng nói,” Tối nay em đã biết được rằng cuộc sống có thể trở nên thật khinh khủng làm sao chỉ bởi vì một vài lời nói đơn giản không bao giờ nói ra. Chúng có thể không thay đổi gì cả, hoặc là có thể thay đổi mọi thứ. Nhưng em sẽ không mắc một sai lầm như vậy đâu. Dù gì đi chăng nữa, Boyd à, em yêu anh. Nên lần kế tiếp em nói rằng em kết hôn, chuyện đó sẽ là sự thực.”

“Em sẽ không phải hối hận về chuyện đó đâu, anh hứa với em.” Anh hôn từng ngón tay nàng.

“Chúng ta có cả phần đời còn lại để nhìn ngắm thế giới. Không nhất thiết phải nhìn ngắm nó trong vòng một hoặc hai năm. Khi con chúng ta trưởng thành, chúng thậm chí sẽ thích thú chuyện đó. Chúng sẽ có những trải nghiệm mà em đã bỏ lỡ khi còn là một đứa trẻ, có thể tận mắt nhìn ngắm thế giới, và không chỉ là nghe hay đọc về nó.”

Những giọt nước mắt gần như ngập tràn đôi mắt nàng, nàng rất kích động bởi rằng anh muốn làm nàng hạnh phúc nhiều bao nhiêu.” Anh sẽ làm điều đó cho em, thậm chí cả khi việc ra khơi khiến anh ốm ư? Nhưng chuyện đó không còn cần thiết nữa. Em đã tìm kiếm sự kích thích, những điều mới lạ, những cuộc phiêu lưu, nhưng tất cả những điều đó chỉ để lấp đầy khoảng trống trong cuộc sống của em , và để bù đắp sự buồn chán của tuổi trẻ thôi. Em không cần điều đó nữa, Boyd à, giờ em đã có anh rồi.” (*nghe cảm động quá!*)

Amy đã báo trước cho nàng, *Em sẽ hạnh phúc ở đây hơn em cái thể nhận ra.* Katey giờ không còn nghi ngờ điều đó nữa. Nàng đã có một gia đình đông đúc mà nàng luôn mong mỏi, và giờ nàng thậm chí còn mở rộng nó hơn với người đàn ông nàng yêu. Đó là một suy nghĩ thú vị. Điều đó sẽ là cuộc phiêu lưu của cuộc đời nàng.

Buổi sáng Katey và Boyd bước xuống cầu thang cùng nhau để chia sẻ thông tin tuyệt vời với gia đình nàng. Hầu hết người nhà Malory đều tụ tập trong phòng khách. Anthony và James ở đó cùng với vợ họ đang thưởng thức vài chiếc bánh ngọt buổi sáng. Jacqueline và Judith chụm đầu lại thì thầm, cả hai có thể vừa trong cùng một chiếc ghế bành. Chúng ngừng lại nhìn chăm chăm với đôi mắt mở to khi chúng thấy cặp đôi đang đi vào, nắm tay nhau và mỉm cười. Anthony cũng chú ý đến chúng ngay lập tức và từ từ đứng lên. Ông không cần hỏi chuyện gì đã diễn ra sau khi ông nói chuyện với James. Và ông lặng lẽ chờ đợi cặp đôi tiến đến chỗ mình. Chỉ có Georgina và Roslynn nhìn lo ngại về những gì mà ông có thể nói hay làm. Rõ ràng, đó là một kết cục không thể dự đoán trước được.

Nhưng Anthony đặt tay lên má Katey và nói, "Con chắc chắn đây là điều con muốn chứ? Ta vẫn có thể khiến cậu ta tự tử nếu không phải."

Boyd khịt mũi, nhưng Katey trao cho cha nàng một nụ cười rạng rỡ, đôi má núm đồng tiền của nàng hiện rõ, và đáp, "Yêu con thì phải yêu chồng con."

Anthony rên rỉ. "Vậy chuyện đó là như thế phải không?"

James cười khúc khích phía sau ông. "Cô ấy là một người nhà Malory. Em mong đợi bất cứ điều gì khác đi sao?"

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>